
ÖYLE
BİR
Uğradım
MARAL ATMACA

MARAL ATMACA

ÖYLE BİR Uğradım

2

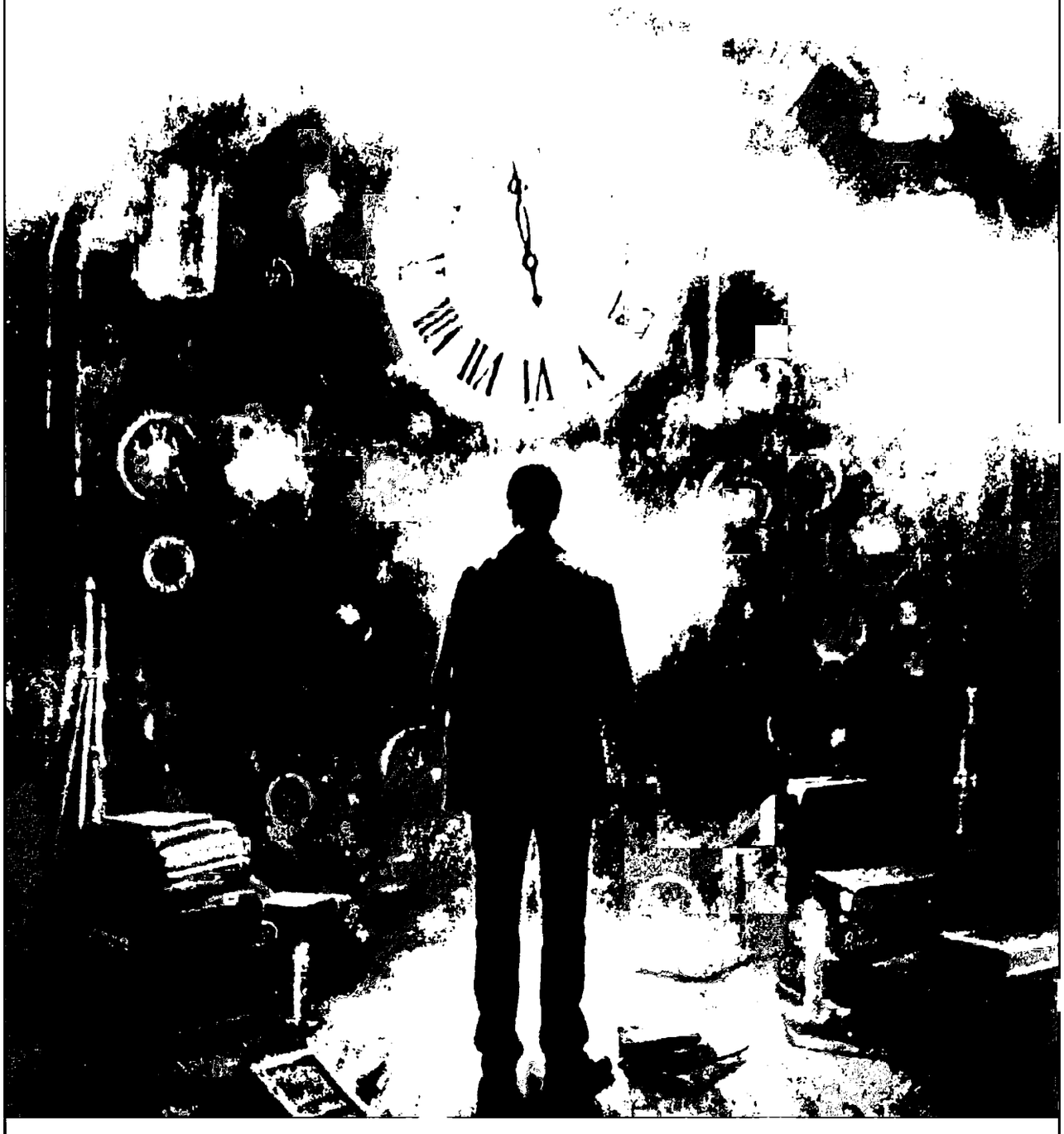

EPHESUS

Kitap Kurdu

BÖLÜM I

BUNU YAPAN VE HARAMSIN

"Kendimi yuvamdaymışım gibi hissettiren bu gözler, evim olamayacak kadar güzel, bana kapılarını açamayacak kadar yasaktı."

1998

Annemle olan küçük bir anımı hatırlıyordum. Sakarya'nın sokaklarında yürürken elimi sıkıca tutmuştu. On dört yaşında olmama rağmen ne zaman dışarı çıksak annem elimi tutuyordu. Oysaki artık kaybolacak yaşı çoktan geçmiştim. Aradan geçen yıllara rağmen elimi bırakırsa hâlâ gözünün önünde kaybolacağımdan korkuyordu. Beş yıl önce çocuk parkında beni kaybettiği o günden beri ne zaman dışarı çıksak elimi hep böyle tutuyordu. Umarım ilerleyen yıllarda bu endişelerinden kurtulurdu çünkü on dördünde annemin elini tutarak yürümek biraz tuhaftı.

"Okuldan birileri karşıma çıkacak diye çok gerginim." Neyden bahsettiğimi anlamadığı için bana dönünce ona birleşen ellerimizi gösterdim. "Hâlâ annesinin elini tutup yürüyen bir çocuk demezler mi bana?"

Evimizin olduğu sokağa girmek üzereydik, biraz düşününce bana hak verdi. Elimi bıraktı ama gözlerinin elasındaki o uyarıcı ifadeyi oradan silmedi. "Yanımdan ayrılmıyorsun."

Ortaokul üniforması içinde onun yanında yürürken bezgince başımı salladım. "Bana çocuk muamelesi yapma lütfen. Arkadaşlarımı artık anneleri okuldan almıyor." Her gün beni okuldan almaya geldiği için arkadaşlarım benimle alay ediyordu çünkü onlar eve tek başına dönebiliyordu.

Yüzüme bakarkenki bakışları, beni anlayışsız biri olmakla suçlar gibiydi. "On dört yaş çok büyük bir yaş değil, Ukde." Bana çıkışarak yolun karşısına geçmek için kaldırımdan indi. "Sana zaman ayırıp her gün okuluna seni almaya geliyorum ama yine de yaranamıyorum!"

Bana kızdığı için yolu kontrol etmeden fevri bir hareketle yola atlamıştı. Yolun sol tarafında kornaya üst üste basan bir arabayla, "Anne!" diye bağırıp okul çantamı yere atarak ona doğru koştum. Arabadan çıkan kornanın acı dolu nağmeleri kulağımı tırmalarken korkum had safhadaydı. Bana ne olacağını zerre kadar düşünmeden annemin peşinden yola atlamıştım.

Annemle aramdaki mesafeyi o kadar hızlı kapatmıştım ki sonrasında olanlar benim için oldukça sarsıcıydı. Onu öne doğru iten cılız ellerim, son anda annemi yolun kenarına itmeyi başarmıştı fakat kendim için aynı şeyi yapamamıştım. Zamanım çok kısıtlı olduğu için o an sadece birimizi kurtarma şansım vardı. Aslında iki seçeneğim vardı: Yola atlamak ya da atlamamak. Karar tamamen benim ve içgüdülerimindi. O kaldırım kenarında durup *anne* diye feryat etmektense onu kurtarmak istemiştim.

Yapmıştım da. Son anda annemi hızla gelen bir arabanın önünden çekip kendim o arabanın önünde kalmıştım. Kaçacak vaktim yoktu, her şey fazla hızlı gelişmişti. O güne dair tek hatırladığım şey annemin düştüğü yerden, "Ukde!" diye bağırıp adımı haykırmasıydı. Hemen sonrasında büyük bir çarpışma hissetmiştim, taklalar atarak yola savrulduğumu hatırlıyorum.

Kırılan kemiklerim ve kanayan vücudum yola savrulurken hissettiğim acının bir tarifi yoktu. Sırtüstü yattığım yerde titreyerek kan kusuyor, nefes almakta güçlük çekiyordum. Gözlerimin önündeki her şey buğulu bir camın arkasında kalmış gibi görünürken annemin yüzünü seçemiyordum. Ancak yüzümü avuçlayıp defalarca, "Ukde!" diye bağırdığını ve "Yardım çağırın!" diye ağladığını hayal meyal hatırlıyordum.

O gün yapabilseydim ona bir şeyi söylemeyi çok isterdim. "*Her zaman elimi tutarak beni koruyamazsın, anne ama ben... Sen elimi tutmayı bıraktığında bile seni korurum.*" Eğer ölümün kıyısında olmasaydım bunu ona söylemeyi çok isterdim.

Ben annemi hep korumuştum. Tıpkı o gün olduğu gibi ondan sonraki yıllarda da hep elimden geleni yapmıştım. O gün onun için yaptığım şey yüzünden uzun tedavilerden ve yoğun acılardan geçerek tedavi olmuştum ama yaptığım şeyden hiç pişman olmamıştım. Tüm o acıları benim yerime annem de çekebilirdi. Eğer o araba ona çarpsaydı benzer acılarla sınanan o olacaktı. İşte bu yaptığım şeyden pişman olmamamı sağlamıştı.

Annemi onun hayatındaki felaketlerden, kendi kaprislerimden ve hakkım olan isyanlardan hep korumaya çalışmıştım. Bunu itiraf etmek çok canımı yakıyordu ama o bana her zaman iyi bir anne olmamıştı. Özellikle içtiği anlarda iyi ve ilgili bir anne olmuyordu. Hatalarına ve kusurlarına rağmen seviyordum onu çünkü kötü bir anne de değildi. Ne fazla iyi ne de kötüydü, ortalama bir anneydi.

Geldiğim yerde annemi bu kadar çok sevmemin başka bir nedeni daha vardı. Doğruluğunu asla sorgulamadığım ve gerçekliğine tüm kalbime inandığım bir neden. Benim annem istediğim gibi bir anne olmayabilirdi ama benim için canını bile verirdi. Bana olan sevgisini kimse inkâr edemezdi çünkü onun gözlerine ne zaman baksam çoğunlukla orada bana karşı yoğun bir sevgi görürdüm.

Piraye Budak geldiğim yerde böyle bir kadındı.

Ancak 1998'de ne yazık ki sandığım gibi biri değildi. Kolumdan tutup beni bir kurşunun önüne çeken ve kendine kalkan yapan bu kadın, benim tanıdığım annem değildi. Oysaki o bunu yapmasaydı ben zaten kendimi ona siper edecektim. On dört yaşında onun için bir arabanın önüne atladığım gibi o kurşunun önüne de atlayacaktım. Bunu yapacaktım ve fiziksel acı dışında ruhsal acıyı hissetmeyecektim. Ancak şimdi vücudumdan çok ruhum acıyordu. Yaşadığım hayal kırıklığı canımı öyle bir yakıyordu ki acı sadece bedenimde değil, ruhumda da vardı.

Bugün tanık olduğum şey bir annenin kendi hayatı için kızını ateşe atmasıydı. Keşke onun kim olduğumu bilmediği gibi ben de onun kim olduğunu ve hayatımdaki yerini bilmeseydim.

Acıyan kalbimi ve ıstırap içindeki ruhumu saymazsak iyiydim. Son hatırladığım şey bir arabanın içinde, Eflah'ın kollarında can çekiştiğimdi. Ondan sonrası benim için karanlıktan ibaretti. Gözlerimi tekrar ışığa açtığımda kendimi bir hastane odasında bulmuştum. Eflah beni tam zamanında hastaneye yetiştirmeyi başarmıştı. Kurşunun deldiği karnımdaki kanamayı durdurup

beni ameliyat etmişlerdi. Görmeyi beklediğim kişi dışında herkes buradaydı ama o yoktu.

Eflah neredeydi?

Babaannem yani Müjgan Hanım'ın bembeyaz olan yüzünü, hasta gözlerle izliyordum. "Bizi çok korkuttun," derken bir an olsun susmayı düşünmüyordu. "O cani kıskıvrak yakalanıp tutuklandı. Artık sana zarar veremez." Yeni kendime geldiğim için doktor odamda çok kalmamalarını, ziyaretlerini kısa tutmalarını söylemişti ama hiçbiri odamdan çıkmıyordu. Uyanalı yarım saat olmuştu ama o kadar çok uykum vardı ki her an gözlerim tekrar kapanabilirdi.

Yatağımın kenarında oturan Taner'in burada olması bile bana dayanma gücü veriyordu. Yabancısı olduğum bir çağda beni tanıyan ve hakkımdaki her şeyi bilen bir tek o olduğu için Taner'in varlığına şükrediyordum. Serum iğnesinin takılı olduğu elimi avucunun içine hapsedip yaşların puslandırdığı gözlerle bana baktı. "Bunu bir daha sakın yapma." Gözlerinin pınarından yanaklarına süzülen bir damla yaşı içim acıyarak izledim. "Sana bir şey olacak diye çok korktum."

Dudaklarımdaki oksijen maskesini çıkartıp ona iyi olduğumu söylemek istedim ama bunu yapacak takatim yoktu. Henüz yeni uyandığım için hasta bedenim çok zayıf ve güçsüzdü. Taner aynı cümleyi defalarca tekrarlayacakmış gibi endişeli gözlerle bana bakıyordu. "Bir daha kimsenin sana bunu yapmasına izin verme." Kinayeli bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Bu kişi kim olursa olsun," dedi ama asıl söylemek istediği şey bu kişi annen olsa bileydi...

Taner dışında buradaki kimse annemin kim olduğunu bilmiyordu. Yattığım yatakta rahatsızca kıpırdandığımda Necip yastığımı düzeltmek için bana yaklaştı. Ailem burada benimle aynı yaşlarda olduğu için artık içimden bile onlara anne ve baba demek tuhaf hissettiriyordu. Bu yüzden tam şu anda onlara isimleriyle hitap etmeye karar vermiştim.

Eminim benden başka kimse yeni ameliyattan çıktığı anda bu tür saçma sapan kararlar almak zorunda kalmamıştır.

Ona bırakmadan Taner benim yastığımı düzeltti. Necip'i konuşturmamaya kararlıydı. Öncelik bir tek onunmuş gibi benimle ilgilenen Taner, "Piraye Hanım yüzünden mi vuruldun?" diye sordu. Kaşlarını belli belirsiz çattı. "Eflah Bey'in söyledikleri doğru mu?" Benim yeni aldığım kararı Taner en başında aldığı için amcasına hep Eflah Bey diyordu. Zamanın bu boyutunda amcasından üç yaş büyük olduğu için ona amca demesi çok komik olurdu.

Ona cevap vermedim çünkü konuşacak durumda değildim. Taner'in bana sorduğu soruyla Necip'in kasılan suratını gördüm. Piraye'nin bende yarattığı hayal kırıklığının bir benzeri onun da gözlerinde vardı. Yıllardır âşık olduğu kadının nasıl böylesine bir bencillik yaptığını sorguluyor, Piraye yüzünden burada olmamın hüsranını yaşıyordu. Necip'in gözlerinde gördüğüm tek şey hayal kırıklığı değildi, o gözlerde aynı zamanda her insana duyabileceği bir endişe vardı.

Benim yerimde bu yatakta başkası olsaydı da gözlerinde yine aynı endişeden olacağını bilmenin burukluğunu yaşıyordum. Necip'in kahvelerinde bir babanın kızına duyduğu o yoğun korku yoktu çünkü ona kim olduğumu söylememe rağmen hâlâ kabul edemiyordu. Benimle ilgili hiç anısı olmadığı için kendinden sadece dört yaş küçük olan ve onunla benzer yaşlarda olan bir kadını kızı olarak göremiyordu.

Geldiğim yerde tırnağım kırılsa babam benim için dünyayı yıkardı. Ancak bu baktığım adam öyle değildi, onunla birbirimize yabancıydık. Burada Taner dışında hiç yakınım yoktu çünkü bir tek o beni gerçek anlamda tanıyordu ve benimle aynı zamana aitti. Onu izlediğimi görünce iç çeken Necip, "Bu olanlar için üzgünüm," dedi sanki her şey onun suçuymuş gibi. "Seni yalnız bırakmamalıydım."

Açılan kapıyla içeri giren Piraye'yi görmeyi beklemiyordum. Onun içeri girmesiyle Taner kaşlarını çatıp ayağa kalkmaya yeltendi. "Ne yüzle buraya gelirsin!" Yatağımın kenarından kalkıp Piraye'nin üzerine yürüyecekti ki son anda elini tutmayı başardım.

Onu durdurduğum için kızgın gözlerini bana dikince avucumdaki elini sıktım. "Ya-yapma." Boştaki elimi kaldırıp dudaklarımdaki oksijen maskesini güçlükle çıkardım. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp konuşmak için kendimi zorladım. "Yapma, Taner." Buna karışmamalıydı, bu benim aile meselemdi.

Nefesini sertçe veren Taner ondan istediğim gibi bana sorun çıkarmadı ama Piraye'yi görmeye katlanamadığı için dışarı çıkıp kapıyı arkasından sertçe çarptı. Ona düşmanlık besleyen sadece Taner değildi. Züleyha da kızgın gözlerle Piraye'ye bakıp, "Ben biraz dışarıda olacağım," dedi ve Taner'in peşinden o da odamdan çıktı.

Piraye'nin bakışlarındaki suçluluğu ve mahcubiyeti görebiliyordum. Kapının önünde dikilirken bana doğru bir adım atmaya bile çekiniyordu. Ela gözlerini sık sık kaçırıyor, ne diyeceğini, nasıl özür dileyeceğini bilmez bir hâlde karşımda kıvranıyordu. Başı hafifçe önüne eğilmiş, ellerini de karnının altında birleştirmişti. Sadece benim değil, Necip ve babaannemin de bakışları altında ezilip pişmanlıkla kıvranıyordu.

Bu odada olmak ona büyük bir azap veriyormuş gibi eğdiği başını güçlükle kaldırdı. "Çok özür dilerim, Ukde." Ağlamaklı çıkan sesi ve dolan gözleri bana yaptığı şey için ne kadar üzgün olduğunu gösteriyordu. "Be-ben bunu nasıl yaptım bilemiyorum." Gözlerim güzel yüzüne süzülen bir damla yaşı takip etti. "Çok korkmuştum ve o an ne yaptığımı bilmiyordum." Başını iki yana sallayarak, "Seni incitmek istememiştim," dedi kısık bir sesle.

Kimse onun samimiyetini sorgulayamazdı çünkü ne kadar üzgün olduğunu görebiliyorduk. Yaptığı şeyden pişmanlık duyduğunu biliyordum. Anlık bir refleksle beni önüne çektiği çok

açıktı. Yaptığı şey kalbimi kırıp beni incitse de ona kızgın değildim. Kırgındım ama kızgın değildim. Burada amacım o ve babama güzel bir hayat bırakmaktı, bu yüzden beni kendine siper ettiği için ona kızamıyordum. Onların dünyasında en fazla iki aylık hayatım kalmışken benim yerime onun bu yatakta olmaması beni mutlu ediyordu.

Sık sık kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp bakışlarımı onda tutmak için kendimi zorladım. "Sorun değil." *Sorundu.* "Ben olsaydım ben de aynı şeyi yapardım." *Yapmazdım.*

Gözlerim kapanıp uykunun kollarına çekilmeden hemen önce acı çeken bir sesle, "Olanlar bir kazaydı," demeyi başardım. Benim yüzümden kendini suçlayıp daha fazla üzülmesini istemiyordum.

Ben zaten yakında yok olacaktım.

Akşamüzeri gözlerimi açtığımda Piraye'yi odamda bulamadım. Bana yaptığı şeyin öfkesini taşıyan Taner'in onu buradan gönderdiğini tahmin etmek zor değildi. Babaannemi ve Züleyha'yı eve gönderen de ben olmuştum. Babaannem yaşlı olduğu için benim yüzümden hastanede sabahlamasını istememiştim. Bu yüzden Necip'ten ikisini de eve götürmesini rica etmiştim. Necip onları yalıya bıraktıktan sonra geri döneceğini söyleyip ikisiyle buradan ayrılmıştı.

Refakatçiliğimi yapması için Taner ve Kenan'ı yanımda bırakan Necip, onları sıkı sıkı tembihleyerek hastaneden ayrılmıştı. En küçük bir aksilikte hemen onu aramalarını istemişti. Taner ve Kenan odamdan çıkmayı düşünmüyordu ama hemşire buna izin vermemişti. Yeni ameliyattan çıktığım için yarına kadar kimsenin uzun süre odamda kalamayacağını söylemişti. Hijyen ve sağlık açısından refakatçilerim bu gece odamda kalamazdı.

Hastanedeki ilk gecemde, boş boş tavanı izlerken açılan kapının sesiyle bakışlarımı tavandan çektim. Uyanıp kendime geldiğimden beri gözlerimin aradığı, görmeyi beklediğim kişi sonunda

saatler sonra odama girmişti. Eflah Yargı gelmişti. Hızlanan kalbimin sesi monitörün çıkardığı sesleri bastıracak kadar güçlüydü. Sadece ona bakmak bile beni heyecanlandırıyor, hasta vücuduma gereken şifayı aşılıyordu.

Onu yanımda göremeyince beni hastaneye bıraktıktan sonra buradan ayrıldığını düşünüp üzülmüştüm ama ona bakınca aslında hiç gitmediğini anladım. Eğer gitseydi üzerinde hâlâ kurumuş kanım olmazdı. Bal sarısı gözlerimin odağında bir tek onun siyahları vardı. Bana endişeyle bakan ve uyandığıma şükreden o gözlerde kim bilir kaçıncı kez kaybolmuştum.

Kıyafetlerinde kurumuş kanımın olduğu adama nemli gözlerle baktım. Köşkten ayrıldıktan sonra bir hafta boyunca onu görememiştim ve bugün onu gördüğümde gözleri önünde vurulmuştum. Bunun ona yaşattığı korkuyu gözlerinde taşıyordu. Sanki hâlâ arabasının içinde can çekişen bedenimi kolları arasında tutuyormuş gibi bakıyordu. Orada ona yaşattığım kaybetme korkusundan kurtulamadığını görebiliyordum.

Gelecekte bana nasıl bakıyorsa burada da öyle bakıyordu. Endişeli, korkmuş ve çokça dehşete kapılmış gibi. Elli üç yaşındaki Eflah bana nasıl bakıyorsa yirmi sekiz yaşındaki Eflah da öyle bakıyordu. Sahiplenici. Bir tek onun bakışları bana bir yabancı gibi hissettirmiyordu. Aksine yuvam gibi hissettiriyordu. Hangi boyuta gidersem gideyim karşıma çıkan tüm Eflahlar sanki bana hep böyle güzel bakacakmış gibi geliyordu.

Odada Eflah ile yalnız olduğumuz için gergindim. Odanın kapısını kapatırken rahatsızlığımı görebiliyordu. "Uyanınca sizi göremedim." Onu izlerken yorgun sesim kısıktı. "Gittiğinizi düşündüm."

"Sen buradayken nasıl gidebilirim?" Attığı her adımla kalp atışlarımı gösteren monitörün sesi değişirken bakışları üzerimdeydi. "Etrafındaki insanlar dağıldığında yanına gelmek istedim."

"Necip Bey birkaç saate döner," derken onun dışında her yere bakıyordum. "Burada olmanıza gerek yok, siz de gidebilirsiniz."

Sıkıntıyla soluduğunu duydum. "Gidemem, Ukde." Gözlerinin siyahı sarsıcı bir ifadeyle beni izlerken derin bir nefes aldı. "Sen bu hâldeyken hiçbir yere gidemem."

Kendisi için bir sandalye çekerek yatağımın yanına koydu. Sandalyeye otururken bile bakışlarını üzerimden çekmiyordu. Başını küçük bir açıyla omzuna doğru eğerek çarşafın altındaki yaralı karnımı görmeye çalıştı. Kurşunun deldiği karnımın ne durumda olduğunu bilmek istediğini biliyordum. Onu rahatlatmak için kuruyan dudaklarımı kıpırdatıp, "Ben iyiyim," dedim.

Karnımda olan bakışlarını çekip siyahlarını gözlerime kenetledi. "Gerçekten iyi misin?" Karakteristik sesindeki bu yoğun ilgi aklımı başımdan alıyordu. "Canın yanıyor mu?"

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Ben iyiyim." Perişan hâline bakınca benden çok onun iyi olmaya ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. "Siz iyi misiniz?"

Dizinin üzerinde duran ellerini çekip yüzünü yorgunca ovuşturdu. Bu hareketten hemen sonra boynu gerilecek kadar başını tavana kaldırıp derin derin nefesler aldı. "Bilmiyorum." Başını küçük bir açıyla eğdi ve sıkıntılı bakışlarını gözlerime kenetledi. "Çok korktum." İtirafının yakıcılığı odadaki oksijen oranını düşürüp beni soluksuz bırakırken göz kontağını kesmedi. "Seni kaybedeceğim diye çok korktum."

"Ben iyiyim, Eflah Bey."

"Ama ben hiç iyi değilim." Bugün ona yaşattığım korkuların bedbahtlığıyla kaşları çatıldı. "Kollarımın arasındaydın." Başını eğip yutkunarak gömleğindeki kanlara baktı. "Kanıyordun ve titriyordun." Bana baktığında burnunun direği sızlamış gibi iç çekti. "O arabanın içinde seni son kez gördüğümü düşündüm."

O arabanın içinde olmasa da iki ay sonra bir daha beni göremeyecekti. Tek yapabildiğim, "Üzgünüm," demek oldu. Üzgündüm.

Sandalyesini biraz çekerek yatağımın kenarına iyice yaklaştı. "Bazı cevaplara ihtiyacım var." Bakışlarını yüzüme çıkarırken sorgulayıcıydı. "Piraye'nin önüne atlamak üzereydin." Duraksadı. "Neden?"

Gerildim ve bunu ondan gizleyemedim. "Neyden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Kaşları çatıldı, bakışları ona yalan söylememem konusunda beni uyarıyordu. "Her şeyi gördüm, Ukde." Görmekten nefret ettiği bir şeye tanık olmuş gibi burnundan nefesini sertçe verdi. "Gerçeğin tamamını Necip'e anlatmadım ama orada olanları gördüm. Piraye yapmasaydı sen yapacaktın." Şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Onun önüne atlamaya hazırlanıyordun!" Bakışları olduğundan daha fazla kararduğında ne yapacağımı bilemedim. "Neden Piraye'yi korumak istedin?"

Buna verecek bir cevabım yoktu. "Lütfen gördüklerinizi kendinize saklayın," dediğimde omuzları gerildi. Bana bakınca ne görüyorsa bu onu endişelendirmişti. "Ukde." Adımı mırıldanırken bir şeyi anlamak ister gibi gözlerini yüzümden ayırmadı. "Annenin adı ne?" Sertçe yutkunduğumda kaşlarını çatarak kısık sesle bir küfür savurdu. Anlamıştı. "Yanılmamışım!" Yüzünü ovuşturarak kaşlarının altından bana bakarken şaşkındı. "Piraye, değil mi?" Neden onu korumak istediğimi anlaması uzun sürmemişti.

"Bunu kimseye söyleyemezsiniz." Telaşlanarak yatakta kıpırdandığımda karnıma giren acıyla iki büklüm oldum. Sıktığım dişlerimin arasında acıyla inlediğimde hemen kolumu tutarak beni durdurdu.

"Kıpırdadıkça kendine zarar veriyorsun." Kolumu hafifçe sıkarak beni yatağa çiviledi. "Rahat dur."

"Eflah Bey..."

"Nasıl?" Şaşkınca bana baktı. "Bu nasıl olabilir? Piraye yakında Kenan ile evleniyor." Nasıl babamdan hamile kaldığını merak ediyordu ama asıl merak ettiği ve inanmak istemediği şey,

Piraye'nin Kenan'ı Necip ile aldatıp aldatmadığıydı. Arkadaşlarının çirkin bir aşk üçgenine girip girmeyeceğini bilmek istiyordu.

"Neden şaşırıyorsunuz?" Sırtımı yorgunca yatak başlığına yasladım. "Geldiğim yerde siz de Firuze Hanım ile evliydiniz." Beni hastaneye yetiştirmeye çalışırken bunun imasını ona yaptığım için bu sefer doğrudan söyledim. "Normalde bundan birkaç hafta sonra Firuze Hanım ile evlenecektiniz." O günün gelmesine hâlâ zaman vardı.

Ona dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi yüzünde abartılı bir ifade vardı. "Firuze ile mi?" Benden hayatının en komik şeyini duymuş gibi davranıyordu. "Onunla evlenmeme neden olacak kadar büyük ne yaşamış olabilirim?"

"Sarhoş olduğunuz gece yatağınıza girmeye çalıştığını hatırlıyor musunuz?"

"Evet." Başını salladı. "Her ne planlıyorsa buna engel olmuştun." Bunun için bana teşekkür eder gibi bakması içimi ısıtıyordu.

"O gecenin devamında neler oluyor, bilmiyorum ama bir süre sonra sizden hamile olduğunu söyleyerek karşınıza çıktığını biliyorum." Suratı bembeyaz olmuştu, artık ne demek istediğimi anlamıştı. Onunla evlenmesine neden olan şey bir bebekti.

"Hamile değildi ve hiç hamile kalmadı." Ona gelecekten bilgiler vermeye devam ettim. Bunu yapmamın nedeni zamana karşı açtığım savaştı. Zaman kendi döngüsünü oluşturmaya ve yaşanmış olayların bütünlüğünü korumaya çalışıyordu. Bense hepsini bozup tüm taşların yerlerini değiştirmeye çalışıyordum. Firuze'yi Eflah'ın hayatından tamamen çıkarmak için geriye en küçük bir ihtimal bile bırakmamalıydım.

"Firuze Hanım kısır." Eğer bir nedenden dolayı onunla evlenmeye kalkışırsa bu evliliğin bir çocukla taçlanmayacağını bilmeliydi.

"Geldiğim yerde onun hiç çocuğu olmadı. Bu da onu olduğundan daha çekilmez bir kadın yaptı." Ondan bahsederken

kaşlarımı çattığımın farkında bile değildim. "Her konuda o kadar kıskanç ki asla mutlu olmayı bilmiyor." Dik dik ona baktım. "Sizi hiç mutlu etmedi. Hiçbir koşulda onunla evlenmeyin."

Dudaklarında küçük bir gülümseme oluştuğunda bunu gizlemek için yanaklarının içini ısırdı. "Beni kıskanıyor musun?" Derimin altına bir ısı dalgası yayıldı. Kıskanma ihtimalim bile onu mutlu ediyordu. Allah kahretsin, kendini bana çok kaptırmıştı.

"Sizi kıskanmıyorum." Yanaklarım ısındığı için bakışlarımı kaçırdım. "Sizi kıskanmam için bir neden yok."

"Yok mu dersin?" Yüzünde muzır bir ifade oluştu, beni köşeye sıkıştırmaktan zevk aldığını gizleyemiyordu. "Zamanda geriye geldiğinde annen veya babanın değil, benim evime geldin. İlk seçeneğin onlar değil, bendim." Kaskatı kesildim, gözlerimin içine olan bakışı midemde kelebekler uçuşmasına sebep oluyordu. "Gelecekte ne tür bir ilişkimiz vardı, bilmiyorum ancak ilk bana geldiysen bunun bir sebebi olmalı."

Kalbim öyle bir acıdı ki yüzüne bakmaya bile utandım. "İlk size geldim çünkü gelecekte benim için bir baba gibiydiniz." Suratındaki tüm kan çekildiğinde dudaklarım titredi. "Canımın ne denli yandığını veya kendimden ne çok iğrendiğimi görmüyor musunuz?" Bir zamanlar baba yarım olan, öz amcamdan farksız olan bir adama âşık olmuştum. Bunun bana verdiği acıyı hayal dahi edemezdi.

Bana olan bakışları çaresizdi ve can yakıcıydı. Onun güzel gözlerinde görmeye alışık olmadığım bir keder nakşedilmişti. "Senin sahip olduğun anılara sahip değilim." Sesi pütürlü çıkıyor, benim aksime kalbinde taşıdığı aşktan utanmıyordu. "Burada henüz doğmadın bile."

Bana gösterdiği anlayışın küçük bir kısmını ona göstermemi diler gibiydi. "Seni sevmekten kendimi alıkoyamam çünkü sana bakınca gördüğüm şey arkadaşımın kızı değil, sevdiğim kadın." Sevgisi bile canımı yaktığı için kirpiklerimin arasından süzülen

birkaç damla yaşa engel olamadım. Bana böyle şeyler söylememeliydi.

"Sizinle bir sonumuz yok, Eflah Bey."

"Olduğu kadarı yeter bana, Ukde Hanım."

Burnumun direği sızladı. "Yapamam."

"Ukde..."

"Lütfen." Gözlerimden akan yaşlarla ona yalvardım. "Lütfen benden uzak durun." O böyle davrandıkça uzun süre ona karşı direnemezdim. Duygularıma yenik düşmeden ve irademin son kırıntılarını kaybetmeden benden vazgeçmeliydi.

Hiçbir şey söylemedi çünkü ıslak gözlerim onda bir şey söyleyecek hâl bırakmıyordu. Bana karşı attığı her adımla ona duvar olduğum için ne yapacağını bilmez durumdaydı. Yirmi sekiz yıllık hayatında ilk kez bir kadına kalbini kaptırmıştı ve o kadın da en büyük imkânsızıydı. Bir süre sonra Eflah dışarı çıktı, bense gözlerimdeki yaşlarla arkasından uzun süre baktım.

Kapanan kapıya içli gözlerle bakarken, "Keşke bu döneme ait olsaydım," diye mırıldanırken azap içindeydim. "O zaman hiçbir şey beni senden uzak tutamazdı." Belki o zaman utanıp sıkılmadan onunla olur ve içime sığmayan aşkımı dilediğimce haykırırdım.

Onu sevdiğimi söylemeye bile utanıyordum.

Ve bu başıma gelen en acı şeydi.

Oysaki en güzel o sevilirdi.

Onun benimle ilgili hiç anısı olmadığı için bana bakınca en yakın arkadaşının kızını değil, sevdiği kadını görüyordu. Benim açımdan her şey daha zordu çünkü ona bakınca onunla geçirdiğim o yirmi beş yılın hatırasını görüyordum. Ona *amca* diyerek geçirdiğim yirmi beş yılın mazisi onun değil, benim zihnimdeydi. İşler onun açısından zordu ama benim açımdan katlanılmazdı. İkimizin hemfikir olması gereken tek konu asla birlikte olamayacağımızdı.

Biz doğru insanı yanlış zamanda bulmuştuk.

Gelecekteki Eflah'ın da dediği gibi bu bir insana verilebilecek en büyük cezaydı.

Günler birbirini kovalıyordu ve her geçen günle buradaki zamanım biraz daha tükeniyordu. Hastaneden çıktıktan sonra babamın evinde kalmaya devam etmiştim. Babaannem bana gerçekten çok iyi baktığı için kısa zamanda toparlamıştım. Keşke bu ilgisinin nedeni misafirperverliğinden kaynaklansaydı ama öyle değildi. Baba kız olduğumuz için her geçen günle Necip ile aramızdaki buzları biraz daha eritiyor ve birbirimize daha yakın oluyorduk. Bunu gören babaannem her şeyi yanlış anlayıp bana müstakbel gelini muamelesi yapıyordu.

O böyle davrandıkça Necip ile ikimizin yüzünde her an kusacakmışız gibi bir ifade oluşuyordu. Babaannem keşke Züleyha ve Necip'in arasını yapmaya çalışsaydı çünkü ikisi gerçekten birbirine çok yakışıyordu. Babaannem babamla aramı yapmaya çalışırken bense babam ve Züleyha'nın arasını yapmak için çırpınıyordum. Çok garip ve rahatsız edici bir durumun içine düşmüştük.

Babaannem bana biraz yardımcı olsaydı şimdiye kadar Necip ve Züleyha arasında küçük bir kıvılcım yakmıştık. Necip'in Piraye'ye olan tutkusunun son bulmasının tek yolu başka bir kadına âşık olmasıydı. Evet, Necip ve Züleyha birbirinden o anlamda hoşlanmıyordu ama bence birazcık çabayla bu değişebilirdi. Kadınla erkek, ateş ve barut gibiydi. Doğru zamanda ortaya çıkan küçük bir kıvılcım bir yangın başlatabilirdi. Bahsettiğim yangını Necip ve Züleyha'nın yüreklerinde çıkarmak istiyordum. Ancak babam onu kız kardeşi olarak görüyordu ve Züleyha da ona abi diyecek kadar içinde ona karşı kadınsı hisler beslemiyordu.

Yalının bahçesinde Necip ile otururken kara kara düşünüp bu işin içinden nasıl çıkacağımıza kafa yoruyorduk. Babaannem bu sabah kahvaltıda açık açık bizi birbirimize çok yakıştırdığını söylediğinden beri kendimize gelememiştik. Süs havuzunun

kenarında oturup ne yapacağımızı düşünüyorduk. Necip çocukluğumda olduğu gibi bana kâğıtlardan gemi yapıyordu, ben de her birini suda yüzdürüyordum. Bu gemileri bana yapması için onu zorlamıştım.

Her an öğürecekmiş gibi bir ifadeyle, "Bu iş gittikçe can sıkıcı olmaya başladı," diyerek yaptığı yeni gemiyi bana uzattı. "Böyle giderse annem yakında bizi evlendirmeye kalkışacak." Yüzünü buruşturdu. "Valide gittikçe çığırından çıkıyor, bu duruma bir çözüm bulmalıyız."

"Aslında benim aklıma bir fikir geliyor." Elindeki gemiyi alıp diğer gemilerin yanına suya bırakırken ona gülümsedim. "Beni ihtimal dâhilinden çıkartırsan bu sorun çözülür."

Yeni bir gemi için yerdeki gazetelere uzanırken kafa karışıklığıyla bana baktı. "Nasıl olacakmış bu?"

Sırıtarak başımı omzuma doğru eğdim. "Babaannemin en büyük korkusu senin nişanlı bir kadınla, yani Piraye'yle olman." Tam itiraz edecekti ki elimi kaldırarak onu susturdum. "Anneler çocuklarını iyi tanır. Ne kadar gizlediğini düşünsen de Piraye'ye olan duygularının farkında. Bu yüzden benimle olmanı istiyor. Eğer ona farklı bir aday sunarsan eminim beni rahat bırakır."

Ne demek istediğimi çok iyi anladığı için kaşları belli belirsiz çatıldı. "Sırf seni seçenek olmaktan çıkarsın diye benden başka bir kadını seviyormuşum gibi yapmamı mı istiyorsun?"

Omuzlarımı dikleştirerek ona dik dik baktım. "Bunu yapmazsan yakında düğünümüzü planlamaya başlayacak."

Suratı bembeyaz oldu. "Şöyle konuşup durma."

"Gerçekler, babacığım."

Yaptığı gemiyi bana uzatırken kafamı havuza sokmak ister gibi bakıyordu. "Baban değilim, bana bir daha baba deme." Kaşları belli belirsiz çatıldı. "Benimle aynı yaşlarda bir kızım olduğunu kabullenmek kolay değil." Gözleri kısılarak bakışlarını gözlerime kenetledi. "Ayrıca neden bu iş için fedakârlık yapan kişi ben

oluyorum?" Bana olan bakışları suçlar gibiydi. "Tüm bu sorunları başıma açan sensin! Ben değil, sen kendini gelin adayı olmaktan çıkarmalısın."

Şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm. "Ben mi bir başkasına âşıkmışım gibi davranayım?"

"Neden olmasın?"

"Yapamam." Şiddetle karşı çıkarak başımı iki yana salladım. "Beni gelini yapmayı umduğu için babaannem bana karşı çok iyi. Eğer ona başka birinden hoşlandığımı söylersem o zaman besle kargayı oysun gözünü gibi bir durum yaşanır." Suyun üstünde yüzen kâğıttan gemilerime içli gözlerle baktım. "Babaannemin bana karşı değişip tavır almasını istemiyorum. Bunu yaparsa bu evde kalmak benim için işkenceden farksız olmaz."

Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. "Bunu sen yaparsan bana kızmak yerine beni ümitlendirdiği için mahcup hisseder. Onun öfkesindense mahcubiyetini yeğlerim." Uzanıp koluna tutarak dudaklarımı sarkıttım. "Sadece iki ay kalacağım, ondan sonra istesen de duramam. İki ay beni idare edemez misin?"

Kahve gözlerini kısarken içlerinde gizleyemediği bir endişe vardı. "İki ay sonra nereye gideceksin?"

Ölüme.

"Evime."

Bu karışıklığın son bulması için ait olduğum zamana dönmemi çok istiyordu. İki ay sonra gitmekten vazgeçmeyeyim diye mecburen başını salladı. "Başka bir kadından hoşlandığımı anneme nasıl düşündüreceğiz?"

Kabul etmesiyle ona kocaman gülümsedim. "Düşündürmeyeceğiz, ona göstereceğiz."

"Nasıl?"

"Babaannem etrafındayken Züleyha'ya ilgin varmış gibi davranacaksın."

Harelerinde apaçık bir şaşkınlık belirirken yüzünde gözle görülür bir sertlik oluştu. "Züleyha mı?" Kaşlarının kavisi çatıldı. "O benim kardeşim gibi, ona meylim yok!"

"Sadece göstermelik bir ilgi."

Çenesi kasıldı, bu sefer gerçekten kafamı havuza sokabilirdi. "Söz konusu dahi olamaz. Züleyha çok hassas biri, beni yanlış anlayıp bana gücenmesini istemem."

"Ben Züleyha ile konuşacağım. Babaannemin bizi yakıştırmasından ötürü ne denli rahatsız olduğumuzu o da görüyor. Babaannem bizi rahat bıraksın diye onun yanında Züleyha'yla alakadar olacağını ona söyleyeceğim. Bize yardım etmek için eminim kabul edecektir." Züleyha çok tatlı ve iyi bir kızdı. Bu fikirden nefret bile etse bize yardım etmek için kabul ederdi.

Sahte de olsa Necip'in ona ilgi göstermesini sorun etmeyecek kadar iyi biriydi. Amacım sadece babaannemi durdurmak değildi, bu küçük oyunla Necip ve Züleyha arasında küçük bir kıvılcım yakmayı umuyordum. Küçük bir oyunla başlayan yakınlaşma, bakarsınız bir yerden sonra gerçeğe dönüşürdü. Piraye babama mutluluk getirmeyecekti hatta onun sonu olacaktı. Belki Züleyha ile işler daha iyi giderdi. Bunu yaparken sadece Necip'i değil, Piraye'yi de Necip ile olan mutsuz evliliğinden kurtarıyordum.

İki ay sonra yaşanacak olan o iğrenç olayı durdurmamın, Piraye'nin tecavüze uğramasını engellemenin tek yolu buydu. Babaannemin çenesinden kurtulmak için Necip isteksizce başını salladı. "Züleyha ile konuş." Nefesini bezginice vererek yerdeki gazeteye uzandı. "Annemi kandırmak için ondan hoşlanıyormuş gibi yapacağımı söyle ki beni yanlış anlamasın." Kabul etmesiyle omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. Umarım bu işin sonu planladığım gibi olurdu.

Kâğıt gemilerim için elindeki gazeteyi katlarken kaşlarını çatarak bana gazeteyi gösterdi. "Neden senin için gemi yapıyorum?"

Bunun için onu zorladığımı hatırlayınca gülmemeye çalıştım. "Ben çocukken bana hep kâğıttan gemiler yapardın."

"Geldiğin yerde senin babandım, burada değil."

"Ama yine de babamsın." Elindeki gazeteyi işaret ettim. "Yaptığın o gemilerle beni mutlu ediyorsun, bunun nesi kötü?" Bakışlarım buruklaştı. "Beni üzme, bakarsın gittiğimde çok üzülürsün."

Alay ederek güldü. "Gittiğinde senden kurtulduğum için büyük bir parti vereceğim."

Gözlerimin ardı sızladı. "Yokluğuma hiç üzülmez misin?"

Yokluğumun benim için ölümü ifade ettiğini bilmeden umarsızca, "Hiç üzülmem," dedi.

"Gidersem gözlerin aramaz mı beni?"

"Aramaz."

"Kalbin özlemez mi beni?"

"Hiç özlemez."

"Gitmemi çok mu istiyorsun?"

"Hem de çok."

Göz pınarlarımı zorlayan yaşlarla önüme dönüp havuzdaki kâğıt gemilerimi izlemeye başladım. "Ben seni çok özlerdim, baba." Kaskatı kesildi, ne ben ona döndüm ne de o beni teselli edecek bir şey söyledi.

Ben senin yokluğunda öyle bir dağıldım ki kendimi toparlamam için Eflah önüme bir silah koymuştu diyemedim. Geldiğim yerdeki Eflah önüme bir silah atıp *ya çek vur kendini ya da toparlan* demişti çünkü babamın yokluğunda yaşadığım hayat, hayat değildi. Dağılmış, kedere bulanmış ve kaybolmuştum. Necip onun yokluğunda neler çektiğimi hiç bilmiyordu.

Bir süre sonra Necip yanımdan ayrılıp işe gitti. Bense tüm gemilerim süs havuzunda ıslanıp batana kadar tek başıma burada oturmaya devam ettim. Henüz karnımdaki yara tam olarak kapanmadığı için odama çekilip biraz dinlenmek istiyordum. Oturduğum yerden yeni ayağa kalkmıştım ki bahçe kapısını koruyan

bekçi elindeki küçük kutuyla yanıma geldi. Kutuyu bana verip, "Bu size geldi küçük hanım," dedikten sonra gitti.

Tekrar havuzun kenarına oturarak küçük kutuyu açtım. Kutunun içinde çıkan ballı kurabiyelerle soluğum kesildi. Eflah'ın bir zamanlar benim için aldığı o kurabiyelerdendi. Kutunun içinde yine sadece beş kurabiye vardı. Ne eksik ne de fazla, hep olduğu gibi yine beş taneydi. Kalbim hızlandı. "Eflah," diye mırıldanırken adını zikretmeyi bile özlediğimi fark ettim.

Hastaneden çıktıktan sonra onu hiç görmemiştim. İkimiz de birbirimizden uzak durmaya çalıştığımız için ne o buraya gelmişti ne de ben ona gitmiştim. Kutunun içinden çıkan mektupla heyecanım iki kat arttı. Uzun zaman sonra ilk kez bana mektup gönderiyordu. Mektubu açan parmaklarım titriyordu. Siyah zarftaki mum mührü bile hâlâ aynıydı.

Kırmızı mumun üzerine bastırdığı mührü benim için özel yaptırdığını artık biliyordum. Mühürdeki desen acı bal yapımında kullanılan mor orman çiçeklerinin şeklindeydi. Zarfın içindeki mektubu çıkarırken kalbim göğsümde çırpınıyordu. Onun güzel el yazısıyla karşılaşmak gözlerimin ardını sızlattı. Bana gönderdiği mektupları özlediğimi şu ana dek hiç fark etmemiştim. Onunla ilgili her şeyi çok özlemiştim.

Sevgili Bal Gözlü Kadın,

Mektubuma nereden başlayacağımı bilmiyorum ancak sana çok kızgın olduğumu belirtmek isterim. Sana karşı beslediğim hislerin suçlusu ben olamam, bu konuda beni yokluğunla cezalandırmanı hak ettiğimi düşünüyorsan, bundan daha fazla yanılamazsın. Yokluğunda neler çektiğim hakkında en küçük bir fikrin yok, değil mi? Olmadığına eminim, zira benden haberin olsaydı bana karşı bu kadar merhametsiz olmazdın. Belki de olurdun, emin değilim. Bazen seni hiç tanımadığımı düşünüyorum.

Sinirliyim, kızgınım ve sensizim. Söylesene güzel kadın, ben burada sensiz nefes bile alamazken sen orada bensiz nasıl geçiriyorsun günlerini?

Sen benim aklımdan bir an olsun çıkmazken ben hiç mi düşmüyorum senin hatırına? Arada da olsa hiç mi düşünmüyorsun beni? Eğer cevabın evetse o vakit n'olur bana da söyle bunu nasıl yaptığını? Kalpsizliğin sırrını bana da söyle çünkü bilmeye ihtiyacım var. Seni düşünmeden nasıl yaşayacağımı, seni nasıl aklımdan çıkartacağımı ve en önemlisi sen diye atan bu kalbimi nasıl susturacağımı bana da söyle.

Ciğerlerime kadar senle dolmuşken seni nasıl unutacağım? Korkarım ki bu saatten sonra iflah olmam ben. Aldığım nefese kadar her şeyim sen olmuşken benden kaçmanın sinirinden kurtulamıyorum. Anlamıyorsun, değil mi? Sensiz deliye dönmüş bir hâldeyim.

Bu sana ulaşmayan ve yokluğunda yazdığım kaçıncı mektup, hiç bilmiyorum. Umutsuzca sana olan öfkemi ve özlemimi sayfalara dökmekten başka hiçbir şey yapamıyorum. Yazmak dışında ne yapabilirim ki? Sen ısrarla kendini benden esirgerken sana gelemiyorum bile. Nereye kadar seni görmemeye dayanabilirim, hiç bilmiyorum ancak sınırdayım. Gün geçtikçe seni görmek benim için bir ihtiyaca dönüşüyor. Tıpkı nefes almak gibi zorunlu ve hayati bir ihtiyaç.

En az dünkü kadar aklımdasın. Yarın da aklımda olacaksın ve korkarım ki ondan sonraki tüm günlerde de... Sana olan hislerim dünden daha az, yarından daha fazla değil.

Mektubuma cevap vermeni bekleyeceğim. Hiç olmazsa bu kadarını yapmalısın.

Sevgiler,

Sensiz Nefes Bile Alamayan Biri

Okuduğum satırların etkisinde kalarak yalıya girip odama çıktım. Ballı kurabiyeleri yerken ona olan özlemin yoğunluğuyla masamın başına geçtim. Uzun zaman sonra ondan mektup alınca dayanamayıp ona yazmaya başlamıştım. Mektubuna karşılık vermemin nedenlerinden biri de mektubumu bekleyeceğini bilmemdi. Odamdaki küçük radyoda yine "Büklüm Büklüm" şarkısı çalarken gözlerim dolarak ona yazmaya başladım. Bu şarkının sözleri içime dokunuyordu çünkü bende ayrı bir yeri vardı.

Sevgili mektup arkadaşım,

Korkarım ki bu mektubumda size güzel hadiselerden bahsetmeyeceğim. Benim açımdan güzel lakin sizin açınızdan kötü olduğunu düşündüğüm haberlerim var size. Her geçen günle biraz daha unutuyorum sizi. Sanki kafamın içinde bir silgi var ve o silgi bir tek sizinle olan anılarımı siliyor. Artık yokluğunuz bile eskisi kadar acı vermiyor bana ya da gözlerim her yerde sizi aramıyor. Göz görmeyince gönül ne çabuk unuturmuş, artık biliyorum.

Size olan hislerimi daimî kılan şey size olan muhtaçlığımdı. Bilmediğim bir dönemin ortasında kendimi bulduğumda evsiz ve sahipsizdim. O an sanki denizin içinde boğuluyordum ve siz de bana uzatılan can simidiydiniz. Ancak artık denizde değilim ve boğulmaktan çok uzağım. Doğrudan kan bağının olduğu bir adamın yalısında güvende ve huzurluyum. Demem o ki artık size ihtiyacım yok ve size olan muhtaçlığım son buldu.

Durum böyle olunca aslında sizi hiç sevmediğimi, sevgi sandığım hislerin minnetten öte duygular olmadığını anlamaya başladım. Size tavsiyem beni ardınızda bırakıp hayatınıza devam etmeniz.

Bana verdiğiniz kitapta da yazdığı gibi, *"Her ışıldayan altın değildir."* Beni gözünüzde fazla büyütmeyin.

Benim yaptığım gibi siz de beni unutun ve sizi gerçek anlamda hak edecek birine şans verin.

Sevgiler,

Sizin deyişinizle,

Bal Gözlü Kadın

Mektubu mühürleyip kapıdaki bekçiye verirken içim acıyla dolmuştu. Yatağımda cenin pozisyonu alıp içli gözlerle ağlarken yazdıklarım ondan çok benim canımı yakıyordu. Bunu yapmaktan başka çarem yoktu çünkü benden vazgeçmesinin tek yolu buydu. Biz onunla asla bir araya gelmemesi gereken iki insandık. Birbirimize o kadar yanlıştık ki birlikte olmamız mümkün değildi. Onu kendimden korumaya çalışıyordum. Buradaki günlerim iki aydan daha fazla değildi. Gittiğimde arkamda yokluğumla acı çeken bir adam bırakmak istemiyorum.

Onu o kadar çok seviyorum ki ona acı verecek her şeyi hayatından çıkarmaya çalışıyordum. Bu ben olsam bile.

Ninova

BÖLÜM 2
YALANCI SATIRLAR

"Ben seni bir an olsun aklımdan çıkaramazken
sen, nasıl bu kadar kolay unutabildin beni?"

İçkimi yudumlarken etrafımdaki tüm bu çirkinliklere bakıp burada ne işim olduğunu sorguluyordum. Biraz kendime gelmem için Kenan beni dışarı çıkarmak istemişti ama böyle bir yere geleceğimizi bilseydim köşkten çıkmazdım. Deniz kenarında küçük bir balıkçı meyhanesine gideceğimizi ummak benim hatamdı zira Kenan'ın eğlence anlayışı pavyonlar ve gazinolardı. Bu masada olmaktan rahatsız olan sadece ben değildim çünkü Necip'in rahatsızlığı da suratından okunuyordu.

Tam karşımda oturması büyük bir hataydı, içtikçe onun suratını daha çok dağıtmak istiyordum. Ukde'ye bu kadar sinirliyken görmeyi istediğim son kişi bile Necip değildi. Ukde'nin bana gönderdiği o mektuptan sonra bir türlü kendime gelemiyordum. Okuduğum o satırlarla deliye dönmüştüm. Gerçekten unutmuş muydu beni? Onun için bir sığınaktan daha fazlası olmadığımı bilmek sinirlerimi bozup öfkelenmeme neden oluyordu. Yoksa yazdıklarının altında başka bir sebep mi vardı veya başka biri?

"Kim o herif?" Dik dik Necip'e bakarken kadehi tutan elimi sıkıyordum. "Onu benden aldığın yetmezmiş gibi bir de ona birini mi buldun?" Eğer biri için beni unuttuysa o zaman ne yapardım, hiç bilmiyordum! Ukde başka birine gönlünü kaptırmışsa ne yapardım, bilmiyordum!

Elimi masaya sertçe vurarak, "Biri mi var hayatında!" diye sorduğumda Necip sinir krizleri geçirmek üzereydi. Öfkesi benimkinden daha büyük değildi.

"Öyle biri yok!" Yüzünü sertçe ovuşturarak bana kızgın gözlerle baktı. "Belli ki sen peşini bırak diye mektubunda sana yalan yanlış şeyler yazmış!"

"Peşinde değilim ki!"

"Değil misin?"

"Peşindeyim ama onu rahatsız edecek şekilde değil." Boş kadehi masaya bırakıp şişeye uzandım. "İstemiyor diye karşısına bile

çıkmıyorum. Ben onu uzaktan seviyorum, bunun ona ne zararı var?" Neden öyle bir mektup göndererek canımı yakıyordu ki? Neyin peşinde olduğunu bilmemek bana kafayı yedirtecekti.

"Evimden gitmesine izin vermemeliydim," derken Necip'in bana tersçe bakması umurumda bile değildi. Ukde'nin köşkten ayrılmasına izin vermek berbat bir fikirdi.

Onun hakkında öğrendiğim sarsıcı gerçeklerden sonra gitmesinin en doğru karar olduğunu düşünmüştüm ama gitmesine izin vermek hayatımın en kötü kararıydı. O gece giderken sanki tüm renkleri yanında götürmüş gibi her şey fazla kasvetliydi. Tadım tuzum kaçmış, günlerce kendimi toparlayamamıştım. Arkadaşımın kızıydı. Sikeyim, bunu hâlâ kabullenmiş değildim!

Onu benden aldığı için Necip'e kızgınca baktığımda daha fazla dayanamayıp, "Ne yapmamı bekliyordun?" dedi sıkıntıyla. "Yeğeninin bakıcısı kızım çıktı!"

Burnumdan nefesimi sertçe verdim. "Onu köşke dönmeye ikna etmeliyim."

Kaşlarını çatmak için bir saniye beklemedi. "Evine götürmek istediğin kişi benim kızım!"

"Gelecekte kızın, burada değil!" diye onu tersledim. "Henüz onu doğuracak kadını hamile bırakmadığına göre senin kızın değil. Sen bile onu kızın gibi görmezken benden bunu yapmamı bekleme."

Gerçek ne olursa olsun, istesem de Ukde'yi Necip'in kızı olarak göremiyordum. Onunla gelecekteki konumumuz ne, bilmiyordum ama zamanın bu noktasında Ukde'nin doğumunu görmemiştim. İlk adımlarına tanık olmamıştım ve o büyürken her anında yanında değildim. Durum böyle olunca ona karşı olan duygularımdan eksilen bir şey olmuyordu. Tüm bunlar neden benim başıma geliyordu ki... Âşık olduğunuz kadın bir anda, "*Ben sizin arkadaşınızın kızıyım,*" deyince insanın feleği şaşıyordu. Bu inanması güç bir olaydı!

"Benden onu bırakmamı isteme." Kararlı bir şekilde konuşup doldurduğum kadehteki tüm içkiyi bir dikişte içtim. "Ahlaki değerler umurumda değil, kendi zamanından çıkıp benim zamanıma gelen bir kadını sevdiğim için kimse beni yargılayamaz." Başımı kaldırıp bana öldürmek ister gibi bakan Necip'e diktim bakışlarımı. "Ondan vazgeçmeyeceğim."

Elindeki kristal kadehi sıktı, her an kadeh avuçlarında parçalanabilirdi. "Memlekette onca kadın varken benim kızımdan başka sevecek kadın bulamadın mı?!"

Vücudumdaki tüm kaslar seğirdi. "Evime gelip hayatıma giren oydu!" Ondan bu kadar kolay vazgeçeceğimi sanıyorsa, bundan daha fazla yanılamazdı. "Hoşuna gitsin veya gitmesin, ona âşığım." İçkimi yudumlarken omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Onu seviyorum."

Aramızdaki gerilim elle tutulur bir seviyeye ulaştığında kaşlarını kızgınlıkla çattı. "O seni istemiyor. Senin aksine ahlaki değerlere önem veriyor!" dediğinde neredeyse gülecektim. Necip beni yargıladığı bir konuda benden daha iyi değildi.

Yanımızda Kenan varken sesli bir şekilde Necip'in ahlaki değerlerini sorgulamadım ancak bakışlarımdan ne demek istediğimi anlıyordu. Beni ahlaki değerlerden vurmaya çalışıyordu ama kendisi de yakın arkadaşının nişanlısından hoşlanıyordu. Hatta ondan çocuk yapacak ve onunla evlenecekti. Henüz bunları bilmiyordu ama tüm bunlar yaşanacaktı. Beni eleştirdiği konuda benden daha iyi değildi. Ben onun kızını seviyorsam o da arkadaşının nişanlısını seviyordu. İkimiz de rezil insanlardık.

Sadece sevmekle kalmayacak, Piraye'den çocuk bile yapacaktı. Ukde'nin annesinin Piraye olduğunu öğrendiğinde yaşayacağı şoku tahmin edebiliyordum. Tabii Ukde bunu öğrenmesine izin verirse. Ukde vurulduğunda annesinin Piraye olduğunu anlamıştım çünkü onun önüne atlamaya hazırlanıyordu. Bunu ona söylediğimde zaten Ukde de annesinin Piraye olduğunu kabul

etmek zorunda kalmıştı. O bu konuda sessiz kaldığı için ben de susuyordum.

Gelecekte yaşananlar konusunda sessiz kalabilirdim ama bu, Necip'in beni yargılamasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu. O nasıl ki umutsuzca Piraye'yi seviyorsa ben de Ukde'yi seviyordum. Kimi seveceğimize biz karar vermiyorduk ve bunu en iyi bilen insanlardan biri Necip'ti. Seçme şansımız olsaydı ikimiz de kalbimizde taşıdığımız aşktan kurtulurduk çünkü yanlış olduğunu bile bile sana yasak olan bir kadını sevmek çok ağırdı. Necip ile göz göze geldik, ikimizin de aklında geçen şeyler aynıydı. Hudutsuz ve yasak bir aşkın kurbanlarıydık.

Yaşadıklarımın onun yaşadıklarından bir farkı olmadığını anlayınca omuzları yenilgi içinde çöktü. "Ben aradan çekilsem bile Ukde ahlaki değerlerinden vazgeçip seni kabul etmez."

Uzlaşmacı tavrı karşısında çatık kaşlarım düzeldi. "Sen aradan çekil, gerisini ben hallederim." O inatçı kadının inadını elbet kıracaktım.

Necip beni çok iyi tanıdığı için Ukde konusunda istese de beni durduramayacağını biliyordu. Bu yüzden isteksiz bir şekilde başını sallayarak aradan çekilmeyi kabul etti. "Madem öyle, ikinize de karışmıyorum." Yolumdan çekilmesinin en büyük nedeni kendisinin de aşktan mustarip olmasıydı. Ne çektiğimi ondan daha iyi kimse anlayamazdı.

Kenan aramızdaki gerginliğin son bulmasına sevinerek sırıttı. "Bu konuyu tatlıya bağladığınıza göre neden artık biraz eğlenmiyoruz?" Etrafta dolaşan konsomatris kadınlara çapkınca bakarken gülüşü büyüdü. Bizim aksimize Kenan'ın keyfine diyecek yoktu. "Bunlardan birkaçını masamıza davet etmeliyiz." Gözleri hınzırca bakıyordu. "Burada olan burada kalır."

Sahnede oynayan dansözlere yüzümü buruşturarak baktıktan sonra önüme döndüm. "Masaya tek bir kadın çağırırsan giderim." Aklım fikrim Ukde olmuşken ondan başka hiçbir kadını görmek istemiyorum. *Bir gazinoda ne işim vardı benim!*

... ışı olduğunu sorgulayan Necip hoşnutsuz gözlerle Kenan'a bakıyordu. "Piraye'nin bundan haberi var mı?" Onaylamaz bakışlarında apaçık bir kınama vardı. "Piraye gazinolarda karı kızla eğlendiğini bilse sence ne düşünür?" Hiçbir zaman Kenan'ın Piraye'yi hak ettiğini düşünmemişti ve çoğu zaman böyle düşünmekte haklıydı.

Daha şimdiden yeterince sarhoş olan Kenan gülerek içmeye devam etti. "Nereden haberi olacak ki?.." Konuşurken bile kelimeler ağzından sünerek çıkıyordu. Boynundaki kravatı gevşeterek kendini iyice saldı. "Erkekler arasında olan şeylerden kadınların haberi olmaz. Ayrıca biraz gevşemeye ihtiyacı olan sadece siz değilsiniz." İçki şişesine uzanıp kadehini yarısından fazla doldurdu. Gecenin başından beri o kadar çok içmişti ki gözleri baygın bakıyordu. "Piraye son zamanlarda değişmeye başladı."

Elini kaldırıp kadınlardan birini masaya çağıracağı esnada Necip onu durdurdu. Kenan'ın yanlış bir şey yapmasını engelleyerek onu yatıştırmaya çalıştı. "Düğünden önce gelinlerin garip davrandığını herkes bilir." Kenan'ın kolunu bırakmadı çünkü masaya kadın çağırmasını istemiyordu. "İstediği hazırlıklar zamanında yetişmeyecek diye Piraye gergin bir ruh hâlinde olabilir. Bu onu aldatacağın anlamına gelmez."

Necip'te takdir ettiğim şeylerden biri de buydu. Neredeyse çocuk yaşlarda Piraye'yi sevmişti ama Piraye onun yerine Kenan'ı seçince ikisinin arasına girmeye yeltenmemişti. Piraye'yi o kadar çok seviyordu ki kendi mutluluğundan daha çok onun mutluluğunu önemsiyordu. Piraye seçimini çok uzun zaman önce yapmış ve Kenan ile mutlu olmak istemişti. Bu Necip'in canını yaksa da Piraye ve Kenan için kendi duygularını görmezden gelmişti.

Kenan'ın Piraye için iyi biri olmasını istiyordu. Bu onun için zor olsa da sevdiği kadın için bazı şeylere katlanıyordu. Kenan'ın Piraye'yi hak ettiği gibi mutlu etmesini istiyordu. Onun yerinde olsam bu kadar fedakâr olabilir miydim, bilmiyordum. Sanırım olmazdım çünkü arkadaşımın kızı çıkmasına rağmen Ukde'den vazgeçmeyeceğimi açıkça belirtmiştim. Çocukluk arkadaşını

Necip için fedakârlık yapıp sevdiğim kadından vazgeçmeye yanaşmıyordum. Ukde'yi kimin kızı olduğunu bilmeden sevmiştim.

En başında bana kim olduğunu söyleseydi belki işler bu noktaya gelmezdi fakat artık bir şeyleri değiştirmek için çok geçti. Necip'i mutlu etmek için kendimi mutsuz edip Ukde'den vazgeçemeyecektim. Ukde konusunda çok bencildim. Ondan vazgeçemeyecek ve onu kimseyle paylaşamayacak kadar çok seviyordum. O benim ilk aşkımdı ve muhtemelen son olacaktı. Onu görene kadar yıllardır onun gelişini beklediğimi hiç bilmiyordum. Sanki tüm hayatım onu beklemekle geçmiş gibiydi.

Kenan'ın iç çekişini duyunca gözlerim bir kez daha ona buldu. Piraye konusunda canını sıkan bir şeyler varmış gibi bakışları içliydi. "Bunun yaklaşan düğünle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum." Piraye'yi sevdiğini biliyordum, bunu kimse inkâr edemezdi. Onu seviyordu ama her zaman doğru şekilde değildi. "Sanki gittikçe benden uzaklaşıyor." Gözlerinde gizleyemediği bir kederin emaresi belirdi. "Neyi var anlamıyorum."

Necip yerinde rahatsızca kıpırdanınca bakışlarım ok gibi onu buldu. Sessiz bakışlarımdan ne bilmek istediğimi anlamış olacak ki kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. Piraye'nin bu değişimiyle bir ilgisi olmadığını daha iyi ifade edemezdi. "Ona neyi olduğunu sor," diye Kenan'a tavsiye vermek için kendini zorladı. "Kadınları anlamanın en iyi yolu onlarla konuşmak."

"Sayende bazılarımız şimdilerde konuşacak bir kadın bulamıyor," diye homurdandım. Ukde'yi evimden götürmüştü.

Neyden bahsettiğimi çok iyi anlamasına rağmen bana buradaki kadınları işaret etti. "Konuşacağın çok fazla kadın var."

"Onlar ilgimi çekmiyor."

"Kızım da ilgini çekmemeli, piç herif."

"Sen de o kadar güzel ve sevimli bir kız yapmasaydın," dediğimde Kenan kahkaha attı. "Üstelik çok sempatik ve neşeli."

Güzel yüzü zihnimde canlanınca iç çektim. "Her şeyiyle benim için yaratılmış gibi."

Necip her an masadaki şişeyi kafama geçirebilirdi. "Yolundan çekileceğimi söyledim diye benim yanımda ondan bahsetme! Onun babası olduğumu unutma." Benimle ne yapacağını bilmez bir hâlde bakıyordu. "Geldiği yerde onun amcası sayılırsın!"

"Geldiği yerde ona karşı bir yanlışım olmadığına eminim, ne de olsa elime doğmuş." Gözlerinin içine bakıp onu sinirden deli ederek, "Ama burada onunla aramda sadece birkaç yaş var," dedim. "Onun amcası olamayacak bir yaştayım."

"Kendi zamanına döndüğünde sap gibi ortada kalırsın." Dişlerini sıktığında birçok konuda endişelendiğini görebiliyorum. "Sadece onu değil, seni de korumaya çalışıyorum."

"Kimse tarafından korunmaya ihtiyacım yok." Yeterince bu rezil yere tahammül ettiğim için ayağa kalktım. "Bana bir iyilik yap ve sözünü tutarak aramıza girmeye kalkışma. Sen gelecekte onun babasısın, burada değil." Ceketimi alarak içmekten sarhoş olan Kenan'ı gösterdim. "Şuna sahip çık ki sabah onu başka kadınların yatağından toplamayalım," dedikten sonra masadan uzaklaştım.

Kenan arkamdan, "Nereye?" diye seslendi. "Gece daha yeni başlıyor."

Onu duymazlıktan gelerek ses ve insan kirliliği olan bu rezil yerden çıktım. Hiçbir zaman böyle yerlerin adamı olmamıştım. Dışarı çıktığımda şoförüm Fedai beni arabada bekliyordu. Ona müsaade etmeden kapımı açıp ön koltuğa geçtim. Sürücü koltuğundaki yerini aldıktan sonra yola çıktık. Gözlerini yoldan ayırmadan arabayı kullanırken, "Kendinizi daha iyi hissediyor musunuz, beyim?" diye sorunca nefesimi bıkkınlıkla verdim.

"Gazinolarda takılıp fuhuş yaparak mı iyi hissedeceğim?" Bana neyin iyi geleceğini o da çok iyi biliyordu. Bana iyi hissettirecek tek kişi bal gibi tatlı olduğunu düşünen ama bir zehirden farkı olmayan sarışın bir kadındı!

Yol boyunca Ukde'yi ve mektubunda yazdığı yalanları düşünüp durdum. Beni bu kadar hızlı unutmuş olamazdı. Ne kadar düşünürsem düşüneyim onu anlayamıyordum. Neyin peşindeydi! Araba köşkün bahçesinde durduğunda hep olduğu gibi içeriden yine baş belası yeğenlerimin sesi geliyordu. Arabadan inip eve doğru yürüdükçe içerideki sesler şiddetini arttırmıştı. Taner'e kendisini emanet etmek gün geçtikçe kötü bir fikirmiş gibi geliyordu. Saat kaç olmuştu ama çocukluğunu hâlâ uyutamamıştı.

Köşke girdim, merdiveni çıkarken ikisinin tartışmasını duyabiliyordum. Yeğenlerimden biri altı yaşında bir çocuktu, diğeri ise otuz bir yaşında bir yetişkindi. Biri benden yaşça çok küçüktü, diğeri de benden birkaç yaş büyüktü. Can sıkıcı olansa ikisinin aynı kişi olmasıydı! Bir karışıklık yaşanmasın diye aynı kişi olmalarına rağmen birine Turan, diğerine Taner demeye devam ediyordum. Ukde ve Taner kendi zamanlarından çıkıp buraya gelerek hayatımın içine etmişti. Ortalığı karıştırmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Üst kata çıktığımda Taner, "Amcam gelince seni ona söyleyeceğim!" diye bağırıyordu. Uyku saati çoktan geçmişken bu çocuk hâlâ niye uyanıktı?

"Git söyle lan!" diyen Turan'ın kızgın sesini duydum. "Biraz daha uyumazsan seni yastıkla boğarak uyutacağım!"

"Ben bir çocuğum! Benimle böyle konuşarak bende travma yaratıyorsun."

"Oğlum sen bende yarattığın travmanın farkında mısın? Şu bir haftada bana yaşattıklarından sonra çocuk görmekten nefret ediyorum! Sırf sana benzer diye çocuğum olmasını istemiyorum. Kendimi kısırlaştırmayı bile düşünüyorum lan!" Sinirden gülerek başımı iki yana salladım. Ben ona onca zamandır bakıyordum ama o, kendisine bir hafta bakamamıştı.

Kapıyı açıp içeri girdim, ikisi de beni görünce tartışmaya hemen bir son verdi. Küçük yeğenim, "Amca!" diye bana koşup bacaklarıma yapıştı. Pantolonumu çekiştirirken boştaki eliyle

kendisinin büyük modelini işaret ediyordu. "Bu herif beni döviiyor amca." Yine başladı yalanlarını sıralamaya. Yeni dadısını bana kovdurmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Gülmek istedim. Kovdurduğu ve canından bezdirdiği onca dadıdan sonra sıradaki dadısının bir erkek olacağını tahmin edemezdi.

Turan'ın ona vurduğunu düşünmüyordum ama yine de emin olmak için çatık kaşlarla ona baktığımda sertçe yutkunarak başını iki yana salladı. "Ona elimi bile sürmedim," dedi hızlıca. "Ukde buradayken eminim aynı yalanları onun için de söylemiştir." Sadece Ukde için değil, ondan önceki dadıları için de aynı şeyi yapmıştı. Küçük Taner şu zamana kadar Hikmet Hanım dışındaki hiçbir dadıya kolaylık sağlamamıştı.

"Ben Ukde'yi istiyorum." Küçük yeğenimin söylediklerivle kaskatı kesildim. Başımı eğip beni şaşkınlığa sürükleyen çocuğa baktım. Suratını asarak elini pantolonumdan çekti. "Onu buraya geri getir." Nefesim kesildi. Taner ilk kez Hikmet Hanım dışında başka bir dadıyı istiyordu. Benden Hikmet Hanım'ı değil, Ukde'yi geri getirmemi istiyordu. Bu daha önce hiç olmamıştı.

"Ondan hoşlanmadığını sanıyordum?" dediğimde bana sırtını dönüp küskün bir ifadeyle yatağına yürüdü.

"Ondan hoşlanmaya başlamışken gitmesine izin verdin." Bu konuda bana olan kızgınlığını gizlemeden yatağına girip battaniyeyi kafasına kadar çekti. "Ukde'yi getirmeyeceksen bana sen bak ama beni başkalarına bırakma," dediğinde odanın içi buz kesti. Ukde'ye alışmaya ve onu sevmeye başlamıştı. Ona olan özlemim bir kat daha arttı. Onun buraya dönmesini isteyen sadece Taner değildi.

Onu bırakıp yatak odam yerine çalışma odasına girdim. Köşedeki dolaptan kendime bir bardak içki doldurduğumda gözlerim masanın üstündeki kitap taslağında oyalandı. Onun için yazdığım kitap orada öylece duruyordu. Şu ana kadar onunla yaşadığımız her şeyi eksiksiz yazdığım için kitabın ilk yarısı çoktan

bitmişti ama devamı yoktu. Devamını hayal gücüme bırakmak istemiyordum.

Her sayfasında Ukde'nin izleri olduğundan kitabın kalanında onunla yaşadığımız şeyleri yazmak istiyordum. İsteyip de yaşayamadığımız bir dünyayı yazmak yerine onunla yaşayacağım tüm o düşleri yazmalıydım. Bu yüzden onun için yazdığım kitabı devam ettirmekte güçlük çekiyordum çünkü Ukde burada değildi. Benim için buruk sayfalardan ibaret olmasını istemiyordum. Onun kitabına bu ayrılıkta nasıl hissettiğimi her gün biraz daha yazıyordum ama artık ayrılık sahnesi yerine onunla kavuştuğum sahneleri yazmak istiyordum.

Bunun için de onun inadını kırmalı ve özlemini çektiğim kadına kavuşmalıydım. Kitabın ismi bile onunla ilgiliydi. *Seni Bulmak.*

Kapım çalındıktan kısa süre sonra Turan, yani yetişkin olan Taner içeri girdi. Tereddüt dolu gözlerle bana bakıp, "Biraz konuşabilir miyiz?" deyince onun için de bir kadeh doldurdum. Bu herifin yeğenim olmasına hâlâ alışabilmiş değildim. Necip nasıl ki Ukde'nin onun kızı olmasını kabullenemiyorsa, ben de aynı şeyi Taner için hissediyordum.

Bu iki baş belası burayı karıştırmak yerine neden kendi zamanlarında kalmadılar ki!

Yerime otururak kadehini ona doğru ittim. Masamın önündeki iki koltuktan birine otururak, "Ukde'den bir haber var mı?" diye sordu. Ukde, Necip'in evine yerleştiğinden beri hastane odası dışında onu hiç görmemişti. En az benim kadar onu özlüyor ve buraya dönmesini istiyordu. Benim aksime onunla sık sık telefonda konuştuğunu biliyordum ama bunu benden saklıyordu.

Sıkıntı içinde, "Canımı sıkmak dışında Ukde Hanım'ın keyfi yerinde," dedim. Bana yazdığı son mektubun sinirini üzerimden atamıyordum. "Neden onu buraya dönmesi için sen ikna etmiyorsun?" Bakışlarım yoğun bir şüpheyle kısıldı. "Onun buraya dönmesini istiyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum!" Kaşlarını çatarak bana sinirle baktı. "Belki onda bu kadar ısrarcı olmasaydın o da gitmek zorunda kalmazdı."

Çaresizliğin getirdiği bir öfkeyle yakasına yapışmamak için kendimi zor tuttum. "Beni neyle suçladığına dikkat et. Kendi zamanınızdan çıkıp hayatıma gelen sizsiniz." Tekdüze hayatımdan memnundum ama bir gün ansızın kapıma gelip tüm dünyamı altüst etmişlerdi.

"Bana biraz ondan bahset," dediğimde inatçı bir tutumla çenesini kaldırınca dişlerimi sıktım. "Seni mirasımdan menetmemi ister misin, serseri? İçerideki o ufaklığı mirasımdan çıkartıp çocuk yurduna vermem için beni zorluyorsun." Gözlerinin içine tehditkâr bir ciddiyetle baktım. "Tüm bunları yaptığımda ve sen kendi zamanına döndüğünde sence seni nasıl bir hayat bekler?" Bunu asla yapmazdım ama o bunu bilmiyordu.

Kısık bir sesle küfretti. "Ben sana babamın emanetiyim, bunu yapamazsın."

Göz devirerek içkimden birkaç yudum aldım. "Baban olacak herif bencil kumarbazın tekiydi. Yatağındaki o ufaklık henüz bunu bilmiyor ama eminim sen zamanla çocukluk anılarından babanın nasıl biri olduğunu anlamışsındır." Donuk bir suratla bana baktı, titreyen gözleri onu ele veriyordu. Babasının nasıl biri olduğunu çok iyi biliyordu.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Neyden bahsettiğimi anlamadı. Ta ki, "Annenin ölümünün suçlusu olduğumu mu düşünüyorsun?" diyene kadar. Buz kesti.

Ukde'nin burada olduğu zamanlarda Firuze'den gitmesini istemiştim. O gece Küçük Taner bana, her şeyin suçlusu olduğumu söylemişti. Eğer hastalandığında hastanede refakatçisi olan annesini eve göndermeseydim belki de yengem yaşayacaktı. Evlerine yapılan o saldırıda yengem evde olmasaydı abim gibi o da ölmeyecekti. Taner hastalandığı için hastanedeydi ve yengem de onun yanında hastanede kalıyordu. Abim kumar masalarından kalkıp

hasta oğlunu görmeye bile gelmediği için zavallı kadın her şeyle tek başına ilgileniyordu.

Abim sorumluluklarından kaçıp durduğu için elimden geldiğince Taner ve annesine yardımcı olmaya çalışıyordum. O gece de yapmak istediğim buydu. Yengemin yerine hastanede Taner'in refakatçisi olmayı istemiş ve biraz dinlemesi için onu evine göndermiştim. Sadece birkaç saat sonra da hem onun hem de abimin ölüm haberiyle dünyam başıma yıkılmıştı. Bazen düşünüyordum, o gece yengemi eve göndermek için ısrar etmeseydim neler olurdu diye...

O eve gitmeyince saldırıya uğramaz ve Taner annesiz kalmazdı. Yakın zamanda küçük yeğenim beni suçladığında bu denli etkilenmemin nedeni haklı olmasaydı. Her şey benim suçumdu. Onu annesiz bırakan bendim. Taner bakışlarım kaçırarak, "O sadece bir çocuk," diyerek bu konuyu kapatmaya çalıştı. "Küçük bir çocuğun söylediklerini fazla umursama."

"Çocuklar her zaman yanılmaz, velet," dediğimde dudaklarında buruk bir gülümseme oluştu, bunun sebebini anlayamadım. Duymaktan nefret ettiği ama bir o kadar da alıştığı bir şeyi benden duymuş gibi güldü.

"Kaç yaşında olursam olayım bana velet demeyi hiç bırakmayacaksın, değil mi?" İkimizi işaret etti. "Senden yaşça büyük olsam bile."

Gözlerimi kıstım. "Geldiğin yerde de sana böyle mi diyordum?"

Gülmemeye çalışarak başını salladı. "Ben ve Ukde'ye sıklıkla söylediğin şeylerden biri de buydu."

Meraklı bir ifadeyle öne eğildim. "Size iyi davranıyor muydum?" Aksini söylerse gelecekte dönüşeceğim adamdan nefret ederdim.

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında bakışları pusluydu. "En az bir baba kadar bize karşı sabırlı ve iyiydin,"

deyince rahat bir nefes aldım. En azından benden nefret etmeleri bir dünyadan gelmemişlerdi.

Beni asıl endişelendiren ve düşündükçe içimde mide bulantısı yaratan o cümle dudaklarımdan döküldü. "Burada olduğu gibi gelecekte de ondan hoşlanıyor muydum?" *Evet* cevabını almaktan ne denli korktuğumu gizleyememiştim.

Ukde'nin geldiği yerde ikimizin arasında yirmi sekiz yaş vardı ve elime doğduğunu söylemişti. Kendi zamanımda hiçbir şey bilmeden ona karşı beslediğim duygulardan utanmıyordum fakat onun zamanında ondan hoşlanma ihtimalim bile midemi bulandırırdı. Böyle bir şey yaşanmışsa bu kendimden tiksinmeme neden olurdu çünkü onun geldiği yerde Ukde'yi büyüten kişilerden biri de benmişim. Kimse elinde büyüyen bir çocuğa karşı yanlış duygular beslememeliydi. Bunun olması istismardan başka bir şey değildi.

Onu kendi dünyamda sevebilirdim. Ama onun dünyasında asla.

Bunun düşüncesi bile korkunçtu. Taner endişelerimi anlamış olmalı ki tebessüm ederek başını iki yana salladı. "Geldiğim yerde senin hiç çocuğun olmadığı için Ukde'yi öz kızın gibi görüyordun." Bunları beni rahatlatmak için değil, doğruluğuna inandığı için söylediğini görebiliyordum. Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi rahatladım. Allah'a şükürler olsun ki Ukde'nin geldiği yerde ona karşı bir yanlışım olmamıştı.

Taner kadehine uzanırken benim aksime çok sakindi. "Ukde'nin sana olan hisleri dönem dönem değişiyordu. Bunu anlasan bile onu utandırmamak için ona bunlardan bahsetmiyordun. Onun genç kız duygularını incitmemek için onu sadece kızın gibi gördüğünü ona aşılıyordun."

Ahşap masanın soğukluğunu hissetmek istercesine elimi masaya bastırdım. "Düşündüğüm şeyi mi söylemeye çalışıyorsun?" dedim histeri bir sesle. "Geldiğiniz yerde Ukde bir dönem benden mi hoşlandı?" Kendimi çok iyi tanıdığım için bunun olmasının gelecekteki Eflah'ı rahatsız edeceğini biliyordum.

Ninova

Taner şaraptan büyük bir yudum aldığında şarabın keskinliğiyle yüzünü buruşturdu. "Ergenlik dönemi hepimizin en deli çağlarıdır. Ukde'nin de ergenliği doruklarda yaşadığı bir dönem olmuştu. Sana amca demekten bile nefret ettiği ve yeğenin olmadığını olur olmadık anlarda söyleyip asilik yaptığı zamanları oldu."

"Necip'in beni vurmaması şaşılacak bir olay. Gelecekte hâlâ yaşıyor muyum bari?" dediğimde yüksek sesle güldü. Benim aksime oldukça eğleniyordu.

"Necip amcanın senden en yoğun nefret ettiği dönemlerdi. Ukde hep fazla şeffaf bir insan olduğu için sana karşı değişen hislerini gizleyemiyordu. Bunu fark etmediğimizi sanıyordu ama aslında hepimiz ondaki değişikliğin farkındaydık."

Bir konuda beni takdir eder gibi bana olan bakışları yumuşadı. "Bir gün hepimizi karşına aldın ve bu konuda bir şey ima edip onu utandırmamamızı söyledin. O odada herkes vardı. Necip amca, Ukde'nin annesi ve karında oradaydı." Ukde'nin annesinin Piraye olduğunu ve Firuze ile evlendiğimi bilmediğimi düşündüğü için bana onların isimlerini söylememişti.

Onların geldiği yer hakkında her şeyi merak ettiğim için, "Tam olarak size ne söyledim?" diye sordum.

O günkü davranışımdan gurur duyuyormuş gibi belli belirsiz gülümsedi. "Onun on altı yaşında bir çocuk olduğunu ve o yaşlarda yanlış insanlara yanlış duygular besleyebileceğinden bahsetmiştin. Bu konuda ona kızmak veya onu yargılamak yerine duygularını incitmeden ona gerçekleri göstermemiz gerektiğini söylemiştin." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Hislerinin geçici bir hevesten ibaret olduğunu söylemiştin ve yanılmadın. Necip amcanın istediği gibi Ukde'den uzak durmadın çünkü bunu yaparsan Ukde'nin seni daha çok düşünmesinden endişeleniyordun."

Bu konuyla ilgili merakım gittikçe daha çok artarken yerimden rahatsızca kıpırdandım. "Tam olarak nasıl bir yol izlendi?"

Sarhoşken arabayı uçuruma yuvarlayıp buraya geldikleri için fazla içmeden kadehi masaya bıraktı. Sarhoş olmaktan kaçımıyordu. "Senin dışında kimsenin bir şey yapmasına gerek kalmadı. Ukde'nin yanında karınla daha çok ilgilendin ama bunu Ukde'nin gözüne sokarak yapmadın. Her konuda fazla ölçülüydün," dediğinde bazı konularda bana hayran olduğunu gizleyemiyordu. Gelecekte yeğenimin takdir ettiği bir adama dönüştüğümü bilmek beni mutlu etmişti. En azından geldiği yerde onun için korkunç bir amca olmamıştım.

Onu can kulağıyla dinlediğimi görünce tebessümü büyüdü. Benimle böyle karşılıklı konuşmayalı yıllar olmuş gibi tebessümünde bile iç yakan bir burukluk vardı. Beni değil ama gelecekte bıraktığı amcasını çok özlediğini görebiliyordum. "Ukde'ye karına değer verdiğini düşündürmen çok işe yaramıştı. Onun bilinçaltına sızıp onun için sadece bir amca olabileceğini ona aşılıyordun," diye anlatmaya devam etti.

Arkasına yaslanıp o günlerin anılarıyla beni izledi. "O dönem daha yararlı bir tavsiye almak için birkaç psikologla bile görüşmüştün. Çabaların işe yaramıştı. Bir süre sonra Ukde tekrar seni amcası olarak görmeye başladı. O yılın sonunda Ukde sana daha sık amca diyerek hepimizi bu sıkıntıdan kurtarmıştı." Duyduklarımdan sonra gelecekteki kendimi takdir etmeden duramadım. Onu üzmeden bu sorunu en hasarsız şekilde hallettiğimi bilmek beni mutlu etmişti.

"Buraya gelmeden bir yıl öncesine kadar Ukde biriyle nişanlıydı," deyince yerimden rahatsızca kıpırdandım. "Ama daha sonra nişanlısından ayrıldı."

İçim kıskançlıkla doldu ve bunu saklamamın bir yolu yoktu. "Kiminle nişanlıydı ve nişanlısından neden ayrıldı?"

Kaşlarını çatınca ben de çattım. "Beni yargılamayı bırak velet. 1998'de onun amcası değilim ve gerçeği öğreneli çok olmadı." Kapıma geldikleri ilk gün bana kim olduklarını söyleselerdi işler

bu kadar karışmazdı. Şimdilerde Ukde'ye körkütük âşık olmuşken bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Tıpkı Necip gibi Taner de ona olan duygularımı tasdiklemediği için ayağa kalkıp kapıya yürüdü. "Düşündüğün gibi seni kınamıyorum ama Ukde hakkında bilmediğin çok fazla şey var," diyerek kapıyı açtı. "Onun buradaki amacını ve yapmak istediği çılgınlığı sana söyleyemem." Bu da neydi şimdi?

Dışarı çıkmadan önce omzunun üzerinden kısa bir an bana baktı. "Burada korumaya çalıştığım kişi sensin." Son derece ciddi bir ifadeyle, "N'olur ondan uzak dur," dedi. "Dünya üzerinde seni üzecek tek kadına doğru koşuyorsun. Dur artık," dedikten sonra gitti. Beni yeni sıkıntılarla baş başa bırakıp gitmişti.

Herkesin bir türlü anlamadığı şeyse istesem de artık durmayacağımdı. Bana yaşatacağı tüm o acılara rağmen onu istiyordum. Daha önce ona söylediğim gibi eğer bana vadettiği tek şey cehennemse ben o cehenneme bile razıydım. Yeter ki benden kaçıp durmasındı. Geldiği yerde bir dönem o beni sevmiş ve ben ona karşılık vermemişim. Şimdiyse ben onu seviyordum fakat o bana karşılık vermiyordu. Sanki benden o yılların intikamını alıyordu.

Asla ortak bir noktada buluşamıyorduk.

BÖLÜM 3
DİNMİYOR
SENSİZLİĞİN ACISI

"Biz birbirimizin sonsuzu değil,
sonu olacaktık."

Babaannemin çirkin imalarından köşe bucak kaçarken yalıda yaşamak benim için gittikçe zorlaşıyordu. Beni babamla yakıştırdığından habersiz aramızı yapmaya çalıştığı için bize ter döktürüyordu. Necip'in Züleyha'yla ilgilenmesi bile babaannemin gözünde beni gelin adayı olmaktan kurtaramamıştı. Babaannem Necip ve Züleyha'ya bakınca birbirinden hoşlanan iki kişi görmediği için bizimkilerin sahte ilgilerine aldanmıyordu. Necip ile ikimiz bu konuda ne yapacağımızı artık bilmiyorduk. Sırf babaannem bizi rahat bıraksın diye aynı evin içinde birbirimizi görmezden geliyorduk.

Bugün de o can sıkıcı günlerden biriydi. Odamdan çıktığımda aşağıya inmek için kullanacağım merdiven gözümde büyümüştü. Yaram hâlâ taze olduğu için basamaklar beni zorluyordu. Çalışma odasından çıkan Necip, merdivene attığım içler acısı bakışları görünce gülerek yanıma geldi. "Gel bakalım buraya." Eğilip beni dikkatli bir şekilde kucağına almasını beklemiyordum.

Beni kolları arasında tutup merdiveni inerken küçük bir tebessümle yakışıklı yüzünü izliyordum. "Teşekkür ederim, Necip." Ona artık adıyla seslenmeye alışmıştım.

İçimi ısıtacak gözlerle bana bakarken çarpık bir gülüşle bana göz kırptı. "Önceliğimiz seni iyileştirmek."

Merdiveni yeni inmişti ki gözleri bir noktaya kayınca gerildi. Onun kucağındayken başımı çevirdiğimde holde dikilen babaannemi gördüm. Elinde bir bardak su tutan çöpçatan kadın, bıyık altından gülerek bizi izliyordu. Necip hemen beni yere indirdiğinde bile babaannemin bakışlarında değişen bir şey olmadı. Hınzırca, "Ah, siz gençler," dedi keyifli bir sesle. "Her şeyi gizli saklı yaşamaya bayılıyorsunuz. Ayol birbirinizi seviyorsanız artık bu işin bir adını koyalım."

Allah'ım çıldıracaktım, bunu yapmayı hiç bırakmıyordu!

Midemin bulantısını bastırmaya çalışarak Necip ile arama belli bir mesafe koydum. "Müjgan Hanımcığım, inanın ki Necip'e karşı olan duygularım dostane." Bana zerre kadar inanmadığını

hınzırca bakan gözlerinden anlayabiliyordum. "Yarın sabah evden ayrılıyorum," dedim birdenbire.

Sadece onları değil, beni de oldukça şaşırtan bir karardı bu. Bu kelimeler dudaklarımdan dökülene kadar yalıdan ayrılmayı ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Doğup büyüdüğüm evden beni kopartan, babaannemin beni babamla bir araya getirme çabalarıydı. Bu mide bulandırıcı duruma daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. Babaanneme de kızamıyordum çünkü gerçekte kim olduğumu bilmeden beni oğluna yakıştırıyordu. Ona kızmamam, yaptığı şeye göz yumacağım anlamına gelmiyordu.

Gitme lafını duyan babaannem, beti benzi atarak yanıma geldi. "Henüz doğru düzgün iyileşmeden nereye gidiyorsun?" Bana olan bakışları üzgündü. "Yoksa seni burada iyi ağırlayamıyor muyum?"

"Bilakis, siz gördüğüm en iyi ev sahibisiniz." Ona tebessüm edip boğum boğum parmaklara sahip olduğu elini avuçlarımın arasına aldım. "Abim bir telgraf göndermiş, Müjgan Hanımcığım. Mali durumumuzu kontrol altına aldığını, Kocaeli'ye geri dönmem gerektiğini söyleyen bir telgraf." Üzgünce iç çektim. "Beni yanında istiyor, yarın Sakarya'dan ayrılmalıyım." Buralı olduğumu bilmiyor, Kocaeli'den geldiğimi düşünüyordu.

Babaannemin gözleri önce yanımda duran Necip'te oyalandı, daha sonra da bende durdu. Bunu birkaç kez tekrarlamıştı. Tam benden ümidi kestiğini düşünmüştüm ki, "Neden abini buraya davet etmiyoruz?" diyerek beni bozguna uğrattı. "Onunla tanışmayı çok isterim." Neden onunla tanışmak istediğini çok iyi biliyordum. Aklınca abimle konuşup beni ondan isteyecekti. İzdivacımız için gereken her şeyi yapacağını tahmin etmek zor değildi. Bir an önce bu evden çıkıp babaannemden uzaklaşmazsam neler yapardı, hayal dahi edemiyordum.

"Abim düğün hazırlıklarıyla meşgul olduğu için gelebileceğini sanmıyorum." Ona tebessüm edip gözlerinin içine baktım. "Size kendim hakkında tamamen dürüst olmadım. Buraya gelmeden

önce nişanlıydım fakat nişanlımla son tartışmamızdan sonra düğüne bir hafta kala onu terk ettim. Bu yüzden abim beni asker arkadaşı Necip'in yanına gönderdi çünkü her şeyden biraz uzaklaşmamı istedi." 1998'e geldiğimden beri yalan makinesine dönüşmüştüm. İnsanlara söylediğim yalanların haddi hesabı yoktu ama bu gerekliydi.

Babaannemin solan yüzünü görünce ona karşı mahcupmuşum gibi gözlerimi kaçırdım. "Bugün sadece abimden bir telgraf almadım, aynı zamanda eski nişanlım da bana bir mektup gönderdi. Mektubunda çok pişman olduğunu, birbirimize son bir şans daha vermemiz gerektiğini yazıyordu." Daha şimdi uydurduğum birini özlemişim gibi iç çektim. "Mektubunu alana kadar ona olan sevgimin büyüklüğünü anlayamamıştım."

Necip şaşkınlığını gizleyerek ayaküstü söylediğim yalanları izlerken babaannemde yarattığım hayal kırıklığını gördüm. Beş dakika öncesine kadar beni gelini gibi görüyordu ama onu hüsrana uğratmıştım. Bana söylemek istediği çok şeyi olduğunu biliyordum ama giderayak haddini aşmamak için kendini tuttu. Onu kandırdığımı düşünüyordu. Tüm bunları saklayarak ona karşı büyük bir suç işlemişim gibi davranıyordu. Bu konuda bir çift söz söylemeden dış kapının zili çaldı. Kapı ziline içimden şükrettim. Tam zamanında.

Babaannem soğuk gözlerle bana son kez bakıp kapıyı açmak için gitti. Tabii bunu yapmadan önce babama küçük bir açıklama yapıp, "Arkadaşlarını akşam yemeğine davet etmiştim," demeyi ihmal etmedi. Midem kasıldı. Necip'in arkadaşlarının içinde Eflah da vardı.

Ben Eflah'ın buraya gelme ihtimalini düşünürken Necip, "Nereden çıktı bu Kocaeli'ye dönme işi?" diyerek bana yaklaştı. "Kocaeli'de senden büyük bir çocuğum daha mı var?"

Şaşkınlığı bana tebessüm ettirdi. "Sahip olduğun tek çocuk benim ve bir abim yok." Etrafımızı kontrol edip onunla aramdaki son adımı kapattım. "İkimizi rahat bıraksın diye ona yalan

söylemek zorunda kaldım ama bir konuda yalan söylemiyordum. Yarın sabah bu evden ayrılmalıyım."

Kaşları belli belirsiz çatıldığında kahve gözlerinde yoğun bir merak vardı. "Nereye gideceksin?"

"Neresi olduğu fark etmez, yalıdan gitmeliyim." Hınzır gözlerle ona bakarken sırıttım. "Babam olarak yarın benim için bir ev ayarlayacağını düşünüyorum."

"Bu kadar kısa sürede mi? İmkânsız!"

"Yanlış hatırlamıyorsam büyükbabamdan kalan kiralık daireler vardı."

Apaçık bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Onların hepsi ucuz apartman daireleri ya da değersiz gecekondular. Hepsi de fazla tekinsiz yerdeler." Gözlerinden onaylamaz bir bakış geçti. "Kenar bir mahalleye seni gönderecek değilim."

Koluna dokunarak sırnaşık bir vaziyette ona gülümsedim. "Uzun süre bu dönemde kalmayacağım için bir süre o evlerden birinde kalmamın sakıncası yok. Lütfen yarın erkenden emlakçınla konuş. İçinde kiracısı olmayan boş ve eşyalı bir ev varsa o evi kimseye vermesin."

Bu konuda tam bir şey söyleyecekti ki Kenan'ın sesini duyunca susmak zorunda kaldı. Gelenler kapıda babaannemle konuşuyordu, dış kapı görüş açımızda olmadığı için sadece seslerini duyuyorduk. "Babaannemin onları buraya neden çağırdığı çok açık," derken gözlerim kapının olduğu yönde oyalanıyordu. "Babaannemin planı, arkadaşlarını buraya çağırıp onlara ne kadar çok yakıştığımızı göstererek onların da desteğini almaktı." Arkadaşları Necip'e baskı uygularsa Necip'in bu izdivacı kabul etmesini umuyordu. Fakat ben ona beni bekleyen bir nişanlının olduğunu söyleyip tüm keyfine limon sıkmıştım.

Merdiveni inen Züleyha, "Misafirimiz mi var?" diye sordu yanımızda durarak. Ona başımı salladığım sırada babaannemin

peşinden içeri girenleri görünce donup kaldım. Kenan, Piraye ve Eflah buradaydı.

Ona gönderdiğim mektuptan sonra Eflah'ı tekrar görmeyi beklemiyordum. Kendime yasakladığım adama olan bakışlarımı düz tutmak için kendimi zorluyordum ama çok özlemiştim. İstesem de gözlerimi ondan ayıramıyordum. Tıpkı benim gibi onun da gözleri bir tek benim üzerimdeydi. Benim bakışlarımda gizleyemediğim bir özlem vardı ama onun sert bakan gözlerindeki tek şey bana olan kızgınlığıydı. Gür kaşları hafif çatıktı, gözlerinin siyahı ise fazla soğuk bakıyordu.

Yakışıklı çehresindeki sertlik beni ürkütmüyor desem yalan olurdu. Mektubumun onda yarattığı yoğun öfkeyi hâlâ üzerinde taşıdığı çok açıktı. Üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah pantolon vardı. Gömleğinin ilk birkaç düğmesi açıktı. Gömleğin kollarını birkaç defa katladığı için giydiği gömlek ona çok yakışmıştı. Tıpkı benim gibi o da baştan ayağa beni süzüyordu. Açık bıraktığım sarı saçlarıma, üzerimdeki siyah puantiyeli beyaz elbiseye ve ayağımdaki babetlere düz gözlerle bakıyordu.

Başını küçük bir açıyla kaldırdığında göz göze geldik ve ben yutkunmadan duramadım. Gözleri doğrudan gözlerimi bulduğu an aramızda cızırdayan statik elektriğin yakıcılığıyla kavruldum. İkimizin arasında inkâr edemediğimiz ve görmezden gelemediğimiz yoğun bir çekim vardı. Eflah'ın bakışlarından kaçmak için başımı çevirdim ve Piraye'yi görmek beni daha çok gerdi. Son olanlardan sonra onunla konuşma fırsatımız olmadığı için ikimizin de birbirine attığı bakışlar oldukça gergindi.

Annemle aramdaki bu tatsızlığı sonlandırmak için ilk adımı atıp, "Hoş geldiniz, Piraye Hanım," dedim samimiyetle. "Tekrar görüştüğümüze sevindim."

Bana karşı işlediği o büyük hatanın mahcubiyetiyle, "Merhaba, Ukde," dedi kısık ve cılız bir sesle. "Seni tekrar görmek güzel. Nasılsın?" Duyduğu utançla sık sık gözlerini kaçırırken karnımı işaret etti. "Yaran nasıl oldu?"

Artık bu tatsız hadiseyi arkamda bırakmak ister gibi elimi hafifçe karnıma bastırıp ona gülümsedim. "Daha iyiyim, hızlı iyileşiyorum."

Rahatlayarak nefesini verdi. "Çok sevindim." Gerçekten sevindiğini görebiliyordum. İyileşiyor olmam onu mutlu ediyordu.

Herkes birbiriyle ayaküstü selamlaştıktan sonra babaannemin peşinden yemek salonuna doğru yürümeye başladılar. Geriye kalan ve hâlâ holde dikilen sadece Eflah ile ikimizdik. Birbirimize bakarken gerginlik had safhadaydı. İki yabancı gibi burada durmuş, öylece dikiliyorduk. Sessizliği bozan o oldu. Donuk bakışlarla, "Nasılsın?" diye sordu, bakışlarının aksine sesi onu ele veriyordu. Karakteristik sesindeki yoğun özlemi istese de gizleyemiyordu.

Bakışlarındaki soğukluğa karşı verdiğim mücadeleyi kazanmak istercesine içimdeki kıvranışları bastırdım. "Teşekkür ederim, daha iyiyim." Derin bir nefes alıp nezaketen, "Siz nasılsınız, Eflah Bey?" diye sordum öylesine.

Adını söylememle yukarı kalkan kaşlarını gördüm. "Balık hafızalı birine göre adımı hatırlamanız oldukça şaşırtıcı, Ukde Hanım." Can yakan bir alayla, "Ne kadar unutkan olduğunuzu düşünürsek..." dedi derin bir imayla. Mektubuma değindiğini bildiğim için yerimde rahatsızca kıpırdandım. Ona gönderdiğim son mektupta onu unuttuğumu söylemiştim.

Beni köşeye sıkıştırmasına izin vermeyerek hemen diğerlerinin gittiği yöne doğru yürüdüm. Hızlı adımlarla ondan uzaklaşırken, "Yemekleri soğutmayalım," dedim güçlükle.

Arkamdaki sinirli homurtusunu duydum. "İnsanda yemek yiyecek iştah bıraktın da!"

İçeri girdiğimizde herkes çoktan masadaki yerini aldığı için Züleyha'nın yanındaki sandalyeye oturdum. O kadar boş yer varken Eflah'ın gelip yanıma oturması bana nefes aldırtmadı. Onun olduğu tarafa bakmamaya çalışarak yemeğe başladım. Bu yemeğin

benim için çok gergin ve rahatsız edici geçeceğini tahmin etmek zor değildi.

Akşam yemeğinin ilerleyen saatlerinde bir kez olsun Eflah'ın olduğu tarafa dönüp bakmamıştım. Tüm günü onu izleyerek geçirmek isterken onu kendime yasaklamam işkence gibi bir şeydi. Hemen yanımda oturduğunu kendime unutturmaya çalışarak masada dönen muhabbete kulak kabartıyordum. Babaannem, Piraye'ye düğünün ne zaman olduğunu sorduğunda Piraye'nin gözleri kısa bir an tam karşısında oturan Necip'i bulmuştu. Ona sorulan bir soruyla neden Necip'e bakmıştı ki?

Kenan ve annesine karşı en küçük bir açık vermek istemeyen Necip, ilgisiz görünmeye çalışarak başını tabağından kaldırmıyordu. Yemeğin başından beri onunla benzer şeyler yaşıyorduk. Benim Eflah'a yaptığım gibi Necip de masaya oturduğumuzdan beri bir kez olsun başını kaldırıp Piraye'ye bakmamıştı. Piraye bakışlarına herhangi bir karşılık bulamayınca babaanneme dönüp zoraki bir gülümsemeyle, "Düğüne pek zaman kalmadı," dedi.

Dört kelimelik kısa bir cümlenin insan üzerindeki etkisini Necip'e bakınca daha iyi görüyordum. Piraye'nin çok yakında evleneceğini duyunca az kalsın elinde tuttuğu kaşığı düşürecekti. Omuzları öyle bir gerilmişti ki çattığı kaşlarını kimse görmesin diye başını biraz daha eğdi. Züleyha onun yanında oturduğu için Necip'in verdiği nefeslerde bile acı çektiğini anlıyordu. Necip için üzüldüğünü görebiliyordum. Mavi gözleri durgunca bakarken ondan hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Züleyha çorbasından bir kaşık alarak sıcaklığını ölçtü. Hemen sonra da çoğu kişinin onu kınayacağı veya genç bir kıza yakıştıramayacağı şekilde kâseyi tutup dudaklarına yaklaştırdı. Çorbayı kaşıkla değil de kafasına dikerek içmek istiyormuş gibi bir izlenim yaratıp tabaktaki tüm çorbayı üzerine döktü. Elbisesinin göğüs kısmına dökülen çorbayla acıyla ciyakladığında Necip hemen ona döndü. Aslında yanmamıştı çünkü bunu yapmadan önce çorbanın sıcaklığını kontrol etmişti.

Züleyha yanmış gibi rol yapıp feryat edince Necip oturduğu yerden fırlayıp kısık bir sesle küfretti. "Kaşıklar ne güne duruyor, hemşire!" Ona kızıp masadaki sürahiyi alarak suyun tamamını Züleyha'nın göğsüne döktü. Unutup *hemşire* demeseydi daha iyiydi. Burada kız kardeşe hemşire diyorlardı. Garipti ama insan bir süre sonra alışıyordu.

Necip bir sürahi dolusu elbiseyi çorbanın döküldüğü yere dökse bile Züleyha elbisesinin ön kısmını çekiştirerek, "Yandım!" diye bağırmayı hiç bırakmadı. Herkesi telaşlandırmıştı çünkü çoğu kişi masadan kalkıp onun önünde toplanmıştı. Züleyha oyununu ustaca sürdürüp ıslak gözlerle, "Çok acıyor yandım!" diye bağırıp yakasındaki düğmeleri açmaya başladı.

Necip ona hızla engel olarak hemen ellerini tuttu. "Ne halt ediyorsun?" Ona Kenan ve Eflah'ı işaret etti. "Burada soyunamazsın!"

"Yanayım mı, Necip abi?"

"Yan, Allah'ın cezası! Herkesin içinde öylece soyunamazsın."

Kenan müdahale ederek, "Bırak kız çıkarsın üzerindeki şeyi," dedi, o da Züleyha için oldukça endişelenmişti. "Sıcak çorba derisine yapışıp yakıyor olmalı."

Necip himayesindeki bir kızın ulu orta soyunmasına izin vermeyerek Kenan'a, "Siktir git lan!" dedi. Daha sonra kızgın bakışlarını Züleyha'ya yöneltti. "Elbiseni çıkarmıyorsun!"

Züleyha hayrete düşmüş gibi ona bakarken gözlerinde sahte bir keder vardı. "Bu elbiseyi çıkarmak canımın yanmasından daha mı önemli?"

Necip'in gırtlağından hırıltıyı andıran bir ses çıkarken ona olan bakışları fazla kızgındı. "Bunu çorbayı kafana dikmeden önce düşünecektin!"

"Nereden biliyorsun çorbayı kafama diktiğimi? O esnada bana bakmıyordun bile."

"Hemen yanımda oturuyorsun, gördüm." Necip'in gözlerinin ardından imalı bir ifade geçti. "Neyi neden yaptığını da öyle." Gülmemeye çalıştım. Züleyha'nın onun aklını dağıtmak için böyle bir şey yaptığını anlamıştı.

Karşısındaki işgüzar sarışının yalanını ortaya çıkarmak yerine onun kolunu tutarak, "Gel benimle," deyip onu kapıya yürüttü. "Gidip yanıklar ne durumda bakalım." Tebessüm ederek onların arkasından baktım. Necip ona kızıyordu ama Züleyha'nın bu küçük oyunu sayesinde Kenan ve Piraye'nin olduğu bir akşam yemeğinden kurtulmuştu.

Babaannemin içi rahat etmediği için sakarlığı yüzünden Züleyha'ya kızarak onların peşinden gitti. Züleyha'nın göğsüne bakıp ciddi bir şey olmadığını gördükten sonra geri geleceğini biliyordum. Onlar gidince bizler de mecburen yerimize oturduk. Züleyha'nın Necip'i masadan kaldırması Piraye'nin hoşuna gitmemiş olacak ki çatık kaşlarla kapıya bakmaya başladı.

"Ne sakar ve görgüsüz bir kız." Züleyha'yı eleştirerek tiksinti içerisinde yüzünü buruşturdu. "Çorba kâsesini kafasına dikmesi büyük görgüsüzlük. Nereden geldi bu, dağ başından mı?"

"Yaşanan bir kaza yüzünden Züleyha'ya fazla yüklenmiyor musunuz?" Bunları söylerken gözlerimi Piraye'den ayırmıyordum. "Aynı şey sizin de başınıza gelebilirdi."

Güler gibi burnundan garip bir ses çıkardığında oldukça saldırgandı. "Ben çorbayı kafama dikecek kadar görgüsüz değilim."

"Sizden sözlerinizi tartarak konuşmanızı rica edeceğim, Piraye Hanım. Bunlar hoş lakırdılar değil." Züleyha'yı ona karşı savunmamın nedenlerinden biri de onun annem olduğunu Piraye'ye söylememdi. Böyle bir yalan söylemişken Züleyha'ya söylediği şeyler karşısında sessiz kalmam onu kuşkulandırırdı. Züleyha'yı yani sahte annemi savunmalıydım ki onun annem olduğu konusunda aklında hiçbir şüphe kalmasın. Bu yüzden doğrudan Piraye'nin gözlerinin içine bakarak, "Züleyha'yı aşağılamanıza müsaade etmem," dedim. "O tanıdığım en sempatik kadınlardan

biri." Bunları söylerken sesim kibar fakat ona olan bakışlarım sertti.

"Olur böyle talihsizlikler." Kenan masadaki şarap şişesine uzanırken sırıttı. "Necip'in nasıl telaşlandığını gördünüz mü? Züleyha yanımızda soyunacak diye âdeta ecel terleri döktü." Evet ama sandığı nedenlerden değil.

Çatalını tabağındaki ete sertçe batıran Piraye, "Necip fazla yufka yürekli," dediğinde bakışlarında anlam veremediğim bir asabiyet ve ona kondurmak istemediğim bir kıskançlık vardı. "Züleyha yerine kim olsa Necip böyle bir tepki verirdi." Başını kaldırıp bana baktı. "Yanılıyor muyum, Ukde?"

Yanılmıyordu ama bunu ona doğrudan söyleyecek değildim.

Onu destekleyip içini rahatlatmamı istediğini görebiliyordum ama bunu yapmadım.

"Korkarım ki yanılıyorsunuz." Necip'ten yana hayıflanarak dudaklarımı sarkıttım. "Geçenlerde benzer bir olayı benimle de yaşadı. Hizmetçilerden biri üzerime sıcak kahve dökünce yanımızda iş yerinden birkaç arkadaşı vardı. Kızı olmama rağmen o gün bu kadar çok tepki vermemişti." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "O an soyunmak isteseydim bana müdahale etmeyeceğine çok eminim," dediğimde Kenan bir konuda haklı çıkmış gibi keyiflenirken Piraye'nin bozulan suratını gördüm. Hiçbir şekilde Necip'i bir seçenek olarak görmemeliydi.

Piraye'yi yıldırmaya çalışırken söylediğim küçük yalanla beni önemseyen kimse çıkmadı, biri dışında. Eflah'ın yoğun bakışlarını üzerimde hissederken, "Kendini yaktın mı?" diyen sesinde bastıramadığı bir korku sezdim. "Doktora göründün mü? Ciddi bir yanık mıydı?" Midem kasıldı. Herkesin göz ardı ettiği bir şeyi Eflah bana bu kadar kızgınken bile görmezden gelemiyordu.

Yan tarafıma bakmamaya çalışarak salataya uzandım. "Kahve ılık olduğu için canımı pek yakmadı." İçini rahatlatmak için bunları söylerken bile bakışlarımı inatla ona çevirmiyordum.

Kenan gülmemeye çalışarak, "Aman dikkat et, Ukde," diye bana takıldı. "Mümkünse kendini yakmamaya çalış çünkü sen yanınca..." Başıyla yan tarafımı işaret etti. "Senden çok acısını başka birileri çekiyor." Kenan'ın bu gereksiz çıkışıyla yüzüm ısınmaya başlamıştı.

Necip'ten sonra ben de kaçmaya çalışarak, "Züleyha'ya baksam iyi olacak," deyip hemen masadan ayrıldım. Her şey düşündüğümden daha da zor ve katlanılmazdı.

İçeride olanlardan sonra biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Bahçeye çıkıp sıklıkla yaptığım gibi yine süs havuzunun yanına geldim. Havuzun kenarında tek başıma oturup karanlık gökyüzünü izliyordum. Karanlık kubbenin altında ışıldayan yıldızları izlerken bakışlarım fazla hisliydi. Dudaklarımda ise hep aynı şarkının mırıltısı vardı.

"Hani büklüm büklüm boynunda. Hani paramparça ruhunda. Hani soran gözlerle kapında... Bekleyen dargın anılarım gibi.[2]"

Ne zaman duysam içimi kedere boğan bu şarkının benim için çok ayrı bir yeri vardı. Hiçbir şarkı bunun kadar içime dokunmuyordu.

Adım seslerini duyunca başımı yalıya doğru çevirdim. Eflah'ın bu tarafa doğru geldiğini görünce ne yapacağımı bilemedim. Kalkıp gitsem ondan kaçtığımı düşünüp kötü hissedebilirdi. Gece boyunca onu görmezden gelmişken daha fazla ona berbat hissettirmek istemiyorum. Ayağa kalktığımda yanıma gelip bana bahçeyi işaret etti. "Biraz yürüyeceğim, bana eşlik eder misin?" Bunu sorarken bile bana karşı takındığı katı ifadeyi kırmamaya çalışarak ciddiyetini koruyordu. Oysaki boynuna sarılsam onda ne küslük kalırdı ne de dargınlık. Bu kadarını görebiliyordum.

İstesem de onu geri çeviremedim. Birlikte yalının bahçesinde küçük bir yürüyüş yaparken ikimiz de fazla sessizdik. Sanki birbirimize çok şey söylemek istiyorduk ama bunu yaparsak yanımızdakini kaçırırız diye korkuyorduk. Konuşmak yerine birbirimizin

[2] Tülay Özer "Büklüm Büklüm" şarkısı. (y.n.)

varlığıyla yetinip akşam karanlığında balıçedeki ışıklar altında yürüdük. Bir süre sonra bir şeyler söyleme ihtiyacı hissederek, "Taner nasıl?" diye sordum. Suskunluğu o kadar boğucuydu ki onu konuşturmak için aklıma daha iyi bir şey gelmemişti.

Yanımda yürürken bana bakmak yerine tam karşısına bakıyor, hissiz gözlerinin odağına beni almıyordu. "Hangisini soruyorsun?" Yüzünde hoşnutsuz bir ifade oluştu. "Evimde iki Taner var."

"İkisini de."

"İkisi de birbirinden bezmiş durumda." Yakışıklı çehresini seyre daldığım için hafifçe çatılan kaşlarını gördüm. "Taner kendi çocukluğunun bakıcısı olduğu için sürekli bana yeni bir dadı bulmam için baskı yapıyor."

"Haklı da." Taner'i destekleyerek onun yanında küçük adımlarla yürümeye devam ettim. "Taner ne anlasın çocuk bakmaktan? Ufaklık için yeni bir dadı bulmalısınız."

"Ufaklığın kendi için istediği tek dadı sensin." Durup bana döndüğünde üzerime zamansız çevrilen bakışlarıyla ne yapacağımı bilemedim. "Benim de," dedi gizleyemediği ve görmemi istediği bir acıyla. "Benim de sana ihtiyacım var." Kalbim tekledi.

Hiç beklemediğim bir anda yaptığı itiraf beni hazırlıksız yakaladığı için ne yapacağımı ve ne söyleyeceğimi bilemedim. Bulduğum tek çözüm yolu sıklıkla yaptığım gibi kaçmaktı. Denedim de ama bu sefer bana izin vermedi. Yanından geçmek için attığım tek bir adımla kolumu yakalayıp beni durdurdu. İri parmakları kolumu kıskıvrak yakalarken heybetli cüssesini yolumdan çekmedi. "Köşke geri dön." Bunun için bakışlarıyla âdeta bana yalvarıyordu çünkü siyah gözlerinin ardında iç yakan bir yakarış vardı.

İçimi delip kalbimi talan eden bakışlarının burukluğuyla, "Dönemem," dedim. Sesim bile titreyecek kadar kötü durumdaydım. Kolumu çekmeye çalışarak başımı iki yana salladım. "Birbirimizden uzak durmamız gerekiyor." Boğazım düğümlediğinde dolan gözlerim için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Siz babamın arkadaşısınız."

"Burada değil!" Çenesi kasıldığında gözlerinin siyahında yer edinen öfke beni korkutmaya başladı. Sıktığı dişlerinin arasından, "Geldiğin yerde öyle olabilirim ama burada senin hiçbir şeyin değilim!" dedi sertçe. "Anla artık, Necip'in henüz bir çocuğu yok, sen yoksun, doğmadın bile!"

Gözleri titreşirken burnunun direği sızlamış gibi kaşları büküldü. "Ve ben henüz doğmamış bir kadını seviyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorsan beni yargılama." Tüm kaburgalarım kırılıp kalbime batmış gibi gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Nasıl bir his olduğunu biliyordum çünkü çok daha fazlasını yaşıyordum.

Bir çıkış yolu arayarak, "Bunları konuştuk," dedim pütürlü bir sesle. "Konuştuk ve birbirimizden uzak durmamız gerektiği konusunda anlaştık."

"Hiçbir konuda anlaşmadık!" Çatık kaşlar altında yoğun bir öfkeyle bana bakarken bir an olsun tuttuğu kolumu bırakmadı. Sanki bunu yaparsa yine ondan kaçıp gitmemden korkuyordu. Gözlerini gözlerime kenetledi ve "Hiçbir konuda seninle anlaşmadık," dedi yoğun bir sitemle. "Önce hayatıma girdin, kalbime sızdın ve sonra da bana bu siktiğim gerçeklerini söyleyip çekip gittin! Giderken fikrimi bile almadın!" Şakaklarındaki damarlar belirginleşirken bana olan bakışları suçlayıcıydı. "Senden uzak durmak istemiyorum, bu konuda benimle anlaşamazsın."

"Anlaşmam da gerekmiyor." Kolumu çekerek ondan uzaklaştım. "Peşimi bırakın, Eflah Bey." Ona karşı sert olmaya çalışarak, "Sizi istemiyorum," dedim.

Ayrı geçirdiğimiz onca zamandan sonra benden duyduğu sözlerin hayal kırıklığıyla, "Bu kadar acımasız olma," diye hayıflandı. "Ben sensiz nefes bile alamıyorken karşıma geçip bana bunları söyleme."

"Ama gerçek bu!" Arkaya doğru adımlar atarak aramızdaki mesafeyi iyice açmaya başladım. "Size olanlar umurumda değil." Kaskatı kesildiğinde benden nefret edip umudunu kessin diye,

"Değil," dedim ciddiyetle. "Ne siz ne de yaşadıklarınız umurumda." Acımasızca başımı sallayıp, "Üzgünüm," dedim buz gibi bir sesle. "Sizin beni sevdiğiniz kadar sizi sevmiyorum." Gözlerinin içine bakarak son darbeyi vurdum. "Kolaylıkla unutulan birisiniz."

Donup kaldı.

Öyle ki nefes bile alamadı.

Bense yarattığım cehennemden kaçmak için onu orada öylece bırakıp gittim.

Eflah

Bir balıkçı restoranında bardağımdaki rakıyı yudumlarken dalgın gözlerim denizde takılı kalmıştı. İzlediğim bu denizin hırçın dalgalarından daha büyüğü benim içimde kopuyordu. Ukde'nin o son sözlerinden sonra kendimi öyle dağıtmıştım ki tek yaptığım sık sık buraya gelip sızana kadar içmekti. Necip ve Kenan hiç istemesem de beni yalnız bırakmıyordu. Şu zamana kadar beni bir kadın için acı çekerken hiç görmedikleri için bana göz kulak olma ihtiyacı hissetmemişlerdi. Yıllardır onları bir konuda uyarıp toparlayan bendim ancak şimdi her şey tersine dönmüştü.

Boşalan bardağımı rakıyla doldurduğumu gören Kenan, nefesini seslice verdi. "Alkolü ben de severim ama sence de biraz hızlı gitmiyor musun?" Sek içmeyi istememe rağmen uzanıp bardağımın içine su kattı. Midemi suyla doldurursa daha fazla içmeyeceğimi düşünüyordu. Oysaki bu masada sızıp uyumadan içmeyi bırakmayacaktım çünkü başka türlü uyuyamıyor veya Ukde'yi düşüncelerimden kovamıyordum.

Rakıdan birkaç sert yudum alıp baygın bakışlarımı ona diktim. "Kolay unutulan biriymişim, unutmuş beni." O kadar sarhoştum ki kelimeler dudaklarımdan parça parça çıkıyordu. "Madem öyle, ben niye unutamıyorum?" Dik dik Kenan'a baktım.

"Ben niye onu unutamıyorum! Neden benim olduğum gibi kolay unutulan biri değil!"

Necip tam bir şey söyleyecekti ki, "Sesini bile duymayacağım!" diyerek onu tersledim. "Sen hiç konuşma!"

Şaşırarak bana kendini gösterdi. "Ben ne yaptım?"

"Belamı siken bir kız yapmışsın, daha ne yapacaksın!" Kenan gülerken kızgın gözlerim hesap sorarcasına Necip'in üzerindeydi. "Dost kazığı dedikleri bu olsa gerek! Ne biçim bir kız yapmışsın lan sen! Anamı ağlattı, böyle kız mı olurmuş!"

Sanki ortada komik bir şey varmış gibi gülüşünü bastırmaya çalışırken, "Haklısın, böyle kız olmaz," dedi çocuk avutur gibi. "Sana daha iyisini bulalım, ne dersin?"

Kaşlarım çatıldı, her an masayı kafasına geçirebilirdim. "Benim için ondan daha iyisi yok."

"Belki var!" Kaç gündür benimle uğraşmaktan canından bezmiş gibi yüzünü ovuşturdu. "Etrafına hiç bakmıyorsun ki... Olmadığını nereden biliyorsun? Oğlum unut artık şu kızı!"

"Sence ben keyfimden mi bu hâldeyim? Unutamıyorum!" Bardağı gürültüyle masaya bıraktığımda çektiğim acının yansıması puslu bakışlarımdaydı. "Sabah kalkıyorum o, akşam yatıyorum o, uyuduğumda bile o var çünkü rüyalarıma da giriyor!" Nefes almak için gömleğimin yakasını çekiştirmeye başladım. Onsuzluk beni boğuyor, nefesimi kesiyordu. "Çok seviyorum." Necip ve Kenan kaskatı kesildiğinde içli gözlerle başımı ağır ağır salladım. "Ona âşık oldum." Korkarım ki bu aşk sonum olacaktı.

Durumun ciddiyeti karşısında Necip güçlükle yutkunup, "Siktir!" dedi. Al benden de o kadar.

Kenan güya bu gece içmeyecekti ama dayanamayıp rakı şişesine uzandı. "Zamanında sana bulduğum kadınlarla olsaydın, önüne çıkan ilk kadına böyle kapılmazdın!" Bana kızmasının asıl nedeni düştüğüm bu çukurdan beni nasıl çıkartacağını bilmiyor

olmasıydı. "Yaklaşan düğünümün heyecanını yaşayamadan burada sarhoş avutuyoruz."

"Siktir git!" Onun düğünü düşündüğüm son şey bile değildi.

Açık havada olduğumuz için esen rüzgâr bile yüreğimin yangınını söndürmeye yetmiyordu. Masadaki bardağıma uzanırken gözlerimin odağında Necip vardı. "Bana ondan bahset, neler yapıyor?"

Neredeyse bunu ona her gün sorduğum için kahve gözlerinde beni onaylamadığını gösteren bir bakış vardı. "Böyle yaparak onu unutamazsın." Herkesin bir türlü anlamak istemediği şeyse onu unutmak istemediğimdi.

Israrcı bakışlarıma daha fazla direnemeyen Necip, "İyi," dedi. "Yalıdan ayrılıp küçük bir gecekonduya taşındı." Perişan hâlimi işaret edip, "Senin aksine keyfi yerinde," dedi sıkıntıyla. Görünmez bir el boğazımı sıkıyormuş gibi nefes alamadım. Ben onu hem geceme hem gündüzüme katmışken onun keyfi yerindeydi. Yine iyi olsun, tırnağına zarar gelsin istemezdim ama bensizlik ona iyi gelmesindi. Arada da olsa o da beni özleseydi, olmaz mıydı?

Bardağımda kalan rakıyı bir dikişte içip sarhoş vücudumu güçlükle oturduğum sandalyeden kaldırdım. Eve gideceğimi düşünen Kenan ve Necip bana yardım etmek için ayağa kalkınca onları durdurdum. "Fedai arabanın yanında, o beni götürür." Masadan uzaklaşıp sarsak adımlarla restoranın çıkışına yürüdüm. Sandıkları gibi köşke gitmiyordum.

Restorandan çıktığımı gören Fedai, yürümekte zorluk çektiğimi fark edince hemen yanıma geldi. Şoförümün yardımıyla arabaya bindikten sonra koltuğa yaslandım. "Beni ona götür," dedim kederli bir sesle. "Uzaktan da olsa onu görmeliyim."

Necip'in evinden ayrıldığından beri neredeyse her gün ona gidiyor, arabayı göremeyeceği bir yere park edip saatlerce evini izliyordum. Şansım varsa bazen dışarı çıkıp mahallede küçük bir yürüyüş yapıyordu. Öyle anlarda gizlice onunla yürüyor, beni

göremeyeceği noktalarda durup onu izliyordum. Şimdilerde onu uzaktan görmek bile beni bir nebze avutuyordu. Neredeyse her gece evini seyrediyordum çünkü onun olmadığı bir eve dönmek azap gibiydi. Evimin her köşesinde ondan bir iz varken köşk onsuz hiç çekilmiyordu.

İşi gücü bırakmış bir hâlde onu düşünüyordum. Kafayı gerçek anlamda Ukde'yle bozmuştum. Hep olduğu gibi ona giden yolda da bir tek onu düşündüm. Araba onun kaldığı evin sokağına girince içimdeki heyecanı bastıramadım. Bu ucuz mahalle bile içinde o olduğu için en sevdiğim yere dönüşmeye başlamıştı. Ukde gittiği her yeri bir şekilde güzelleştiriyordu. Sahip olduğu büyülü güzelliği esirgediği ve gülünden çok dikenini gösterdiği tek kişi bendim.

Taner bile istediği an onu ziyaret ediyor, onunla hoş vakit geçiriyordu. Benim dışımda herkese gülümsüyor ve onları mutlu ediyordu. Bir tek bana mutluluğu haram eden acımasız bir kadındı. Oysaki küçük bir tebessümüne bile her şeyimi feda edebilirdim. Fedai hep olduğu gibi arabayı yine dikkat çekmeyecek bir yere park edince onun evini izlemeye başladım. Küçücük bir bahçesi olan ve çatısına kadar her şeyi bir viraneyi andıran bu gecekonduda neden yaşıyordu?

İstese dünyayı ayaklarına serebilecekken böylesine berbat bir evde kalması şaşılacak şeydi. Gecenin bir yarısı olduğu için evinin tüm ışıkları sönüktü. İç çektim. Benden tüm uykularımı almışken o, çoktan uyumuş olmalıydı. "Sen eve dönebilirsin, Fedai." Burada sabahlayacak olan bendim, o değil.

Fedai bu konuda itiraz kabul etmediğimi iyi bildiği için arabadan indi. Son günlerde hep yaptığı gibi taksiyle eve dönecekti. Sırtımı koltuğa yaslayarak onun evini izlemeye devam ettim. Gözlerimi yatak odasının penceresinden ayırmıyordum. "Sahiden unuttun mu beni?" Bana son söyledikleri aklımdan çıkmıyordu.

Bu ev onun için güvenli değildi çünkü pencerelerinin menteşeleri eski, kapısı yıpranmış görünüyordu. Biri içeri girmek istese

küçük bir çabayla o uyduruk kapıyı kırabilirdi. Bunun düşüncesi bile soluğumu kesiyordu. Ukde böyle bir yerde kalırken istesem de geceleri evimde kalamıyordum. En azından geceleri buraya gelip ona göz kulak oluyordum. Güvende olduğunu bilmeliydim. Aklım hep ondaydı.

"Uyu bakalım," diye söylendim. "Bana uykuyu haram etmişken sıcak yatağında uyu." Şeytan diyor dal içeri, kaçır o inatçı kadını! Güzellikle yanında olmuyorsa zorla onu yanında tut! Buz kestim.

Bunu hâlâ yapabilirdim.

Ninova

BÖLÜM 4
KIZ KAÇIRMA

"Yedi günde çok şey olabilir ve çok şey son bulabilirdi. Olmasını çok isterken son bulması içindi tüm çabalarım."

Duyduğum gürültüyle sıçrayarak gözlerimi açtım. Gürültüler şiddetini arttırınca hemen yataktan çıkıp odanın ışığını açtım. Evde bazı sesler vardı. İşittiğim seslerin dışarıdan geldiğini ümit ederek kapıya yürüdüm ancak sesler kapının hemen dışından gelince donup kaldım. Bir şeylerin kırılma sesi ve hemen ardından kulağıma gelen küfür sesleriyle kalbim korkuyla çırpınmaya başlamıştı. Gözlerimi yarak odamın kapısına dikmişken korkudan deliye dönmek üzereydim. Evde biri vardı.

Nabzımın sesini kulaklarımda duyarken kendimi korumak için aceleyle etrafıma baktım. Gördüğüm porselen vazoyu elime alarak nefesimi tuttum. Ne yapacağımı bilmez bir hâlde odanın ortasında dikilirken adım sesleri gittikçe daha yakından geliyordu. Böyle kabak gibi görünür bir yerde olmamak için hemen kapının arkasına saklandım. Telefonum eğer salondaki masanın üzerinde olmasaydı polisi arayabilirdim. Allah kahretsin, ya içeri giren azılı bir suçluysa! Ya tek amacı hırsızlık yapmak değilse?

Odamın kapısının önünde duran adım sesleriyle kalp krizi geçirebilirdim. Kapı kolunun yavaşça döndüğünü görünce hızlanan soluklarım odada duyulan tek şeydi. Kapım gıcırdayarak açıldığında saklandığım yerde deli gibi titriyordum. Gelen kişi kapıyı açarken ben kapının arkasında göğsüme bastırdığım vazoyla hiç kıpırdamadan duruyordum. Odamın içine doğru yürüyen hırsızı görünce bağırarak hemen ona yaklaşıp vazoyu kafasına geçirdim.

Keşke bunu yapmadan önce yüzünü görme şansım olsaydı. Arkadan vazoyu kafasına geçirmiştim. Vazo onun kafasında paramparça olurken kısık inilitiler çıkartarak bana döndü. Yüzünü görünce gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu.

"Eflah Bey?"

Evet, bu gördüğüm ondan başkası değildi. Onun burada ne işi vardı? Hem de bu saatte?

Nefesindeki yoğun alkol kokusu sarhoş olduğunu doğruluyordu. Kafasına çok sert vurmuş olmalıydım ki yüzü acıyla kasıldı, hemen sonra da anlamsız mırıltılar çıkartarak yere yığıldı. "Eflah

Bey!" Sırtüstü yere düşüp bilincini kaybedince hemen yanına koştum. Korku ve telaşla yanında diz çöküp üzerine eğildim. "Eflah Bey, ne olur gözlerinizi açın." Onu öldürmüş olamazdım, değil mi?

İhtimali bile kalbimi sıkıştırdığı için nabzını kontrol ederken ağladığımın farkında değildim. Elimi boynuna bastırdığımda onu kaybetme korkusunu doruklarda yaşıyordum. Parmak uçlarımda hissettiğim nabzıyla tuttuğum nefesimi rahatlayarak verdim. Yaşıyordu. Boynunu fazla kıpırdatmamaya çalışarak kafasının arkasını kontrol ettim. Elime bulaşan herhangi bir kana rastlamayınca, korkularım daha katlanılabilir bir hâle geldi. Onu bayıltan kafasında kırdığım vazo gibi görünebilirdi ama aslında öyle değildi, değil mi? Körkütük sarhoş olacak kadar içtiği için kafasına vurunca çok hızlı sersemleyip bayılmıştı.

"Bu kadar içmek zorunda mıydın!" Ona kızarak ayağa kalkıp yataktaki yastığı ve pikeyi aldım. Onu yatağa taşıyamayacağım kadar ağır ve iri olduğu için onu yerinden kıpırdatamazdım. Sızdığı yerde sabaha kadar deliksiz uyuyacağını tahmin ediyordum. Boynu tutulmasın diye kafasının altına yastık koyup üzerini örttüm.

O uyurken ben de söylene söylene odadan çıktım. Holde devirdiği tabloya bakıp kısık bir sesle ona kızmaya başladım. Üstelik dış kapıyı da açık bırakmıştı. "İçip içip soluğu kapımda alman haydutluk!" Kapıyı kapattıktan sonra kırıp döktüklerini temizlemeye başladım. Duvardaki tabloya çarpıp onu düşürdüğü için tablonun kırılan camları her yere saçılmıştı.

Önce holü temizledim, daha sonra da yatak odama dönüp orayı temizledim. Sabah uyandığında kırdığım vazonun parçalarına basıp kendine zarar vermesini istemiyordum. Dağıttıklarımızı süpürüp temizledikten sonra odaya geri dönerek onun yanında oturdum. Başımı eğip onu izlerken dudaklarımda sitemle karışık küçük bir tebessüm vardı. "Hiç rahat durmuyorsun." İlk kez aşk acısı çektiği için bunun üstesinden nasıl geleceğini bilmiyordu. Bu yüzden böyle delice şeyler yapıyordu.

Elimi uzatıp siyah saçlarına dokundum. Bunu yaparken sarhoş olmasına güveniyordum çünkü uyanık olsaydı ona bu kadar kolay dokunamazdım. Parmaklarımı yumuşacık saçlarının arasına daldırırken yakışıklı çehresinin büyüsüne kapılmıştım. Her kadının dişlerini sisleyecek kadar yakışıklıydı. Yüzünün her zerresini aklıma kazıyıp ezberlemek ister gibi ona dokundum. Saçlarını okşayıp parmaklarımı alnındaki belli belirsiz çizgilerde gezdirdim.

Her baktığında nabzımı hızlandıran gözlerini görmek istercesine parmak uçlarımı göz kapaklarında gezdirdim. Parmaklarım onun kirpiklerine bile sürtünmüştü. Kaşlarındaki çatıklığı düzeltmek için kaşlarının kavisine parmağımı bastırıp burnunun çizgisine kadar parmağımı kaydırdım. Yeni çıkmaya başlayan sakalları avucumun içine batarken yüzüne sürtündü elim. Son olarak parmaklarım onun etli dudaklarında durunca nefesim kesildi.

Onu keşfe çıkan elimin son durağı onun dudakları olmuştu. Parmak uçlarım onun dudaklarına sürtündükçe onu öpme isteğim katlanılmaz bir boyuta ulaştı. Uyuyordu, yani bunu yaptığımı bile anlamazdı. Eğer uyanık olsaydı buna cüret bile etmezdim çünkü onu öpmek ona umut vermekle aynı şeydi. Fakat sarhoş bir hâlde sızmışken bir daha böyle bir fırsatım olmayabilirdi. Bunun ne kadar yanlış olduğunu bile bile kendimi onun üzerine eğilirken buldum.

Yüzümü yüzüne yaklaştırdığımda hızlanan nefesimin ılık buğusu onun dudaklarına yansıyordu. Ondan çalacağım küçük bir öpücük bile beni öldürebilirdi. Kuruyan dudaklarımı emerek ıslattım ve kendimi cesaretlendirerek üzerine biraz daha eğildim. Saçlarım yüzünün iki yanına dökülürken dudaklarına tüy gibi küçük bir öpücük kondurdum. Sadece bu bile vücudumda tarifi olmayan bir heyecan yaratmıştı.

Derin bir uykuda olmasına güvenerek dudaklarımı onun dudaklarına sürttüm. Onun dudaklarında karşı koyamadığım bir şeyler vardı çünkü istesem de ondan uzaklaşamadım. Defalarca kendime bunun çok yanlış olduğunu hatırlattım ama bu konuda

kendimi bile dinleyemedim. Dudaklarının bağımlılık yapan bir etkisi olduğu için bu sefer gerçek anlamda onu öptüm.

Bana karşılık verip vermemesi hiç sorun değildi, en azından şu an için değildi. Ondan gizlice çaldığım bu öpücüklere ihtiyacım varmış gibi uzun süre dudaklarımı onun dudaklarının üzerinden çekmedim. On saniyeden daha uzun sürmeyen öpücüğümü sonlandırıp bir nefes kadar yakınımda olan yüzüne baktım.

"Seni bu dünyadaki her şeyden ve herkesten daha çok seviyorum." Benden asla duymayacağı bu cümleleri gözlerimden akan bir damla yaşla o uyurken söyledim. "Hem geldiğim yerde hem de burada," dedim içim acıyarak. "Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Ondan uzak durmamın sebebi bile ona duyduğum sevgidendi. Eğer ona duyduğum sevgide bir gram bencillik olsaydı o zaman onunla olurdum. Onsuz mutsuz olmak yerine buradaki zamanım dolana kadar onunla olur, onun kollarında mutlu bir şekilde son günlerimi yaşardım. Peki, ya sonra? Ona benimle geçirdiği birçok güzel günün hatırasını bırakıp gittikten sonra Eflah'a ne olacaktı?

Birlikte yaşadığımız her anı, yağlı bir urgana dönüşüp boynuna dolanacak, bir zamanlar onu mutlu eden anılar yokluğumla canını yakacaktı. Bunun olmaması için aramıza uçurumlar örüyordum. Tüm bu çabam ben gittikten sonra hayatına eskisi gibi devam etmesi içindi. Yanına kıvrılıp başımı onunla aynı yastığa dayadım. Alkolden dolayı sızıp kalmıştı, o yüzden büyük ihtimalle yarın geç saatlere kadar uyuyacaktı. Sabah erkenden uyanıp o hiçbir şey anlamadan yatağıma dönmeyi planlıyordum.

Bir geceliğine de olsa sevdiğim adamın yanında uyumak istiyordum. Onun yanına uzanınca uykuda bile kokumu solumuş gibi anlamsız mırıltılar çıkartarak bana doğru döndü. Yüzünü boynuma gömüp beni kolları arasına çekmesini beklemiyordum. Gözleri kapalıyken uykulu ve sarhoş bir sesle, "Ukde," diye sayıklayıp boynuma dudaklarını bastırınca kemiklerime kadar titredim.

Bir an uyandığını düşünüp endişelenmiştim ama düzenli nefes alışlarını duyunca rahatladım. Yüzünü boynuma yaslayıp bana sımsıkı sarılarak uyuyordu. Muhtemelen rüyada olduğunu düşünüyordu. Böyle düşünmeye devam etsin diye gördüğü güzel düşü ondan almayıp kollarının arasında gözlerimi yumdum. Sabah ondan önce uyanmayı kendime hatırlatarak onun kollarında uykuya daldım.

Uzun zamandır hiç böyle güzel bir uyku çekmemiştim. Rahatsız edici bir yerde böylesine huzurla uyumam şaşılacak bir şeydi. Beni uyandıran yüzümde gezinen parmakların varlığı olmuştu. Yanağıma sürtünüp tenimi karıncalandıran dokunuşlarla gözlerimi araladığımda uykulu gözlerim bir çift siyah gözde takılı kaldı. Başım onun göğsüne yaslıyken başını eğip yüzümü seyre dalan adamın tebessümü içimi ısıtıyordu. "Merhaba," dediğinde sesindeki tarifsiz mutluluk günümü güzelleştiren başka bir etkendi.

Başım onun sıcak göğsüne yaslıyken esneyerek, "Sabahınız hayırlı şerifli bir şey olsun, Eflah Bey," demiştim ki gerçekler bir balyoz gibi kafama çarptı. Eflah Bey mi?

Allah kahretsin!

Gözlerimi irice açarak hemen onun kollarının arasından çıkıp kendimi yan tarafa attım. "Eflah Bey!" Yeni uyandığım için şaşkın sesim çatallaşmıştı. "Evimde ne işiniz var!"

Kollarının arasından bu kadar hızlı çıkmam tüm keyfine limon sıktığı için çatık kaşlarla oturdu. "Beni yeni görüyormuş gibi ne bu tepki?" Aklına gelenlerle gözlerini kıstı. "Sen de mi dün gece içtin?"

Gözlerimi ovuşturarak başımı iki yana salladım. "Taner ile sarhoş bir şekilde o solucan deliğinden geçip buraya geldiğimizden beri içki konusunda ölçülüyüm." Onu işaret ettim. "Dün gece neden evime izinsiz girdiniz?" Bu pek onun yapacağı bir şey değildi.

Kendine gelmek için yüzünü ovuştururken hâlâ dün gecenin sersemliğini yaşıyordu. "Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Hiçbir şey hatırlamayacak kadar çok içmiş olmalıyım." Parmaklarını dağınık saçlarından geçirdi ve eli ensesinde durdu. Kafasının arkasına dokununca kısık bir sesle inledi. "Kafamı bir yere falan mı çarptım?" Sorusuyla gerildim.

Dün geceye dair tüm kanıtları ortadan kaldırdığım için mutluydum. "Olabilir," derken onun kafasına hiç vurmamış gibi davranıyordum. "Bu kadar çok içerseniz kafanızı hiç olmadık yerlere çarpmanız kaçınılmaz."

Kafasının arkasındaki şişkinliğe dokundukça yüzünü daha çok buruşturuyordu. "Çok sağlam çarpmışım."

"Elim ağırdır."

"Ne?"

Pot kırdığım için dilimi ısırarak hemen ayağa kalktım. "Ağır bir şeye çarptığınız çok belli." Ona kapıyı gösterdim. "Uyandığınıza göre artık gidebilirsiniz."

Dün gecenin sersemliğiyle ayağa kalkıp üstünü düzeltirken ansızın durdu. Aklına ne geldiyse siyah gözleri hınzırca bana bakmaya başladı. "Bana sarılarak uyumuşsun." Sertçe yutkunduğumda beni köşeye sıkıştırmaktan büyük bir keyif alarak başını omzuna doğru eğdi. "Ben sarhoşken kapına dayandım ama sen içmemişsin." Yatağı gösterdi. "Ben yerde yatarken yatağında uyuyabilirdin ama bunu yapmadın." Dudağının köşesi kıvrıldı, gözlerinde can alıcı bir duygu vardı. "Yatağında uyumak yerine benimle uyumuşsun." Kaşları alayla havalandı. "Unuttuğun birine ne bu yakınlık?"

Utançtan kaçacak yer ararken kızaran yanaklarım onu daha çok eğlendiriyordu. "Sandığınız gibi kendi isteğimle sizinle uyumadım." Dağınık saçlarımı düzeltiyormuş gibi yaparak gözlerimi kaçırdım. "Dün gece siz odama dalıp yere düşünce sizi kaldırmaya çalıştım ama yapamadım. Yatağıma gitmek istedim fakat siz beni kollarınızın arasına çekip sımsıkı sarıldınız." Bu olanlar

onun işiymiş gibi kaşlarımı çatmak için kendimi zorladım. "Bana o kadar sıkı sarılıyordunuz ki bir türlü kollarınızın arasından çıkıp yatağıma gidemedim."

Bana zerre kadar inanmadığını o kadar belli ediyordu ki... Dudaklarındaki o pis sırıtışı oradan silmenin bir yolu yoktu. "Demek öyle?" Sesi keyifli, bakışlarıysa muzırdı. "Yani kendi isteğinle benimle uyumadın?"

"Zoraki bir şekilde gerçekleşen bir durumdu."

"Öyle olsun bakalım." Keyfi o kadar yerindeydi ki banyoya giderken bir tek ıslık çalmadığı kalmıştı.

Zil çalınca yatak odasından çıkıp dış kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda elinde poşetlerle bana gülümseyen Necip'i görmeyi beklemiyordum. "Kahvaltıyı birlikte yaparız diye düşündüm." İçeri geçerken poşetlerden mis gibi kokular geliyordu. "Fırına uğrayıp sıcacık simit ve poğaçalar aldım." Her geçen gün benimle daha çok ilgilenen Necip'e kocaman gülümsedim.

"Ben de hemen çay koyarım."

Birlikte mutfağa geçtik, çaydanlığı alıp çay suyunu doldururken ona açıklama yapmaya başladım. "Eflah burada." Doldurduğum çaydanlığı ocağın üzerine bırakıp ocağı yaktım. "Dün gece körkütük sarhoş bir hâlde evime geldi." Arkamı dönünce Necip'in çatılan kaşlarıyla karşılaştım. "Yerde yattı," dedim hızlıca. "Onu uyandırıp evine gönderemeyeceğim kadar sızmıştı."

Poşetteki şeyleri çıkartıp mutfak masasının üzerine dizerken ifadesi çok katıydı. "Dün gece çok içtiğini biliyorum çünkü ben de yanındaydım." Simitleri doğrayıp tabağa dizerken son derece ciddiydi. "Buraya gelmesini beklemiyordum." Aklına ne geldiyse başını kaldırıp sorgulayan bakışlarını bana dikti. "Sana bir şey yaptı mı?"

"Hayır." Onu rahatlatmak için bunları söyleyip buzdolabını açtım. "İçeri girer girmez yere düşüp sızdı." Dolaptan bal, peynir

ve birkaç kahvaltı çeşidi çıkartıp masaya yöneldim. "Eflah zilzurna sarhoş olsa bile beni incitmez." Öyle bir adam değildi.

Masayı hazırladıktan sonra çay suyu kaynayana kadar kalçamı mutfak tezgâhına yasladım. "Sende durumlar nasıl?" Tabaktaki simitleri gösterdim. "Buraya kahvaltı için gelmediğini bilecek kadar seni tanıyorum." Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Belli ki sorun yine Piraye ve senin bunu biriyle konuşmaya ihtiyacın var." Arkadaşlarıyla konuşup içini dökemediği tek sorunu Piraye'ydi. Kenan'a nişanlısından bahsedemezdi veya Eflah'a arkadaşının nişanlısından hoşlandığını itiraf edemezdi. Bunu rahatça konuşacağı tek kişi bendim.

Dünden beri onu kıvrandıran bir karın ağrısı varmış gibi yakışıklı yüzü sıkıntı içindeydi. "Son günlerde Piraye kendi gibi davranmıyor." Burnunun direğini sıkarak başını hafifçe eğdi. "Yıllardır ona olan hislerimin farkındaydı ve şu zamana kadar en iyi yaptığı şey ona olan duygularımı görmezden gelmekti."

Göğsümde düğümlediğim kollarımı açarken bakışlarım kısıldı. "Artık bunu yapmıyor mu?"

Kahve gözleri yaşadığı çıkmazı tüm şeffaflığıyla yansıtırken, "Hayır," dedi kafası karışmış bir hâlde. "Sen vurulduktan sonra ona ne olduysa Piraye çok değişti." Neden değiştiğini anlayabiliyordum çünkü Cemal beni vurmadan hemen önce ona annemin Züleyha olduğunu söylemiştim. Necip'in sonsuza kadar platonik bir şekilde onu sevmeyeceğini, ilerleyen günlerde evlenip bir de kızı olacağını bilmek Piraye'yi bencilleştirmişti. Necip'in daima onun etrafında pervane olmasını istiyordu çünkü bundan hastalıklı bir şekilde zevk alıyordu.

Onunla burada yalnız olmamıza rağmen Necip birazdan söyleyeceği şeyi kimsenin duymasını istemiyormuş gibi mutfak kapısını kontrol etti. "Onunla yalnız kaldığımız her fırsatta sanki bana kur yapıyor." Midem kasıldığında Necip nefesini sertçe verdi. "Beni görmezden geldiği yıllarda ona olan hislerimi bastırmak

çok kolaydı ama şimdi her şey daha da zor." Midem bulanmış gibi karnımda başlayan fokurtuyu dindiremedim.

Annemin derdi neydi?

Necip ne yapacağını bilmez bir hâlde yüzünü ovuşturdu. "Piraye her yerde karşıma çıkıp bana öyle tatlı tatlı gülümserken ona karşı koymak her geçen gün güçleşiyor. Duygularıma yenik düşüp Kenan'a karşı telafisi olmayan bir hata yapmaktan çok korkuyorum." Yanlış bir şey yapmaktan ne denli korktuğunu görebiliyordum.

Gözlerimin içine baktı ve "Beni tahrik ediyor, kışkırtıyor ve benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor!" dedi sertçe. "Neyin peşinde olduğunu anlayamıyorum."

"O seni sevmiyor." Bunu anlamasını ister gibi kızgın gözlerimi ona diktim. "Seni değil, ona gösterdiğin ilgiyi seviyor. Piraye'nin ne kadar bencil bir kadın olduğunu göremiyor musun?" Canımı yaksa da gerçek buydu, annem çok bencil ve hırslı bir kadındı.

"Yıllarca onu sevdiğini biliyordu ama gözlerinin önünde Kenan ile flört etti, ona sarıldı ve onu öptü." Gözlerimle onu işaret ettim. "Sana nasıl hissettirdiğini zerre kadar umursamadan arkadaşınla yakınlaştı. Tüm bunları yaparken sen yanlarındaydın fakat onun umurunda olmadı."

"Ben..."

"Sen diye bir şey yok onun için, hiç olmadı!" Ona sesimi yükselterek lafı ağzına tıktım. "Onun için zerre kadar değerin olsaydı ona âşık olduğunu bilirken hislerine saygı duyar ve Kenan ile gözlerinin önünde sarmaş dolaş olmazdı. En azından sen yanlarındayken bu kadarını yapmazdı!" Sözlerim bir tokat gibi yüzüne çarparken ona gösterdiğim gerçeklerle donup kaldı. Hiç bu açıdan bakmadığı için Piraye'nin ne kadar acımasız bir kadın olduğunu görememişti.

Her söylediğim onda yoğun bir hayal kırıklığı yarattığı için başını eğip ellerinin arasına aldı. "Zavallı bir adamın tekiyim."

"Değilsin." İçim acıyarak koluna dokundum. "Sen benim babamsın," dedim yumuşak bir sesle. "Yirmi beş yıl boyunca övünüp gurur duyduğum o adamın gençliğisin. Baba, bunu benden alamazsın." Yutkunarak başını kaldırdığında dolan gözlerimle karşılaştı. "Sana taptığım ve seni çok sevdiğim bir dünyadan geliyorum, bunu benden alamazsın." Yanağıma akan bir damla yaşla, "Senden nefret etmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Senden utanacağım ve nefret edeceğim şeyler yapma." Sertçe yutkundu, acıyan gözlerle bana bakarken tek kelime edemedi.

İkimizle ne yapacağını bilmez bir şekilde uzanıp yanağını ıslatan gözyaşını sildi. "Bahsettiğin o adam olabilir miyim, bilmiyorum ama bunu deneyeceğim." İçim umutla doldu çünkü bu sözleri beni avutmak için söylemediğini biliyordum. Kendi için olmasa da benim için Piraye'den uzak duracağının sözünü bana bakışlarıyla veriyordu.

Eflah içeri girince ikimiz de bu konuyu kapatıp kendimizi toparlamaya çalıştık. Necip bir şeyleri saklama konusunda pek iyi olmadığı için Eflah onun suratına bakınca bile bir sorun olduğunu anlamıştı. "Ne bu yüzünün hâli?" Yürüyüp Necip'in karşısına otururken kaşları çatıktı. "Sen böyle her kafana estiğinde buraya mı geliyorsun?"

Yok artık. Beni babamdan bile kıskanıyor olamazdı, değil mi?

Piraye yüzünden canı yeterince sıkkındı, bir de Eflah'ın yersiz çıkışıyla iyice sinirlendi. "Sen değil, benim sana hesap sormam gerekiyor." Ters gözlerle Eflah'a bakmaya başladı. "Ne işin var lan kızımın evinde!"

Eflah tam ona cevap verecekti ki ne hatırladıysa kısa bir an duraksadı. "Dün gece gelme sebebimi hatırladım." Tabaktaki bir dilim peyniri ağzına attı. "Kızını kaçırmak için gelmiştim."

Ne? Neler diyordu bu adam?

Babam şaşkındı. "Kızımı kaçırmaya mı gelmiştin?"

Şoke olmuştum. "Beni kaçıracak mıydınız?"

Normal bir konuşma gerçekleştiriyormuşuz gibi Eflah, "Evet," dedi sakince. "Ama önce babana bir şey sormalıyım. Her şey usulüne göre olsun." Yönünü babama çevirip ona beni gösterdi. "Allah'ın emri, peygamberin kavliyle kızını kendime istiyorum. Veriyor musun?" Nutkum tutuldu. Çıldırmış gibi davranıyordu.

Necip, ciddi mi yoksa bizimle kafa mı buluyor, anlayamadı ama Eflah'ın ne kadar ciddi olduğunu gördü. Kısık bir sesle küfredip, "Hayır!" dedi sertçe. "Vermiyorum!"

Eflah oldukça sakin bir şekilde başını ağır ağır salladı. "Ben de böyle düşünmüştüm." Bir anda sandalyesinden kalktı ve daha biz ne olduğunu anlamadan onun suratına attığı yumrukla Necip'i sandalyeyle birlikte yere devirdi. Dudaklarımdan tiz bir ses çıktığında Eflah bağırmama bile müsaade etmeden kolumdan sürükleyerek beni mutfaktan çıkardı. Babam yerden kalkamadan bunu yapıp mutfak kapısını onun üzerine kilitlemişti.

Kocaman gözlerle ona bakarken, "Siz çıldırmışsınız," dedim şoke olmuş bir hâlde. "Bu yaptığınız delilik!"

"Beni delirtmeden önce bunu düşünecektin!" Üzerime yürürken attığı her adıma karşılık bir adım arkaya çekiliyordum. Kararan gözlerle bana tersçe bakıp dişlerini sıktı. "Daha fazla benden kaçmana izin vermeyeceğim!"

Necip kapıyı yumruklayıp açmaya çalışırken hemen dış kapıya koştum. Ancak Eflah kolumu yakaladığı gibi beni kendisine çevirip sırtına attı. "Bırakın beni!" Çığlık çığlığa bağırıp onun sırtına vurmaya başladım. "Dağ başı mı burası, gündüz vakti kız kaçırmak da neymiş!"

Onun sırtından baş aşağı sarkarken hızlı adımlarla evden çıktı. "Dün gece sızıp kalmasaydım bunu gündüz vakti yapmayacaktım."

Allah aşkına tek sorunumuz bu muydu?

"Sizi polise ihbar edeceğim!" Çırpınıp onun sırtından inmeye çalıştım ama bu hiç kolay değildi. "Karakola gidip suç duyurusunda bulunacağım!"

Kalçama sert bir şaplak atıp, "İnsanları uyandırıyorsun, susar mısın artık!" deyince irkildim. *Kalçamı mı sıvazlıyor?* "İstediğin yere git, şikâyet et!"

Sıktığım yumruğu sırtına geçirdim. "Beni bırakırsanız ben de gereken yerlere gidip suç duyurusunda bulunabilirim!"

"Seni bırakacağım ama karım olduğunda!" Boğazım düğümlendi. Karısı olmak mı?

Yaşadığım şaşkınlığı üzerimden atar atmaz daha fazla bağırıp, "Sizinle asla evlenmeyeceğim!" dedim sinirlenerek. "Siz delirmişsiniz, bunun başka açıklaması yok!"

"İnsanda akıl bırakmış gibi konuşma!"

Cipinin yanına geldiğimizde ön kapıyı açıp beni sertçe koltuğa attı. Düştüğüm koltuğun üzerinde başımı kaldırıp dağınık saçlarımın arasından sinirle ona baktım. "Bu yaptığınızın hesabını vereceksiniz!"

Beni bir tehdit olarak görmediği için siyah gözlerindeki ifade şeytaniydi. "Beni buna sen zorladın!"

Koltuğuna geçmek için arabanın etrafını dönerse dışarı çıkıp kaçacağımı biliyormuş gibi bunu yapmadı. Hayvan herif, arabaya benim kapımdan bindi. Önce uzanıp zorla kemerimi taktı, daha sonra da iri cüssesiyle beni sıkıştırarak üzerimden geçip koltuğuna atladı. Bunu yaparken de kaçmayayım diye kolumu sıkıca tutuyordu. Koltuğuna yerleştikten sonra uzanıp kapımı kapattı. Arabayı çalıştırırken bile kolumu bırakmadığı için çıldırmak üzereydim.

Gazı kökleyince son sürat giden arabayla ağzım bir karış açıldı. Arabadan atlamayayım diye gaza yüklendiğini biliyordum. Zaten kapıları da kilitlemişti. Her ihtimali değerlendiren bir haydutla aynı arabanın içindeydim. Gözünü yoldan ayırmadan hızla giden dengesize şaşkınca bakıyordum. "Babamın gözleri önünde beni kaçırdığınıza inanamıyorum!"

Yan profilini izlerken ne kadar keyifli olduğunu görebiliyordum. "Öncesinde usullere göre hareket edip seni ondan istedim." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "O da seni bana verseydi."

Ne diyor yahu bu?

"Babasından istedikten sonra kimse kızı kaçırmıyor."

"Tam olarak bunu yapıyorlar. Bu işler böyle yürüyor."

"Babam verseydi bile sizinle evlenmezdim."

"Bunu bildiğim için seni kaçırdım."

"Çıldıracağım, siz ciddi misiniz?"

"Ukde, bağırıp durma, evlendirme dairesi sadece iki sokak aşağıda." Başını çevirip tehditkâr gözlerle beni sindirdi. "Zorlarsan rızanı bile almadan nikâhı kıyarım."

Sinirden camları yumruklamak istiyordum. "Hiçbir nikâh memuru gelinin rızasını almadan nikâh kıymaz."

Dudağının köşesi sinsice kıvrıldı. "Paranın insanlara yaptıramayacağı şey yok."

"Zorba!"

"İnatçı!" dedi küfreder gibi. "He desen şimdiye karım olmuştun ama yok, illa işi yokuşa süreceksin." Gerçek anlamda beni deli edip sinirlerimle oynuyordu.

Onunla daha fazla muhatap olup kendime sinir krizleri geçirtmek istemediğim için başımı cama yaslayıp somurttum. Er ya da geç bu işin bir oluru olmadığını anlayıp beni bırakacaktı. Herkes gibi o da bizden olmayacağını elbet anlayacaktı.

Eflah ile yaşadığım o stres dolu sarsıcı anlardan sonra uyuyakalmış olmalıydım. Sessiz geçen bir saatlik yolculuktan sonra göz kapaklarım ağırlaşıp gözlerim kapanmıştı. Ben uyuduktan sonra bile arabayı durdurmayıp yola devam ettiğini biliyordum ama ne kadar yol gittiğimiz veya beni nereye götürdüğü hakkında hiçbir

fikrim yoktu. Ne kadar sorsam da bana bunun cevabını vermemişti. Mırıltılar çıkartarak gözlerimi açtım, karnımda yoğun bir acı vardı. Yabancısı olduğum bir yatakta uyanarak elimi karnıma bastırdım. Karnım çok ağrıyordu.

Elimde hissettiğim sıvıyla yutkunarak başımı eğdim. Elime bulaşan kanı görmeyi beklemiyordum. Siyah kazağımın karın kısmındaki ıslaklığı fark etmemle soluğum kesildi. Eflah beni evden sırtına atarak çıkardığı için sert omzu karnıma batıp durmuştu. Bu da henüz kapanmayan dikişlerimi gerip kanamalarına neden olmuştu.

Kazağın siyah renginden dolayı dikişlerimin kanadığını anlamamış olmalıydı. Eğer anlasaydı beni buraya getirmek yerine bir hastaneye götürürdü. Sahi neredeydim ben? Başımı çevirip bir kulübeyi andıran odaya baktım. Ahşap duvarları olan bir odanın içindeydim. Tavan arasındaymışım gibi buradaki her şey oldukça eskiydi. Pencereye bakınca kepenklerin kapalı olduğu gördüm. Karnımdan dolayı kısık iniltiler çıkartarak yataktan çıktım.

Pencereyi açtım ama kepenkleri açamadım. Dışarıdan kapatılan kepenklerin sürgüsü içeride olmalıydı ama burada tersti. Omuzlarım çöktü. Eflah camdan kaçmayayım diye beni böyle bir yere getirmişti. Karnımdaki sancı kesilmeksizin canımı yakarken küçük adımlarla kapıya yürüdüm. Kapı kolunu çevirdim ama kilitli olduğunu görmek beni sinirlendirdi.

"Eflah Bey!" Bağırarak güçsüz yumruklarımı kapıya geçirmeye başladım. "Çıkartın beni buradan!"

Ne kadar bağırsam da beni hiç duymadı. Uzun süre karşılık alamayınca burada olmadığını anlayıp yatağa döndüm. Kanayan dikişlerim yüzünden ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Kendimi yatağa bıraktım, çarşafa bulaşan kanı önemsemedim. Acıyan yaram beni hâlsiz düşürüp uykumu getirmişti. Yatağa cenin pozisyonunda kıvrılıp gözlerimi kapattığımda tekrar uykuya dalmam uzun sürmedi.

Kaç saat uyudum, bilmiyordum ama gözlerimi tekrar açtığımda odamdaki gece lambaları yanıyordu. Uykulu gözlerimi güçlükle aralayıp yataktan çıktığımda köşedeki kanepenin üzerinde duran poşetleri gördüm. Bunlar daha önce yoktu. Çıplak ayaklarla poşetlere yaklaşıp karıştırdığımda gördüklerimle Eflah'ın nereye gittiğini anladım. Benim için alışverişe çıkmıştı çünkü bu poşetlerde kadın kıyafetleri, ayakkabıları ve iç çamaşırları vardı. "Beni burada uzun süre tutamazsın!" Tüm bu hazırlık uzun sürecek bir esaret içindi!

Kapıya doğru bir adım atmıştım ki karnımın artık ağrımadığını fark ettim. Siyah kazağımı sıyırıp karnıma bakınca gördüklerim beni şaşırttı. Karnımda sargı bezi vardı. Başımı çevirince yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran ilk yardım çantasını gördüm. Anlaşılan ben uyurken yarama pansuman yapıp sarmıştı. "Hiç olmazsa bu kadarını yapmış." Kısık bir sesle söylenerek kapıya yaklaştım. Kapı yine kilitliyse neler yapardım, hiç bilmiyordum!

Kapı kolunu çevirdim ve açılınca rahat bir nefes aldım. Bu sefer kapıyı kilitlememişti. Odadan çıkınca beni bir çatı katında tuttuğundan emin oldum. Merdivenleri inip etrafıma baktım. Burada sadece üç kapı vardı. İlk kapıya yaklaşıp açtığımda bunun Eflah'ın odası olduğunu anladım çünkü yatağın üzerinde kendi için aldığı eşyalar ve üzerinde çıkardığı kıyafetleri vardı. Banyo kapısının olduğu yönden su sesi geliyordu. Banyo yapıyor olmalıydı.

Kapıyı yavaşça çekip parmak uçlarıma basarak onun odasından uzaklaştım. Eflah banyo yapıyorken bu fırsatı değerlendirip buradan kurtulabilirdim. Ses çıkarmamaya çalışarak çıkış kapısına yürüyüp açmaya çalıştım. İçeriden kilitlendiğini görünce açmak için kapıyı zorladım. "Hadi ama!" Bu şey onu açamayacağını kadar sağlamdı! Diğer iki odadan birine girince kendimi salonda buldum.

Küçük bir kulübenin salonu olduğu çok açıktı çünkü yerde halı niyetine serili bir ayı postu vardı. Duvarda yan yana asılmış

birkaç tüfek ve doldurulmuş bir tilki kafası vardı. Şöminenin karşısına da iki eski koltuk konulmuştu. Doğrudan pencereye baktım ama pencerenin kapalı kepenklerini görünce omuzlarım düştü. "Bu kepenkleri yapan kişi karşıma çıkmasın!" Tıpkı odamdaki gibi bu kepenkler de dışarıdan sürgüleniyordu.

Buradaki son kapı mutfağındı. İçeri girince mutfak masasının üstünde duran erzak poşetlerini gördüm. Eflah uzun süre bu kulübede kalacağımızı düşünüyor olmalıydı ki mutfak için gereken tüm erzakları almıştı. Mutfağın camı da beni hüsrana uğratınca yeniden Eflah'ın odasına doğru yürüdüm. "Umarım banyoda biraz daha kalırsın." O banyodan çıkmadan önce çıkış kapısının anahtarını almalıydım.

Kapısını ses çıkarmadan aralayıp odaya girdim. Parmak uçlarımla gıcırdayan eski parkelere basarak yatağın etrafıma baktım. Masanın üzerinde birkaç kitap ve eski bir daktilo dışında hiçbir şey yoktu. Güpür perdeler kapalıydı ama açsam da kapalı kepenklerle karşılaşacağımı biliyordum. Bununla vakit kaybetmek yerine anahtarı aramaya başladım. Yatağın iki yanında duran komodinlerin üzerine baktım, çekmeceleri karıştırdım ama anahtar yoktu. "Nereye koydun bunu?"

Bulduğum tek şey bileğinden çıkardığı saati ve cipin anahtarıydı. Başımı çevirince yatağın üzerinde duran kıyafetlerini gördüm. Banyo kapısını kontrol edip hemen yatağa yaklaştım. Ceketinin ceplerini karıştırmaya başladım ama büyük bir suç işliyormuşum gibi titreyen ellerimi kontrol edemiyordum. Yakalanma korkusu içimde büyük ve kötü bir heyecan yarattığı için elim ayağım titriyordu. "Burada da değil!" Ceketinin ceplerinde hiçbir şey yoktu.

Onu en son gördüğümde üzerinde olan pantolona uzanıp elimi cebine daldırdım. Ön ceplerinde hiçbir şey yoktu. Arka cebinde de sadece cüzdanı vardı. Telefonu bile burada değildi. "Nerede bu!" diye hayıflanırken tam arkamdan gelen Eflah'ın, "Bunu mu arıyorsun?" diyen alaycı sesiyle irkilerek arkamı döndüm.

Arkamı dönünce neyle karşılaşacağımı bilmediğim için donup kaldım. Eflah'ı görmeyi bekliyordum ama bu hâlde değil. Banyodan yeni çıktığı için ıslaktı, hem de dudak uçuklatan bir şekilde. Beline sardığı havlu dışında üzerinde hiçbir şey olmadığı için kıpkırmızı bir suratla onu izliyordum. Islak siyah saçlarının uçlarından damlayan su damlacıkları geniş omuzlarına düşüyordu. Soluğumu tutarak kaslı vücudundan süzülen her bir damlayı takip ettim.

Boğum boğum olan karın kasları omurgama soğuk bir his gönderiyor, düşünme yetimi elimden alıyordu. Elinde kulübenin anahtarını tutarken çıplak vücuduna attığım bakışlar hoşuna gittiği için dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. Bir konuda beni etkilemek keyfini yerine getirmişti. Bense şalgama dönmüş bir suratla o havlu düşerse ne yapacağımı düşünüyordum.

Umarım havluyu beline yeterince sağlam bağlamıştır.

Ona baktıkça aklıma gelen edepsiz düşünceler yüzünden hemen ona sırtımı döndüm. "Siz..." Bir şeyler geveleyip kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. "Siz çok utanmaz bir adamsınız!" Utancımı kızgınlıkla gizlemeye çalışıp hemen kapıya yürüdüm. "Arkadaşınızın kızının karşısına bu hâlde çıkacak kadar utanmazsınız!"

"Odama destursuzca giren sensin." Muzır sesi ne kadar çok eğlendiğini gizleyemiyordu. "Seni odama ben almadım."

"Ne yapsaydım? Girmeden önce *destur* diye bağırsa mıydım?"

Gülüşünü duydum. "Denediğini görmek isterdim."

Hiç arkamı dönmeden, "Giyinin lütfen," dedim. "Sizi dışarıda bekliyorum."

Odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapattım ve elimi süratle atan kalbime bastırdım. Biraz daha o odada kalsaydım üzerine atlayabilirdim! Kendime gelmek için başımı iki yana sallayarak kapıdan uzaklaştım. Eflah'ın dudak uçuklatan çıplak vücudunu gözlerimin önünden silmeye çalıştım ama bu dünyanın en zor

şeyiydi. Eğer hafızamı sildirmeye kalkışmak gibi bir çılgınlık yapsaydım eminim benden alamayacakları tek görüntü bu olurdu.

Salona girip onu beklemeye başladım. Bir avcı kulübesini andıran bu yer, pek Eflah'ın tarzı değildi. Onun hakkında bildiklerimin arasında avcılık yer almıyordu, böyle hobileri yoktu. Yerdeki ayı postu ve duvardaki doldurulmuş tilki Eflah'ın zevkleri arasında olamazdı. Hayvanların peşinden koşan vahşi bir adam olmaktan çok uzaktı. Eflah genelde kahvesini içip terasta açık havanın tadını çıkartarak kitap okuyan o entelektüel erkeklerdendi.

Beni kaçırmasını saymazsak gerçek anlamda bir İstanbul beyefendisi olduğunu biliyordum. "Gül gibi adamı bile bozdum," diye homurdandım. İçip içip ev basmak veya kız kaçırmak Eflah'ın kolay kolay yapacağı şeyler değildi. Ben ona hiç iyi gelmiyordum.

Adım seslerini duyunca salonun ortasında dikilmek yerine kapıya döndüm. Üzerinde siyah bir pantolon ve siyah gömlek vardı. Gömleğin düğmelerini kapatarak içeri girerken havluyla gelişigüzel kuruttuğu saçları nemliydi. Ayakta durduğumu görünce siyah gözlerinde oluşan kaygıyı gördüm. "Uzun süre ayakta durmamalısın." Gözleri kazağımın önünü kaydı. Kuruyan kanım kazağın karın kısmını bir kalıp gibi katılaştırdığı için bakışlarını uzun süre karnımdan çekmedi.

Yüzünün her zerresine işlenen suçluluk duygusunu gördüm.

"Özür dilerim." Bana doğru yürürken gözleri ısrarla karnımda oyalanıyordu. "Seni o evden çıkartırken yaranı unutacak kadar düşüncesizdim." Tam karşımda durunca uzun boyundan dolayı onu görmek için başımı kaldırdım. Yoğun bir pişmanlıkla bana bakıyordu. "Eğer karnındaki yarayı hatırlasaydım seni sırtıma atmak yerine kucağımda taşırdım."

Çıldıracaktım! *Kaçırmazdım* demiyordu, *kucağımda taşırdım* diyordu. Ha omzuna atarak beni o evden çıkarmış, ha kucağında taşıyarak... Ne fark ediyordu? Bu, beni kaçırdığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Ona olan öldürücü bakışlarımın tesirinden zerre kadar korkmadan kolumu oldukça zarif bir şekilde tutup beni buradaki tekli koltuklardan birine oturttu. "Bağırıp çağırmadan önce beni dinle." Yumuşak bir sesle konuşup karşımda bir dizinin üzerine çöktü. Soluğum kesildi. Oturduğum koltuğun hemen önünde ve ayaklarımın ucunda diz çökmüştü. Gördüğü en güzel şeye bakar gibi başını kaldırarak bana bakmaya başladı. Aklımı başımdan alan çehresi uzlaşma yoluna giderek sıcak bir ifadeyle beni izliyordu. "Bana sadece bir hafta ver."

Beni bir koltuğa oturttuktan sonra ayaklarımın önünde diz çökmesi beni yeteri kadar etkilemiyormuş gibi uzanıp elimi tuttu. Sağ elimi damarlı elinin içine alıp başparmağıyla elimin üstünü hafifçe okşadı. "Senden istediğim sadece bir hafta, Acıbal." Geldiğim yerde bana hitap ettiği şekilde seslenince gözlerimin ardı sızladı. O böyle yaptıkça kendimi berbat hissediyordum.

"Burada benimle geçireceğin yedi gün," dedi yürekten kopan bir yakarışla. "Kaçmaya çalışmadığın, hırçınlaşıp beni incitecek sözler söylemediğin yedi gün," diye mırıldandı. Gözlerini gözlerime kenetledi. "Senden başlangıç ve sonu istiyorum." Kalbim sızladı. *Başlangıç ve son*, yani yedi günde yaratılan kâinatın simgesi.

Güçlükle bulduğum bir sesle, "Ya sonra?" diyebildim.

Boğazındaki âdemelmasının hareketini göreceğim bir güçlükte yutkunup, "Seni kendimden kurtaracağım," dedi gönülsüz bir kabullenişle. Bu konuda bana gereken sözü veriyormuş gibi derin nefesler eşliğinde başını salladı. "Bu yedi günün sonunda ikimiz de bu kapıdan çıkacağız ve bir daha karşına çıkıp seni rahatsız edecek hiçbir şey yapmayacağım." Gözlerimin en derine bakıp, "Hep istediğin gibi sensiz yoluma devam edeceğim." Bunları söylerken bile canının ne denli yandığını benden gizlemeye çalışıyordu. "Bunu yapmadan önce bana yedi gününü vermelisin."

Beni unutup yoluna devam etmesi mi daha kötüydü yoksa unutmaması mı, bilmiyordum. Her iki seçenek de canımı çok yakıyordu. Sessizliğimi, yaşadığım kararsızlığa yorduğu için

avucundaki elimi sıkarak, "Ukde," diye hayıflanır gibi mırıldandı adımı. "Geldiğin yerde senin için olduğum kişinin hatırına bana yedi gününü ayıramaz mısın? Senden sahip olduğun tüm günlerini istemiyorum, sadece bir haftanı bana ver."

Sandığımdan daha az günlerimin olduğunu bilse acaba yine ona karşı bencillik ediyormuşum gibi bana bakar mıydı? Artık tüm hayatım bir buçuk aydan ibaretti ve her geçen günle beni bekleyen sona biraz daha yaklaşıyordum.

Eflah'ın beklenti dolu gözlerine bakarken yaptığım şeyin yanlış olduğunu bile bile kabul ettim. "Sadece yedi gün," diyerek geriye kalan hayatımın yedi gününü ona adamayı kabul ettim. Ona zorluk çıkarmadan onunla geçireceğim bu yedi günü ona adadım. Belki de bu ölmeden önce sevdiğim birinin benden istediği son ricasını yerine getirmekti.

Bir konuda anlaşmak ister gibi derin bir nefes alıp avucundaki elimi çektim. "Yedi günün sonuna geldiğimizde kararımda değişen bir şey olmazsa sözünüzü tutacaksınız ve bensiz yolunuza devam edeceksiniz." Ona içinde bulunduğumuz kulübeyi işaret ettim. "Beni ve benimle ilgili her şeyi bu kulübede bırakıp çıkacaksınız bu kapıdan. Bana bunun sözünü veriyor musunuz?"

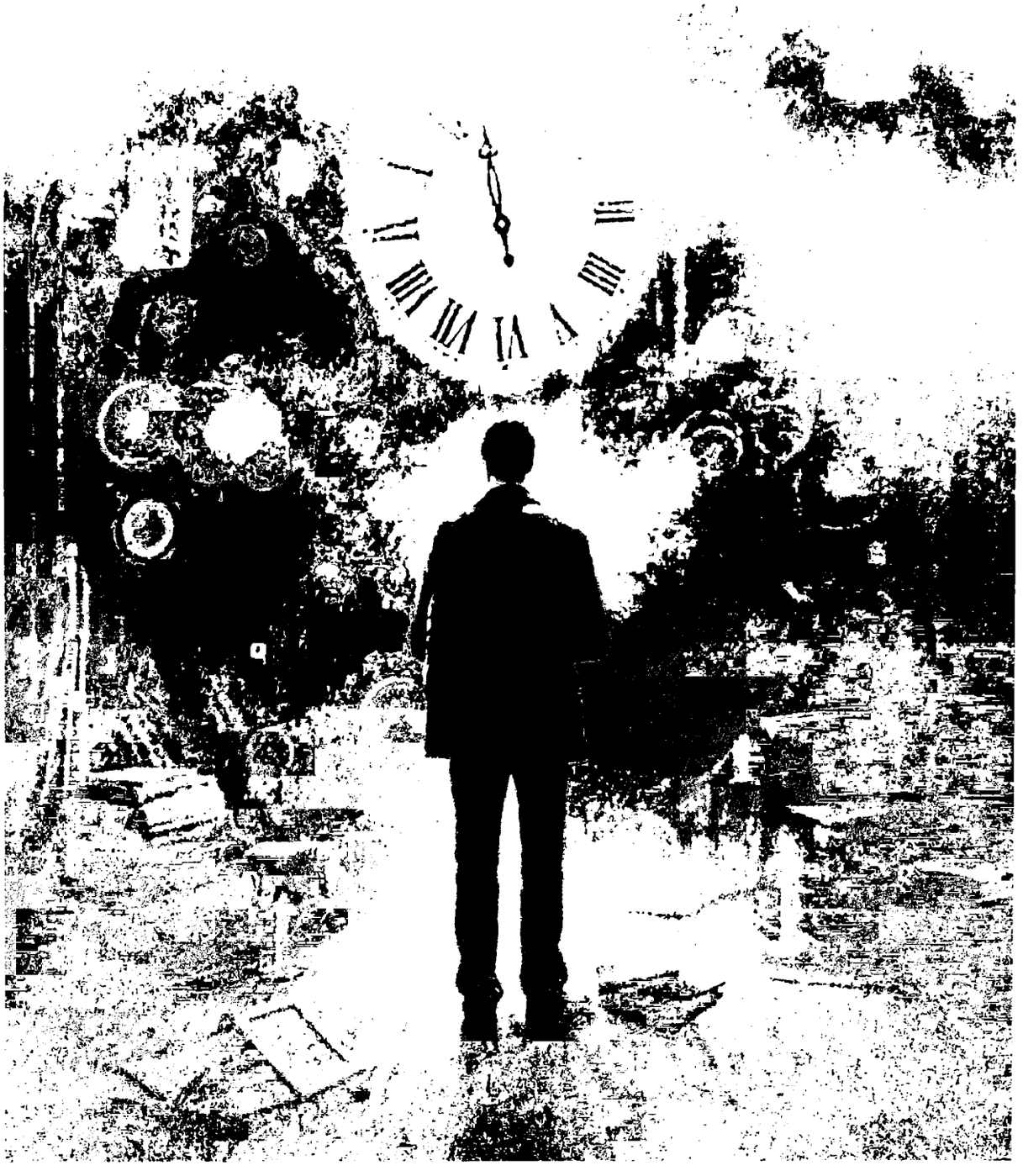
Tam tersi şeyler söylememek için dudaklarını birbirine sımsıkı bastırarak diline gem vurdu. Uzun süren bir sessizlikten sonra omuzları çöktü, nefesini burnundan sertçe verdi. Yenilgi içinde başını sallayıp, "Söz veriyorum," dedi. "Kararında değişen bir şey olmazsa bu kulübede olan her şey burada kalacak ve ben seni arkamdan bırakarak ayrılacağım buradan."

"Sadece yedi gün?" dedim sorarcasına.

"Sadece yedi gün," dedi.

Birlikte zaman geçireceğimiz ve belki de birbirimizle vedalaşacağımız yedi gün.

BÖLÜM 5
ZAMANIN KARSI SALDIRISI

"Bazen güzel bakıyordu bazense kızgın.
Değişmeyen tek şey bana öfkeliyken bile
gözlerindeki sevgiyi korumasıydı."

Fabrikanın müdürleriyle can sıkıcı bir görüşme yapan Necip, oldukça stresli bir gün geçiriyordu. Taşeron firmadakiler onları bir hayli uğraştırıyordu. Yeni bir grevin kapıda olduğunu sezmişti. Ofisine geçip masasındaki yerini alarak ithal ettikleri son kumaşların kalitesini gösteren örnekleri kontrol etmeye başladı. Kapısı açıldığında iş yerinden birilerinin içeri girdiğini düşünüp tepkisiz kaldı ancak, "Merhaba," diyen o aşinası olduğu sesi duyunca hemen kafasını kaldırdı. Piraye neden buradaydı?

Sıkıcı geçen bir güne renk katmak ister gibi Piraye onun odasında belirivermişti. Necip'in aklını başından alıp onu kendi kölesi yapmak ister gibi ona gülümsüyordu. Siyah saçlarını bir omzundan sarkıtarak gevşek bir örgü yapan bu kadının her şeyi Necip'i etkiliyordu. Piraye'nin ela gözleri ona daha önce hiç bakmadığı bir güzellikte bakıyordu. Öpmek istediği o dudaklar içten gelen güzel bir tebessüme ev sahipliği yapıyordu.

Üzerinde gökkuşağının tüm renklerini içinde barındıran yazlık bir elbise vardı. Her zaman olduğu gibi bu elbise de ona çok yakışmıştı. Elindeki alışveriş torbalarıyla yürüyüp Necip'in masasının önündeki koltuğa oturdu. "Bu yakınlarda alışveriş yapıyordum." Çok yorulmuş gibi elinin tersiyle alnındaki teri sildi. "Buraya kadar gelmişken sana da uğrayayım dedim."

"Hoş geldin." Necip masadaki telefona uzandı. "Bir şey içer misin?"

"Soğuk bir limonata fena olmaz."

Necip asistanını arayıp Piraye için limonata istedikten sonra telefonu kapattı. Tüm dikkati Piraye'deyken onun gelişiyle yüreğinde artan heyecanı ondan gizlemeye çalışıyordu. Piraye'nin alışveriş torbalarını işaret etti. İlgisiz görünmeye çalışarak, "Düğün hazırlığı mı?" diye sordu. Tüm bu hazırlığın ikisinin düğünü için olmasını bir zamanlar ne çok isterdi. Piraye'ye yıllardır âşık olmasına rağmen artık bunu istemiyordu çünkü bu Kenan'ı kaybetmek demekti. Dostuna ihanet edemezdi.

Piraye aldığı şeylere bakıp küçük bir baş hareketiyle onu onayladı. "Yarınki gelinlik provasından önce kalan eksikleri halledeyim

dedim." Necip'in gözlerinin içine bakıp ona bunu hatırlatmak istercesine, "Düğüne sayılı günler kaldı," dedi. Dizinin üzerinde duran elini sıkan Necip, onun bakışlarındaki imayı görmezden gelmek için kendini zorladı. Düğün günü gelip çatmadan Piraye sanki onunla bir şeyler yaşamak istiyordu.

Kenan ile evlenip onun karısı olmadan önce Necip ile olmak istediğini anlayabiliyordu ama bunu ona konduramıyordu. Evlendiğinde ve bu evlilik istediği gibi sonuçlanmadığında o zaman aklının bir köşesinde hep *"Necip'i seçseydim nasıl olurdu?"* diye bir soru işareti kalacaktı. Bunun olmaması için Necip ile küçük bir kaçamak yaşayıp her iki erkeği de değerlendirmek istediğini görebiliyordu. Düğün yaklaştıkça Piraye'nin Kenan konusunda yaşadığı çelişkilerin farkındaydı.

En acısı da Necip'in Piraye için hep bir seçenek dâhilinde olmasıydı. Kenan ile yapamazsa şansını onunla deneyeceğini düşünüyordu. Necip onun için açık bir kapı gibiydi. Aslında haksız da sayılmazdı, yani şu ana kadar hep böyleydi. Ukde onun hayatına dâhil olmadan önce Necip, Piraye'ye tapıyordu. Yıllarca Piraye'nin gerçeği görmesini, onu Kenan'dan daha çok sevdiğini anlamasını istemişti. Piraye, Kenan'dan ayrılıp ona gelsin diye ne çok beklemişti.

Eğer Piraye bunu yapsaydı Necip, Kenan ile olan dostluğuna bile ihanet edip onu baş tacı yapabilirdi. Tabii tüm bunlar Ukde'den önceki düşünceleriydi çünkü artık aynı düşüncede değildi. Ukde ansızın onların dünyasına gelerek Necip'e bazı gerçekleri gösterip onun olgunlaşmasını sağlamıştı. Piraye için bir alternatiften daha fazlası olmadığını artık görebiliyordu.

Necip hâlâ Piraye'yi seviyor olabilirdi ama duygularına yenilemezdi. Piraye onun için doğru kadın değildi, ikisinin bir geleceği olamazdı. Eskiden her şey daha kolaydı ama Ukde geldiğinden beri Necip için Piraye'yi sevmek bile eskisinden daha acı verici olmaya başlamıştı. Boyu kadar bir kızı varken artık Piraye'ye olan hislerinden bile utanıyordu. Gelecekte bir kızı olacaktı ve o kız Ukde'ydi. Kızıyla burada geçirdiği günlerde onun için bir utanç

kaynağı olmak istemiyordu. Henüz babalık duygusuna sahip değildi ama Ükde'nin utanacağı bir adam olmak istemiyordu.

Her defasında inkâr ediyordu ama Ükde'nin babası olmayı benimsemeye başlamıştı. O tatlı kaçık sarışına alışıyordu çünkü Necip'i anlıyordu ve en önemlisi Necip onunla her şeyi konuşabiliyordu. Onun için değişmeye çalışıyordu. Ükde bir gün kendi dünyasına döndüğünde gelecekteki Necip'e bakıp ondan utanmamalı ve onu geçmişiyle yargılamamalıydı. Onun gözünde iyi bir profil oluşturarak onu ait olduğu dünyaya göndermek istiyordu. Geri döndüğünde şimdi olduğu gibi babasını seven ve onunla gurur duyan biri olmalıydı.

Gelecekte bir kızı olmasını istiyordu.

Ve o kız Ükde olmalıydı.

Asistanı Piraye'nin limonatasını getirince Necip daldığı düşüncelerden çıktı. Bir an önce limonatasını içip gitmesi için bileğindeki saati özellikle kontrol ediyordu. Bu hareketiyle Piraye sorgulayan gözlerini ona dikti. "Acil bir işin mi var?"

"Hayır ama yarım saat sonra Züleyha ile buluşmalıyım." Bunu söylemesinin nedeni Piraye'ye bazı gerçekleri göstermekti. Sandığı gibi o kapı artık ona açık değildi. Necip artık aşk için en yakın arkadaşına ihanet edip Piraye ile olmak isteyen o adam değildi. Artık Piraye'den çok Kenan ile olan dostluğuna ve gelecekte sahip olacağı kız çocuğuna önem veriyordu.

Züleyha'nın adını duymak bile Piraye'nin yüzünde hoşnutsuz bir ifade yarattı. "Gerçekten o köylü kızıyla mı buluşacaksın?" Küçümseyici bir şekilde güldü. "Doğru düzgün giyinmesini ve insan içine çıkınca nasıl davranmasını bilmeyen bir köylü." Züleyha'ya olan kıskançlığını aşağılayıcı sözlerin ardına saklayarak limonatasına uzandı. "Arzuladığın mutluluğu sana o veremez."

"Huzur verse yeter." Necip, Züleyha'yı kardeşi olarak görüyordu ama Piraye'ye tam tersi şeyler düşündürmeyi de sorun etmedi. Böylece belki onu rahat bırakırdı.

Asistanının masasına koyduğu kahve fincanını alarak acı bir şekilde gülümsedi. "Mutluluğu arzulamayı yıllar önce bıraktım, artık tek arzuladığım biraz huzur." Kahvesinden bir yudum alarak koltuğa yaslandı. "Ayrıca onu köylü kızı diyerek aşağılamaya çalışmanı sana yakıştıramadım. Kıbrıs'ın küçük bir köyünden geliyor olabilir ama nerede nasıl davranacağını bilen biri."

Necip'in Züleyha'yı savunmasıyla Piraye'nin yüzünde inanamayan bir ifade oluştu. "Onu koruyarak beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Neden arkadaşımın nişanlısını kıskandırmaya çalışayım?"

"Arkadaşının nişanlısından hoşlandığın için olabilir mi?" Piraye'nin kıvrılan dudaklarını ve küstahça bakan gözlerini gördü. "Beni hiç unutamadın, Necip. Kenan da bunun farkında ama dostluğunuzu zedeleyecek bir şey yapmayacağından çok emin olduğu için bana olan hislerini görmezden geliyor."

İçtiği bir yudum kahve boğazını yakmış, bu sözler karşısında Necip ne diyeceğini bilememişti. Her geçen gün Piraye'nin sözleri ve davranışları daha cüretkâr olmaya başlıyordu.

Kendini toparlamak için boğazını temizleyip kahve fincanını masaya bıraktı. "Bir zamanlar sana hislerimin olduğu doğru ama artık öyle değil." Geçmişi ona hatırlatmak ister gibi serzenişlerin koptuğu gözlerini Piraye'nin ela harelerine dikti. "Duygularımı görmezden gelip Kenan'ın elini tuttuğunda sana olan tüm umutlarımı tükettim." Ne yazık ki gerçek bundan ibaretti.

Necip ayağa kalkıp ceketini ve masadaki telefonunu aldı. "Kenan dört dörtlük biri olmayabilir ama seni seviyor." Onu bırakıp kapıya yürüdü. "Kendine farklı heyecanlar aramayı bırakıp yaklaşan düğününe odaklan. Kenan'ın bir şeylerin farkında olduğunu sen söyledin. Bir daha buraya gelip onun içine şüphe tohumları düşürecek şeyler yapma." Ofisinden dışarı çıkarak Piraye'yi orada bıraktı.

Acı verse de Necip için Piraye defteri hiç açılmamak üzere kapanmalıydı.

Fabrikanın otoparkına inip arabasına bindiğinde Eflah'ı aradı. Neredeyse her saat başı onu arıyordu ama ne ona ne de Ukde'ye ulaşabiliyordu! Eflah'ın Ukde'yi bırakmayacağını, derine gidip Necip'in ondan nefret edeceği şeyler yapmayacağını biliyordu. Bu kadarını bilecek kadar Eflah'ı tanıyordu. Eğer Eflah yerine Kenan olsaydı işte o zaman endişelenirdi çünkü Kenan birçok konuda iradesiz ve zayıftı. Eflah'ın Ukde'yi kaçırmasının tek bir nedeni olabilirdi, o da Ukde'yi evliliğe ikna etmeye çalışmaktı. Ya da Ukde ile biraz yalnız kalıp onun inadını kırmak için uğraşıyordu.Necip bunun işe yarayacağını hiç sanmıyordu. Ukde yakın zamanda gitmeyi düşündüğü için Eflah'a ümit verip onunla olacak biri değildi. Eflah'a olan düşkünlüğünü yeteri kadar saklayamadığı için Ukde'nin tek gayesinin Eflah'ı korumak olduğunu görebiliyordu. Bu yüzden çok sevmesine rağmen ondan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Derin bir nefes alarak telefonu yan koltuğa attı.

"Bakalım bu iş nasıl sonuçlanacak?"

Biri çocukluk arkadaşıydı diğeriyse kızı, ikisinin de üzülmesini istemiyordu.

Ukde

Eflah ile yaptığımız yedi günlük anlaşmadan sonra kaçmayacağım konusunda sözüme itimat edip evin tüm kepenklerini ve kapısını açmıştı. Artık kilitli değillerdi. Bu konuda ona verdiğim sözü tutup herhangi bir kaçma girişiminde bulunmayacaktım. Gelecekte onunla geçirdiğim onca yılın hatırına benden yedi günümü ona ayırmamı istemişti. Aynı evin içinde çok zor olsa da ona vereceğim yedi günüm olmalıydı.

Kulübe yemyeşil bir ormanın içinde olduğu için dışarı çıkıp temiz havayı içime çektim. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama dağın başında bir yerdeydik. Eflah burada akşamların soğuk olduğunu söylediği için kulübenin önünde odun kırıyordu.

O geceye hazırlık yaparken ben de bahçede gördüğüm salıncağa oturup küçük itmelerle sallanmaya başladım. Çitlerle çevrilmiş bahçesi olan şirin bir kulübedeydik.

"Bu salıncak kimin?" diye sorarken gözlerimi ondan ayırmıyordum. Taner'in olabilirdi. Amca-yeğen buraya kafa dinlemeye geldiklerinde Taner keyifli vakit geçirsin diye ona bu salıncağı yaptığını düşünüyordum.

Baltayı oduna geçirip ikiye bölerken, "Taner'in," diyerek yanılmadığımı doğruladı. "Bazen onunla buraya geliriz." Tam da tahmin ettiğim gibi burası onların küçük sığınağıydı. "Burayı eski bir avcıdan almıştım. İhtiyarladığı için artık av peşinde koşamıyordu."

Salıncakta sallanırken başımı omzuma doğru yatırarak Eflah'ı izlemeye başladım. Bunu yaparken alt dudağımı ısırdığımın farkında değildim. Üzerinde siyah bir atlet ve kot pantolon vardı. Hava sıcaktı ve odunları kırarken efor harcıyordu. Bu yüzden terlemeye başlamıştı. Güneşin altında terleyen kavruk teni gerçek anlamda dudak ısırtıyordu. Sadece gece soğuğuna karşı hazırlık yapıyordu ama bunu yaparken beni ne denli büyülediğinden habersizdi.

Aklımı talan eden edepsiz düşüncelerden kurtulmak için o görmeden dudağımı rahat bırakıp bakışlarımı düz tutmaya çalıştım. "Kulübenin dışında biraz yürümek istiyorum." Suratımı asmak için kendimi zorladım. "Çok sıkıldım."

Kırdığı son odunla doğruldu, nefes nefese kaldığı için göğüs kafesi hareket ediyordu. Bir elinde baltayı tutarken boştaki eliyle alnındaki teri sildi. "Yaralısın, orman senin için güvenli olmayabilir." Kırdığı odunları işaret etti. "Bunları içeriye taşıyana kadar beklersen sana eşlik edebilirim."

Salıncaktan kalkıp ona doğru yürüdüm. "Taşımanıza yardım edebilirim."

Buna yanaşmayarak karnımı gösterdi. "Eğildiğinde dikişlerini zorlarsın." Baltayı bırakıp kırdığı odunları hasır sepete koymaya başladı. "Sen bir kenarda dur, bunları ben hallederim."

"Umarım yakacak kısmını üstlenmenizin sebebi mutfakla ilgili kısmı bana yıkmak istemenizden kaynaklanmıyordur?" Mutfaktaki beceriksizliğimi ondan gizlemeyerek, "Yemek yapmayı bilmiyorum," dedim.

Koca sepeti odunlarla doldurduktan sonra hiç zorlanmadan kaldırdı. "Ben de yemek yapmayı bilmiyorum." Gülmemeye çalışarak kulübeye doğru yürüdü. "Bizi zorlamayacak şeyler hazırlayarak karnımızı doyurabiliriz." Kulübenin kapısından içeri girmeden önce durup omzunun üzerinden kısa bir an bana baktı. "Neden bizim için küçük bir piknik sepeti hazırlamıyorsun?" Siyah gözlerinin ardında kinayeli bir parıltı geçti. "En azından bu kadarını becerebilirsin, değil mi?"

Sanırım, yapabilirdim.

Eflah kırdığı tüm odunları şöminenin yanına taşıdıktan sonra terinden kurtulmak için duş alacağını söyledi. O odasına çekilirken ben de bulduğum bir sepete dolaptan çıkardığım birkaç şeyi yerleştirdim. Hazırladığım piknik sepetini alıp dışarı çıkarak Eflah'ı beklemeye başladım. Başımı kaldırıp mavi gökyüzünü izlerken bakışlarım yine dalgındı. Geride bıraktığım her günle bu dünyaya veda ederken içim buruktu. Gitme zamanı geldiğinde nasıl dayanacağımı bilmiyordum.

Eflah hızlı bir duş alarak nemli saçlarıyla dışarı çıktı. Kapıyı kapattıktan sonra yanıma gelip elimde tuttuğum sepeti aldı. Birlikte çitlerin dışına çıkıp ağaçların yoğun olduğu bölgeye girdik. "Ne düşünüyorsun?" diyen sesini duyana kadar düşüncelerimin esiri olduğumu anlamamıştım.

Onun yanında yürürken etrafımdaki her şeye son kez bakıyormuşum gibi hisliydim. "Sizce ölüm nasıl bir duygu?"

Ölümü benim dudaklarıma yakıştırmamış olacak ki sorduğum sorunun tedirginliğini yaşadı. "Yaşayan birinden bu sorunun

cevabını öğrenemezsin." Haklıydı. "Ölüm bazılarımız için kurtuluş, bazılarımız için de zamansız bir veda olmalı."

"Hımm." Başımı çevirip omzumun üzerinden ona bakmaya başladım. "Şu an için konuşursak ölüm sizin için hangi anlama gelirdi?"

Cevap vermeden önce uzun süre bana baktı. Bakışlarıyla kalbimi hızlandırırken dudaklarından sadece üç kelime döküldü. "Zamansız bir veda."

"Üzülür müydünüz?"

Tereddüt dahi etmeden, "Öldüğüm için değil," dedi.

"Peki, niçin?"

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Hâlâ zamanım varken sevdiklerimle yeteri kadar vakit geçiremediğim için üzülürdüm," dediğinde nefes alamadım. Bu sözlerin hedefinde ben vardım. Hâlâ zamanım varken ondan kaçıp durduğum için sitem ediyordu.

"Ya sen?" Bakışlarını benden çekip yürümeye devam etti, soru sorma sırası ona geçmişti. "Ölüm tam şu anda seni bulsa üzülür müydün?"

Onaylarcasına başımı salladım. "Evet."

"Seni üzen ne olurdu?"

"Pişmanlıklarım." Durup bana döndüğünde daha şimdiden bazı şeylerin pişmanlığını yaşıyormuşum gibi ona bakıyordum. "Hâlâ zamanım varken kendimden esirgeyip yaşamadığım her şeyin pişmanlığını çekeceğim."

"O zaman yaşa."

"Zor."

"Neden?"

"Çünkü yaşamak istediğim her şey burada ve ben buraya ait değilim." Zaman buna izin vermezdi. Su gibi akarak buradaki

günlerimi tüketirken ait olmadığım bir dünyada barınmama müsaade etmezdi.

Bir ağacın gölgesinde kendimize bir yer bulduktan sonra örtüyü serip sepetteki yiyecekleri çıkarmaya başladım. Eflah sırtını ağacın gövdesine yaslayarak beni izliyordu. Tüm yiyecekleri sepetten çıkardıktan sonra elimdeki elmayı soymaya başladım. Elmadan bir dilim kesip ona uzattım.

"İster misiniz?"

Yaslı olduğu ağaçtan sırtını ayırmadan uzattığım elmayı aldı. "Çocukken bunu siz yapardınız." Gülümseyerek elindeki elma dilimini gösterdim. "Ben ve Taner için sık sık meyve dilimlerdiniz."

Kısa bir an elma dilimine baktı, daha sonra da önemsiz bir şeyden bahsediyormuşum gibi omuz silkti. "Bıçak kullanmak çocuklar için tehlikeli olduğu için birinin bunu yapması gerekir." Yine haklıydı.

Ona verdiğim elmayı yerken uzun zamandır aklını kurcalayan bir şey varmış gibi soru dolu bakışları üzerimdeydi. "Neden gelecekte Necip'le Piraye'nin evli olduklarını ve ikisinin kızları olduğunu saklıyorsun?"

Bu benim için yasaklı sorulardan biriydi. Bu konuda onu avutacak bir şeyler düşündüm ama onu kandıramayacağım kadar zeki olduğunu biliyordum. Bana böyle bir soru sorması bile çoğu şeyi zaten anladığını gösteriyordu.

"Ben onların evli oldukları bir dönemden geliyorum." Hüzün içime işlerken bıçağı ve soyduğum elmayı tabağa bıraktım. "Evli oldukları süre boyunca birbirlerine çok zarar verdiler. Bu yüzden ikisinin tekrar bir araya gelmesini istemiyorum."

Eflah'ın siyah gözlerinden can alıcı bir ifade geçtiğinde, "Ukde," dedi doğrudan gözlerime bakarak. "İkisi bir araya gelmezse sen doğmazsın." Oturuşunu dikleştirdi. "Planın zamanın döngüsünü bozup onları ayırmak değil, değil mi?" Bunu yapmama izin vermeyecekmiş gibi bakıyordu çünkü bu işin sonunda yok olacağımı tahmin edebiliyordu.

Taner ona anlatmadıkça tam olarak bunun peşinde olduğumu asla bilemeyeceği için ona gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Kaderin işleyişine istesem de engel olamam çünkü döngü bir şekilde kendi düzenini korur."

Onu rahatlatmak ister gibi yüzümdeki tebessümü korumaya çalıştım. "Sandığınızın aksine ben zamanın döngüsünü korumaya çalışıyorum çünkü geldiğim yerde onlar da en başta birbirleriyle evlenip çocuk yapacaklarını bilmiyordu. Yani şu anda olan her şey gelecekte birebir yaşandı." Masumca omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Eğer ikisine gelecekte evlendiklerini ve kızları olduğumu söylersem bu döngüyü bozabilir çünkü bunu nasıl karşılayacaklarını bilemeyiz." Surat ifademi hep aynı düzlükte tutarak ona istediğim şeyleri düşündürtmeye başlamıştım.

"Gelecekte olanları öğrenirlerse zamanından önce birbirlerine yakınlaşabilirler veya tam tersi birbirinden uzak durup benim hiç doğmama neden olabilirler." Son söylediklerimle onu bu konuda susması için ikna ettiğimi görebiliyordum. Eğer onlara gerçeği söylemek isterse bu işin sonunda son söylediklerimin yaşanma ihtimalini de düşünecekti. "Bu yüzden hiçbir şeye müdahale etmemeliyiz."

İkna edici sözlerime hak vererek başını usulca salladı. "Ne zaman anne rahmine düşeceğini biliyor musun?"

Evet, 9 Ağustos'ta annem bana hamile kalacaktı ama bunu bilmiyormuş gibi yapıp dudaklarımı büzdüm. "Bunu bilmem çok zor." Aptalı oynayarak rolümü sürdürdüm. "Birlikte geçirdikleri bir gecede beni yapmış olmalılar."

Gülmemeye çalışarak kalp atışlarımı durduracak o cümleyi kurdu. "O ikisinin yaptığı en iyi şey sen olmalısın," derken gözlerinden muzırlık akıyordu. "Doğum günün ne zaman?"

Bu da yasaklı sorulardan biriydi çünkü doğum günümü öğrenirse hangi ayda annemin bana hamile kaldığını hesaplayabilirdi. "Nisanın ortalarında," dedim geçiştirircesine. "Birkaç hafta erken doğmuşum." Onu işaret ettim. "Sizin elinize doğmuşum."

Yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. "Travma yaratmış olmalısın bende."

Gülerek başımı salladım. "Anlatmaktan nefret ettiğiniz tek anınız buydu. Ben sıklıkla size doğumumu sorardım, siz de benim zorumla o günü anlatırdınız." Tebessümüm hüzne bulandı. "Masal dinler gibi sizden doğum hikâyemi dinlerdim."

Yüzündeki tüm kan çekilmeye başlarken siyah gözlerinde gizleyemediği bir kıskançlık belirdi. "Onu özlüyorsun." Hayatının en tatsız cümlesini kuruyormuş gibi tuhaftı. "Yani, gelecekteki beni."

"Evet, onu özlüyorum." Bu yalan değildi. "O her zaman ne yapılması gerektiğini bilirdi." Şimdi burada olsaydı akılcı tavsiyeleriyle beni yönlendirip bana yol gösterirdi. Ben yanlışlar konusunda kendi bildiğimi okumaya kalkışsam da bana müdahale eder ve kendi yöntemleriyle doğruları aşılardı. Gelecekteki Eflah benim yaşam koçumdu.

Onu özlemem bile Eflah'ın kaşlarını çatmasına neden olunca gülmeye başladım. "Çok fazla kıskanç erkek gördüm ama beni kendinden bile kıskananı ilk kez görüyorum."

Sert bakışlar altında bana bakarken, "Bir de benim açımdan bak," derken sesindeki siniri saklamaya çalışıyordu. "Rakibim başkası değil, benim. Kendi kendimi alt etmem ne kadar zor, biliyor musun?" Kahkaha attım. Bu açıdan bakınca kızmakta haklıydı.

Bizim için getirdiğim beyaz şarabı açıp sepetteki kadehleri çıkardım. "Ama her iki Eflah'a olan hislerim birbirinden çok farklı." Kadehleri yarısına kadar uzatıp birini ona uzattım. "Gelecekteki Eflah'a duyduğum hisler kadınsı duygulardan oluşmuyordu."

Tek kaşını yukarı kaldırırken bana olan bakışları fazla alaycıydı. "Hep böyleydi diyebilir misin?" Sertçe yutkundum, az kalsın elimdeki kadehi düşürecektim. Kendime bile hatırlatmaktan utandığım, zihnimin en kuytularına sakladığım o rezil ergenlik dönemimi biliyor olamazdı, değil mi?

Kadehi onun önüne bırakıp içkimden birkaç sert yudum aldım. "Taner mi anlattı?" Bilmesinin başka açıklaması olamazdı.

Uzanıp önüne bıraktığım şarabı aldı. "Detaylı değil." Sesindeki merakı gizleyemiyordu. "Sen anlatmak ister misin?" Başını küçük bir açıyla kaldırıp gözlerini bana dikti. "Kaç yaşındaydın?"

Yerimden rahatsızca kıpırdanıp, "On altı," diye homurdandığımda dudakları titredi, gülmemek için şaraptan hızlıca içti.

"Demek on altı?" Sesi eğlenir gibi çıkıyor, her an gür bir kahkaha atacakmış gibi görünüyordu.

Somurtmaya çalışarak utanç içinde başımı salladım. "O yaşlarda her on kızdan biri doğru ve yanlışı ayırt edemeyip kendinden yaşça büyük insanlara ilgi duyabiliyor." Ne yazık ki ben de onlardan biriydim. Akrabamız gibi olan birine duyduğum sevgiyi aşk sanacak kadar toy ve çocuktum.

2015

Bu sıkıcı test kitabına çalışmamın tek nedeni, babamın gardiyan gibi tepeme dikilmesiydi. Kitaptaki soruları çözmem için beni zorlarken kaytarmayayım diye bir an olsun yanımdan ayrılmıyordu. Hem kitaba odaklanmamı istiyor hem de dikkatimi dağıtacak şekilde söyleniyordu. "Son günlerde sana ne olduğunu anlamıyorum." Soruyu yanlış çözdüğüm için parmağıyla işaret edince silgiye uzandım. Babamsa hâlâ bana kızıyordu. "Notların çok düşmeye başladı. Aklın nerede senin?"

Daha fazla dayanamayıp silgiyi kitabın üstüne atarak ayağa kalktım. "Bana böyle kızacaksan yapmayacağım bunu!" Test kitabını gösterdim. "Sorular fazla zor! Müfredat resmen sınıfta kalmamızı istiyor, böyle soru mu olur!"

Masadan ayrılıp tam kaçacaktım ki kolumu tutarak kalktığım sandalyeye beni geri oturttu. Kahve gözlerinde nadiren gördüğüm bir kızgınlık vardı. "Sorulara bahane bulma, son günlerde aklın bir karış havada!"

"Ve sen de son günlerde bana karşı fazla tahammülsüzsün." Gözlerimin ardı sızladığında kırgın bir hâlde başımı eğdim. "Sana karşı büyük bir suç işlemişim gibi davranıyorsun." Ona bakmak için kendimi zorladım. "Seni kızdıracak bir şey mi yaptım, baba?" Artık ne yapsam sinirleniyordu. Beni Tanerlere bile göndermiyordu. Sanki bir konuda beni cezalandırıyor veya disiplin ediyordu.

Ona olan mahzun bakışlarıma dayanamadığı için derin bir nefes alarak kendini toparlamaya çalıştı. "Senin bir şey yaptığın yok, babacığım." Çok fazla üzerime geldiğini o da biliyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. "Bazı konularda beni zorluyorsun, Ukde ve ben on altı yaşındaki ergen kızımla nasıl iletişim kuracağımı bilmiyorum." Başına ağrılar girmiş gibi kafasını iki elinin arasına alıp eğdi. "Deniyorum, çabalıyorum ama seni incitmeden bazı şeyleri sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

"Sorun ne?"

"Sorun Eflah!"

Eflah'ın adını duymak bile surat ifademi değiştirdiği için babamın kaşları çatıldı. "Tam olarak bundan bahsediyorum!"

Sandalyenin üzerinde eğreti bir şekilde otururken rahatsızlığımı ondan gizlemeye çalıştım. "Eflah ile ilgili ne sorunun olduğunu anlamıyorum."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Amca diyeceksin, o senin amcan!" Son zamanlarda sürekli bana bunu söylemesi can sıkıcıydı çünkü ona amca demek içimden gelmiyordu. Beni zorlayarak bana istemediğim bir şeyi söyletemezdi.

Babam bana ters gözlerle bakarken içeriye annem girdi. Elinde bir şişe içki tutuyor, yine ayakta zor duruyordu. Hep olduğu gibi sarhoştu. Salona girip kendini koltuklardan birinin üzerine bırakınca babamın kahve gözlerindeki yılgınlığı gördüm. Bir tek benimle ilgili sorunlarla uğraşmıyordu. Bir şey söyleyip benim yanımda annemle tartışmak istemediği için test kitabımı aldı. Ayağa kalkarak beni de kaldırdı. "Çalışma odamda bu kitabın üzerinden geçebiliriz."

Koltuğun üzerine gelişigüzel bir şekilde kendini attığı için açılan sabahlığından bacakları görünen annem, oturuşunu düzeltemeyecek kadar sarhoştu. Babamla kapıya doğru yürüdüğümüzde abartılı bir şekilde güldü. "Kızımı benden mi kaçırıyorsun?" Bir anda gülmeye son verip kaşlarını çattı. "Onu görmek için odamdan çıktım!"

O bu kadar sarhoşken onunla sağlıklı bir iletişim kuramayacağını bilen babam alttan alarak, "Bu hâlde dışarı çıkmak yerine keşke odanda kalsaydın, Piraye," dedi sitemle. "Ergenlik dönemindeki bir çocuk için alkolik bir anne iyi bir örnek teşkil etmiyor." Ona beni gösterdi. "Son günlerde yanlış hislere kapılacak kadar Ukde'nin kafası karışık. Bir de senden etkilenmesini istemiyorum." Gerildim. Babam yanlış hisler derken ne demek istemişti?

Aklıma gelenlerle buz kestim. Eflah'ı biliyordu, değil mi? Bu yüzden ona amca demem konusunda beni sıkıştırıyor ve beni köşke göndermiyordu. Babamın bunu anlaması beni utandırdığı için saçlarımı yüzüme çektim. Ben babamdan saklanacak yer ararken annem onun sözlerini yanlış anlayarak, "Ne demek istiyorsun?" dedi sert bir sesle. "Sence ben kızım için kötü bir örnek miyim?"

İş hayatındaki yoğun temposuna rağmen bana zaman ayırdığı yetmezmiş gibi bir de annemle uğraşan babam, "Beni yanlış anlıyorsun," derken sakin ve uzlaşmacıydı. "Anlatmaya çalıştığım şey, çok fazla içtiğin ve ailene karşı fazla pervasız davrandığın." İçi acımış gibi kaşları büküldü. "Kendimi geçtim ama hiç olmazsa kızımız için çabalayamaz mısın?" Dünyanın kahrını sırtından taşıyormuş gibi omuzları düştü. "Her şeye tek başıma koşturmaktan çok yoruldum. Ukde iyi bir anneyi hak ediyor, Piraye. Kızımız için kendini toparlayamaz mısın?" Çocuk kalbim öyle bir sızladı ki... Babamın yaşadığı çaresizlik ondan çok beni yakmaya başlamıştı.

Eskiden bunu anlayamıyordum çünkü o yıllarda yaşım daha küçüktü. Etrafımdaki olayların ne anlama geldiğini anlamayacak yaşlardayken her şey daha kolaydı. O yıllarda babamın bu evlilikte ne kadar mutsuz olduğunu göremiyordum. Yüzüne kondurduğu

yalan tebessüme aldanıyor, beni mutlu ettiği kadar onun da mutlu olduğunu düşünüyordum. Her geçen yılla babamın ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu daha iyi anlamaya başlamıştım. Babam mutlu değildi, annem onu mutsuz etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Annem sanki bir konuda babamı cezalandırıyor ve bu ceza yıllara dayanıyordu. Babam ona ne yaptıysa annem karşılık olarak ona yaptıklarını yeterli bulmuyor ve bunu sonlandırmıyordu. Çoğu zaman babamın gözlerindeki o tükenmişliği görebiliyordum. Boşanmayı istediği anlar olduğunu görebiliyordum ama sonra bana bakıyordu ve bunu yapmaktan vazgeçiyordu. Kendisi babasız bir çocukluk geçirdiği için benim annem ve babamla aynı çatı altında büyümemi istiyordu.

Babam benim için kendi mutluluğundan ödün veriyordu. Annem hesap sorar gibi ona dik dik bakarak ayağa kalktı ve sarsak adımlarla yanımıza geldi. Elinde içki şişesini tutarken nefesinde yoğun bir alkol kokusu vardı. "Beni bu hâle sen getirmemiş gibi benden kendimi toparlamamı mı istiyorsun?" Suçlayıcı gözlerle babama bakarken kaşları çatıktı. "Senden önce ben böyle biri değildim!" Bağırarak şişeyi yere fırlattı, paramparça olan şişeyle korkup babamın arkasına saklandım.

"Anne, lütfen yapma," derken sesim korku dolu ve ağlamaklıydı.

Ne kadar korktuğumu gören babam omzunun üzerinden bana baktı, bakışlarıyla bana yalvarıyordu. "Odana git, Ukde." Yumuşak bir sesle konuşup bana her şeyin yoluna gireceğini hissettiren gözlerle baktı. "Ben anneni sakinleştirene kadar odandan çıkma." İkinci kez ona aynı şeyleri söyletmeden hemen kapıya koşup salondan çıktım.

Ben uzaklaşırken annemin, "Uzun süre ondan gerçekleri saklayamazsın!" diyen yüksek sesini duydum. "Er veya geç taptığı adamın çirkin yüzünü görecek!"

Annem neyden bahsediyor, bilmiyordum ama babamın çirkin maskeleri yoktu. Ona bir şans verse ne kadar iyi ve sevgi dolu

bir adam olduğunu görecekti ama bunu yapmıyordu. Annem için babamdan nefret etmek, ona ikinci bir şans vermekten daha kolaydı. Babam onun nefretini kazanacak ne yapmış olabilirdi? Babamın annemi sakinleştirmesi hiç kolay olmadığı için odamda beklemek yerine yalıdan dışarı çıktım. Annem bağırıp hakaretleriyle evi birbirine katmadan sakinleşen biri değildi. Onların tartışmalarını her defasında odamda duyduğum için bu sefer buna tanık olmak istemiyordum.

Babam yokluğumu bile anlamadan evimizin yakınındaki pastaneye uğrayıp geri dönecektim. Annemin sevdiği çöreklerden alırsam bu belki onu biraz sakinleştirirdi. Artık on altı yaşındaydım, annem konusunda bir şeyler yapıp babama yardım etmek istiyordum. Babam her şeyle tek başına ilgilenemezdi. Keşke hemen büyüseydim ve annemin sorumluluğunu üstlenseydim. Böylece babam az da olsun rahat bir nefes alır ve kendine zaman ayıracak vakti bulurdu.

Pastaneye girip annemin sevdiği çöreklerden alırken rafta duran ballı kurabiyelere de kayıtsız kalamadım. Buraya annem için gelmiştim ama sevdiğim kurabiyelerden de biraz aldım. Aldıklarımın parasını ödeyip evin yolunu tuttum. Kaldırım kenarında küçük adımlarla yürürken poşetten çıkardığım ballı kurabiyeleri sırayla yiyordum. Korna sesi duyunca irkilerek başımı kaldırdım. Kaldırıma yanaşan arabayı görünce kalbim hızlandı. Bu Eflah'ın arabasıydı.

Arabanın camını indirdi, o sırada ben de uzun zaman sonra onu görmenin heyecanını yaşıyordum. Bana ön koltuğu işaret edip, "Atla ufaklık," deyince kendimi arabanın kapısını açarken buldum. Onu geri çevirmezdim.

Onu görmeden geçirdiğim azap dolu bir ayın ardından gözlerimde özlem vardı. Babam yasakladığı için Eflah'ın evine gidemiyordum, bir aydır o da bize gelmiyordu. Acaba babam ona da yasak koymuş olabilir miydi? Ona attığım özlem dolu bakışların arasından, "Burada ne işin var?" diye sordum. Köşke giden bir yolda değildik.

Kemerimi takmam için işaret ettikten sonra, "Taner'i halı sahadan alacağım," diye bana küçük bir açıklama yaptı. "Bu aralar spora merak saldı." Yola çıktığımızda başını çevirip kısa bir an bana baktı. "Sende her şey yolunda mı?"

Radyoya uzanırken suratım asıktı. "Babam artık size gelmeme izin vermiyor," diye sızlandım. "Seni görmemi bana yasakladı."

Ona babamı şikâyet ettiğimde dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Yakışıklı çehresinden muzırlık akıyordu. "Kız babası olmak kolay değil."

Radyoda çalan şarkıyı dinlerken başımı koltuğa yaslamış, büyülenmiş gözlerle onu izliyordum. "Babamın kızı olmak da hiç kolay değil." Eflah'ın siyah saçlarına, kömür karası gözlerine ve aklımı başımdan alan yüz hatlarına etkilenmiş gözlerle bakıyordum. Aşk konusunda o kadar toydum ki hislerimi çok fazla belli ettiğimin farkında değildim. O benim ilk aşkımdı ve içime sığmayan aşkı ondan ve diğerlerinden nasıl gizleyeceğimi bilmiyordum.

Ona olan bakışlarımın farkında değilmiş gibi gözlerini yoldan ayırmadan arabayı kullanmaya devam etti. Belki şimdi anlamıyordum ama ilerleyen yıllarda pürdikkat yola bakmasının bile bir nedeni olduğunu anlayacaktım. Ben âşık gözlerle ona bakarken bakışlarımı yakalayarak beni utandırmak istemediğini yıllar sonra anlayacaktım.

Gözlerini yoldan ayırmadan arabayı kullanırken, "Şu dünyanın gördüğü en iyi babaya sahipsin," dedi yumuşak bir sesle. "Necip birçok yönden kötü bir arkadaş olabilir ama tanıdığım en iyi baba. Senin iyiliğini düşünerek hareket ediyor."

Kızar gibi ona baktım. "Bana seni yasaklamasının nesi iyi?"

"Kendince doğru olduğuna inandığı şeyi yapıyor. Benimle görüşmeni engellemesinin sebebi sen değilsin, hep olduğu gibi onunla ters düşecek bir şey yaşadık. Yakında benim haklı olduğumu o da anlayacak." Kısa bir an omzunun üzerinden bana baktı, bakışları fazla anlamlıydı. "O zaman sana uyguladığı yasağı kaldıracak." Bana içten bir şekilde gülümsedi. "Yanlış bir yol izlediğini

anladığında kızım gibi gördüğüm bir çocuğu görmeme engel olmayacak." Kusacakmışım gibi midemde bir çalkantı başladı. Kızı mı?

Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. "Ben senin kızın değilim!" O benim ne öz amcamdı ne de babamdı, beni kızı olarak görmesi canımı yakıyordu.

Evimizin olduğu sokağa girdik, agresif çıkışım onu zerre kadar etkilememişti. Sanki nedenini biliyormuş gibi neden böyle davrandığımı bile sormadı. Bunun yerine bir babanın o sevgi dolu gözleriyle bana bakıp, "Sen benim hiç sahip olamadığım o kız çocuğusun, Ukde," dediğinde canımı ne denli yaktığının farkında değildi. İnandığı bir şeyi savunurcasına gözlerimin içine bakıyordu. "Bunu sen bile değiştiremezsin."

Onun için birçok şey olmak isterken sahip olmadığı bir evlat yerine konulmak acı veriyordu. Başımı cama yaslayıp kırılan kalbimin acısıyla radyoda çalan şarkıyı dinlemeye devam ettim. Çalan şarkı bile acı veriyordu çünkü şarkının sözleri bizi anlatıyor gibiydi.

"*Sen de benim kadar gerçekleri görüyorsun. Beraber olamayız, benim gibi biliyorsun. Bir başka dünyanın insanısın yavrucağım. Sen kendi dünyanın toprağında büyüyorsun.*"[3]

Şarkının nakarat kısmını içimde tekrarlarken gözlerimden süzülen bir damla yaş yanaklarımı ıslattı. Aramızda aşamayacağım yirmi sekiz yıl vardı. Alt jenerasyonunda olmaktansa keşke onun dönemine ait olsaydım.

Ben ona çok geç kalmıştım.

1998

Geçmişin anılarından sıyrılıp Eflah'ı seyrederken bakışlarım fazla düşünceliydi. Artık on altısında bir çocuk değildim. Yirmi beş yaşında bir kadındım ve bir zamanlar arzuladığım gibi onunla

[3] Sezen Aksu'nun 1981'de çıkardığı "Biliyorsun" şarkısı. (y.n.)

Ninova

aynı dönemdeydim ancak buna rağmen onunla olamıyordum. Sanki içinde bulunduğumuz evrenin hiçbir önemi yoktu. Hangi zamanda olursak olalım bizimkisi hep imkânsız bir aşk olacaktı. Ona çok uzun süre bakmış olmalıydım ki sebebini merak ederek, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

İçli bir nefesle bakışlarımı ondan çektim. "Hiçbir şey." Kadehi dikkatli bir şekilde yere bıraktıktan sonra ayağa kalktım. "Biraz yürüyeceğim, bana eşlik eder misiniz?"

Issız bir ormanın içinde beni yalnız bırakmak istemediği için ayağa kalktı. Birlikte yürürken, "Büyük olan Taner'i özledim," diye hayıflandım. "Telefonla konuşmak dışında son zamanlarda hiç görüşemedik. Neler yapıyor?"

Önemsiz bir konu açmışım gibi ifadesi kayıtsızdı. "Kendisine bakıcılık yapmak dışında hiçbir şey." Kendisinden kastı Küçük Taner'di. Aklına ne geldiyse yüzü rahatsız edici bir şekle büründü. "Geldiğiniz yerde de böyle miydi? Son zamanlarda fazla sakar ve dikkatsiz. Sanki tüm belaları üzerine çekiyor."

Adım atmayı bırakıp ona döndüm. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bilemiyorum." Bir konuda içine sinmeyen, aklını kurcalayan bir şeyler varmış gibi çenesini sıvazladı. "Bahçeyle uğraşırken az kalsın yerdeki tırmığın üzerine kafa üstü düşüyormuş. Tek şansı Olcay'ın orada olması çünkü Küçük Taner'in bana söylediğine göre Olcay onu tam zamanında tutmuş. Hepsi bu da değil," dediğinde bakışlarım ciddileşti çünkü korktuğum şeylerin yaşanmaya başladığını hissediyordum.

Eflah sıkıntılı gözlerle bana bakıyor, bu talihsizliklerin nedenini merak ediyordu. "Küçük Taner ile dışarı çıktıklarında önünden geçtikleri dükkânın bir metre büyüklüğündeki tabelası az kalsın Küçük Taner'in üzerine düşüyormuş." Bunun yaşanma ihtimali bile suratının kireç gibi solmasına neden oldu. "Onu tam zamanında güvenli bir alana çeken Büyük Taner olmuş." Gözlerim irice açıldığında, "Geçen neredeyse Büyük Taner'e araba çarpıyordu," dedi. "Oradaydım ve ölümcül bir kazayı son anda

atlattığını gördüm." Kanım dondu. Taner ile korktuğumuz şeyler yaşanmaya başlamıştı.

Zaman denen bu illet şey aynı yerdeki iki Taner'i algılamıştı. Döngüyü oluşturmak için ikisinden birinden kurtulmalıydı. Taner bunun olacağı konusunda beni uyarmıştı. Bu yüzden henüz vakit varken gitmemiz gerektiğini söylemişti. Onun yerine Küçük Taner'e bir şey olmadan şansımızı deneyerek o uçurumdan tekrar atlayıp solucan deliğini bulmamızı söylemişti. Arabayla uçurumdan yuvarlandığımızda kayalara çarpıp parçalanmamızı önleyen şey solucan deliğinden geçmemizdi.

Geldiğimiz yerde uçurumun dibinde bizi bekleyen bir deniz yoktu çünkü yirmi beş yıl sonrasında sular çekilmişti. Taner ile aynı yere gidip atlamayı deneyebilirdik ama bizi bekleyen sadece iki son vardı. En iyi ihtimalle atladığımızda solucan deliğini ıskalayıp doğrudan aşağıdaki denizin içine düşerdik. Bu olduğunda yine burada kalırdık ve kendi zamanımıza dönemezdik.

Ancak atladığımızda şans eseri solucan deliğinden geçersek kendi zamanımıza döner ve suların çekildiği o sivri kayalıkların üzerine düşüp parçalanırdık. Burada kalırsak döngüyü korumaya çalışan zaman bizi öldürecekti. Gitmeyi denediğimizde ve bunu başardığımızda da kendi zamanımızdaki kayalıklar bizi öldürecekti. Her iki çıkış yolu da korkunç bir şekilde sonlanıyordu. 1998'de kapana sıkışmış gibiydik. Doğumumu engelleyip yok olacağım diye kendime acıyıp üzülüyordum ama aslında Taner için de işler hiç iç açıcı değildi.

Önüme dönüp Eflah'ın cevap bekleyen bakışlarından kaçtım. "Telefonda konuşurken Taner bana yaşadığı talihsizliklerden bahsetmemişti." Bu konuda bir şey bilmiyormuş gibi davranmam bir şeyi değiştirmiyordu. Taner'in yaşadığı bu talihsizlikler doğal felaketlermiş gibi görünüyordu ama aslında hepsi zamanın ona karşı olan bir saldırısıydı.

İki Taner'in de başı büyük beladaydı ve bunlar daha başlangıçtı.

"Acaba..." Arkamı dönüp çekingen gözlerle ona baktım. "Buradan ayrıldığımızda sizinle köşke gelip tekrar Küçük Taner'in

dadısı olabilir miyim?" Eflah'a yakın olmaktan itinayla kaçınıyordum ancak her iki Taner için bunu yapmalıydım. İkisinden biri ölmedikçe bu kazaların sonu gelmeyecekti. Babamın evinde oturup onlardan birinin ölüm haberini almaktansa yanlarında olup onları zamanın saldırısından korumaya çalışacaktım.

Köşke geri dönme isteğim Eflah'ı düşündüğümden daha çok şaşırttı. Ondan köşe bucak kaçarken ona en yakın olacağım yere geri dönme isteğim başımın üstünde antenlerim varmış gibi bana bakmasına neden olmuştu. "Yani sen..." Yutkunarak beni gösterdi. "Köşke geri dönmek mi istiyorsun?"

Başımı salladığımda yaşadığı şaşkınlığın yerini gizleyemediği bir mutluluk aldı. Siyah gözlerinde kalbimi eriten bir sevinç belirdiğinde gülümsedi. "Geri dönmeni çok isterim."

Biliyordum.

Günler sonra nihayet benden güzel bir şey duymuş gibi keyfi yerine gelmişti. Aramızdaki son adımı kapatıp karşımda durduğunda ona yaşattığım mutluluğa rağmen kafasını kurcalayan bir şeyler olduğunu görebiliyordum. "Geri dönmenin nedeni nedir?" Hayıflanır gibi alayla, "Sebebinin ben olmadığını tahmin etmek zor değil," dedi.

"Evet, siz değilsiniz," dedim doğrudan.

Dudakları belli belirsiz kıvrıldığında gülüşünü bastırmaya çalıştı. "Bu kadar acımasız olma," diyerek bana takıldı. "Arada hoşuma giden şeyler söylesen ölmezsin."

Ondan uzaklaşıp hemen ona sırtımı dönerek yürümeye başladım. "Köşke geri dönmemin tek sebebi her iki Taner'i de koruyup kollamak. Siz onların yaşadığı talihsizlikleri anlattıktan sonra ikisinden de uzak duramam."

Arkamdan gelirken bana kızmakla meşguldü. "Onlara yaptığın gibi bana da yakın olman için illa başıma bir şey mi gelmesi gerekiyor?"

Bana yetişemesin diye adımlarımı hızlandırdım. "Kıskançlığı bırakın, ikisi de yeğeniniz."

"Seni babandan bile kıskanıyorum, neyden bahsediyorsun!"

"Eflah Bey, lütfen yine başlamayın."

"Bana artık adımla hitap et!"

"Bunu yapmayacağım. Mesafemizi korumalıyız."

Bir anda kolumdan tutularak arkaya çekildim. Yüzüm onun göğsüne sertçe çarparken kendimi onun kollarının arasında bulmanın şaşkınlığını yaşıyordum. Yutkunarak başımı kaldırdım, başını eğmiş hafifçe çatık kaşlarla bana bakıyordu. Bir eli kolumdaydı, diğer eli de belimde. Beni ummadığım bir anda kollarının arasına çektiği için ellerim onun göğüs kafesinin hemen üzerindeydi. Başını biraz daha eğerek yüzünü yüzüme yaklaştırdığında nefesim kesildi.

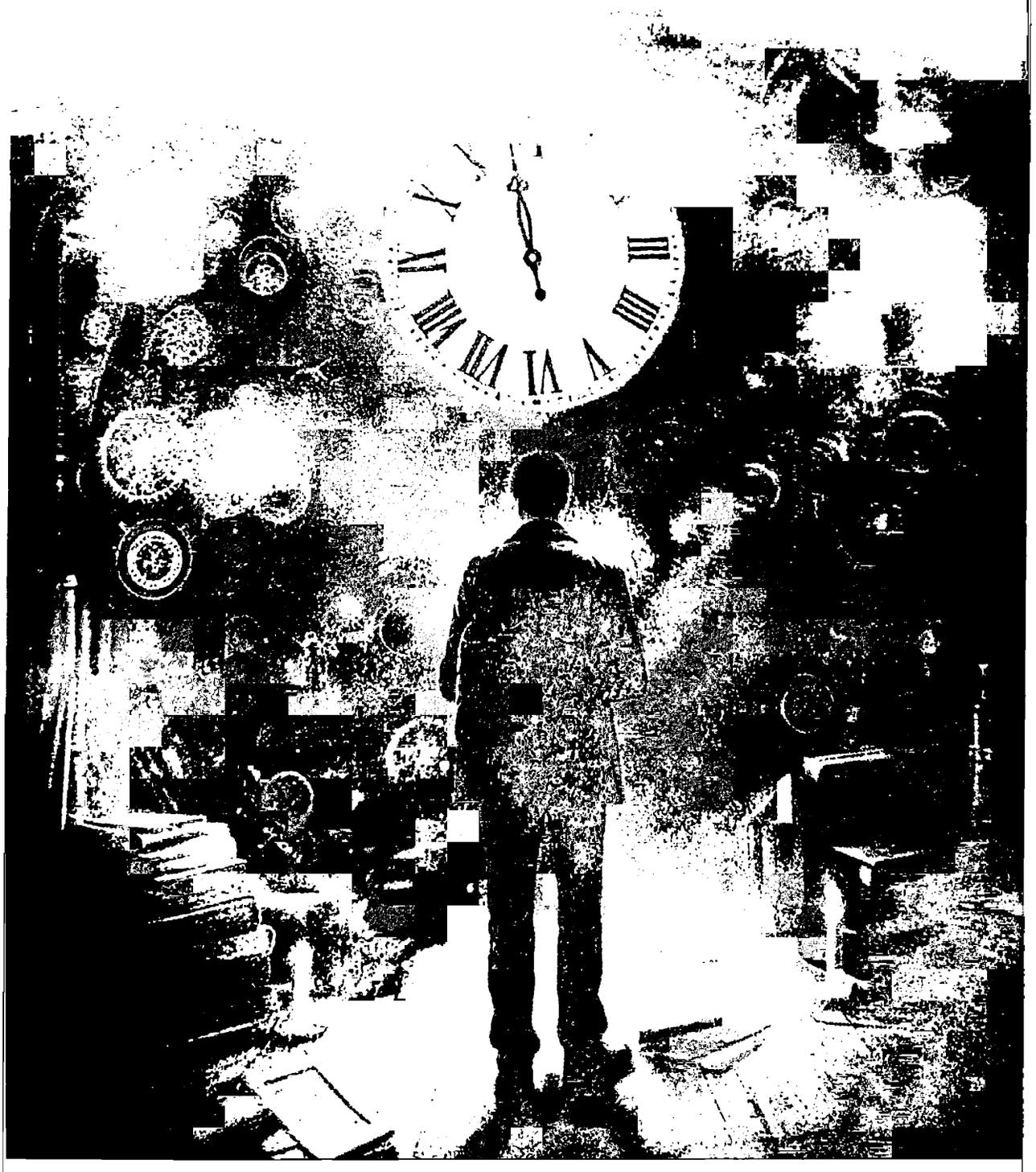
"Sadece bir kez olsun yanına bey koymadan adımı söyleyemez misin?" Ilık nefesini yüzümde hissedeceğim kadar yakınımdaydı. "Hiçbir ek olmadan adımı dudaklarından duymak istiyorum, Ukde." Kaskatı kesildim. Bunu yapmak sanki tüm mesafeleri yıkmaktı.

Bugün ilk kez ona bir vaatte bulunarak, "Bir gün doğrudan adınızı söyleyeceğim," dedim yavaşça kollarının arasından çıkarak. "Söz veriyorum, bir gün resmiyeti bırakıp duymak istediğiniz gibi adınızı söyleyeceğim." Şimdilik zor görünüyordu ama belki bir gün bunu yapabilirdim.

Zamanın bize ne getireceğini bilemezdik.

Ninova

BÖLÜM 6
SOĞUK ÇEKİŞME

"Benden hep şikâyet ederdi ama bir huyumdan kurtulma şansı olsaydı birinden bile vazgeçmezdi."

Kulübedeki ikinci günümü bitirmeme sadece saatler kalmıştı. Eflah beni buraya kaçırmış olabilirdi ama beni zor durumda bırakacak tüm eylemlerden kaçınıyordu. Bir kadına karşı zor kullanacak biri olmadığı için hiçbir konuda beni sıkıştırmıyor veya üzerime gelip beni utandıracak şeyler yapmıyordu. Böyle biri olmasını seviyordum. Eflah için burada, onun yanında olmam bile yeterliydi. Şu an için tek sorunumuz her öğün karnımızı doyurma çabamızdı.

Mutfakta yemek hazırlamak için gereken her şey vardı fakat ikimiz de yemek yapmayı bilmediğimiz için hazırladığımız şeyler korkunçtu. Bugün yemek yapma sırası bendeydi çünkü dün her öğün bize yumurta pişirerek Eflah sırasını savuşturmuştu. Ben de sabah ve öğlen patates kızartmıştım ama akşam yemeğinde artık doğru düzgün bir şeyler yemek istediğim için dışarıdan yardım almaya karar vermiştim.

"Olcay şunu doğru düzgün tarif eder misin?" Telefonla Olcay'ı aramak yaptığım en kötü şey değildi ama iyi bir şey de değildi.

"Tatlış, sen salak mısın?" diye beni rencide etmesine homurtuyla karşılık verdim. "Soğanlar öldükten sonra salçayı kat."

Başımı eğip tencerenin içindeki yağda kavrulan soğanlara baktım. "Öldüğünü nasıl anlayacağım?" Görmese bile sinirlenerek soğanları gösterdim. "Ayrıca ben bunları niye öldürmek zorundayım? Yemek yaptığımızı sanıyordum, cinayet işlediğimizi değil!"

"Ne diyor?" Bu Sırma'nın sesiydi.

"Soğanları öldür deyince cinayet işlemekten bahsediyor." Olcay ona benden duyduğu şeyleri aktarırken buruşturduğu yüzünü görür gibiydim. "Amasya'mın canım fındıklarını yemezse böyle aptallaşır."

"Olcay, başlatma memleketine!" Ona çıkışarak tencereye baktım. "Bu soğanlar nasıl ölür!"

"Kızardığında."

"Utandırayım mı onları?"

"Sırma, ben daha fazla devam edemeyeceğim. Neden telefonu sen devralmıyorsun?"

"Ne diyor?" diye sordu Sırma.

"Soğanları utandırmaktan bahsediyor." Sırma'nın attığı kahkahayı duydum.

"Tencerenin üzerine eğilip iltifat etsin."

"Olcay, söyle ona mideme girecek bir soğana iltifat etmeyeceğim!"

Kıkırdayan Olcay, "Soğanların rengi pembeye dönüşmeye başlayınca salçayı koy," dedi.

"Pembe mi?" Telefonu kulağıma yapıştırıp tencerenin üzerine eğildim. "Ama bunlar kapkara bir şey oldu."

"Yaktın mı Allah'ın cezası!"

"Lafı uzatacağına bana pembeye dönüştüğünde durmam gerektiğini söyleseydin!"

"Ne diyor?" diyen Sırma'nın sesini bir kez daha duydum.

Ve Olcay, "Soğanları öldürme işini başarıyla yerine getirdiğini söylüyor," dedi kısaca. "Artık cenazeyi kaldırabilir."

"Bunu nasıl yapacağım?" diye sordum.

"Çöpe at onları!"

"Tekrar mı soğan doğrayacağım?" İtiraz ederek başımı iki yana salladım. "Bunu yapamam, çok ağlatıyor."

Nefesini sinirle verdi. "Ukde, sen patates kızart. Yemek yapmak orta düzeyde bir beceri istiyor ve kabul et, beceriksizsin!"

"Öyle olsun!" Telefonu suratına kapatarak dumanlar çıkan tencerenin altını kapattım. Yemek yapma işi gerçekten bana göre değildi. En azından denemiştim.

Somurtarak arkama döndüm ve Eflah'ı görmenin utancıyla kısık bir sesle inledim. Mutfak kapısının önünde dururken sırtını

kapı kirişine yaslanmıştı. Uzun zamandır orada olmalıydı ki yakışıklı çehresinde bastıramadığı bir gülüş vardı. Olcay ile olan telefon konuşmama tanık olduğunu, bıyık altından gülmesinden anlayabiliyordum. Dumanlar çıkartıp burayı yanık kokusuyla dolduran tencereyi gösterdi. "Onu ben yıkamayacağım."

Utançtan yerin dibine girebilirdim. "Menemen yapabilirim."

Sabahki denememden sonra yüzünü buruşturarak mutfağa girdi. "Bugünü patatesle sonlandırmak daha akıllıca." Kovanın içindeki patatesleri çıkardı. "Ben bunları doğrarken sen de o tencerenin icabına bak." Doğru düzgün bıçak kullanamadığım için elimi kesmeyeyim diye kızartacağım patatesleri benim için o soyup doğruyordu.

Yaktığım tencereyi yıkamam yarım saatimi aldı. Dibindeki karaltıyı çıkartana kadar kolum kopmuştu. Nihayet tencerenin üstesinden gelip kuruması için ters çevirerek mermer tezgâhın üzerine bıraktım. Ben tencereyle cebelleşirken Eflah patatesleri doğrayıp önceden kızarttığı yağın içine atmıştı bile. Çayı koyup masayı hazırlayana kadar Elah onları kızarttı. Nihayet masadaki yerimize aldığımızda çok yorulmuştum. Elimin tersiyle alnımdaki teri sildiğimde başını iki yana sallayarak güldü.

"Senden berbat bir ev hanımı olur." Aksini iddia etmeyi isterdim.

"Hizmetçilerin varlığına en çok bu yüzden şükrediyorum."

Çatalı kızarmış patateslere batırırken, "Evlenirken koca seçimini zengin birinden yana yapsan iyi olur," dedi eğlenen bir sesle. "Arzuladığın hizmetçileri sana verecek kadar zengin olmalı." Çatalındaki patatesleri ağzına atmadan önce çarpık bir ifadeyle bakışlarını bana dikti. "Yeterince zenginim." Kahkaha attım.

Hiçbir fırsatı kaçırmayan işgüzar adamı izlerken dudaklarımda hoş bir gülümseme vardı. "Siz seçenek dâhilinde bile değilsiniz."

Gözlerinin siyahında engel olamadığı bir öfke belirdi. "Neden?"

Çayıma uzanırken omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Babamın arkadaşısınız."

Kaşlarını kızgınlıkla çattı. "Bana hep aynı bahaneyle geliyorsun."

"Geldiğim yerde amcam gibiydiniz."

"Burada değil."

"Bu bir şeyi değiştirmez."

"Çok şey değiştirir. Burada sana bir amca gibi hissettirmiyorum çünkü benden sadece üç yaş küçüksün!"

"Bu babamın arkadaşı olduğunuz gerçeğini değiştirmiyor."

"Belki de Necip ile olan dostluğumu bitirmeliyim," diye homurdanınca tekrar gülmeye başladım. Her yolu deniyordu.

Akşam yemeğini de kahvaltılık türüyle geçiştirdikten sonra masayı birlikte topladık. İkimiz de ev işlerinden anlamıyorduk ama iş başa düşünce yardımlaşarak bir şeyler yapmaya çalışıyorduk. O bulaşıkları sabunlayıp bana veriyordu, ben de sudan geçirip duruluyordum. Yan yana durmuş çıkardığımız bulaşıkları yıkarken hangimiz bu konuda daha üşengeç, bilmiyordum.

"En son askerde böyle bulaşık yıkamıştım," diye sızlandı. "Patatesleri ben kızarttım, hiç olmazsa bulaşığı sen yıkasaydın."

Açtığım musluğun altına köpüklü tabağı tutarken, "Beni kaçırmadan önce bunu düşünecektiniz," diye homurdandım. "Keşke köşkteki hizmetçilerden birini de buraya getirseydiniz."

"Olcay'ın tüm gün *canım memleketim* demesi kulağımda çınlıyor." Burnunu kırıştırarak başını iki yana salladı. "Onlar olmadan halledebiliriz."

"Sırma'nın burada olması fena olmazdı."

"Dışarıda rüzgâr esse korkudan kanepenin altına saklanacak biri."

"Besime de olurdu?" dedim sorarcasına.

"O kızın sinirlendiğinde nasıl bir şeye dönüştüğünü bilmiyorsan konuşma." Aklına ne geldiyse gülüşünü bastırmaya çalıştı. "Fedai'nin ense köküne odunla vuran bir deli. Hizmetçilerimin nesi var böyle?.." diye sızlandığında fazla sempatik göründüğü için kıkırtıma engel olamadım. Her birinden şikâyetçiydi ama *hepsini kov* desem bunu yapmazdı çünkü köşkteki çalışanlarına değer veriyordu.

Bulaşıkları hallettikten sonra elini mutfak havlusuyla silip kenara çekildi. Ben de kalan son bulaşıkları sudan geçirip tezgâhı silmeye başladım. Kullandığım sarı bezi musluğun altında yıkarken arkadan belime dolanan kollarla kaskatı kesildim. Bana sarılmasını beklemiyordum. Bana sarılırken göğüs kafesini sırtıma yaslamıştı. Öylece donup kaldım. Ne onu itebiliyordum ne de onu kendimden uzaklaştırabiliyordum. Çenesini boynumun girintisine yasladığındaysa nefes bile alamadım.

Musluktaki suyun sırıltısı hızlanan kalbinin sesiyle yarışırken başını eğdi ve burnunu boynuma sürttü. Kokumu içine çektiğinde kalbim rotasında şaşmıştı. Güçlükle kuruyan dudaklarımı ıslatıp, "Ne yapıyorsunuz?" diye sormayı başardım. O bana böyle sarılırken ve kokumu büyük bir muhtaçlıkla ciğerlerine çekerken konuşmak bile benim için büyük bir başarıydı.

Uzun süre burnunu boynumdan çekemedi. Kendini kokuma boğduktan sonra dudaklarını boynuma bastırınca kemiklerime kadar titredim. O karakteristik sesiyle, "Şşş," diye fısıldadı beni yatıştırmak için. "Sana karşı bir yanlışım olmaz, Ukde." Elleri karnımın üzerinde sahipleniresine durdu. "Sadece sarılıyorum."

"Neden?"

"Çünkü özledim."

"Dünden beri hep yanınızdayım," dedim.

"Yanımdayken bile özlüyorum," diyerek beni susturdu. Çenesini tekrar boynuma yaslayıp iç çekti. "Bir süre sana böyle sarılmama izin verir misin?"

Onun kollarının arasında hiç kıpırdamadan dururken hay sızlık ederek, "Tam olarak ne kadarlık bir süre?" diye sordum "Veya kaç dakika?"

"Birkaç gün nasıl?"

"Uflah Bey, bırakın beni!"

Gülüşünü duydum. "Peki, birkaç saat olsun."

"Bırakır mısınız beni?.."

"Tamam! Bari yarım saat olsun."

"Rica ederim çekin şu kollarınızı."

"Beş dakikadan daha aşağısı olmaz!"

Son teklifi karşısında kıpırdamayı bıraktığımda küfreder gibi, "Taş kalpli kadın," deyince gülerek musluğu kapatıp ıslak ellerimi karnımdaki ellerinin üzerine koydum.

"Süreyi başlattım, haberiniz olsun."

Kendimi ona yaslayıp ellerini tuttuğumda tüm vücudu gerildi. Bu kadarını yapmam bile onun için büyük bir lütufmuş gibi içi heyecanla dolmuştu. Karnımdaki ellerini sıkılaştırıp beni iyice göğsüne bastırırken her an kaçarım diye ödü kopuyordu. Çenesi çıplak boynuma yaslı olduğu için yeni çıkan sakalları tenimi gıdıklıyordu. Nabzım boğazımda atarken ona bu kadar yakın olmanın beni nasıl heyecanlandırdığını gizlemeye çalışıyordum.

Sadece beş dakika beni bu şekilde kollarının arasında tutmasına izin vermiştim ama aslında sonsuza kadar onunla böyle kalmak istiyordum. Zamanın tam şu anda durmasını ve bu döngünün içinde onunla sıkışıp kalmayı istiyordum. Belki böyle olsaydı zaman akmazdı ve ben bir buçuk ay sonrasına gidip ondan sonsuza kadar ayrılmazdım. Her geçen günle bizi bekleyen vedaya biraz daha yaklaşıyordum, hâlbuki onunla bu kulübenin içinde sonsuza kadar kalmayı ne çok isterdim.

İstesem de uzun süre onun kollarında kalamayacağım için beş dakika dolunca kolları arasından çıktım. "Film izleyelim mi?"

Akşam saatlerini bizim için daha eğlenceli kılmak için çekmecedeki mısırları çıkardım. "Ben mısırları patlatırken siz de izleyeceğimiz filmi seçebilirsiniz."

Ondan uzaklaşmamla kollarında kalan boşluk hissini bastırmak için derin bir nefes aldı ve mutfaktan çıktı. Raftaki kapaklı tencereyi alıp içine biraz yağ koydum. Geldiğim yerde artık mısır patlatmak için makineler vardı ama biz babamla mısırlarımızı hep tencerede patlatırdık. Becerebildiğim tek şey bu olabilirdi. Mısırları kızaran yağın içine atıp biraz tuz ekledikten sonra tencerenin kapağını kapattım. Daha şimdiden patlamaya başlamışlardı.

Patlattığım mısırları büyük bir kâsenin içine koyup mutfaktan çıktım. Salona girdiğimde Eflah'ın şömineyi yaktığını gördüm. Akşamları burasının serin olduğunu söylerken yanılmamıştı, geceleri soğuk oluyordu. Eflah raftaki CD'lerden bir tanesini seçip televizyonun altındaki cihaza taktı. Burada internet veya plazma televizyonlar yaygın olmadığı için tüplü televizyonlar vardı. Televizyonu film sitelerine bağlayıp istediğimiz filmi izleme gibi bir seçeneğimiz yoktu. Bunun yerine CD ve film kasetleri vardı.

Televizyonun karşısındaki kanepeye oturdum, Eflah da filmi başlatıp bir şişe şarap ve iki kadehle yanıma oturdu. İçmeyeceğimi bilmesine rağmen benim için de bir kadeh almıştı. Işıkları kapattıktan sonra tekrar onun yanına oturdum. Loş ışıkta film izlemenin zevki başkaydı. *Joe Black* adında 1998 yapımı bir film seçmişti. Daha önce bu filmi izlememiştim, güçlü bir oyuncu kadrosu vardı. CD'nin arkasını okuyup filmde rol alan oyunculara baktım ve filmin konusu hakkında bilgi edindim.

Film başladığında Eflah'a televizyonu işaret ederek, "Daha önce izlediğiniz bir film mi?" diye sordum.

İçkisini yudumlarken başını iki yana salladı. "İlk kez seninle izleyeceğim."

"Ben de ilk kez izliyorum bu filmi." Kucağımda büyük mısır kâsesini tutarken arkama yaslanıp gözlerimi televizyona diktim.

Film güzel başlamıştı ama daha şimdiden sonu hakkında bazı tahminlerim oluşmuştu. Romantik dram olduğu için yer yer etkilendiğim ve duygusal bulduğum sahneler oldu. Filmin yarısına geldiğimizde tabaktaki tüm mısırları tek başıma bitirmiştim. Kanepede uzanıp başımı Eflah'ın dizine yasladığımda taş kesildi. Bunun farkında değilmişim gibi davranıp yan dönerek filmi izlemeye devam ettim. Çok normal bir şey yapmışım gibi davranmam Eflah'ın homurdanmasına neden olmuştu. Bazen hiç olmadık anlarda ona yakın olup dengesini bozuyordum.

Ben onun dizine uzanarak film izliyordum ama onun artık filme odaklanabildiğini sanmıyordum. Kadehi tutan eli koltuğun kenarına yaslıyken boştaki elini kaldırıp saçlarımla oynamaya başladı. Parmaklarını sarı saçlarımın arasına daldırıp onları okşarken dudaklarımda küçük bir tebessüm vardı. Saçlarıma yaptığı dokunuşların rahatlatıcı bir etkisi olmadığını söyleyemezdim.

"Filmin sonunda adam kadını bırakıp gidecek gibi," dedim mırıltıyla.

Başını eğmiş bir vaziyette saçlarımı okşarken, "Kadının gitmesindense adamın gitmesini yeğlerim," diyen sesini duydum.

Onun dizinde dokunuşlarıyla mayıştığım için esnedim. "Neden böyle söylüyorsunuz?"

Parmakları şakağıma sürtünürken bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Hiçbir erkek sevdiği kadının gittiğini görmek istemez." Boğazım düğümlenirken bu sözler karşısında söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Kendinden bahsettiğini biliyordum.

Başımı çevirip sırtüstü döndüğümde başım hâlâ onun dizlerindeydi. Buradaki hiçbir şeyle ilgilenmiyormuş gibi sadece bana bakıyor, beni izliyordu. Saçımdaki eli kayarak yüzümü buldu. Avucunun içi yüzüme sürtündüğünde yanağımı eline yaslamamak için direndim. Bana karşı fazla iyiydi. Herhangi bir parçasını hak etmeyeceğim kadar iyi. Yanağıma sürtünen parmakları sinirlerimi yatıştırırken, "Beni kendinden uzaklaştırma," diye fısıldadı. Fısıltısı bile yalvarır gibiydi. "Yapma Acıbal, bana zehir olma."

Sızlayan gözlerim titreşti. "Size şifa da değilim."

Başını iki yana salladı. "Olmadığını sanıyorsun."

Ne söylersem söyleyeyim bu konudaki fikrini değiştiremiyordum. Onunla ilgili olan anılarım, bir fragman gibi yirmi beş yılın kısa özetini bana sunuyordu. "Bir buçuk ay daha sizin zamanınızda kalacağım." Yüzümdeki elinin ısısına direnerek bu gerçeği ona hatırlattım. "Sonra kendi zamanıma dönmek için o solucan deliğinde atlayacağım." Doğumumu engelleyip dünya üzerinden silineceğim diyemedim. "Bir buçuk ayda size hak ettiğiniz hiçbir şeyi veremem."

Ortadan kaybolacağımdan korkar gibi yüzümdeki elini çekip belime sardı. Beni sıkıca tutuyordu. "Kalamaz mısın?"

Acı bir kabullenişle başımı iki yana salladım. "Yakında Piraye bana hamile kalacak." Dudaklarımı birbirine bastırarak duymak istemediği gerçekler için kendimi susturmak istedim ama yapamadım. Bizi birbirinden ayıran gerçekler bir terzinin son eseri gibi ilmek ilmek dilime işlendi. "İki Ukde aynı zaman diliminde olamaz."

Gerçeklere direndiğinden şakağında bir kas seğirdi. "İki Taner bir süredir aynı zaman dilimindeyse Ukdeler de burada kalabilir."

Gözlerimden sızan bir damla yaş benim yanağımı ıslatırken onun kalbinin tam ortasına düşmüş gibi içi sızladı. "Farkında değilsiniz, değil mi?"

Gerildi. "Neyin?"

"Her iki Taner'in yaşadığı o kazaların bir sebebi var." Kaskatı kesildiğinde üzgünce başımı salladım. "Aynı zaman diliminin içinde iki Taner olduğu için evren ikisinden birinden kurtulmaya çalışıyor."

Eflah duydukları karşısında sertçe yutkunurken beni tutan eli kasılmıştı. Ne anlatmaya çalıştığımı anlamıştı. "Zaman kendi döngüsünü korumak için Tanerlerden birini ortadan kaldırmaya çalışıyor," diyerek ona bu acı gerçeği itiraf ettim. "Taner bu

zaman dilimindeki virüslerden biriymiş gibi onu ortadan kaldırmak istiyor. Bakıldığında bu tamamen doğal bir ölüm gibi görünecek ama aslında olan şey, zamanın bütünlüğünü koruması ve doğanın dengesinin sağlanması." Karşımızdaki şey sıradan bir takip değildi çünkü savaştığımız kâinattı. Evrenin bütünlüğünü korumaya çalışan bir şeye karşı hiç şansımız yoktu.

Neyle karşı karşıya olduğumuzu benden dinlerken nemli gözlerle ona bakmayı sürdürdüm. "Döngünün korunması için bu zaman diliminde sadece bir Taner ve bir Ukde olabilir. Taner bir an önce ait olduğu zamana dönmezse ya onun ya da Küçük Taner'in başına bir iş gelecek. Yakında aynı doğal felaketleri ben ve anne karnındaki Ukde de yaşamaya başlayacak." Dizine uzandığım için vücudum onun sayesinde dengede duruyordu. Ancak söylediğim her bir cümleyle gücü vücudundan çekiliyormuş gibi zayıflayan oydu.

"Gitmezsek en iyi ihtimalle ben ve Taner ölürüz ama kalmak için inat edersek bizim yerimize çocukluğumuz ölebilir. Bu olduğunda yine ölürüz çünkü onlar bizim geçmişimiz ve geçmişi olmayan bir insanın geleceği de olamaz." Burada kalmak veya gitmenin bizim elimizde olmadığını kabullenmek onun için bir yapbozun son parçasını tamamlamak gibiydi. Sabırla parça parça işlediği bir yapbozun eksik parçasını yerine koyduğunda ortaya çıkan manzara beklediği gibi güzel değildi. Korkunçtu.

Acı verse de gözlerinin içine bakmak için kendimi zorladım. "Sizinle kalırsam beni bekleyen tek son ölüm olacak. Kalırsam ya ben öleceğim ya da Küçük Ukde. Küçük Ukde'nin ölümü bile beni etkileyip öldürecek çünkü o var oldukça ben de var olabilirim."

Omuzları düştü, bana olan bakışı içimi dağlıyordu. Güzel gözlerini umutsuzluk ele geçirmişti. "Yani kalman için hiçbir yol yok mu?" Bakışları keskin bir hançeri, atan bir kalbe saplamak gibiydi. Hançer orada durdukça kalbin her odacığından kan fışkırıyordu. Belki benim kanım, belki de onun kanı. Adı çaresizlikti bu hissin.

Dudaklarımdan güçlükle çıkan bir sesle, "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Burada geçireceğim günler fazla değil. Sadece bir buçuk ayım var." Başımı iki yana salladım. "Daha fazlası değil. Hepsi bir buçuk ay. Bu yüzden benden vazgeçmeli ve yol yakınken beni bırakmalısınız."

Hayretler içinde bana baktı, ardından nefesi kesildi. "Kafayı seninle bozmuşken bana yol yakınken kendini kurtar mı diyorsun?" Gırtlağından kalın bir ses çıkartarak çenesini sıktı. "En az dünkü kadar aklımdasın ve korkarım ki tüm yarınlarda da aklımdaki tek kadın sen olacaksın!"

"Eflah Bey..."

"Bana bey demeyi kes!" Sert bir sesle beni uyararak belimdeki elini çekti. Eli benden uzaklaşırken bakışlarıyla bana koşuyordu. "Seni seviyorum, Ukde, bunun nesini anlamıyorsun!" Nefesim kesildi. Gözlerimin gördüğü yerde hiç bulut yoktu ama kalbimin gürüldeyen sesi kâinata gök gürültüsü gibi düşmüştü. Beni sevdiğini biliyordum ama ne zaman beni sevdiğini söylese, kalbim rotasından şaşıyordu. Bunu ondan duymak o kadar sarsıcıydı ki kanepede uzanmama rağmen bir yerlere tutunma ihtiyacı hissetmiştim.

Bekledi.

Benim de onu sevdiğimi duymayı çok bekledi.

Ama hiç söylemedim.

Daha önce olduğu gibi bu gece de onu sevdiğimi benden duymadı.

Kanepeden kalkıp bu konuyu burada kapatmak için kapıya yürüdüm. Odama çekilip geceyi kendim için sonlandırmak istiyordum. Peşimden gelip kolumu tutarak beni durdurmasıyla şaşkınca ona döndüm. Son derece ciddi bir ifadeyle, "Bir buçuk ayın var," deyince büyük bir bozguna uğradım. Çenesini yukarı kaldırmadan önce gözlerinden geçen o inatçı parıltıları gördüm. "En fazla bir buçuk ay daha burada kalabilirsin, değil mi? O vakit

bana verecek bir şeyin var ve o da buradaki zamanın." İşte bunu beklemiyordum.

Ne yapacağımı bilmez bir hâlde ondan uzaklaştığımda kaşlarını çattı. "Benden kaçmayı bırak!" Tek bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Sana daha önce de söylemiştim, bana sunacağın tek şey cehennemse... Ben o cehennemi istiyorum!" Yüzümü ellerinin arasına alarak başımı kaldırdı. "Bırak senden sonra bana ne olacağını ben düşüneyim. Bunu benim adıma yapmayı kes."

Başparmaklarıyla avuçlarının arasındaki yanaklarımı okşadı. "Beni gidişinden korumaya çalışma, tüm bunları göze alarak seninle olmak istiyorum." Başını eğerek üzerime eğildi. "Ukde," diye mırıldandı içli bir sesle. "Gidişinden kaynaklanacak acıyı göğüslemeye razıyım. İlla beni bir konuda korumak istiyorsan keşkelerden koru."

Yüzümü okşayarak alnını alnıma yasladı. "Gittiğinde kendime ilk söyleyeceğim şey, '*Keşke hâlâ zamanımız varken onunla biraz daha zaman geçirseydim*,' olacak." Dudaklarını dudaklarıma sürttüğünde içim titredi, ayakta durmak için kollarına tutundum. "*Keşke fırsatım varken onu daha çok öpseydim*, diyeceğim."

Beni göğsüne çekerek sımsıkı sarıldı. "*Keşke ona daha çok sarılsaydım*, diyerek kendime eziyet edeceğim." Burnunu saçlarıma gömerek kokumu içine çekti. "*Keşke hatırlayacağım kadar kokusunu soluyabilseydim*, demek en büyük azabım olacak." Çenemi göğsüne yaslayarak ona baktığımda, gözlerinin ardı sızladığı için başını eğdi. "Beni koruman gereken bunlar. Keşkeler..." Gözlerimin en derinine baktı. "Burada kalan bir buçuk ayını bana ver, Acıbal."

Aramızdaki bu olağan dışı durum şimdiye kadar canımı hiç böyle yakmamıştı. Çaresizliğini kendi çıkmazımmış gibi sahipleniyordum çünkü zaten öyleydi. Ona acı veren her şey iki katıyla benim acımdı. Benden cevap bekleyen gözlerine bakıp evet demek için dudaklarım aralandı fakat, "Hayır," sözcüğü ikimizin arasına devasa bir hayal kırıklığı olarak düştü. Bunu yapamazdım.

Gözlerinin içine baka baka, "Üzgünüm Eflah Bey ama anlaştığımız bu yedi gün dışında size verecek tek bir günüm bile yok," dedim. O yanmaya istekli olsa da ben onu yakacak cehennemin ateşi olmayacaktım.

Değişen yüzünü görmeye katlanamadığım için hemen salondan çıktım. Odama girdiğimde ağlamamak için derin derin nefesler alıyordum. Onu aşağıda bırakırken bana engel olmadı çünkü onda yarattığım fırtınanın içinde kaybolmuştu. Yatağın üzerine otururken gözlerimden süzülen yaşları tutamadım. Ona karşı koymak için güçlü olmalıydım ama her geçen gün daha da zayıflıyordum.

Onunla ilgili her şey fazla gerçek dışı ve büyüleyiciydi.

Tereddütlerle doluydum. Bir yanım Eflah'tan uzak durmamı, diğer yanımsa kaçınılmaz olan sonun er veya geç yaşanacağını söylüyordu. Kendini Eflah'ın kollarına atmaya dünden hazır olan kalbimse *günahı sevabı boş ver, o senin öz amcan bile değil*, diyordu. *Burada seninle aynı yaşlardayken ondan kaçamazsın*, diyordu. Kalbim günahı için beni nasıl kandıracağını iyi biliyordu. Kafa karışıklığım başıma ağrıtacak kadar çoktu. Eflah'a hayır demekle hata mı yapmıştım yoksa en doğrusunu mu, bilmiyordum.

Peşimden gelip kapıyı bile çalmadan içeri girmesini beklemiyordum. Yataktan kalkıp ona doğru birkaç adım atarken bakışlarım rencide ediciydi. "Odama bu şekilde giremezsiniz."

Kaşları çatıktı, bana olan bakışlarıysa kızgın. "Kendi zamanına dönmek istemenin nedeni orada seni bekleyen birinin olması mı?" Şimdi neden odama destursuzca daldığını daha iyi anlıyordum.

"Beni bekleyen kimse yok." Derin bir nefes alıp hesap sorarcasına ona bakmaya başladım. "Bana hiç mi güvenmiyorsunuz?"

Ona yalan söylemek için hiçbir nedenim olmadığını iyi bildiği için bana inanmayı seçti. Hayatımda kimsenin olmaması ifadesindeki sertliği kırmaya başladı. Sinirleri az da olsa yatışmaya başlamıştı ama hâlâ çok sıkkın görünüyordu. İçini kemirip ona işkence eden bir şeyler varmış gibi bakıyordu.

"Benimle arana keskin sınırlar koyarken bir başkası için o sınırları kaldırmandan korkuyorum." Midem kasıldı.

İtirafı beni hazırlıksız yakalarken çenesinde bir kas seğirdi. "Senden bunu istemeye hakkım yok ama benden esirgediğin sevgiyi başka erkeklere de verme, olur mu?" Nefesim kesilirken içim acıyarak ona bakıyordum. Bakıldığında bunlar eşit ölçüde istekli erdi ama aslında bir erkeğin umutsuzca saf ettiği sözcüklerdi.

Bana yaklaşırken odamda olmasından rahatsız olduğumu bildiği için beni ürkütmemeye çalışıyordu. "Eski dönemlerde kadınların aşk romanı okuması neden yasaktı, biliyor musun?" Tıpkı bakışları gibi sesi de sıcacıktı.

"Kendilerini kitaplardaki kurgusal aşklara kaptırmamaları için kadınların birçok kitabı okumasına izin verilmemişti."

Gözlerindeki o acı verici ifadeyle başını ağır ağır salladı. "Sana onlarca aşk romanı yazıp hepsini okutabilirim." Kederle beni izledi. "Sırf kendini bana kaptır diye..." Kalbim tekledi.

İçim acıyarak başımı iki yana salladım. "Bitmeli bu." İkimizi işaret ettim. "Aramızdaki bu şey her neyse bitmeli."

Tam karşımda durdu, güzel yüzünü seyrederken günaha o kadar yakındım ki... Neredeyse ona dokunacaktım. Aramızdaki boy farkından dolayı başımı kaldırıp ona izlerken, "Artık durun," diye fısıldadım. "Her şeyi daha da zorlaştırıyorsunuz."

Beni acımasızlıkla suçlar gibi hisliydi bana olan bakışı. "Duramam, Ukde." Üzerime eğildiğinde hızlanan kalbimin sesini duymuyor olamazdı. Ilık nefesini yüzümde hissederken başını omzuna doğru eğdi ve gözlerimin içine baktı. "Sana olan muhtaçlığımı görmüyor olamazsın." Siyahları hüzünle titreşti. "Az insaf et be kadın."

İçim acıyla kasıldı.

Söylediği şeyler zihnimin odalarında gezinip duvarlarına mıh gibi çakılırken bir şeyler söylemek için dudaklarım aralandı fakat tek kelime edemedim. Kalbimin hızından dolayı göğüs kafesim

yükselip alçalıyor, titreşen kirpiklerimin arasından ona bakıyordum. "Odamıza dönmelisiniz." İsteksizce çıkan fısıltım aramıza karışıyor, onun bakışlarının odağında olan dudaklarımdaki karıncalanma hissini arttırıyordu.

Eli çenemi kavrarken koyulaşan siyahlarını aralıklı dudaklarımdan bir saniye olsun ayırmadı. "Biraz daha kalmama izin ver." Sesi boğuktu. Beni öpmek istediğini anlamama rağmen geriye çekilemiyor veya bu odadan dışarı çıkamıyordum. Onun tarafından arzulanmak bile adımlarımı yere çiviliyordu. Beynim tüm tuşlara basıp alarm sinyalleri veriyordu fakat kalbimin hızlanan sesi duyduğum sesleri bastırıyordu. Kalbim aptaldı. Doğruları terk edip yanlışlara koşan bir aptaldı.

Eflah'ın parmakları çeneme yumuşak dokunuşlar yaptığı için düşünme yetimi elimden alıyordu. Güçlükle, "Bu yanlış," diye fısıldadığımda başını biraz daha eğerek, "Öyleyse ne olmuş?" dedi kısık bir sesle. Başparmağı alt dudağıma sürtününce dudaklarım istemsizce biraz daha aralandı. "Seninle ilgili her şey fazla yanlış... Bu zamanda olman bile." Çeneme hafifçe baskı uygulayarak başımı biraz daha kaldırdı. "Onca yanlışa bir yenisini daha eklemenin ne sakıncası var?"

"Bu yanlışların en büyüğü olur."

"Seni öpmek istiyorum, Ukde." Dudaklarımızın arasında milimetrelik bir mesafe bıraktığında dudaklarıma çarpan ılık nefesi içimde büyük bir patlamaya neden oldu. Her uzvum beklentiyle kasılırken kısa bir an gözlerime baktı. Bakışları kor gibi yanıyordu. "Bana izin ver."

Beni öpmesi için âdeta kıvranırken bunun ne denli yanlış olduğunu bildiğim için kendimi zorlayarak geri çekilmek istedim ama çok geç kaldım. Daha fazla dayanamayıp beni öptüğünde artık kaçmak için çok geçti. Bunu yapmadan hemen önce, "Burada kalan günlerini istiyorum," demişti. Daha sonra da dudaklarımızın arasındaki mesafeyi kapatarak beni kollarının arasına çekti.

Benden istediği şeyin hayatımın son günleri olduğunu bilmiyordu.

Ve ben ona karşılık verirken doğru ve yanlışı ayırt edecek durumda değildim. Bunun olmaması için çok direnmiş, gereken tüm çabayı göstermiştim. Günlerdir ondan kaçıp dururken ona teslim olmamak için elimden geleni yapmıştım ancak Eflah'ın karşı konulmaz bir büyüsü vardı. Ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım gittiğim tüm yollar bir şekilde beni ona çıkartıyordu. Her defasında yolun sonunda beni beklediğini görüyordum. Sanki o da biliyordu nereye gidersem gideyim tüm yolların ona çıktığını.

Tüm ahlaki değerlerimi onun için yıkabilir miydim, bilmiyordum. Başını omzuna doğru eğerek öpüşüme karşılık veren bu adama her şeyimle teslim oldum. Ancak bu uzun soluklu bir teslimiyet değildi. Sadece bu an için inandığım doğruları terk edip onun yanlışlarına boyun eğdim. Ona duyduğum aşk aklımın sesini susturup kalbimin zincirlerini kırmıştı. Bir ağaçtaki son yaprak gibi iradem tutunduğu dalı bırakıp hiçliğin içinde kayboldu. Eflah'ın kollarında günaha battım, dudaklarıyla kirlendim ve ikimiz için de cehennemin kapılarını araladım.

Nefes dahi almama izin vermeden beni öptüğü için kalbimin çıkardığı sesi duyacak diye odum kopuyordu. O beni öptükçe parmak uçlarımdan başlayan ısı tüm vücuduma yayılıyor, kolları arasında titrememe neden oluyordu. Nefes kesiciydi. Karşı konulmaz vahşi bir dürtüyle beni öptükçe onun güçlü kolları arasında kuş gibi titriyordum. Eğer beni tutmuyor olsaydı çoktan yere düşmüştüm. Alamadığım soluklar ciğerlerime baskı uygulamaya başladığında yavaşça başını geriye çekti ama hâlâ birbirimize çok yakındık.

İkimiz de nefes nefese birbirimize bakıyorduk. Derimin altı yanarken öpülmekten şişmiş dudaklarla ona bakıp gözlerimi kırpıştırdım. Nefes aldıkça göğsüm onun göğüs kafesine sürtünüyordu. Onun elleri benim belimdeydi, benim ellerimse onun boynunda. Dudaklarımın onda yarattığı yoğun arzudan dolayı boğuk bir sesle, "Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Artık benden kaçmayı bırakacak mısın?"

İçim hüzünle kıyıldı. "Hayır, bunu yapamam."

Söylemek istediği her şeyi dudaklarını birbirine bastırarak yuttu. Omuzları düştüğünde nefesini sesli bir şekilde verdi. Gözlerinde oluşan hayal kırıklığını o güzel gözlerden silmenin bir yolu yoktu. "Bunu bana neden yapıyorsun? Sen de beni seviyorken bu inadın neden?"

Gözlerimin ardı sızladı ama konuşmak için kendimi zorladım. "Bu konudaki kararımı hiçbir şey değiştiremez." İstesem de ait olmadığım bir boyutta kalamayacağımı biliyordu ama yakında öleceğimi bilmiyordu. Bir süre onunla olup onu kendime iyice bağlayarak gitmek istemiyordum. Acımasız bir kadın olduğumu düşünüyordu ama ben onu kendi yasımdan korumaya çalışıyordum. En önemlisi o benim babamın arkadaşıydı. İnandığım tüm ahlaki değerlerin dışına çıkıp kendimden iğreneceğim bir kadına dönüşmek istemiyordum.

"Kapatalım bu tatsız konuyu." Ondan uzaklaşarak odanın içinde gelişigüzel yürüdüm. "Artık odanıza dönmelisiniz," derken onun dışında her yere bakıyordum. "Burada olmanız doğru değil."

Sinirli homurtusunu duydum ama ona bakmaya cesaret edemedim. "Odanda olmam seni neden korkutuyor?" Arkamdaki adım seslerini işittim. "Sana karşı yanlış bir harekette bulunmayacağımı biliyor olmalısın."

Israrla ona bakmayı reddedip tam karşımdaki boy aynasına gözlerimi diktim. "Bana zarar vermeyeceğinizi biliyorum ama genç bir kadının odasında olmanız yakışık almaz." Aynanın ahşap çerçevesine bakıyordum.

Arkamda durduğu için onu göremiyordum ama aynaya bakınca yansımasını gördüm. Gözlerinde sinirlerimi bozan bir alay vardı. "Hımm," diye bir mırıltı çıkardığında ellerini belimde hissettim. Bana arkadan sarılarak kollarını belime doladı. Kalbim kasıldı. "Demek odanda olmam yakışık almaz? Burada sadece biz varız, kim bizi kınayabilir?" Aynadan gözlerimin içine baktı ve "İstediğimiz her şeyi yapabiliriz," dedi. Beni utandırıp

kıvrandırmaktan keyif aldığını görebiliyordum. Bu ona tarifi olmayan bir haz veriyordu.

Başını boynumun girintisine eğip çenesini omzuma yasladı. Tutkulu bir sesle, "Birlikte uyuyalım mı?" diye fısıldadı. Burnunu boynuma sürterek kokumu sesli bir şekilde içine çekince kollarının arasında titredim. Dudaklarım boynumun çukuruna bastırdı. "Sadece uyuruz ama yalnız değil, birlikte."

Biri ona ateş ve barutun yan yana durmadığını söylemeliydi.

Onu durdurmak için karnımda birleşen ellerini tuttum ama durmasını istediğimden emin değildim. Dudakları tenimi sevmiş gibi boynuma küçük öpücükler bırakmaya başladı. "Sakin olup nefes al, Ukde. Birkaç zararsız öpücükten daha fazlası olmayacak." Bana açıklama yaparken sesi ilgisizdi çünkü tüm ilgisi boynuma kondurduğu öpücüklerdeydi. Her bir öpücükle hızlanan nefes alışlarım azımsanamazdı. Ben bunu zararsız öpücükler diye adlandırmazdım.

Kontrolüm dışında başımı omzuma doğru eğerek boynumda ona daha çok alan açtığımda memnun mırıltısını duydum. "Bunun anlamı geceyi odanda geçirmeme izin verdiğin mi?" Fırsatçı herif.

"Hayır, odamda kalamazsınız," desem de başımı omzuma eğmiş, gözlerimi kapatarak kendimi onun öpücüklerine bırakmıştım. "Daha önce kaç kadını böyle öptünüz?"

Boynuma yeni bir öpücük bıraktıktan sonra başını kaldırınca gözlerimi açtım. Aynadan beni izlerken ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Senden önce hiçbir kadını öpmedim." Gözlerim irice açıldı, yansımamdan bana bakarak başını salladı. "O gün ormanda seni öptüğümde yaşananların bir hata olduğunu söyleyip gittiğin günü hatırlıyor musun?" Derin bir nefes aldı. "O gün ilk kez bir kadını öpmüştüm." Soluğum kesildi. "Ben senden önce hiçbir kadına dokunmadım, Ukde." İçim sızladı.

İlk öpücüğü benimle miydi?

O gün beni öptükten hemen sonra ona söylediklerimi hatırlayınca ağlayabilirdim. "*Bir daha tekrarı olmayacak. Bu hayatımda yaptığım en büyük yanlış!*"

İlk dokunduğu, ilk öptüğü kadın olduğumdan bihaber, onun için çok özel olan bir anı, onun için acı verici bir şeye dönüştürmüştüm. Daha önce hiçbir kadınla gönül ilişkisi olmadığını biliyordum ama doğru kadını beklemek uğruna tek gecelik ilişkilerden bile kaçındığını bilmiyordum. Bulduğunu sandığı doğru kadın ne yazık ki bendim. Onun zamanına bile ait olmayan, dünya üzerindeki tek yanlış kadına tutulmuştu.

Gözlerimde titreşen yaşlarla, "Üzgünüm," dedim kısık bir sesle. "Öyle sonlanmasını istemezdim." O gün beni öptükten hemen sonra ona o sözleri söyleyip gitmemeliydim ama yapılması gereken en doğru şeyi yaptığıma inanıyordum. Ne de olsa o babamın arkadaşıydı. Hâlâ öyleydi ve değişen hiçbir şey yoktu.

Aynada dolan gözlerimi görünce beni yatıştırmak için, "Şşş," dedi yumuşak bir sesle. Çenesini saçlarımın tepesine yaslarken karnımdaki ellerini sıkılaştırdı. "O sert çıkışına rağmen o gün yaşadıklarım benim için büyüleyiciydi." Saçlarımın tepesine küçük bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Ukde. Bunu sana söylemekten asla bıkmayacağım." Burnunu saçlarıma gömerek saçlarımın kokusunu içine çekti. "Dünden daha fazla seni seviyorum ama yarından daha az değil."

Sevgisinin saflığı karşısında içim kıyıldı. Benden daha iyisini hak ediyordu. Kolları arasında kıpırdanıp ona döndüm. Kollarımı boynuna dolarken *ben de* bile diyemedim. Parmak uçlarıma basarak dudaklarına uzandım. Ormandaki o öpücüğün acı hatıralarını silmek ister gibi onu öpmeye başladım. Bana karşılık vermek için bir saniye bile beklememişti.

Kendime ve inandığım şeylere ihanet ettiğim bir andı ama bu sefer fazla düşünmedim. Ölümün kıyısındaki insanlar asla yapmaması gereken çılgınca şeyler yapabilirdi ve ben de artık onlardan biriydim. Yakında bu dünyada silinecektim. Bu yüzden bunu

yapmalıydım. Bizi soluksuz bırakan bir öpücükten sonra başımı yavaşça geriye çektim. Üzerime iyice eğilerek alnını alnıma yasladı. Aldığımız hızlı soluklar birbirine karışıyordu. "Sabah olduğunda burada olanları unutacak mısın?" Yine ondan kaçmamdan endişe ediyordu.

"Bunları konuşmayalım." Ondan ayrılarak kapıya yürüdüm. "Artık odanıza dönmelisiniz." İtiraz etmesine izin vermeden kapıyı açtım. "Odanıza dönün." Hiç istemese de kısık bir sesle söylene söylene dışarı çıktı. Onunla ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Acaba ergenken ona âşık olduğumda şimdi bana yaşattığı stresi ben de ona yaşatmış mıydım?

Karnım onu bulmuş gibiydi.

BOLMA
BUKLÜM BUKLUM

"Vazgeçtiğim kişi hiçbir zaman sen olmadın.
Seninle bir sonum olmadığını anladığımda ilk
vazgeçtiğim şey seninle olma fikriydi."

Eflah ile geçirdiğim yedi günlük bir kaçamaktan sonra ne yazık ki kulübeden ayrılmak zorunda kaldık. Artık onların dünyasında sadece otuz yedi günüm kalmıştı. Sahip olduğum tüm hayat otuz yedi günle sınırlıydı. Köşke taşınmadan önce bunu babamla konuşmam gerektiğini söylediğim için Eflah beni kaldığım gecekonduya geri bırakmıştı. Bunu yapmadan önce gün bitmeden köşke dönmezsem beni almak için buraya geleceğini söylemişti. Eflah gittikten sonra babamı arayıp geri döndüğümü ona bildirdim.

Bunu duyar duymaz Necip hemen beni görmeye gelmişti. Bana ilk sorduğu şey Eflah'ın bana bir şey yapıp yapmadığıydı. Bu konuda onun içini rahatlattıktan sonra bir hafta boyunca yaptıklarımızdan kısaca ona bahsetmiştim. Tabii, her şeyi anlatmamıştım. Yedi gün boyunca Eflah'ın dudaklarımdan çaldığı küçük öpücükleri bilmese de olurdu. Onunla anlaştığımız gibi o kulübeden çıktığım an orada olanları arkamızda bırakmıştık. En azından ben böyle yapmıştım. Yedi günlük küçük bir kaçamak bana nefes aldırsa da buradaki amacımı unutturamazdı.

Köşke taşınacağımı duyunca Necip çıldırdığı için son bir saattir ona bunun neden gerekli olduğunu açıklamaya çalışıyordum. Yatak odamın içinde sinirle volta atarken kaşları çatıktı. "O pıç onunla geçirdiğin yedi günde amacına ulaşmış. Onun yanına dönmen için seni ikna ettiğine inanamıyorum!"

Gardıroptan çıkardığım kıyafetleri yatağın üzerindeki bavuluma koyarken, "Ne var bunda?" dedim kendimi savunarak. "Geldiğim yerde de onun evinde yaşıyordum." Senin öldüğün bir eve hiç giremedim, diyemedim.

Odanın içinde durmayı bırakıp bana kızgınlıkla baktı. "Geldiğin yerde aranızda yirmi sekiz yaş vardı ama burada sadece üç yaş!" Yüzündeki kılcal damarların bile belirginleşmesine sebep olacak kadar sinirlenmişti. "Onunla aynı evin içinde yaşayamazsın!"

"Kıskanç babalar gibi davranıyorsun." Ve bu çok tatlıydı.

Omzunun üzerinden bana bakarken bakışları ölümcüldü. "Bundan nefret etsem de sen benim kızımsın ve sana körkütük âşık bir adamın evine yerleşemezsin."

"Sana Tanerlerin yaşadığı kazalardan bahsettim. Bunlar daha başlangıç çünkü devamı gelecek." Bavulumu kapatıp kapının yanına bıraktım. "Orada olup onları korumalıyım."

"Korumak istediğin herif senden altı yaş büyük." Taner için geri döndüğüme inanmadığı için öfkesinden bir şey kaybetmedi. Dik dik bana bakarken yanında duran elini sıkıyordu. "Eflah'a yakın olmak için Taner'i bahane ediyorsun."

Yatağın üzerindeki hırkamı giyip kapıya yürüdüm. "Sen inansan da inanmasan da oraya dönmemin tek nedeni Taner." Bavulumu alarak odadan çıktım. "Otuz yedi gün sonra geldiğim yere geri döneceğim. Demek istediğim, bunlar canını sıktığım son şeyler." Ondan sonra istese de beni tekrar göremeyecekti. Ona sürekli sorun çıkartan bir kadından kurtulduğu için mutlu olacağını tahmin etmek zor değildi.

Evden çıktığımda hiç istemese de peşimden geldi. Bol küfürler eşliğinde bavulumu alıp arabasının bagajına koydu. Beni köşke bırakmasını beklemiyordum. Yola çıktığımızda bana çok sinirli olduğu için gözünü yoldan ayırmıyor ve benimle konuşmuyordu. Nefesimi sesli bir şekilde vererek, "Taner benim her şeyim," dedim ona karşı dürüst olarak. "Çocukken kolay arkadaş edinebilen biri değildim. Ondan altı yaş küçük olmama rağmen bana hem abi hem de arkadaş oldu." Onu kaybedemezdim.

Yan profilden onu izlerken buruk bir şekilde, "Burada kalan son günlerimi ondan uzakta bir yerde geçirirken ölüm haberini alamam," dedim. Bunun olması beni de öldürürdü. "Benden yaşça büyük olmasına rağmen çoğu konuda çok beceriksiz. Yanında olup ona göz kulak olmalıyım." Taner tek başına evrenin onun başına açacağı kazalardan kurtulamazdı. Yanında olup onu tüm felaketlerden korumak istiyordum. Sadece onu değil, çocukluğunu da korumak istiyordum çünkü Küçük Taner ölürse Büyük Taner de silinirdi.

[illegible] Nerdeyse yeterli kadar ilaç edindiğimi düşünüyordum. [illegible] kesinlikle sevindim. Ama tam değil. Ufak bir [illegible] köşke gönderdiğinden çok emindi. Ona ikna olmuş [illegible] Ben onun kurtuluşu, onun umudu, ilacı ve Peri [illegible] benden yapmıştım. Aşkımı kalbime gömüp [illegible] [illegible] ondan uzak durabildim. Onu ilk [illegible] yaptığım [illegible] yapabildim. Onu unutabildim. Ama unutmadım.

Nerdeyse beni köşke bıraktıktan sonra [illegible] [illegible] Bana bezgin olduğu için benimle [illegible] [illegible] Koşkan bahçesine gitti. Ufak'ın şoförü dışarıda olduğu için [illegible] canıma çekip bavulumu aldı. Bahçenin ortasında durup [illegible] kaldırdım. Ufak'ın canım önünde dikildiğini gördüm. [illegible] odasının penceresinden beni izliyordu. Uzun süredir orada durup benim gelmemi beklediğini düşünmeye başladım. Gergin bir şekilde soluğumu tuttum. Hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu.

Pencerenin önünde dikilirken kahvesini yudumluyordu. Sıradaki gezilerindeki o keyifli ifadeyi bu uzaklıktan bile görebiliyordum. Şimdilik istediğini almıştı. Önüme dönüp yürümeye başladım. Köşke girdiğimde Büyük Taner ve Olcay aynı anda merdivenlerden iniyordu. Taner ondan kaçar gibi bezgin bir suratla hızlı adımlar atıyordu. Olcay ise elinde sarma tabağıyla onun peşinden koşuşturuyordu.

"İnadı bırakıp ham yapşunları. Canım memleketimin yapraklarını senin için sardım." Olcay ve canı memleketinden değişen hiçbir şey yoktu. Hâlâ birilerine çocuk muamelesi yapıp o meşhur cümlesini kuruyordu.

[illegible] Onunla ne yapacağını bilmez bu halde daha bir [illegible] d[illegible] Olcay, "Karakola gidip suç duyurusunda bulunmama [illegible] [illegible] artık bu tacizlerin!"

"O[illegible]a [illegible]u ne diyeceksin?" Olcay şuh bir kahkaha attı. "Bu [illegible]dım[illegible] [illegible]a[illegible] [illegible]klı[illegible] yaptığımı mı?"

[illegible] [illegible] [illegible] [

"Ukde sonra ağzını genişletti. "Bakın kimler gelmiş, Ukde Abuzer Şimas Giyabetti!" İsim konusuna girmeseydi çok daha iyi olacaktı.

Elindeki sarma tabağını Taner'e verdikten sonra koşarak yanıma geldi. "Hoş geldin, küçük bal arım."

Neşeli bir sesle konuşup boynuma atlayınca gülerek, "Yavaş," diye inledim. Kaşımdaki dikişleri unuttuğu için bana sarılırken canımı yakmıştı.

Olcay'ın sarılışına karşılık verene kadar onu ne kadar çok özlediğimi hiç fark etmemiştim. Burada geçirdiğim günlerde bu kaçık kadının kalbimi fethettiğine hâlâ inanamıyordum. Bana sıkıca sarıldıktan sonra benden ayrılıp, "Seni çok özledik," dedi neşeyle. "N'olur tekrar dünya döndüğünü söyle?"

"Ne yazık ki evet."

Taner yanımıza geldi, o da beni çok özlemiş gibi bakıyordu fakat aynı zamanda neden burada olduğumu sorguluyordu. "Daha sonra anlatırım," dedikten sonra kendimi onun kollarının arasına bıraktım. Yalnız kaldığımız ilk fırsatta ona neden burada olduğumu açıklayacaktım.

Taner'den ayrıldıktan sonra derin bir nefes alıp merdivenlere yöneldim. "Birazdan gelirim." Yukarı çıkıp Saygıdeğer Eflah Bey ile konuşmalıydım. Kabul etmesi gereken bazı şartlarım vardı.

Üst kata çıkıp Eflah'ın çalışma odasına doğru yürüdüm. Kapıyı tıklattığımda içeriden, "Gel," diyen o mekanik sesini duyunca derin bir nefes aldım. Ciddi ciddi buraya geldiğime inanamıyordum.

İçeri girdiğimde hâlâ pencerenin önünde dikilip kahvesini yudumluyordu. Bana sırtı dönük olduğu için ona attığım usanmış bakışları görmüyordu. "Bana ayıracak beş dakikanız var mı, Eflah Bey?" diye sordum. Sesim son derece mesafeliydi. Buraya dadı sıfatıyla döndüğüm için aramızdaki resmiyeti korumalıydık.

İçine çektiği nefesle omuzları hareket etti. "Size ayıracak her zaman vaktim var, Ukde Hanım." Bana dönüp masasının önündeki koltuğu işaret etti. "Buyurun."

Koltuğa doğru yürürken her hareketimi izliyordu. Bense ona bakmamaya çalışıyordum. Masanın diğer tarafına geçip deri koltuğuna oturdu. Kahve fincanını masaya bırakıp arkasına yaslanırken beni tedirgin ettiğinin farkındaydı. "Sizi dinliyorum." Ne söyleyeceğimi çok iyi biliyormuş gibi ifadesi hissiz, bakışları da donuktu. Ciddi bir konuşmanın bizi beklediğini biliyordu.

Oturduğum yerde rahatsızca kıpırdanırken onun bana diktiği bakışlarının esiriydim. "Burada kalacaksam bazı şartlarım var."

"Nedir onlar?" Düz bir sesle konuşup kaşlarını yukarı kaldırdı. "Sizi dinliyorum." O da oldukça resmi ve mesafeliydi.

"Eskisi gibi burada Taner'in bakıcılığını yapacağım fakat bu sürede ikimiz de aramızdaki sınırı koruyacağız." İğneleyici bakışlarıma düz bir suratla karşılık verip sessizlik içinde beni izliyordu. "Patron ve çalışan arasındaki sınırı geçmeyeceğiz. Aksi takdirde burada kalamam."

"Bu konuda hiç endişeniz olmasın, Ukde Hanım." Son derece resmî bir sesle konuşup ilgisiz tavrıyla beni bozguna uğrattı. "Sandığınızın aksine bu konuda size zorluk çıkarmayacağım." İşte bunu beklemiyordum. Beni uğraştırmadan kabul etmesinin şokundaydım.

Beni ne denli şaşırttığını umursamadan ciddi gözlerle verdiğim tepkileri izliyordu. "Hikmet Hanım'a telgraf göndermiştim, o da köşke dönmek üzere." Karnımı işaret etti. "Siz iyileşene kadar Taner konusunda size yardımcı olacak. Siz bu hâldeyken yorulup dikişlerinizi kanatmanızı istemem." Midem kasıldı. O cadıyı köşke geri mi çağırmıştı?

Duyduklarımın şokuyla ne tepki vereceğimi bilmez bir hâlde ona baktım. "Taner'e tek başıma bakabilirim." Hikmet Hanım'ı buradan göndermem hiç kolay olmamıştı. Geri dönmesini istemiyordum. "Taner'in zor bir çocuk olduğunu ve çoğu zaman disipline ihtiyacı olduğunu kabul ediyorum fakat bu, onunla tek başıma ilgilenemeyeceğim anlamına gelmiyor." Bakışlarımdaki kınamayı görmüyor olamazdı. "Hikmet Hanım'ı geri çağırmamalıydınız."

Siyahlarının ardından anlam veremediğim bir parıltı geçerken öne doğru eğildi. "Ne yaptığım sizi ilgilendirmez." Ellerini masaya bastırıp bana kapıyı işaret etti. "Söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa odanıza gidebilirsiniz."

Yedi günlük sürenin dolmasıyla kulübeden ayrılırken ona, "*Burada olan her şey burada kaldı, buna fazla anlam yüklemeyin lütfen,*" demiştim. Bunun sinirini taşıyordu, değil mi? Bu yüzden bana karşı bu kadar soğuktu. Belki de böyle olması daha iyiydi. Her fırsatta bana duyduğu aşkı dile getirip kalbimi hızlandıran bir Eflah yerine, bana karşı mesafeli olan bir Eflah'ı yeğlerdim.

Hikmet Hanım'ı köşkten göndermek için çok uğraşmıştım ama şimdi geri geliyordu. Ondan bir kez kurtulduysam bunu tekrar yapabilirdim. O kadın Eflah'ı manipüle etmekle kalmıyor, Küçük Taner'i de en sert şekilde disiplin ediyordu. Bir çocuğun dadısı olamayacak kadar zor ve katı biriydi. O kadının tek istediği bu köşk ve Eflah'ın mirasından pay alabilmekti. Onun gibi hırslı bir kadın dadılık vasfından çok uzaktı. Küçük Taner'i istediği şekilde yönlendirip zavallı çocuğun psikolojisini bozuyordu.

Küçük Taner'de şu ana kadar olumlu bir gelişme olmadıysa bunun tek nedeni Hikmet Hanım'dı. Her konuda onu o kadar kısıtlıyordu ki Taner yaşıtları gibi olmayı bile bilmiyordu. Bir çocuktan çok, yetişkin biriymiş gibi davranıyordu çünkü Hikmet Hanım onun çocuk olmasına izin vermiyordu. Buradan gittiğimde onu Hikmet Hanım'ın baskılarından koruyacak kimse kalmayacaktı. Bu olmadan tıpkı Firuze'ye yaptığım gibi Hikmet Hanım'ı da Eflah'ın gözünde bitirip onu sonsuza kadar köşkten göndermeliydim.

Büyük Taner çocukluğuna ne olduğunu umursamıyordu çünkü ona göre zamanın işleyişini değiştirmemeliydik. Eflah ise tüm gün işte olduğu için evde olanları bilmiyordu. Ufaklığı Hikmet Hanım'dan koruyup ona yardım edecek kimse kalmamıştı. Küçük Taner'in bir çobana değil, onu anlayan birilerine ihtiyacı vardı. Onu sosyalleştirip olması gerektiği gibi bir çocuğa dönüşmesine yardım edecek birileri gerekiyordu. Ne yazık ki Hikmet Hanım onun iç dünyasındaki sorunlarıyla ilgilenecek biri değildi.

Neden o kadını geri işe almıştı ki!

Artık ona nasıl bakıyorsam Elflah'ın siyah harelerinde can alıcı bir ifade belirdi. "Bana söylemek istediğiniz bir şey mi var, Ukde Hanım?" Dudağının kenarı yana doğru belli belirsiz kıvrıldı. "Oldukça sinirli görünüyorsunuz."

"Yok bir şey!" Sertçe konuşup gitmek için kapıya yürüdüm. Hikmet cadısıyla uğraşacak olan o değil, bendim!

Aşağıya indiğimde bavuluyla holde dikilen kadını gördüm. Hikmet Hanım ile aynı aralıklarla köşke dönmüştük. Karga burunlu cadı yine giymiş siyah kıyafetlerini, ayağının tozuyla Sırma ve Besime'yi çalıştırıyordu. Kızlara etrafı gösterip, "Şu hâle bak, her yer kir toz içinde," diyordu. "Yokluğumda aylaklık yaptığınız nasıl da belli oluyor."

Daha yeni gelmişken insan bir soluklanır, değil mi?

"Bakıyorum da sizde değişen hiçbir şey yok." Onlara doğru yürürken iğneleyici bir ifadeyle çenemi kaldırdım. "Manastıra geri dönüp biz kölelerinize emir vermeyi özlemiş olmalısınız, başrahibe."

Açık açık onunla alay ettiğim için çatık kaşlarla bana döndü. Beni görmek bile öfkeyle dolmasına neden oluyordu. "Bakıyorum da sizde de değişen bir şey yok, Ukde Hanım." Onu bu evden kovdurduğum için gizleyemediği bir kinle bana bakıyordu. "Hâlâ nerede nasıl konuşacağınızı bilmeyen bir hadsizsiniz."

Tam karşısında durup sinirlerini bozarak ona yanağımı gösterdim. "Bunun için yine beni cezalandırmak ister misiniz?" Sıkıysa denesin.

Soluk yüzündeki her kas seğirdi. Bana ikinci kez vurmaya can atıyordu ama olanlardan sonra bunu yapamazdı. Bana ilk ve son kez vurduğu için Elflah onu köşkten göndermişti. Bu yüzden istese de aynı hatayı ikinci kez tekrarlayamazdı. Bunu yapmayacak kadar kurnazdı. Dibime kadar girdiğinde uzun burnu neredeyse burnuma değecekti.

"Eflah'ın sana olan gelip geçici hislerine çok güvenme." Bana ucuz biri olduğumu düşündürtmek ister gibi baştan ayağa vücudumu süzdü. "Seni yatağına aldıktan sonra senden hevesini alacak. İşte o zaman bu köşkten giden sen olacaksın." Eflah'ı zerre kadar tanımadığı o kadar belliydi ki.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarak yanından geçtim. "Yerinizde olsam sözlerime dikkat ederdim çünkü burada olmanızın nedeni bile benim." Onu uyararak merdivenleri tırmandım. "Eflah Bey beni köşkte uzun süre tutmak için sizi getirdi çünkü sizin gibi bir şeytanla Taner'i yalnız bırakmayacağımı biliyor."

"O çocuktan hoşlanmıyorsun ama sırf beni ondan uzak tutmak için geri döndün, öyle mi?" Arkamdaki gülüşünü duydum. "Kim inanır buna? Geri dönmenin tek nedeni Eflah'ı elde etmek." Bozuk plak gibi hep aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu.

Yukarı çıkıp Taner'in odasına girdiğimde odasını dağıttığını gördüm. Anlaşılan bu çocukta da değişen bir şey yoktu. Her şeyi dağıttığı yetmezmiş gibi yere uzanmış, sulu boyayla resim yapıyordu. "Bu odayı ben toplamayacağım."

Sesimle birlikte başını hızla kaldırdı. Yeniden beni odasında görmenin onu mutlu etmeyeceğine çok emindim ama çocuk gözlerinde oluşan sevinç beni yanılttı. Geri dönmeme sevinmiş gibi ışıltılı gözlerle bana bakıyordu. "Köşke dönmeye mi karar verdin?"

Yüzümü buruşturarak başımı salladım. "Şartlar böyle gerektirdi." Omuzlarımı dikleştirerek ona kendimi gösterdim. "Eee, özledin mi beni?"

Bu yaşta bu kadar kasıntı olmayı nasıl beceriyordu, bilmiyordum ama gözlerindeki o heyecanlı ışıltı hemen kayboldu. Dönüşümle yaşadığı sevinci ustaca gizleyip bıkkın bir şekilde fındık kadar olan burnunu kırıştırdı. "Gidişinle bu kadar mutlu olmuşken geri dönmen ceza gibi." Bu çocuğu zerre kadar özlemediğimi fark etmiştim.

Gardıroptan ceketini alarak ona döndüm. "Ben yokken hiç dışarı çıkmadığını tahmin etmek zor değil. Biraz temiz havaya ihtiyacın var."

Beni görmezden gelen küçük canavar son derece ilgisiz bir suratla, "Dışarı çıkmak istemiyorum," dedi. Fırçayı boyaya batırıp çizdiği korkunç resmi boyamaya devam etti.

Yaklaşıp resmine dikkatli gözlerle bakınca nefesim kesildi. Taner'in resmi gerçek anlamda korkunçtu. Şeytan veya canavar gibi değişik bir şey çizmişti. Çizdiği garip şeyin sivri dişleri ve pençeleri vardı. Önce bu resmi neye yormam gerektiğini anlayamadım fakat yerdeki kadın çizimini görünce taşlar kendiliğinden yerine oturdu. Canavar ayakta duruyordu ve pençelerinden kırmızı boyanın süslediği kan damlıyordu. Canavarın ayaklarının önünde yaralı bir kadın vardı. Resmin bir köşesine de masanın altına saklanıp ağlayan küçük bir çocuk eklemişti.

Midem kasıldı.

Bu onun ailesiydi, değil mi? Anne ve babası ölse bile onların yanındayken yaşadığı şeyler hâlâ zihninin bir yerindeydi. Baktığım bu resim aslında Taner'in kâbusu, hatta travmasıydı. Babası annesine şiddet uygularken o bir köşeye saklanıp ağlayarak bunun son bulmasını bekliyordu. Taner'in çocuk gözlerinde babası bir canavardı. Bu yüzden onu bu kadar korkunç çizmişti. Tüm bunları kimseyle konuşamıyor, hepsini içinde tutarak kendine zarar veriyordu. Bu kadar asosyal olmasının nedeni bile geçmişte yaşadıklarıydı.

Yaşadıklarını atlatamıyordu.

İç çekerek yanına oturdum. Yere oturmak bile karnımı çok ağrıtıyor, dikişlerimi zorluyordu. Taner'in çocuk dünyasını anlatan resme hüzünlü gözlerle bakıp, "Sence baban bir canavar mıydı?" diye sordum. Babası ve ailesi hakkında onu konuşturursam belki bu ona iyi gelirdi. Bazen ihtiyacımız olan tek şey birileriyle konuşmaktı.

Canavarın pelerinini siyaha boyarken başını yavaşça salladı. "O annemi hep dövüyordu."

"Peki, seni?"

Resmin üzerindeki fırça duraksadı. Bir süre hiç kıpırdamadı fakat daha sonra bir kez daha başını salladı. "Beni de." İçim acıdı. O evde neler yaşadığını tahmin bile edemezdim.

"Eflah bunları biliyor mu?"

"Evet." Canavarı boyarken suratı asıktı. "Bunları Eflah amcaya anlattığımda amcam çok kızdığı için babamı dövmüştü. Amcam gidince evde olanları anlattığım için babam beni iki gün boyunca kilere kapattı." Gözlerinden süzülen bir damla yaş yanağına aktı. "Orası çok karanlıktı," deyince kendimi ona sarılırken buldum. Gözlerim dolarken içim buruktu çünkü Taner'in böylesine hazin bir çocukluğu olduğunu bilmiyordum.

Dışarıda gülleri budayan Büyük Taner benden geçmişini saklayarak her daim gülümseyen biriydi. Geçmişinin içler acısı yarasını saklayıp daima etrafındakileri neşelendirmeye çalışırdı. Oysaki geçmişi kırık dökük ve viraneydi. Onun geçmişini kollarımın arasında tutuyor, göğsüme bastırarak acısını dindirmeye çalışıyordum.

Yüzünü ellerimin arasına alıp, "Birlikte iyileşeceğiz," diye fısıldadım. "En az senin kadar benim babamda anneme korkunç şeyler yapmış. Senin aksine ben babamın yaptıklarını daha geçen yıl öğrendim ama acım en az seninki kadar taze." Baba konusunda benzer şeyler yaşadığımızı düşünürse onu anladığıma inanır ve bana karşı ördüğü duvarları yıkardı. Ona her anlamda iyi gelmek istiyordum.

Ceketini ona giydirerek ayağa kalktım. "Banyoya girip ellerini yıka çünkü dışarı çıkıyoruz." İkimizin de biraz hava almaya ihtiyacı vardı.

Ona çocuk olmayı aşılamadan buradan gidemezdim.

Küçük Taner ile dışarı çıkmayı gerçekten hiç sevmiyordum çünkü somurtmaktan başka bir şey yapmıyordu. İnsan içine karışmaktan nefret ettiği için her konuda suratını asıp benim de tadımı kaçırıyordu. O kadar yabaniydi ki onu parka götürdüğümde diğer çocuklarla oynamaya bile yanaşmamıştı. Evin olduğu mahalleye girip kaldırımda yürürken ikimiz de fazla sessizdik. Kaldırımda oturup oyun oynayan bir grup çocuğun yanında durdu. Diğer çocukların arasına asla karışmayan asosyal bir çocuk olduğu için merakını cezbeden şeyin ne olduğunu görmek istedim.

Ona döndüğümde çocukların elindeki yuvarlak şeylere baktığını gördüm. Üzerinde garip baskıları olan yuvarlak metal şeylere bakıp duruyordu. "Nedir bunlar?" diye sordum.

Yerdeki çocuklardan biri başını kaldırıp, "Tasoları mı soruyorsun abla?" diyerek elindekileri bana gösterdi. "Cips paketlerinden çıkıyor." Yolun karşısındaki dükkânı işaret etti. "Bakkalcı Hamdi amca satıyor."

Taso dedikleri şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama Küçük Taner'in ilgisini çektiği çok açıktı. Çocuklara doğru eğildim. "Bu şeylerle nasıl oynanıyor?"

Çilli bir çocuk yerdeki tasoları göstererek bana oyunu anlatmaya başladı. "Seçtiğin tasoyu yerdeki tasonun altına sokup onu zıplatıyorsun. Havaya zıplattığın taso yere düştüğünde ön yüzü dönerse onu kazanıyorsun."

Bu kadar mıydı? Düşündüğümden daha basitti.

Başımı Küçük Taner'e doğru çevirdim. "Onlarla oynamak ister misin?" Hiç arkadaşı olmadığı için yaşıtlarının arasına karışıp sosyalleşmesini istiyordum.

Tam bir yabani olduğu için başını iki yana sallayıp, "Onlarla oynamayacağım!" dedi hırçın bir sesle. "Tasolarım olsaydı bile bu çocuklarla oynamazdım!"

Küçücük bir çocuktan yediğim azar yüzünden, "Oynamazsan oynama be!" diye ona çıkışıp yolun karşısına geçmeye başladım. "Çocuk değil, şeytan kabilesinin bir ferdi mübarek," dediğimde

arkamdan, "Seni amcama söyleyeceğim!" diye bağırdı. "Bana şeytan dedin!"

"Olmadığın bir şeyi söylemedim!"

"Sen de cadısın!"

"Halt etmişsin sen. Cadı görmek istiyorsan git Hikmet Hanım'a bak." Saçlarımı savurarak yolun karşısına geçtim. "Ben peri kızı bile olabilirim ama cadı asla. Bir kere cadı olamayacak kadar tatlı ve sevimliyim!"

Bakkala girip ondan tüm tasoları istedim ama cips paketleriyle birlikte sattığını söyleyince ben de raftaki cips paketlerini satın aldım. Sırf içinde Taner'in istediği tasolardan olduğu için bu ucuz cipsleri satın almak zorunda kalmıştım. Elimdeki cips poşetleriyle dışarı çıkıp mahallenin çocuklarına baktım. Bazıları top oynuyor, bazıları ip atlıyordu ve bazıları da misketlerle oynuyordu. Yerde çizdiği çizginin üzerinden taşı kaydırıp seksek oynayanlar bile vardı.

"Çocuklar!" Onlara sesimi duyurmak için bağırıp elimdeki poşetleri gösterdim. "Cips isteyen var mı? Bunun için sizden para almayacağım." Hepsi oynadığı oyunu bırakıp neşeyle bağırarak bana doğru koşunca gülümsedim. Tüm bu cipsleri yiyecek birilerine ihtiyacım vardı.

Çocuklar etrafımı sarınca poşetteki cipsleri işaret ettim. "Öncesinde bir anlaşma yapalım. Cipsler sizin ama paketten çıkan tasolar benim, anlaştık mı?"

Bu yaşlarda abur cuburlara düşkün olan çocuklar her bir ağızdan bağırınca poşetleri yere koydum. Poşetten cipsleri çıkartıp sırasıyla her birine dağıtmaya başladım. Ben onlara bedava cips verdim, onlar da bunun karşılığında sözlerinde durup paketten çıkan tüm tasoları bana verdi. Otuza yakın tasoyu poşetin içine koyup Taner'e doğru yürüdüğümde çocukların bazıları oyunlarına geri döndü ama bazıları beni takip etti. Tüm bu tasolarla ne yapacağımı merak ediyorlardı.

Kaldırımın kenarına oturup poşetteki tüm tasoları yere dökerek etrafımdaki çocuklara baktım. "Benimle oynamak isteyen var mı?"

Taner inanamayan gözlerini bana dikti. "Sen ciddi misin?" Küçük bir çocuğa göre yüzünde sinir bozucu bir kınama ifadesi vardı. "Bunlarla oynamak çocukların işi. Biraz yetişkin gibi davran."

"Sen de biraz çocuk gibi davran." Önüme dönüp poşetteki tasoların birazını ortaya koydum. Onu teşvik etmek için bu oyunu oynayacaktım.

Üç çocuk yanıma oturarak kendi tasolarını çıkardı. Anlaşılan bu üç afacan benimle oynamak istiyordu. Hepimiz ortaya birkaç taso koyup sırasıyla onları zıplatıp kazanmaya çalıştık. Tasolara ya vurarak ya da kenarlarına baskı uygulayarak ön yüzlerini çevirmeye çalışıyorduk. Bu oyun hakkında zerre kadar bilgim olmamasına rağmen elimdeki tasoyla vurduğum her taso ters dönüyordu.

Herkesten daha çok kazanan şimdilik bendim. Hepsinin tasolarını almaya başlamıştım. Başımı çevirince Küçük Taner'in tebessüm ederek beni izlediğini gördüm. Anlaşılan küçük canavar beni destekliyordu çünkü ben kazandıkça dudakları kıvrılıyordu. Sırf onu oyuna dâhil etmek için bu sefer yerdeki tasolara daha hafif vurmaya başladım. Ters çeviremediğim her tasoyla diğerleri benden birkaç taso almaya başlayınca tepemde dikilen ufaklık, "Az önceki gibi oyna," diye bana çıkıştı. "Düzgün oynamıyorsun."

Küçük kaşlarını çatmıştı ve şeytanın sol kolu gibi başımda dikiliyordu. "Az önce öndeydin ama doğru şekilde oynamadığın için şimdi kaybediyorsun!"

Çocuklardan birine iki taso daha kazandırarak, "Elimden geleni yapıyorum," diye yalandan sızlandım. "Ama onlar çok iyi oynuyor."

Küçük yumruklarını sıkarak yanıma oturdu. "Onlar iyi oynamıyor, sen kötü oynuyorsun!" Yanıma oturup poşetteki tasolardan ortaya koyup o da oyuna dâhil oldu. Gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım. İşe yarayacağını biliyordum.

İddia ettiğinin aksine Küçük Taner de bu oyunda pek başarılı değildi. Sıra ona geldikçe o da kendi tasolarından kaybetmeye başladı ama korktuğumun aksine oyunu bırakıp kenara çekilmedi. Oyun ilerledikçe kaybetse de sıranın tekrar ona gelmesini heyecanla bekliyor, bunu yaparken farkında olmadan diğer çocuklarla diyalog içerisine giriyordu. Ufaklığın bu hâlinden memnun olmadığımı söyleyemezdim.

Bu oyunun tamamen çocuklar arasında olmasını istediğim için sıra bana geldikçe kaybederek onlardan tasolarını almıyordum. "Belki de siz Taner'e değil, Taner size göz kulak olmalı!" Eflah'ın alaycı sesini duyunca irkilerek başımı çevirdim.

Kaldırım kenarındaki cipine yaslanıp alaycı gözlerle beni izleyen Eflah'a şaşkınlıkla bakıyordum. Eve giden yolun kenarında oynadığımız için köşke giderken bizi görmüş olmalıydı. Cipi kaldırım kenarında durdurup bizi izlemeye başlamıştı ama biz onun geldiğini bile görmemiştik. Onun beni izlediğinden habersiz kaldırım kenarına oturmuş, çocuklarla oyun oynuyordum. Her anlamda beni utandıran bir durumdu.

Eflah'a bakmamak için gereken tüm çabayı gösteriyordum ama onun yoğun bakışlarını üzerimde hissediyorum. Ayağa kalktığım sırada Küçük Taner hâlâ diğer çocuklarla oynuyordu. Bakışlarımı etrafımdan gezdirerek, "Üzgünüm," dedim kısık bir sesle. "Taner'i biraz dışarı çıkarmıştım." Israrla Eflah'a bakmıyordum ama o, bir saniye olsun gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Yoğun bakışlarının yakıcılığını hissedebiliyordum.

Belki yeğeninin sokaktaki çocuklarla oynamasını istemiyordu. Bu konudaki düşüncesini bilmediğim için çok gergindim. Beni neyin endişelendirdiğini anlamış olmalı ki, "Taner'in kendi gibi çocuklarla oynadığını görmek beni mutlu etti," deyince hızla ona döndüm. Korkularımı yatıştırmak ister gibi ılımlı bakıyordu.

Bal sarısı gözlerim onun siyahlarıyla kesişince kalbim kasıldı. Bana olan bakışlarında hissettiğim yakıcı hisle nefes almakta güçlük çektim. Bu his bir tek o yakınımdayken beni ele geçiriyordu. Yoğun bir şekilde bana bakan gözleri benim dışımda hiçbir şeyle

ilgilenmiyordu. Sanki onun için beni görmekten daha önemli bir şey yokmuş gibi gözlerini dahi kırpmadan beni izliyordu. Bakışlarında gördüğüm özlem hayal gücümün bir parçası olamazdı. Bugün köşke dönmeme rağmen doğru düzgün hiç görüşememiştik.

Üzerinde kollarını katladığı siyah bir gömlek ve siyah kumaş pantolon vardı. Çok şık görünüyordu. Saçlarını özenle arkaya doğru taramış, yakışıklı yüzü tüm hatlarını belli edercesine ortaya çıkmıştı. Üçgen vücudunu saran gömleğinin etekleri pantolonun içinde olduğu için ince belindeki deri kemeri görünüyordu. Doksanların *playboy*'larından bir farkı yoktu ancak o, çapkınlık yapmak yerine gözünü dikmiş bana bakıyordu. Onun için dünya üzerinde benden başka bir kadın yokmuş gibi davranıyordu.

Durmaksızın bana bakıp gözleriyle benimle özlem giderdiği için yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Güneş batıyor, artık köşke dönmeliyiz." Bakışlarından kurtulmak için bulduğum ilk bahaneye sıkıca sarılıp Taner'in omzuna dokundum. "Tasolarını al, evde oynarız." Tasolarla oynamayı gerçekten sevmiş olmalı ki kazandığı tüm tasoları poşetin içine koyup arabaya yürüdü.

Eflah'ın arabasıyla köşke dönmeyi hiç istemiyordum ama arabaya binmezsem bu onu çok kızdırırdı. Taner'in de arabada bizimle olacağını hatırlayınca hiç istemesem de onlara doğru yürüdüm. Öne binmeyi seçeneklerimin arasından çıkartmıştım, ta ki Eflah benim için ön koltuğun kapısını açana kadar. Bozguna uğradım. Kısık bir sesle homurdanarak açtığı kapıdan ön yolcu koltuğuna geçtim. Umarım bu sabah yaptığımız konuşmaya sadık kalırdı ve aramızdaki sınırı geçmezdi.

Taner arkaya geçince Eflah arabayı çalıştırdı. Benim için kısa ve zor bir yolculuk olacaktı. Emniyet kemerini takarken elimden geldiğince sol tarafa bakmamaya çalışıyordum çünkü orada Eflah vardı. Bu yolculuk daha şimdiden benim için bir işkenceye dönüşmeye başlamıştı. Arka koltukta oturan Küçük Taner, büyük bir heyecanla öne uzanıp kazandığı tasoları amcasına gösterdi. "Şunlara bak amca, hepsini ben kazandım." Metal tasoların şıkır şıkır sesleri kulağıma geliyordu.

Onlara bakmasam da Eflah'ın, "Aferin sana aslan parçası," diyen sesini duydum. "Güzel vakit geçirmene sevindim."

Küçük Taner, "Ukde kudurmasaydı daha çok kazanabilirdim," deyince, "Kudurmak mı?" diye cırlamayı andıran bir ses çıkardım. Başımı arkaya çevirip terbiyesiz bücüre baktım. "Hayvan mıyım ben, niye kudurayım? Kim öğretiyor sana bu lafları!"

Bilmiş bir ifadeyle fındık kadar burnunu yukarı dikti. "Kuduz olan insanları hiç duymadın mı? Sadece hayvanlar değil, insanlar da kudurabilir." Kibirli bir edayla bana baktı. "Sen de hiçbir şey bilmiyorsun."

Kendimi tutamayıp ona kaşlarımı çattım. "Sana baktıkça insanların da kudurduğuna daha çok ikna oluyorum!" dediğimde, "Amca!" diye bağırdı. "Ukde bana kuduruk diyor!"

"Doğrudan söylemedim!"

"Dolaylı yoldan söyledin! Amca sen de duydun." Eflah'ın varlığını hatırlayıp kısık bir sesle inledim. Bu çocuğun dadısı olduğum için daha şimdiden pişman olmaya başlamıştım.

Küçük Taner beni amcasına şikâyet edince kıpkırmızı bir suratla Eflah'a döndüm. Yeğenine söylediklerim için bana kızmasını beklediğim için ona olan bakışlarım fazla ürkekti. Gözlerini yoldan ayırmadan arabayı kullanırken başını çevirip bana bakmadı ama dudakları belli belirsiz kıvrılmıştı. Eskiden olduğu gibi Küçük Taner ile didişmemiz hoşuna gitmiş gibi dudakları bir anlığına yana doğru bükülmüştü. Bunu görmek bile kalbimde kontrol edemediğim çarpıntılara neden oldu. Küçük bir tebessümü bile beni heyecanlandırıyordu.

Ona bakarken yakalanmamak için hemen önüme döndüm. "Akşam yemeğini dışarıda yiyelim mi?" Ansızın sorduğu soruyla yerimden rahatsızca kıpırdanarak, "Hayır," dedim. "Çok yoruldum, eve gidip dinlenmek istiyorum." Yanımızda Taner olsa bile onunla akşam yemeği yemek istemiyordum.

Camdan dışarıya bakıyor olabilirdim ama nefesini sertçe verdiğini duydum. "Taner, akşam yemeğini dışarıda yemek ister misin?"

"Hayır olur amca."

"O zaman dışarıda yiyoruz."

Benim fikrimi zorla kabul ettirmeden yapmıyla bu konu da anlaştığı için ona döndüm. Bakışlarında gizleyemediğim bir öfke vardı. "Ben eve gidip dinlenmek istiyorum." Benim kararımı görmezden geldiği için sinirlensem de sesimi oldukça sakin çıkarmayı başarmıştım.

Gözünü yoldan hiç ayırmadan hızını biraz daha artırdı. "Yemekten sonra odanda bol bol dinlenirsin."

"Eflah Bey, benim yemek yiyecek enerjim yok." Tüm gün Küçük Taner ile dışarıda olduğum için çok yorulmuştum. İkimiz için de orta yol bulmaya çalışarak ona kaldırımı işaret ettim. "Köşke zaten çok yakınız. Beni indirirseniz amca yeğen baş başa gidebilirsiniz."

Başını çevirip kısa bir an bana baktı, siyahlarında gizleyemediği bir öfke vardı. "Buradan köşke kadar yürüyecek enerjiniz var fakat yemek yemeye yok mu?" Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Benden kaçmaya başladığınızı düşünmeye başlıyorum, Ukde Hanım." Zaten ondan kaçıyordum ve o da bunu çok iyi biliyordu.

Yeni bir bahaneyle dudaklarım tam aralanmıştı ki Taner kafasını iki koltuğun arasına uzattı. "Uzun zamandır amcamla dışarıda yemek yemedim." Bana yavru köpek bakışlarını atmaya başladı. "Mızıkçılık yapma, Ukde." Bu şeytan çocuk işine gelince küçük bir kediye dönüşüyordu.

"Bir yemek için üstüm müsait değil." Bulduğum her bahaneye tutunduğumu gören Eflah'ın çenesi kasıldı. Başını çevirip üzerimdeki bisiklet yaka gri elbiseye baktı. "Yemek için oldukça şıksın."

"Ayağımda spor ayakkabılar var."

"Elbisenle uyumlu olmadıklarını söyleyemezsin."

"Ama..."

"Üzerinde çuval olsa da o yemeğe gidilecek, Acıbal!" Homurdanarak susmak zorunda kaldım. Ne söylersem söyleyeyim bu konudaki kararım değiştirmeyecekti.

Eflah ve Taner ile olan akşam yemeği benim için oldukça gergin geçmişti. Yemek boyunca tam karşımda oturan Eflah'a bakmamaya çalışıp tabağımla meşgul olmak çok rahatsız ediciydi. Yemekten sonra Eflah bir kadeh bir şey içmek istediği için bizi getirdiği şık restorandan ayrılamıyorduk. Taner, amcasının telefonuyla yılan oyunu oynarken ben de Eflah dışında her yere bakmakla meşguldüm. Dans eden insanları izlerken sahnedeki kadının söylediği şarkıyla içim burkuldu. "Büklüm Büklüm" şarkısını söylüyordu.

Başımı çevirip buruk gözlerimi Eflah'a diktim. Sessizlik içinde içkisini yudumlayan adama geçmişin hüznüyle bakıp, "Dans edelim mi?" diye sordum. Hiçbir koşulda ona yakın olmayı düşünmüyordum, ta ki bu şarkıyı duyana kadar. Bu şarkının bendeki yeri çok ayrıydı.

Dans teklifim Eflah'ı şaşırttı çünkü ondan uzak durmaya çalışırken yakın temasa gireceğimiz bir teklifle ona gitmemi beklemiyordu. Bunu sorgulamayı sonraya bırakıp kadehi masaya bırakarak ayağa kalktı. Yanıma geldiğinde bana uzattığı eline içim acıyarak bakıp elimi avucunun içine bıraktım. "Büklüm Büklüm" şarkısı çalarken onun elini tutarak ayağa kalktım. Bilmiyordu ama onunla ilk dansımızı bu şarkı eşliğinde yapmıştık.

Ve bir gün son dansımızı da bu şarkıyla yapmak istiyordum.

Dans eden insanların yanında dururken yaşadığım gerginliği ondan gizleyemiyordum. Tuttuğu elimi bırakmadan boştaki elini kaldırıp belime koyduğunda yutkundum. Elinin küçük bir teması bile irkilmeme neden oluyordu. Beni yakınına çekti, bir elim onun avucundayken diğer elimi omzuna koydum. Benim için anlamı derin olan bir şarkının eşliğinde onunla dans ederken gözlerimdeki hüznü izledi.

"Bu şarkıda seni bu kadar üzen ne var?"

"Bu şarkı..." Boğazım kurudu. "İlk dansımızı yaptığımız şarkı." Elimin altındaki omzu gerildi.

Onun döneminde ilk dansımızı yaparken geldiğim yerde de bu şarkıyla dans ettiğimizi bilmek onu düşündüğümden daha çok sarsmıştı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan konuşmak için eski dudaklarını araladı. "Bu şarkıyla dans ettiğimizde kaç yaşındaydık?"

Burnumun direği öyle bir sızladı ki gözlerimin önü puslandı. "Ben on yaşındaydım, siz de otuz sekiz." Çocukluğumun her anında varken utanç duymadan onu sevmek hiç kolay değildi. Keşke her şey hep çocukluğumdaki gibi kalsaydı.

2009

Babam annemi biraz neşelendirip onunla baş başa zaman geçirmek istediği için beni Eflah amcalara bırakmıştı. İkisi akşam yemeğine gitmişti. Eve gitmeden önce babam buraya uğrayıp beni alacağını söylemişti. Eflah tekli koltuğunda oturup kitap okurken Firuze yenge televizyon izliyordu. Benimle ilgilenme işi de benim için bir abiden farkı olmayan Taner'e kalmıştı. Taner ile birlikte iki yüz parçalık bir yapbozu tamamlamaya çalışıyorduk.

Hepsi birbirinin aynısı gibi olan yapbozun parçalarına suratımı asarak baktım. "Bu çok sıkıcı bir oyun. Keşke babiş beni de yanlarında götüyseydi." Eskisine göre ilerleme kaydetsem de hâlâ arada R yerine Y dediğim oluyordu.

Okuduğu kitabın bir sonraki sayfasına geçen Eflah amca, "Onlarla gitmek yerine sen önce düzgün konuşmayı öğren," dedi. Bunları söylerken gözlerini kitaptan ayırmıyordu ama kulağı bizdeydi. Bıkıp usanmadan hep yaptığı gibi yine kurduğum cümleyi düzeltti. "Babiş değil baba diyeceksin. Ayrıca götüyseydi değil, götürseydi." Kaşlarını belli belirsiz çattı. "On yaşına geldin, hâlâ o bozuk dilini düzeltemedin."

"Dilim bozuk değil benim." Dilimi çıkartıp ona gösterdim. "Bak çok düzgün." Kitabıyla meşgul olduğu için elimdeki yapboz

parçalarından birine ona atıp, "Eflak amca diline baksana, çok düzgün," dedim.

Ona ulaşmadan yere düşen yapboz parçasıyla nefesini bıkkınca verdi. "Bana bir daha Eflak dersen o uzun dilini keserim!" Bir türlü ona okutmadığım kitabı kapatıp ters bakışlarını bana dikti. "Bugün sinirlerim tepemde, mümkünse canımı sıkacak şeyleri yapma."

Gözlerim hemen Firuze yengeyi buldu. Kucağındaki meyve tabağındaki dilimlediği meyveleri yerken gözlerini televizyondan ayırmıyordu. Onu işaret edip Eflah amcaya dönüp kısık bir sesle, "Yengem mi canını sıktı?" diye sordum. Bir tek Firuze yengeyle tartışınca bu kadar sinirli oluyordu.

Keyfinden ödün vermeyen ve katur kutur elma yiyen Firuze yengeye baktı. Yengemin kucağındaki meyve tabağını görünce bakışları Taner ile ikimizin üzerinde oyalandı. "Siz de meyve ister misiniz?" Firuze yenge elinde bir tabak meyveyle geldiğinde bize isteyip istemediğimizi sormamıştı ama Eflah amca öyle değildi. O hep bizi düşünürdü.

Firuze yenge buradayken ondan izinsiz mutfağa girmeye bile çekindiğimiz için Taner ile aynı anda başımızı salladık. Biz de Firuze yengenin yediği meyvelerden istiyorduk. Meyve konusunda bu kadar istekli olduğumuzu gören Eflah amcanın gözleri bir kez daha Firuze yengeyi buldu ama bu sefer ona olan bakışları daha sertti.

"İki çocuğun gözü önünde bir şeyleri yerken onlara da getirmek aklına gelmiyor mu?" Neden gelsin ki?.. Firuze yenge bizi bu evde istemiyordu. Eğer Eflah amca olmasaydı beni bu evin kapısından içeri sokmazdı. Taner'i de çoktan yatılı okula vermişti.

Tripli bir şekilde Eflah amcaya bakıp ona televizyonu işaret etti. "Dizim başlayacak, tekrar mutfağa gidemem."

Bizim yanımızda onunla tartışmaktan kaçınan Eflah amca, "Ya sabır," diye bir şeyler söyleyip ayağa kalktı. Bize kapıyı işaret etti. "Düşün peşime." Taner ile ayağa kalkıp onu takip ettik.

Salondan çıkıp mutfağa yürürken Eflah amcamın arkasında olduğumuz için Taner'e yaklaştım. "Bu sefer niçin kavga ettiler?"

Taner on altı yaşındaki birinin olgunluğuyla önde yürüyen amcasını kontrol etti. Daha sonra üzerime eğilip kulağıma kısık bir sesle, "Bugün yengemin doğum günü," dedi. "Amcamın onun için aldığı hediyeyi yeterli bulmadı. Bilirsin, yengem pahalı mücevherlere bayılır. Amcam bunu bildiği için ona beğeneceği bir mücevher ve bir haftalık Kanada tatili ayarladı. Yengem uzun zamandır Kanada'ya tatile gitmek istiyordu, amcam da zaten onun için bu tatili ayarladı."

Anlayamıyordum. Eflah amca onun doğum gününde hoşuna gidecek şeyleri ayarladıysa ikisi neden birbiriyle kavgalıydı?

Taner'in suratı asılınca on yaşında olmama rağmen sorunun ne olduğunu anladım. Üzgün bakan gözleri bana tüm cevapları veriyordu. "Eflah amca üç kişilik bilet aldı, değil mi?"

Taner gözlerinde yer edinen acıyla başını salladı. "Amcam benim de onlarla Kanada'ya gitmemi istedi ama yengem buna karşı çıktı. Onların tartışmasını duydum, Ukde." Duymaktan hoşlanmadığı şeylere kulak misafiri olduğu çok açıktı.

Bir kez daha kendini amcasının köşkünde bir sığıntı gibi hissederek başını eğdi. "Yengem benden bıktığını, hiç olmazsa tatili kocasıyla baş başa geçirmek istediğini söyleyip amcama bağırıyordu. Amcamsa ona eğer benden bu kadar rahatsız oluyorsa babasının evine dönebileceğini çünkü bu evde ondan daha çok yerim olduğunu söyledi. Böylece ikisi de birbirine seslerini yükseltip bir kez daha benim yüzümden tartıştılar." Taner'e kendini bu kadar kötü hissettirdiği için Firuze yengeden nefret ediyordum. O kötü bir kadındı.

Taner'in elini sıkıca tutup avucunun içine küçük bir öpücük kondurdum. "Yengem seni istemediğinde bize gelebilirsin. Evimizde çok fazla oda var, yalıda bizimle yaşayabilirsin. Annem içmediği anlarda iyi bir kadın oluyor, sana kötü davranmaz." Taner'in bizimle yaşaması beni çok mutlu ederdi ama Eflah amca

buna izin vermezdi. Firuze yengeye rağmen Taner'i yanında tuta-cak kadar onu seviyordu.

Taner bana gülümseyip eğildi ve beni kucağına aldı. "İyi ki sen varsın." Ondan altı yaş küçük olmama rağmen birbirimizin sırdaşıydık. Aramızdaki şey sadece arkadaşlık değildi, biz abi kardeş gibiydik. Kollarımı sımsıkı boynuna dolayıp onu biraz neşelendirmek için yanağına sulu öpücükler kondurmaya başladım. "Seni kocaman seviyorum," demem onu güldürdü.

"Ben de seni ufaklık."

Mutfağa girdiğimizde Taner beni yere bırakmak yerine mutfak tezgâhının üzerine oturttu. Ayaklarımı boşlukta sarkıtarak mermer tezgâhın üzerinde otururken Eflah amca dolaptan bizim için meyve çıkardı. Çıkardığı meyveleri yıkayıp tabaklara doğrarken bir dilim elmayı bıçağın ucunda bana uzattı. Elma dilimini alıp yemeye başladım.

"Eflak amca, bize muz da doğya."

Ona ne zaman Eflak desem tüyleri diken diken oluyor, kaşları çatılıyordu. "Sana muz yok, Acıbal!" dedi bana kızarak. "Ayrıca doğya değil, doğra!"

Bu konudaki hassasiyetimi çok iyi bildiği için bana Acıbal demişti. Elimdeki elmadan sert bir ısırık alırken, "Tatlı balım ben!" diye ciyakladım.

İkinci dilim elmayı Taner'e uzatırken, "Acıbal'sın!" dedi kızgınca.

"Eflah amca, lütfen bana tatlı bal olduğumu söyley misin?"

Zorla bana adının doğrusunu söylettiği için bıyık altından gülerek, "Söyler misin diyeceksin," diye beni yine düzeltti.

"Tatlıyım ben."

"Her zaman öyle değilsin."

Çipil çipil gözlerimi kırpıştırarak ona döndüm. "Ama şimdi tatlıyım, değil mi? Adını doğyu söyledim, tatlıyım ben."

Ninova

Gülmemeye çalışarak başını salladı. "Gördüğüm en tatlı çocuksun ve o kelime doğru olacak, doğyu değil."

Bizim için hazırladığı meyve tabaklarını mutfaktaki masanın üzerine koyduğu sırada Taner radyoyu kurcalıyordu. Hizmetçilerin buraya kurduğu radyodan bir şarkı çalmaya başlayınca, "Bu kalsın!" dedim heyecanlanarak. "Büklüm Büklüm" şarkısı çalıyordu. Bu benim en sevdiğim şarkıydı. İkisi de bunu biliyordu.

Taner kanalı değiştirmeyerek masaya yaklaşıp tabaktaki meyveleri yemeye başladı. Amcam beni mutfak tezgâhının üzerinden indirmek için yanıma gelince ona kollarımı uzattım. "Amca, dans edek mi?" Ona kocaman gülümsedim. "Babama yemekte annemle bensiz ne yapacaklarını soyunca bana önce yemek yiyip sonra dans edeceğini söyledi." Dudaklarımı sarkıtarak başımı omzuma doğru eğdim. "Ben de dans etmek istiyoyum ama babam burada değil."

"R'leri keyfine göre kullanıp keyfine göre değiştiremezsin."

"Amca dans edek..."

"Edek değil edelim." Önce yanlış söylediğim tüm o kelimeleri tek tek düzeltti. Daha sonra bir çocuğun hevesini kırmadan beni kucağına alıp yere indirmeden benimle dans etmeye başladı. Yerinde hafifçe salınıp müziğin ritmine ayak uydururken aynı zamanda bana hayıflanmakla meşguldü. "İnsana bir kitap okuttur muyorsun. Danstan sonra meyveni yiyip uyuyacaksın."

Kollarımı sıkıca onun boynuna dolarken şarkıyı yüksek sesle söyleyip onu deli ediyordum. "Hani büküm büküm boynunda! Hani payampayça yuhunda," dediğimde kahkaha atarak beni etrafında bir tur çevirdi.

"Sen şarkı söyleme velet."

1998

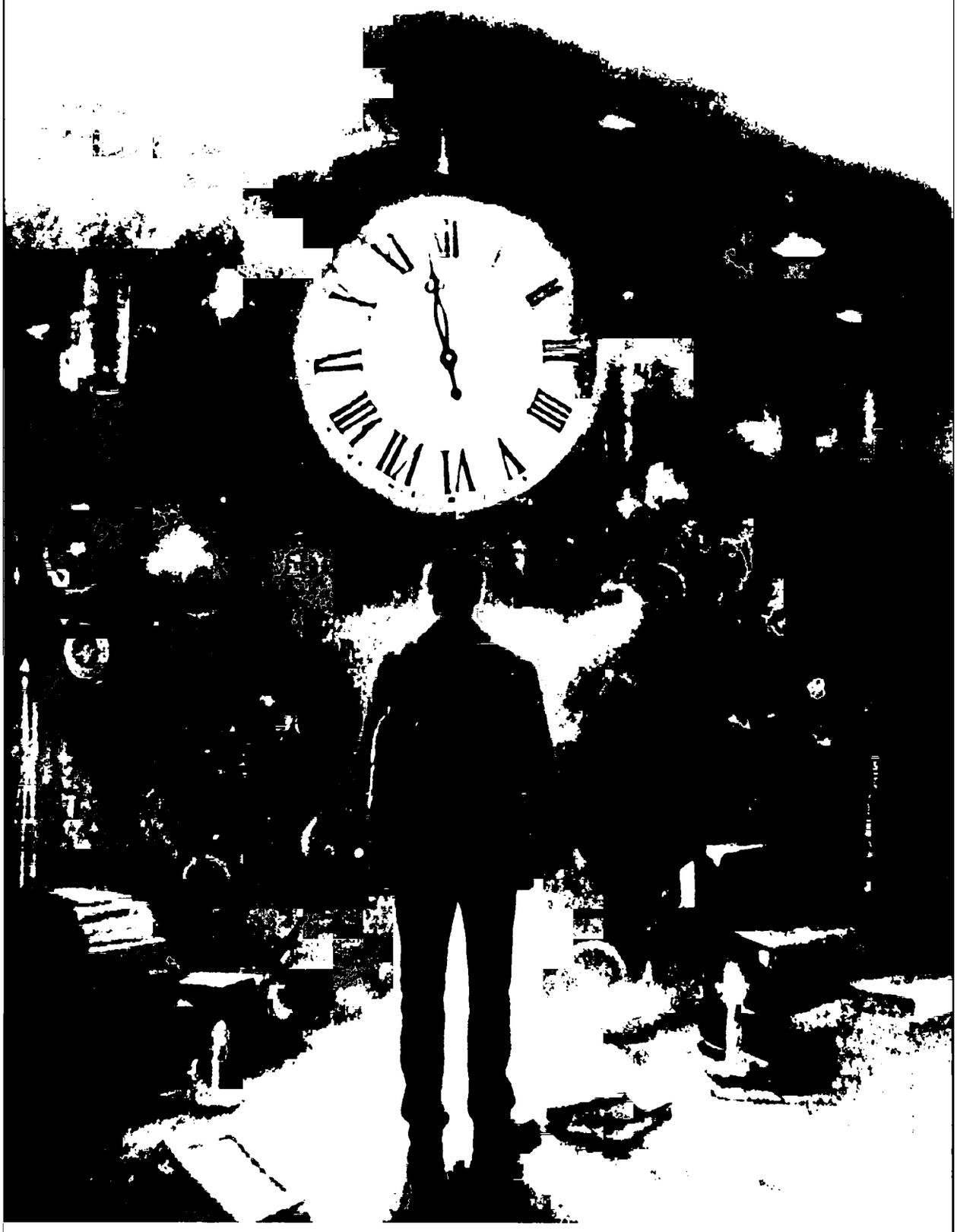
Ninova

kaldırarak havada çevirmişti. O kadar çok eğlenmiştim ki onunla olan kısa bir dans, çocukluk anılarımın arasına kazınmıştı. Şimdiyse farklı bir zamanda fakat benzer yaşlarda yine aynı şarkının altında dans ediyorduk. Maziye yaptığım yolculuğun burukluğuyla onu izliyordum. "Siz benim çocukluğumun kahramanısınız." Ona çok şey borçluydum. Birçok duyguyu ilk kez onunla tatmıştım.

Beni kolları arasında tutup müziğin ritmine ayak uydururken tutuşu fazla sahiplenici̇ydi. Beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi tutuyordu. Yanlış bir şey söyleyip tekrar ondan kaçmama neden olacak bir şey yapmaktan çekindiği için ne aramızdaki mesafeyi kapatıyor ne de bana bundan daha yakın olabiliyordu. Tek yaptığı yüzümü yoğun bir özlemle izleyip sessizlik içinde bu anın tadını çıkarmaktı.

Şarkının sonuna geldiğimizde tekrar kolları arasına girmeyeceğimi ve ona bu kadar yakın olmayacağımı iyi biliyordu. Nitekim öyle de oldu. Bizi bir araya getiren şarkı son bularak tekrar ayırdı. Önce elindeki elimi çektim, daha sonra da omzundaki parmaklarım kaydı. Ruhundaki yaşamı ondan söküp alırcasına kollarının arasından çıkıp ondan uzaklaştım. Kısa bir an boş kalan ellerine baktığında siyahlarında beni acımasızlıkla suçlar gibi bir ifade oluştu. Hemen sonra da tek kelime etmeden beni bırakıp masamıza doğru yürüdü.

BÖLÜM 8
YENİ BİR DÜŞMAN

"Biz insanlar bilmiyorduk ki kaybetmeden değerini bilmeyi, kırmadan sevmeyi. Bunlar geçmek istediğimiz ama her defasında derste kaldığımız ağır konulardı."

Eflah ondan istediğim gibi benden uzak durup patron ve çalışan arasındaki sınırı geçmiyordu. Elinden geldiğince beni ürkütüp evinden kaçırmamaya çalışıyordu. Sanki onunla aynı evde olmam bile ona yetiyordu. Eve her geldiğinde beni burada görmek onun için yeterliymiş gibi daha fazlasını talep etmiyordu. Aramıza koyduğum sınırı geçecek her şeyden kaçınması beni mutlu etmeliydi ama mutlu değildim. Sadece bana yakın olması değil, benden uzak durması da canımı yakıyordu. Kendimle ilgili büyük bir çelişki yaşadığım bu dönemde kafam hiç olmadığı kadar karışıktı.

Bugün tüm gün yağmur yağdığı için hava hep bulutluydu. Yağmur yeni durmuş olabilirdi ama her an yeniden yağacakmış gibi gök gürlüyordu. Yağmurun ıslatıp yumuşattığı toprağı işlemek isteyen Taner elindeki küçük çapayla gül fidanlarının etrafını eşeliyordu. Omzuma attığım şala sıkıca sarılırken onu içeriye girmeye ikna etmeye çalışıyordum. "Yağmur birazdan yeniden başlayacak, ıslanmadan içeri gir." Gökyüzünde çakan yıldırımlarla irkilerek arkaya doğru bir adım attım. "Bugün havanın nesi var, çok tuhaf." Temmuz için görülmemiş bir havaydı.

"Ukde!" diye bağıran Küçük Taner'in üzerine hiçbir şey almadan tişört ve şortla dışarı çıktığını gördüm. Elinde oyun konsolun kumandası vardı. "Benimle oynayacağını söylemiştin."

"Taner geliyorum, lütfen içeri gir." Dışarıda fırtına koparken hasta olmasını istemiyordum.

Küçük canavar beni dinlemeyip bu tarafa doğru gelirken Taner nihayet işini bitirip ayağa kalktı. Elindeki çamurlu eldivenleri çıkartırken bana olan bakışları bıkkındı. "Bitti işte, ne çok dırdır yaptın."

"İçeri geç artık!" Gökyüzünde kopan yeni bir yıldırımla hemen koluna yapıştım. "Acele et."

Kolunu çekerek benden kurtuldu, onu boğuyormuşum gibi bezgin bakıyordu. "Ukde, sence de biraz abartmıyor musun?"

"Abartmak mı?" Kendi hayatını zerre kadar düşünmeyen aptala inanamayan gözlerle baktım. "Temmuzun ortasında bu

yağmur ve fırtına sence normal mi? Evren tekrar sana saldırmaya hazırlanıyor olabilir!"

Başına gelen onca şeyden sonra benimle aynı endişeleri paylaşmıyormuş gibi tam bir şey söyleyecekti ki gökyüzü yarılırcasına gürleyince, "Taner, eve gir!" diye bağırıp elini tuttum ve onu peşimden çekmeye başladım. Tam o esnada yere düşen bir yıldırımla ikimiz de dengemizi kaybedip savrulduk. Taner ile yerde yuvarlanırken Küçük Taner'in çığlığı kulaklarımda patlayan yıldırımla yarışırdı.

Bu öylesine bir yıldırımdı ki sarsıntısını üzerine düştüğüm toprakta hissetmiştim. Üstümüz başımız çamurla yıkanmışken Taner ile aynı anda düştüğümüz yerden başımızı çevirip arkamıza baktık. Yıldırımın düştüğü yerde az önce Taner duruyordu. Tam zamanında onu oradan çekmeseydim şimdiye binlerce voltluk elektrikle kızarmış olurdu. Taner az önce o kayısı ağacının yanındaydı ve şimdi ağacın durumu içler acısıydı. Ağaç gövdesinden kırılarak bükülmüştü.

Taner'in gördükleri karşısında beti benzi attı. Yutkunarak bana döndüğünde tek söylediği, "İçeri!" olmuştu. Hemen ayağa kalkıp Küçük Taner'e doğru koştu. Ben yerden kalkana kadar Taner çocukluğuna ulaşmıştı. Onu kucağına alıp eve doğru koşmaya başladığında ikinci yıldırım tam arkasına düştü. Eğer Taner bir saniye bile yavaşlasaydı o yıldırım aynı anda ikisinin de işini bitirebilirdi. Taner çocukluğunu kucağında taşıyarak köşke girince rahat bir nefes aldım.

Tam bu şeyin sona erdiğini düşünmüştüm ki üçüncü yıldırım evin çatısına düşüp anteni devirince, "Şaka mı yapıyorsun!" diye bağırdım sinirle. "Çatıyı yıkmadan onlara ulaşamazsın. Neden bugünlük buna bir son vermiyorsun?" Kontrolden çıkmış bir evrene laf anlatmaktan daha zor bir şey yoktu.

"Ukde!" Başımı çevirince mutfak camından kafasını dışarı uzatan Olcay'ı gördüm. "Yıldırım seni çarpmadan eve gir!" İkinci Ukde doğmadıkça evrenin radarına gireceğimi sanmıyordum. Henüz tehlike altında değildim.

Sert rüzgar elbisemin eteğini uçuşturup bacaklarımı açtığı için koşarak köşke girdim. Mutfağa girdiğimde iki Taner de masanın etrafındaki yerlerini almış, Sırma'nın onlara uzattığı sıcak içecekleri içiyordu. Büyük olan Taner kendine gelmek için sudan birkaç yudum alıp mutfaktaki kızlara döndü. "Kızarmış tavuğa dönmeme ramak kalmıştı." Yaşadığı şeyin dehşetiyle titredi. "Bu yıldırımdan da son anda kurtuldum."

Küçük Taner bardağı masaya bırakırken eliyle camdan dışarıyı gösterdi. "O şeyin bizimle derdi ne? Çok korktum, onu amcama söyleyeceğim!"

"Amcan gökyüzüne uçup bulutları yumruklamayacaksa şikâyetin bir işe yaramaz." Bunları söyledikten masanın etrafında dönüp sinirli bakışlarımı Büyük Taner'e diktim. İşaretleri doğru şekilde takip etmediği için az kalsın ölecekti. "Bir daha sana söylediklerimin dışına çıkmayacaksın!" Her geçen günle köşke geri dönmekle ne kadar doğru bir şey yaptığımı daha iyi anlıyordum.

Besime kumandanın düğmelerine üst üste basıp mutfaktaki küçük televizyona sızlanarak baktı. "Kanalların hiçbiri çekmiyor."

"Çekmez çünkü antene de yıldırım düştü. Anteni yerinden oynatmış olmalı," dedim.

Olcay bize soğuk bir duş aldıran o camı kapatırken, "Bugün dizim var," dedi. "Çatıya çıkıp anteni düzelteceğim." Pencereyi gösterdi. "Biri burada beklesin. Eğer kanallar gelirse camı açıp geldi diye bağırın." Bu havada çatıya mı çıkacaktı?

Olcay mutfak kapısına doğru bir adım atmıştı ki Taner'in kaşları çatıldı. "Dışarıda fırtına koparken çatıya çıkamazsın!" Onu tersleyerek karşısındaki sandalyeyi gösterdi. "Düşüp bir yerlerini kırmadan otur şuraya."

Taner'in onu durdurmaya çalışmasıyla Olcay'ın dudağının köşesi kıvrıldı. "Çatıdan düşersem benim için çok üzülür müsün?"

Her söylediği Taner'i iyice çileden çıkarttığı için, "Umurumda değilsin," diyerek önüne döndü. "Oraya çık da geber."

Ninova

Taner'i kızdırmaktan büyük bir zevk alan Olcay, "Bu [illegible] canım memleketimin papatyalarıyla bir çay hazırlamış [illegible] lerek. "Fazla sinirli."

Olcay çatıya çıkmak için kapıya yürüyünce Taner [illegible] kalktı. "Neden umursuyorsam!" Yürüyüp daha Olcay mutfaktan çıkmadan yolunu keserek dışarı çıkmasına engel oldu. Olcay'ın gözleri hemen mutfağın bahçe kapısını bulunca Taner "Sırma" dedi agresif bir sesle. Sırma o kapıyı kilitleyip anahtarı önlüğünün cebine koydu.

Bahsettiği diziyi izlemek için can atan Olcay bu sefer de pencereyi gözüne kestirdi. İyice çıldıran Taner onu kolundan sürükleyerek zorla sandalyeye oturttu. Olcay sandalyeden kalkmak için direnip, "*Yalan Rüzgârı*[4]'nın en sevdiğim bölümü başlayacak!" diye bağırdı. Taner onu yerine oturtmak için omuzlarından bastırdıkça Olcay daha çok çırpınıyordu. "Bu bölümde Victor tüm gerçekleri öğreniyor!"

"*Yalan Rüzgârı* mı?" Tek derdimiz buymuş gibi kafamı kaşıdım. "O diziyi hiç sevmedim. İki yıl daha beklersen *Rosalinda*[5] Türkiye'de yayınlanacak." Çocukluk anılarımdan bu diziyi sevdiğimi hatırlıyordum. "Boş ver Victor'u, o çok yaşlı," dedim. "Bence Fernando'ya bayılacaksın."

"Kızım sendeki nasıl bir hafıza, adamın adına kadar hatırlıyorsun." Taner bana kızarken Olcay ile cebelleşiyordu. "Şu vahşiyi bağlayacak bir şeyler bulun bana!"

Biz çekmeceleri karıştırırken Olcay, Taner'in kolunu ısırıp, "O çatıya çıkacağım!" diye bağırarak yaygara kopartıyordu. Sevdiği dizinin tek bir bölümünü bile kaçırmak istemediği için sandalyeden kalkmak için elinden gelen çabayı gösteriyordu.

Besime en alt çekmecede bulduğu çamaşır ipiyle hemen Taner'in yanına koştu. Ben de tavayı alıp Olcay'ın tepesine dikildim. Taner onu sandalyeye bağlarken havaya kaldırdığım tavayı

[4]1990'da Türkiye'de yayınlanan yabancı dizi. (y.n.)
[5]2000'de Türkiye'de yayınlanan gündüz kuşağı dizisi. (y.n.)

Ninova

bize sorun çıkartan kıza gösterdim. "Kıpırdarsan bunu kafana geçiririm!" Aptal bir dizi onun hayatından daha önemli değildi.

Küçük Taner heyecanlanarak yerinden kalktı. "Bunu yaptığını görmek istiyorum."

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Biraz daha konuşursan tavayı kafana sen yiyeceksin."

Olcay'ı sorunsuz bir şekilde bağlamayı başardık ama gözleri sinirden fıldır fıldır dönerken, "Sizi dava edeceğim!" diye bağırıp sürekli bizi tehdit etmeye başladı. Taner çamaşır ipiyle onun ellerini sandalyenin arkasında sıkıca bağladığı için ipleri çekiştirip duruyordu. Kendini kurtaramadıkça daha çok bağırıp kulaklarımızın ırzına geçiyordu. "Bu yaptığınız bir suç, hepinizden davacı olacağım!"

Bu durum en çok Fedai'yi eğlendirdiği için gülerek Besime'nin boynundaki fuları aldı. "Onu susturmak için neyi bekliyorsun?" Fuları top hâline getirip Taner'e attı.

Taner elindeki fularla Olcay'a yaklaşınca zıvanadan çıkan kız, "Hayır, sakın!" diye bağırdı sandalyede çırpınırken. "Buna kalkışırsan canına okurum!"

Fuları elinde geren Taner sırıttı. "Kısa bir süreliğine de olsa çenenden kurtulma fırsatını kaçırır mıyım sanıyorsun?" Olcay'ın arkasına geçerek fularla dudaklarını kapatıp saçlarının arkasından sıkıca bağladı.

Daha elimdeki tavayı yere indirmeden Hikmet Hanım'ın, "Bu rezilliği kendi gözünüzle görün," diyen sesini duydum. Tüm mutfak ailesi olarak hepimiz donup kalmıştık çünkü Hikmet Hanım yine yapmıştı yapacağını. Eflah eve dönmüştü, daha kötü olansa yalnız değildi. Yanında arkadaşları yani Necip, Kenan ve Piraye vardı. Sadece onlar da değil, ilk kez gördüğüm iki yabancı yüz daha mutfak kapısının önünde dikilip şaşkınca bize bakıyordu.

Hikmet olacak şeytan bizi suçüstü yakalatmak için onlar eve girer girmez yakalarına yapışmış olmalıydı. Onların soluklanmalarına bile izin vermeden hepsini mutfağa getirmişti. Hepsi önce

sandalyeye bağlayıp ağzını kapattığımız Olcay'a, sonra da elinde bir tavayla Olcay'ın yanında dikilen bana bakıyordu. Üstelik tavayı her an Olcay'ın kafasına geçirecekmişim gibi havada tutuyordum.

Rezillik!

Eflah'ın şoke olmuş bakışlarını neye yormam gerektiğini bilemedim. Arkasındaki insanlarsa dehşete kapılmış gibi bu manzaraya bakıyordu. Utanç içinde elimdeki tavayı yanıma indirdiğimde Küçük Taner yerinden fırlayıp amcasına doğru koştu.

"Amca yetiş, dadım çıldırdı!" Eflah'ın bacaklarına sarılıp ağlamaya başlayınca mutfaktaki ekip hayretler içinde kaldı. "O tavayla kafama vurdu amca." Ne diyor yahu bu?

Tavayla kafasına mı vurdum?

Keşke vursaydım!

"Olcay abla o cadıyı durdurmak isteyince onu bağlayıp işkence yapmaya başladı." Küçük şeytan göz göre göre yalanlarını sıralarken başını kaldırıp ıslak gözlerini kırpıştırdı. "Çok korkuyorum amca, ya beni de bağlayıp döverse?"

Sinirden elimdeki tavanın kulpunu sıkarken boş bulunup, "İyi fikir!" dedim. "Belki o zaman yalan söylememeyi öğrenirsin!"

Kapının önünde dikilen herkes bir psikopatmışım gibi bana bakıyordu. İçlerinden bir tek Eflah'ın bakışları beni daha az suçlar gibiydi ama bu sinirli olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Olcay'ın bir sandalyeye bağlı olması ve içeri girdiklerimde havada tuttuğum tavayı görmesi ona bambaşka şeyler düşündürmüştü. Kendi kafasında beni aklayıp savunmak istiyordu ama gördükleri hiçbir savunmaya yer bırakmıyordu. Üstelik Küçük Taner'in döktüğü timsah gözyaşları ve söyledikleri de azımsanamazdı.

Tüm bunlara rağmen kalbimi kıracak bir şey yapmadan önce beni dinlemeyi seçen Eflah, "Umarım iyi bir açıklamanız vardır, Ükde Hanım?" dedi buz gibi bir sesle.

Bu fırsatı kaçırmayan Hikmet Hanım bana karşı kullanacak bir şey bulmuş gibi sinsi gözlerini Ellah'a dikti. "Tüm bu gerçeklerden sonra hâlâ onu dinleyecek misin?" Annesinin bacaklarına yapışıp ağlamaktan başka bir halt yapmayan küçük çocuğu gösterdi. "Zavallı çocuğu ne hâle getirmiş, onu korumak için neler bekliyorsun?"

Koşkten ayrılmamı isteyen sadece Hikmet Hanım değildi. Babam yani Necip de bu fırsattan yaralanmak ister gibi başını eğip üzgün gözlerle Küçük Taner'e baktı. "Gerçekten de çok korkmuş." Fırsatçı herif kovulmam için tüm tuşları basıp durken bir endişeyle Küçük Taner'in saçlarını okşadı. "Üzülme yavrucuğum, amcan şimdi bu psikopat dadıyı evinizden kovacak." Ellah'ı manipüle etmeye çalışarak kurnaz bakışlarını ona dikti. "Hiçbir şey bir çocuğun akıl sağlığından daha önemli değil."

Kenan onun ne yapmaya çalıştığını çok iyi anladığı için gülmemeye çalışarak onlara beni gösterdi. "Bence onun savunmasını da duymalıyız."

Hayatının en absürt şeyini duymuş gibi davranan Piraye gözlerini irice açıp duyar kastı. "Sana inanamıyorum, Kenan." Küçük Taner'in gözyaşları onu bedbaht ediyormuş gibi üzgünce dudaklarını büktü. "Tüm bu duyduklarına ve gördüklerine rağmen hâlâ nasıl Ukde'yi savunabilirsin. Ukde'yi ben de severim ama bu yaptığı kabul edilemez." İçimde bir yerler öyle bir sızladı ki... Annemin dudaklarından çıkan birkaç cümleye kalbim yenik düştü. Benimle sorunu neydi?

Taner beni savunmak için doğruları söyleyecekti ki Necip, "Senin ifaden geçersiz," diyerek onu susturdu. Ellerini pantolonun cebine koyan Necip göğsünü kabarttı. "Birinci dereceden suçlunun yakını olduğun için doğruları çarpıtırsın." Kaşlarımı çatarak ona baktığımda gülmemek için yanaklarının içini dişliyordu. Annemin aksine babamın yaptıklarına kızamıyor veya kınamıyordum çünkü taşıdığı niyet fazla masumdu. Kızını arkadaşından kıskandığı için beni bu evden kovdurmaya çalışıyordu. Bu, bir babadan beklenilen davranışlardı.

Taner'i susturmalarına rağmen Fllah beni kovmadı ama bana olan bakışlarını da yumuşatmadı. Kimin yalan kimin gerçeği söylediğini anlamadan katı ifadesi değişmeyecekti. Buradaki kimseyi dinlemeden siyah gözlerini bana kenetledi.

"Neler olduğunu anlat bana."

Tam ona gerçeği anlatacaktım ki Olcay garip sesler çıkartıp çırpınınca Fllah nefesini sertçe verdi. "Biriniz şu kızı çözün artık!"

O söyleyene kadar bunu yapmayı düşünmedik hatta yapmadık da. "Antene yıldırım düştüğü için kanallar çekmiyor." Fllah başta olmak üzere herkese açık televizyonu gösterdim. Televizyonda görünen tek şey birbirine karışan siyah beyaz noktalardı. Televizyondaki karıncalanmayı onlara gösterdikten sonra, "Bugün Olcay'ın dizisi var," dedim. Hatırlamaya çalışarak Taner'e döndüm. "Neydi adı? Yalan fırtınası falan mı?"

Tek sorunumuz buymuş gibi Taner son derece ciddi bir suratla, "Gerçeğin rüzgârı gibi bir şeydi," dedi.

"İçinde yalan olduğuna çok eminim," dedim.

İtiraz etti. "Gerçeğin fırtınası olabilir."

"Gerçeğin fırtınası diye dizi adı olmaz."

"Bana kızıp durma, burada başı belada olan ben değilim!"

"*Yalan Rüzgârı*."

Sırma dizinin doğrusunu söyleyip konuya son noktayı koyunca ona gülümseyip, "Harikasın," dedim ve bir akıl hastasına bakar gibi bana bakan insanlara döndüm. "Olcay, *Yalan Rüzgârı*'nı izlemek için çatıya çıkmaya kalkıştı." Onlara pencereden dışarıyı gösterdim. "Bahçeye iki kez yıldırım düşmüşken bu havada dışarı çıkması çok tehlikeliydi. Çatıya çıkmakta ısrarcı olunca onu durdurmak için sandalyeye bağlamak zorunda kaldık."

"Peki, ağzı niye bağlı?" diye sordu Kenan.

"Çünkü çok fazla bağırıyordu," dedim.

Taner beni onayladı. "Beni tehdit edip duruyordu."

Besime kendisiyle gurur duyuyormuş gibi Olcay'ı bağladığımız ipleri gösterdi. "Onları ben buldum."

Fedai kahkahasına engel olamadı. "Aferin sana, Besime."

"Kafama tekrar odunla vurmamı ister misin?"

"Aferini geri alıyorum, Besime."

Sanki ortada övülecek bir şey varmış gibi Sırma önlüğünün cebindeki anahtarı çıkardı. "Ben de Olcay bahçe kapısından çıkmasın diye bahçe kapısını kilitledim."

Zamansız bir şekilde ekip ruhunu hisseden Taner, onlara Olcay'ın bileğindeki ipleri gösterdi. "Ben de onu bağladım."

Fedai, Olcay'ın ağzını kapatan fuları gösterdi. "Ben de onun ağzını kapatmamız gerektiğini akıl ettim."

Akıma uyup yanımda duran tavayı yukarı kaldırdım. "Ben de Olcay kıpırdanıp durmasın diye onu tavayla korkuttum."

Aşçımız Nazmiye Hanım elinde tuttuğu kahve fincanından höpürdeterek bir yudum aldıktan sonra, "Ben de film izler gibi onları izledim," dedi. "Çok heyecanlıydı."

Tüm gerçek ortaya çıktığı için çatık kaşlarla artık numaradan ağlamayan Küçük Taner'i gösterdim. "Ve o da her zamanki gibi bana iftira atıyor." Yalnız kaldığımız ilk fırsatta ben ona ne yapacağımı iyi biliyordum.

Olcay boğuk sesler çıkartıp tekrar çırpınmaya başlayınca ağzındaki fuları aşağı çektim. Bana kızgın gözlerle baktıktan sonra başını çevirip Eflah'a baktı. "Gördüğünüz gibi ben de bu canilerin saldırısına uğradım."

Hepimizi sırasıyla dinleyen Eflah artık pek kızgın görünmüyordu. Duyduğu her şeyle sert çehresi değişirken her an gür bir kahkaha atacakmış gibiydi. Artık neler düşünmüşse altından böylesine trajikomik bir olay çıkmasını beklemiyordu. Hiçbirimize tek kelime etmeden bize sırtını dönüp kapıya yürüdü. Mutfağı terk etmeden önce, "Çalışma odama gel, Taner," demesi keyfimi

yerine getirmişti. Amcasının arkasından sonunda ona bakan küçük şeytana sırıttım.

"Yalanların için eğer seni canından alırsa mezarının üzerinde kutlama yapacağımdan emin olabilirsin."

Bana dilini çıkartıp, "Sen benden yaşlısın," dedi kısık bir üslupla. "İlk sen öleceğin için mezarına işeyeceğim."

"Ben bu veledi döverim!" Ona doğru atıldığımda Taner gülerek beni durdurdu.

"Çocuk o." Çocuk dediği yaratık şeytanın sol koluydu! Bana yaptığı fenalıkların ardı arkası kesilmiyordu.

Eflah'tan sonra davetsiz misafirlerimizin hepsi mutfaktan çıktı ama Kenan'ın yanında duran o adamın bakışlarını yakaladım. Burada tanık olduğu şeyler onu oldukça eğlendirmiş olmalıydı ki mutfaktan çıkmadan önce gülüşünü gördüm. O ve yanındaki kadını ilk kez gördüğüm için kim olduklarını merak ediyordum. Eflah'ın akşam yemeğinde misafirleri olduğu için kızlar oyalanmayı bırakıp yemek salonundaki masayı hazırlamaya başladı. Hayır, kimse Olcay'ı çözmedi hatta tekrar ağzını kapattık. Çok konuşuyordu.

Dizisi bitene kadar onu çözmeyi düşünmüyorduk. Dışarıda fırtına koparken onu çözerek hayatını tehlikeye atmayacaktık. Serbest kaldığı an çatıya koşacağını bilecek kadar onu tanımıştık. Besime ve Sırma kısa sürede salondaki masayı hazırlayıp yemekleri içeriye taşıdı. Onlar Eflah ve misafirlerine yemek servisi yaparken Nazmiye ablayla birlikte mutfaktaki küçük masayı bizim için hazırladık. Saygın köşk sakinleri yemek salonunda yemeklerini yerken biz çalışanlar mutfakta yiyecektik.

Mutfakta yemek daha eğlenceliydi çünkü karga burunlu dadı yemeklerini burada yemezdi. Hikmet Hanım ve yardakçısının olmadığı bir masa her şeyden daha keyifliydi. Akşam olduğu için Taner ve Fedai'nin yapacağı pek bir iş yoktu. Hazırladığımız masaya oturup başlamak için Sırma ve Besime'nin gelmesini bekliyorlardı. Hepimiz onları bekliyorduk. Onlara bize düşman

gözlerle bakan Olcay'ı göstererek, "O nasıl yiyecek?" diye sordum. "Elleri ve ağzı bağlı."

Kolalı bileğindeki saati gösterdi. "Dizisinin bitmesine daha yirmi dakika var." Dizi bitmeden Olcay'ı çözmek çok riskli olabilirdi.

Aşçımız Nazmiye abla küçük bir öneride bulunup, "Daha sonra yesin," dedi. Ocağın üzerindeki tencereleri gösterdi, "Onun için yemek ayırdım."

Taner buna yanaşmayarak kaşığı aldı. "Olmaz öyle şey. Biz yerken o bakacak mı?" Kaşığı çorbaya daldırırken, "Ben yediririm ona," demesi Olcay'ın yutkunmasına neden olmuştu. Taner'den böyle bir jest beklemediği için şaşkınlığı gözlerine yansıyordu.

Fuları çekince Olcay'ın tekrar bağırıp çırpınacağına çok emindik fakat bunu yapmadı. Taner onun ağzını açıp çorbayı kaşıkla ona uzattığında Olcay garip bir şekilde çok usluydu. Çorbayı içmek için dudaklarını aralarken tuhaf gözlerle Taner'i izliyordu. Taner'in ona yemek yedirmesinden etkilenmiş gibi ona zorluk çıkarmıyordu. Taner kâsedeki tüm çorbayı ona içirdi. Bebek besler gibi son kaşığa kadar hepsini Olcay'a yedirdi. Daha sonra ona masadaki yemekleri gösterip, "Şimdi hangisinden yemek istersin?" diye sordu.

Masadaki yemeklerle zerre kadar ilgilenmiyormuş gibi Olcay onu izliyordu. "Fark etmez," dedi kısaca. Sanki şu anda Taner'den daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi derindi bakışları. Fark ettiğim şeylerle kanım dondu. Olcay ona âşık olamazdı, değil mi? Yakında gidecek bir adama âşık olması beni üzerdi. Umarım bu konuda yanılıyorumdur.

Olcay'ın ona olan bakışlarının zerre kadar farkında olmayan Taner, kararsız gözlerle masadaki yemeklere bakıp bezelyeli pilavı önüne çekti. Genç bir kadının bakışlarındaki o parıltıyı görmeden ona yemek yedirmeye devam etti. İşler gittikçe karışıyordu. Korktuğum şeyler yaşanmadan Taner'in kendi dünyamıza dönmesinin bir yolu olmalıydı.

Besime ve Sıtma ellerindeki boş tepsilerle içeri girdi, tam yemeğe başlayacaktım ki hiçbir şey umduğum gibi olmadı. Sıtma bana kapıyı gösterdi. "Eflah Bey yemekte onlara katılmamı istiyor. Çalışma odasında Taner'e nasıl bir ceza verdiyse yemeğini yemeyip somurtuyor." Ve benim de oraya gidip o bacaksıza yemek yedirmemi mi istiyordu? Neden onu aç bırakmıyorduk ki!

"Hikmet Hanım yedirse olmaz mı?" Küfretmemek için kendimi zor tutarak ayağa kalktım. "Her konuda birbirlerini destekliyorlar ya, o şeytanın yemeğini de başrahibe yedirsin."

Mutfaktan çıkıp söylene söylene yemek salonunun yolunu tuttum. İçeri girdiğimde herkes yemek masasının etrafındaki yerini almıştı. Taner dışında herkes yemeğini yiyordu. Taner kollarını göğsünden birleştirip somurtarak sandalyesinde oturuyordu. Yanında oturan Hikmet Hanım sırf Eflah'a şirinlik olsun diye Taner'e tatlı sözler söyleyip yemek dolu kaşığı uzatmıştı. Ancak Taner sürekli başını omzuna doğru çevirip yemeyeceğini açıkça belirtiyordu.

Küçük yeğeninin yemekte sorun çıkarması Eflah'ın sinirlerini bozduğu için kaşlarını hafifçe çattı. "Tabağındaki yemeği yesen iyi edersin. Böyle yaparak beni kararımdan vazgeçirtemezsin. Yarın ilk iş senin için bir yaz kampı ayarlayacağım. Okullar açılana kadar evden uzak olursan belki yalan söylemenin ne kadar kötü olduğunu daha iyi anlarsın!" Bir dakika, ne? Yaz kampı mı? Bu da nereden çıktı şimdi? Onu evden uzaklaştırarak ona doğru ve yanlışı gösteremezdi.

Masada yabancı yüzler olduğu için onların yanında Eflah'ı sorgulamadım. Herkes gittikten sonra ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyleyebilirdim. Taner'in diğer yanındaki boş sandalyeye oturdum, Hikmet Hanım hâlâ şirinlik yaparak kaşığı ona uzatıyordu. "Ye şunu kuzum. Kampa gitmek sandığın kadar kötü değil. Orada çok eğleneceğine eminim." Bir süreliğine de olsa evdeki haylazdan kurtulmaya can attığını iyi biliyordum.

"Bana bırakın lütfen." Hikmet Hanım'ı durdurup Taner'in sandalyesini kendime doğru çevirdim. "Seninle bir anlaşma

yapalım mı?" Ona tabağındaki yemeği işaret ettim. "Sen hepsini yiyeceksin, karşılığında ben de..." Kulağına uzanıp kısık bir sesle, "Kampa gitmemen için amcam ikna etmeye çalışacağım," dedim.

Gözlerini kırpıştırarak şaşkınca beni izlemeye başladı. "Bana kızgın değil misin?"

"Sana işkence etme şansını seni kampa göndererek harcayacak değilim." Kinayeyle gözlerine bakıp tehlikeli bir şekilde sırıttım. "Psikopat bir dadıymışım ya ben, gör bak bundan sonra nasıl psikopata bağlıyorum."

Eflah'ın homurtusu farklı bir erkeğin gülüşüne karıştı. "Çok renkli bir dadınız var." Bu yabancı sesle başımı kaldırdığımda bir çift gri gözle karşılaştım. Eflah'ın yaşlarındaki bu adamın eğlenen bakışları benim üzerimdeydi.

Nadiren gördüğüm bir göz rengine sahip olduğu için gözlerine olan bakışım biraz daha uzundu. Kahverengi saçlarında da bazı grilikler yani aklar vardı. Favorilerindeki tek tük beyaz saçlar onu oldukça karizmatik gösteriyordu. Otuzlu yaşların bu kadar başındayken saçlarına düşen aklar genetik olabilirdi. Uzun bir yüzü vardı ve her güldüğünde çenesindeki çukur daha çok ortaya çıkıyordu.

Ona olan meraklı bakışlarımı saklama çabasına girmediğim için, "Henüz tanıştırılmadık," dedi kibar bir sesle. "Ben Ferit Adar." Yanında oturan kızıl saçlı kadını gösterdi. "Bu da kız kardeşim, Handan. Yan köşkün sakinleriyiz."

Başımı çevirip İskoçya prenseslerini andıran Handan'a bakarken bu iki isme dair anılarımda bir şeyler aradım. Handan'ın kocaman mavi gözleri ve kıvrımlı kirpikleri vardı. Kirpiklerinin altından merakla bana bakıyordu. Açık teni ve yüzündeki çilleri onu oldukça güzel gösteriyordu. Beyaz yakası dantelli bej rengi bir elbise giymişti ve elinde dantelli eldivenler vardı. Kısa eldivenini yemeğe başlarken bile çıkarmamıştı. Kadının her yerinden zarafet akıyordu.

Her ikisine bakıp kısaca, "Ülkü," diyerek kendimi tanıtıp "Memnun oldum," dedim. Taner'in bizim için bulduğu o tuhaf soyadını söylememe gerek yoktu.

Önüme dönüp kaşık kaşık Taner'e yemeğini yedirirken Ferit ve Handan ismine dair zihnimde hiçbir şey bulamadım. Yan köşkte yaşıyorlarsa mutlaka isimlerini duymuş olmalıydım hatta onları tanımam gerekiyordu. Yirmi beş yıllık hayatımda defalarca Eflah'ın köşküne gelip gitmiştim. Çocukken bile sık sık evden kaçıp onca yolu teperek buraya gelirdim. Eflah'ın yan köşkünde bir çok kiracı gelip geçtiği için neredeyse hepsinin ismini hatırlıyordum. İçlerinde Ferit ve Handan'a dair bir isim yoktu zihnimde.

Masadaki herkes koyu bir sohbete tutuştuğu için Taner'e doğru uzandım. "Komşularınızı ilk kez görüyorum," dedim fısıltıyla.

Ağzını doldurduğum pilavı çiğnemeye çalışırken o da kafasını bana doğru uzattı. "Adarlar burada değil, Fransa'da yaşıyor. Yazları tatil yapmak için Türkiye'ye dönüp birkaç ay köşkte kalıyorlar." Bu konuda beni bilgilendirirken onun da sesi fısıltıyla çıkıyordu. "Fransa'ya döndüklerinde gelecek yıla kadar köşkü kiraya veriyorlar. Bazen yazları bile gelmiyorlar." Demek ki bu yüzden onları hatırlamıyordum. Muhtemelen birkaç yıl sonra Türkiye'ye tatile gelseler bile köşkte kalmayacaklardı. Bu yüzden yirmi beş yıl boyunca onlarla hiç karşılaşmamıştım. Türkiye'ye her geldiklerinde eski komşuları olan Eflah'ı ziyaret ettilerse bile ben o ziyaretlerin hiçbirine denk gelmemiştim.

"Gelinlik provaları nasıl gidiyor?" Handan'ın ince sesiyle başımı kaldırıp masada dönen sohbete kulak kabarttım. Bakışları Piraye'nin üzerindeydi. "Düğüne çok az kaldı, heyecanlı olmalısın."

Piraye ilgisiz görünmemeye çalışarak gülümsemek için kendini zorladı. "Heyecandan uyuyamıyorum." Kimse onu benim kadar iyi tanımadığı için dudaklarındaki gülümsemenin sahteliğini göremiyordu. "Gelinliğim bitmek üzere."

Kenan'ın dudaklarında güzel bir tebessüm oluştu. "Üzerinde görmek için gün sayıyorum." İnşallah diyesim geldi. Kazasız belasız bir evlenseler, başka bir şey istemiyordum.

"Yakında Kenan da evleneceğine göre şimdi sıra siz ikinizde." Ferit'in gözleri Eflah ve Necip'in üzerinde oyalanıyordu. "Ufukta evlilik var mı?"

Necip'in hisli gözleri Piraye'nin olduğu tarafa kaymak üzereyken kendini son anda durdurdu. Bakışlarını önünde tutmaya çalışarak, "Zor," dedi sıkıntıyla.

Eflah ise bana bakmamak için âdeta büyük bir savaş verirken sertçe soludu. "Zor."

Handan'ın tatlı kıkırtısını duydum. Mavileri muzırca Eflah ve Necip'in üzerinde gidip geliyordu. "Şimdi böyle diyorsunuz ama gerçek aşkı bulduğunuzda ikiniz de soluğu nikâh masasında alacaksınız."

Bu konuda yarası olduğu için Necip burnunu kırıştırdı. "Aşk berbat bir şey."

Eflah başını salladı. "Katılıyorum."

Handan iç çekerek gülümsedi. "Oysaki aşkın çok güzel bir his olduğunu söylerler."

"O romantik kitapları okumayı bırakmalısın," dedi Eflah.

"Katılıyorum," dedi Necip.

Ferit sesli bir şekilde güldü. "Siz ikinizin nesi var? Aşktan yana bir derdiniz olduğu çok açık."

Handan abisini onaylayıp, "Katılıyorum," deyince az kalsın gülecektim.

Karnını doyuran Taner esnemeye başlayınca, "Uyku vakti ufaklık," dedim ayağa kalkarak. "Hadi seni yatıralım."

"Siz oturun, onu Hikmet Hanım yatırsın." Eflah beni durdurarak bir lokma bile yemediğim tabağımı gösterdi. "Taner ile ilgilenmekten yemeğinizi yemediniz."

Benim aksime karnını doyuran Hikmet Hanım mecburen ayağa kalkıp Taner ile dışarı çıktı. Yerime oturup çatal ve bıçağımı alarak nihayet yemeğimi yemeye başladım. Yemekle meşgul

olduğum için başımı kaldırıp bana değil Piraye'ye bakmıyordu... ama onların tüm sohbetine kulak misafiri oluyordum.

"Duyduğuma göre Züleyha, Handan'a pek dostmuş." Bir tek şan Piraye'ydi. Ona bakmasam bile Züleyha'nın gidişine üzüldüğünü anlayabiliyordum. Züleyha'nın yalıdan ayrıldığını bile daha şimdi öğreniyordum.

Necip'in ilgisiz sesini duydum. "Kalırsa yazdığı için ozan sine burada kalamazdı. Umarım gelecek yıl tekrar bizi ziyaret eder." Züleyha'nın gidişine üzülmüyordum çünkü Necip ile ikimin arasını yapmaya çalışıyordum ama Necip onu biz kadar olumsuz görmekte ısrarcıydı. Gerçi Züleyha da ona karşı hissettiğim duyguları beslememişti.

"Züleyha kim?" Handan'ın meraklı sesiyle başımı kaldırdım. Masada dönen sohbete uyum sağlamak istediği için Züleyha'nın kim olduğunu merak ederek Piraye'ye bakıyordu.

Çatalını tabağındaki deniz börülcesine batırmadan önce Piraye'nin yüzündeki o hoşnutsuz ifadeyi yakaladım. "Necip'in uzaktan akrabalarından biri." Ondan kurtulduğuna sevindiğini gizleyerek, "Bir süre yalıda kaldı," dedi.

Handan muzır gözlerle Necip ile uğraşmaya başladı. "Güzel bir kız mıydı?"

Necip onun bakışlarındaki imayı sezdiği için kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Neden soruyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Merak ettim."

"Fazla merak iyi değildir."

"Yerine göre tartışılır."

"En son bu kadar meraklı olduğunda olanları ikimiz de biliyoruz." Ne hatırladıysa Necip bıyık altından gülerken Handan'ın yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Üzerinden kaç yıl geçti, daha ne kadar bunu bana hatırlatacaksın?"

Şimdi meraklanan Piraye'ydi. "Ne kaçırdım?"

"Hiçbir şey." Handan hızlıca konuşup masadaki suya uzandı. "Necip her zamanki gibi muzırlık yapıyor." Başını çevirip abisine baktı. "Köşkün bahçesi konusunda bir şeyler yapmalısın. Kiracın bahçeyi bir ormana çevirmiş." Konuyu kendinden uzaklaştırma çabası Necip'i güldürdü.

Yerimde oturmuş kimseye karışmadan uslu uslu yemeğimi yerken, "Beni çok şaşırttığını itiraf etmeliyim, Ukde," diyen Piraye'nin iğneleyici sözlerinin hedefi oldum. Çatalı bırakıp ellerini masada birleştirerek açık bir imayla gözlerini bana dikti. "Köşke geri dönmemek konusunda kararlı olduğunu sanıyordum. Fikrini değiştiren şeyi merak ettim doğrusu."

Benim için gerginliğe yol açan bu sözler karşısında dumura uğradım. Piraye'nin benimle bir derdi olduğu artık çok açıktı. Başlarda onun nefretini kazanacak ne yaptığımı anlamamıştım ama daha sonra gerçekler kendiliğinden zihnime üşüştü. Ben 1998'e geldiğimden beri Necip ondan uzak durmaya çalışıyordu. Eskisinden daha fazla onunla arasına mesafe koyuyor, Piraye'yi unutmak için elinden geleni yapıyordu. Piraye'nin Necip'ten görmeye alışık olduğu o ilgili hareketler ve ona kendisini özel hissettiren kaçamak bakışlar benim gelişimle son bulmuştu.

Buna benim sebep olduğumu anlamıştı. Necip'in babam olduğunu ve babamı ondan uzak tutmaya çalıştığımı biliyordu. Bu yüzden bana karşı tavır alıp düşmanlık beslemeye başlamıştı. Annemin bir anda karşı safımda yer almasını hiç beklemediğim için ne yapacağımı bilemedim. Herkesle savaşabilirdim, hem de herkesle... Peki ya annemle? Onu da en az babam kadar çok severken mutluluğu için annemle savaşabilir miydim?

Sanırım evet, bunu yapabilirdim ama tarafımı seçtiğim için değil. Onu babamdan uzak tutarak sadece babamı değil, onun da mutluluğunu düşünüyordum. Onu mutsuz bir evlilikten ve cezaevine girmekten kurtaracaksa annemle bile savaşabilirdim. Geldiğim yerde babam mezarda annemse hapisteydi. Necip ile olursa onları bekleyen tek son buydu. Bunu değiştirmek için sadece

annemle değil, babamla bile savaşabilirdim. Benden nefret etse, bile onlara güzel bir son yazmadan durmayacaktım. Bu uğurda kimi kırdığımın ve yıktığımın umurumda değildi. Ne de onlara ne de evime yenilecektim.

Omuzlarımı diklerştirdim ve Piraye ile olan göz kontağını kesmedim. "Dadılık vasfından yoksun olduğumu düşündüğüm için köşkten ayrılmıştım çünkü Taner'in daha iyi bir dadıyı hak ettiğini düşünüyordum." Ferit ve Handan burada olduğu için bazı şeyleri çarpıtmıştım çünkü onlar bu köşkten neden ayrıldığımı bilmiyordu.

Karşımdaki kadının ela gözlerinin içine bakarak, "Ama sonra iyi bir dadı olduğumu anladım," dedim. "Küçük büyük fark etmez, birilerine göz kulak olup onları doğruya sevk etmek hep yaptığım bir şey." Bu sözlerle neyi kastettiğimi iyi biliyordu. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bu da beni iyi bir dadı yapar." Peçeteyle dudaklarımı silip ayağa kalktım. "Bana müsaade, artık odama çekilmeliyim." Burada kalıp annemle ağız dalaşına girmeyecektim. Bunu yaparsam bana karşı kazanma şansı olmadığı için sözlerimle onu incitmek istememiştim.

Dışarı çıkıp odama yürüdüm. Bunu yaparken bakışlarım yılgın, adımlarım yorgundu. Annem konusunda ne yapacağımı bilmemek beni endişelendiriyordu.

"Benimle savaşma çünkü sandığın gibi düşmanın değilim." Sessizce mırıldanıp odama girdim. Tek gayem onun mutluluğuyken beni düşmanı olarak görmesi canımı yakıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar yatakta uzanıp uykumun gelmesini bekledim. Gece lambasının ışığıyla aydınlanan küçük odada tavana bakıp dururken bir türlü uykum gelmiyordu. Annemin bu gece bana olan tavrı uykularımı kaçırmıştı. Odam giriş katında olduğu için konukların çoktan köşkten ayrıldığını ve köşk sakinlerinin uyumak için odalarına çekildiğini biliyordum. Saat gecenin ikisiydi, herkes çoktan uyumuş olmalıydı. Bir türlü

uykum gelmediği için kitap okuyarak kendimi oyalamaya karar verdim.

Yataktan çıkıp üzerime sabahlığımı alarak odadan çıktım. Eflah'ın çalışma odasındaki büyük kitaplıkta bir sürü kitap vardı. Bir tanesini alıp bu gece okuyabilirdim. Kitapları konusunda çok titiz olduğu için yarın sabah ona bir tane kitabını aldığımı söyledim. Okuduktan sonra yerine geri koyacağımı bildiği için bunu sorun edeceğini sanmıyordum. Merdivenleri çıkarken herkes uyuduğu için köşkün içi fazla sessizdi.

Üst kata çıkınca Eflah'ın çalışma odasından gelen ışığı gördüm. Kapının altından yansıyan ışığa baktım. Anlaşılan bu saate uyumayan biri daha vardı. Eflah'ın çalışma odasına ondan başka kimse girmediği için onun da uyuyamadığını anlamak zor değildi. Sessiz adımlar atarak kapıyı yavaşça araladığımda onu gördüm. Kendi el yazısıyla ilk kitabını yazdığını görünce içim umutla doldu. *Seni Bulmak* kitabını bana yazdığını biliyordum ama şu ana kadar bir sayfasını bile bana okutmamıştı.

Buradaki zamanım tükenmeden o kitabı bitirmesini istiyordum çünkü gelecekte bana verdiği bir sözü vardı. Gelecekteki Eflah toplamda otuz iki kitap yazmıştı ve benim için bir kitap daha yazacağını söylemişti. Otuz üçüncü kitabının taslağını bana okutturacağına, o kitabın editörü olacağına söz vermişti. Onun kitaplarından birinde editör kısmında benim adım yazacaktı. Düşüncesi bile ayaklarımı yerden kesmişti ancak bunların hiçbiri yaşanmadan kendimi geçmişte bulmuştum. Gelecekteki Eflah'ın verdiği sözü geçmişteki Eflah tutuyordu. Bizi anlatan bir kitap yazıyordu.

"Daha bitmedi mi?" Sesimle birlikte başını kaldırdı, beni bu saatte uyanık görmeyi beklemiyordu.

"Neden yatağında değilsin?" Diviti mürekkep şişesinin içine koyarak yazdığı sayfaları ters çevirdi. Kitaplaşmadan önce onları okumamı istemiyordu.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. "Uyku tutmadı." Bir duvardan diğer duvara uzanan kitaplığı işaret ettim. "Kitap

okumanın uyumuma yardımcı olacağını düşündüm. Kitapları mızdım burnu olmuş alabilirdim.

"Kevine bak."

Kitaplığa yaklaşıp raflardaki kitaplara göz gezdirdim. Bunu yaparken beni izlediğini biliyordum. Bu gece bana eşlik edecek kitap konusunda kararsızlık yaşarken ona sırtım dönüktü. "Ok, tabi bitirmek için acele etmenizi istiyorum." Parmaklarım rafların üzerindeki kitapların sırt kısımlarına sürtünmeye başladı. "Onu artık okumak istiyorum."

Koltuğunda otururak beni izlerken, "Bittiğinde onu ilk sen okuyacaksın," dedi bana bunun teminatını vererek. "Bu senin kitabın."

"İçinde adım yazıyor mu?"

"Hayır ama senin olduğunu biliyorsun." Ona döndüğümde masasının üzerinde deste hâlinde duran taslağı gösterdi. "Kimse anlamayacak ama sen bileceksin Bukre'nin sen olduğunu." Kalbim hızlandı. Kitapta benim için seçtiği isim *Bukre* miydi?

Ona doğru yürüyerek, "Neden Bukre?" diye sordum. "Ukde ile uyumlu diye mi?"

Doğru bir varsayımda bulunmuş olmalıydım ki başını küçük bir açıyla sallayarak beni onayladı. "Tek nedeni isminle uyumlu olması değil." Siyah gözleri içinde büyük bir gizemi barındırırken soluksuz bir şekilde beni izliyordu. "Bukre'nin anlamı parlak demek. Saçlarındaki güneşi, yüzündeki nuru ve ruhundaki ışıltıyı sonsuza dek canlı tutacak bir ismi hak ediyorsun." Anlamlı sözleriyle kemiklerime kadar titredim.

Masasının yanında dururken ısınan yanaklarımı ondan saklamanın bir yolu yoktu. "Ukde ismini siz bana koydunuz." Gelecekteki Eflah koymuştu adımı.

İsmim konusunda canını sıkıp onu kedere boğan bir şeyler varmış gibi dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. Sıkıntı içinde burun direğini sıkarken, "Geleceği değiştirme şansım olsaydı adını Ukde koymazdım," dedi. Sesi histerikti. "Ukde zor ve karışık

demek, aynı zamanda insanın içinde yarım kalan arzuları simgeliyor." Yüzünü ovuşturarak acı dolu bir ifadeyle nefesini koyuverdi. "Korkarım ki adını bana yaşatacaksın. İçimde ukde kalacaksın."

Herkesin içinde bir ukde kalacaktım.

Kendi içimde bile.

O haklıydı, adımın anlamını yaşatıyordum. Benimle ilgili her şey zor ve karışık bir durumdu. Ukde'nin sözlükteki anlamı bile buydu, zor ve karışık durum. Geçmişe geldiğimden beri adımın anlamını gerçek anlamda yaşıyor ve etrafımdaki herkese de yaşatıyordum. Şimdilerde her şey zor ve içinden çıkamayacağımız kadar karışıktı. Geçmişe gelerek tüm bunlara sebep olup işleri karıştıran bendim, yani adımın hakkını vererek gittiğim her yeri karıştırıyordum.

Masasının üzerinde duran kitap taslağını gösterdim. "Peki, kendiniz için seçtiğiniz sahte isim nedir?" Kitapta kendi adını kullanamayacağına göre erkek karakter için de bir isim bulmuş olmalıydı.

Önemsiz bir şeyden bahseder gibi ilgisizce, "Fazıl," dedi. Dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı. İsimler konusunda gerçekten çok iyiydi çünkü kendi için seçtiği isim de onu çok yansıtıyordu.

"Fazıl ismi bilgin, erdemli ve fazilet sahibi demek." Ona takılarak masanın kenarına kalçamı yasladım. "Sizce öyle misiniz?"

Arkasına yaslanarak kolunu koltuğun kolçağına koydu. "Öyle olup olmadığımı bilemem ama mümkün olsa kendi adımı kullanmak isterdim."

"O zaman okurlarınız kendi hayatınızı yazdığınız anlardı."

"Bu yüzden kendi ismim yerine sahte bir isim seçtim."

Aklıma gelenlerle konuyu değiştirip, "Taner'i gerçekten kampa mı göndereceksiniz?" diye sordum.

"Bunu hak ediyor ama yapamam." Başını omzuna doğru yatırarak apaçık bir şekilde beni süzdü. "Taner giderse seni burada tutacak bir sebebim kalmaz." Derimin altı ısınırken dudaklarındaki

çarpık gülüşle, "Beni zorladığın bu mesafeler ve resmiyet canımı sıksa da evimde olman beni mutlu ediyor," dedi.

"Her iki Taner de onlara kolayca ulaşabileceğim bir mesafede olmalı." Taner'i kampa göndermediğine sevinmiştim. "Bugünkü fırtınanın sebebi onlar." Tam ona düşen yıldırımlardan bahsedecektim ki kolumu tutarak beni kucağına çekti. Masanın kenarında otururken bir anda dizlerinin üzerine düşünce afalladım. Benim şaşkın bakışlarımın aksine onun gözlerinde büyük bir yangın vardı.

"Bırak şimdi onları, seni özledim." Kalbim tekledi.

Bazen istediğim gibi mesafeli ve soğuk oluyordu ama bazense şimdi olduğu gibi dayanamayıp aramıza koyduğum tüm kuralların dışına çıkıyordu. Beni kucağına düşürmesini beklemediğim için bozguna uğramıştım. Yaşadığım küçük çaplı şoku atlatır atlamaz hemen kalkmaya çalıştım fakat belimi sıkıca tutarak bana engel oldu. Belime baskı uygulayarak beni dizlerinin üzerinde tutarken kaşları hafifçe çatıktı.

"Özledim diyorum, nesini anlamıyorsun!"

Hakkı varmış gibi beni tersleyip meydan okurcasına dik dik bakmaya başladı. "İstediğin gibi köşke geldiğinden beri senden uzak duruyorum. Buna devam etmemi istiyorsan arada sana olan özlemimi dindirmelisin." Neyden bahsediyordu?

"Bunu nasıl yapacağım?"

Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrılırken hınzırca bana bakıyordu. "Her iki günde bir bana sarılıp öpmelisin."

Gözlerimi kocaman açtığımda, "Siz çıldırmışsınız!" dedim dizinden kalkmaya çalışarak. "Anlaşmamıza bu dâhil değil!"

Parmaklarını belimin iki yanına geçirerek beni dizlerinin üzerinde tutarken inatçı çocuklar gibi davranıyordu. "Anlaşmanın tüm şartlarını neden sen belirliyorsun? Patron ve çalışan arasındaki mesafeyi korumak senin şartındı." Çenesini dikleştirerek akla hayale sığmayan isteklerinde ısrarcı oldu. "Her iki günde bir beni öpüp sarılman da benim şartım."

"Çılgınlık bu!"

"Asıl çılgınlık bana bu kadar yakınken her istediğimde sana sarılıp öpemiyor olmam."

"Eflah Bey..."

"Ukde, eğer şartımı kabul etmezsen bu geceden itibaren herkesin yanında seni sevdiğimi söylerim. Şimdi öp beni!"

"Peki, tamam!" Uzanıp hızlıca yanağına küçük bir öpücük konduruarak geri çekildiğimde kaşlarının kavisi çatıldı.

"Nasıl bir öpücük istediğimi sana göstersem iyi olacak." Üzerime eğildi ve daha ben ne olduğunu anlamadan ensemi kavrayıp beni dudaklarımdan öptü.

Ansızın dudaklarımı istila eden dudaklarına direnmeyi çok isterdim ama bunu yapacak kadar güçlü bir iradeye sahip değildim. Onu öpmeyeli yıllar olmuş gibi içimde büyüyen devasa bir özlemle onun için dudaklarımı araladım. Dudaklarımın arasına sızan dudaklarının öldürücü bir gücü olmalıydı ki kalbim duracak sandım. Öpücüklerden oluşan birkaç küçük kaçamağın kimseye bir zararı olmazdı, değil mi? Yanlışlarım konusunda kendimi avutup kandırarak Eflah'a karşılık vermeye başladım.

Ona karşılık verene kadar buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlamamıştım. Onun dudaklarında kaybolurken ellerim geniş omuzlarındaydı. Nefes dahi almamıza izin vermeden beni öperken Eflah'ın bir eli ensemdeydi, diğer eliyse sırtımın arkasında. Sahiplenici bir şekilde beni kolları arasında tutup dudaklarımı hoyratça öpüyordu. Çok daha fazlasını arzuladığını biliyordum çünkü ben de daha fazlasını istiyordum ancak bunu yapamazdık.

Birbirimizin dudaklarından çaldığımız bu öpücüklerden daha fazlasını talep edemezdik. Onun yatağına giremez, sabahlara kadar onunla sevişemezdim. Bunun için yanıp tutuşsam da bu kadar ileri gidemezdim çünkü bunu yapmak kendimden iğrenmeme neden olabilirdi. Onu öpmek bile ahlaki değerlerimi sorgulamama neden olurken daha fazlasını yapamazdım.

Nefes alma ihtiyacı duyarak ondan ayrılırken aldığım hızlı soluklar onun dudaklarına çarpıyordu. Hiçbir şey söylemedi, ben de öyle. Şu an için sessizlik bizim için çok daha anlamlıydı. Dudaklarında dudaklarımın izlerini taşırken enseme baskı uygulayarak başımı göğsüne yasladı. Kollarını bana sımsıkı dolayıp onun göğsünde soluklanmamı istedi. Hızlanan kalbinin sesini kulaklarımda duyuyordum. Gözlerimi kapatarak kendimi onun güvenli kollarının arasına bıraktım.

Bir süre böyle kalmak bana ihtiyacım olan savaşma gücünü verecekti. Uzanıp saçlarımın tepesine küçük bir öpücük kondurduktan sonra çenesini başımın üstüne yasladı. "Seni çok seviyorum," diyen sesi mırıltıyla karışık çıkmıştı. "Yarın sabah tekrar aramıza uçurumlar öreceğini biliyorum. Aramıza koyduğun mesafeler bile seni sevmeme engel olamaz."

Başımı onun göğsüne yaslayana kadar uykum gelmemişti. O gece Eflah'ın göğsünde uyudum ve bu yaşadığım en huzurlu uykulardan biriydi. Beni rahatsız edip uykumu bölmemek için sabaha kadar o koltukta kıpırdamadığını hiç bilmeyecektim. Eflah rahatsız edici bir koltukta uykusuz bir şekilde sabahlarken ben, geceyi onun göğsünde uyuyarak geçirmiştim. Sabaha kadar beni izlediğini, saçlarımın kokusunu içine çekerek kollarında uyuttuğunu bilmeden uykuya dalmıştım.

Sabah erken saatlerde uyandığımda o yeni uyumuştu. Yavaşça onun kollarının arasından çıkıp onu uyandırmadan çalışma odasından ayrılmıştım. Köşkteki kimseye yakalanmadan odama, yani kasvetli hayatıma geri dönmüştüm. Oysaki Eflah'ın yuva gibi hissettiren kolları ihtiyacım olan mutluluğu bana vadediyordu.

BÖLÜM 9
ÇİFTE CEZA

"Aslında o da biliyordu bir sonumuz olmadığını ama bunu kabullenmek bize ölüm gibi sonsuz bir acı veriyordu."

Dünkünün aksine hava bugün çok güzeldi. Küçük Taner bahçede top oynuyordu, bense çardakta limonatamı içerken Olcay'ın gönlünü almaya çalışıyordum. Dün akşam onu bir sandalyeye bağladığımızdan beri hepimize tripliydi. Bir hizmetçiyi çardakta alıkoyup işlerine engel olduğum için Hikmet Hanım pencereden ters ters bana bakıyor, kulağına yasladığı telefonla beni Eflah'a şikâyet ediyordu. Eflah iş yerinde sürekli evdekiler tarafından rahatsız edilmeyi hak ediyordu çünkü bu gardiyanı yeniden eve getirmek onun hatasıydı.

Hikmet Hanım'ın öldürücü bakışlarından kurtulmak için Olcay son yarım saattir çardaktaki masayı silip duruyordu. Elindeki ıslak bezle otuz dakikadır aynı yeri defalarca silerken salonun penceresini gösterdi. "Bu kadın ödümü kopartıyor. Dünkü fırtına şimdi olsaydı ve Hikmet Hanım orada pencerenin önünde dikilirken şimşekler cama yansısaydı korkudan çığlık atardım." Hayal etmesi bile insanın tüylerini diken diken ediyordu.

Gözlerimi bizi izleyen ispiyoncu dadıdan ayırmadan, "Onu buradan göndermenin bir yolu olmalı," diye mırıldadım. "Merdivenden düşüp boynunu kırması da seçeneklerimin arasında ama bunu sona saklıyorum." Öncesinde ondan kurtulmak için daha iyimser yöntemler denemeliydim.

Olcay'ın çakmak çakmak bakan gözleri hınzırca ışıldadı. "Onu merdivenlerden itersen bunu kimseye söylemem, tabii boynunu kırdığın müddetçe."

"Ağır yaralı kurtulursa?"

"En yakın karakola gidip seni ihbar ederim."

"Çok acımasızsın!"

Güldü. "Ağır yaralı birine bu köşkte bakacak olan sen değilsin. Ya öldür ya da hiç bulaşma!" Gülümseyerek başımı iki yana salladım. *Konuştuğumuz şeylere bak.*

"Uhuu!" diye bir ağlama sesi duyunca çardaktan çıkıp etrafımıza baktık. Bu tarafa doğru gelen Küçük Taner'i gördüm. Elinde havası sönmüş bir top tutarken zırıl zırıl ağlıyordu.

Fırtınanın harap ettiği gül fideleriyle uğraşmayı bırakan bahçıvan Taner, "N'olmuş buna?" diyerek eğildiği yerden doğruldu. "Yine niye ağlıyor?"

"Yine derken?" Salya sümük ağlayarak bu tarafa doğru ilerleyen küçük şeytanı gösterdim. "Amcasını kandırmak için döktüğü timsah gözyaşlarını saymazsak pek ağlak bir çocuk değil." Dün gece bana attığı iftira yüzünden ona hâlâ kızgın olduğumu gizleyemiyordum.

Olcay yaklaşan küçük tehlikeyi işaret etti. "Görmezden gelelim, ağlar ağlar susar."

Bu fikre balıklama atlayarak, "Katılıyorum, hadi mutfağa gidelim," dedim hızlıca.

Taner elindeki bahçe eldivenlerini çıkartarak dağ gibi karşımıza dikildi. Kollarını göğsünde birleştirdiği için kaslı kollarındaki boğumlar ortaya çıkmıştı. "Vicdansızlık yapmayı bırakın ve çocukla ilgilenin."

Olcay geriye çekilerek beni öne itti. "Onun dadısı ben değilim."

"Onun tek dadısı ben değilim!" Hikmet Hanım'ı onlara göstermek için salonun penceresine baktım ama onu bulamadım. "Nereye gitti bu kadın?" demiştim ki köşkten koşa koşa çıktığını gördüm. "Demedi demeyin, buraya geldiğinde ilk yapacağı şey beni suçlamak olacak." Küçük Taner'in ağladığını gören yaşlı cadı beni suçlama fırsatını kaçırmak istemediği için koşa koşa geliyordu.

Olcay anlamayan gözlerle bana baktı. "Çocuk ağladı diye niye sana kızsın?" Sorduğu bu soru neredeyse beni güldürecekti. Hikmet Hanım'ın bana kızması veya beni bir şeylerle suçlaması için geçerli bir sebebe ihtiyacı yoktu.

Küçük Taner kuyruğuna basılmış kedi gibi garip sesler çıkartıp ağlayarak yanıma geldi. Yarım metre boyu olduğu için onu

görmek için başımı eğdim. Elinde patlayan topunu tutarken ıslak gözlerle ağzını açtı. Tam konuşacaktı ki, "İlgilenmiyorum," dedim inatçı bir tutumla. "Ne sorunun varsa bana anlatma."

Boncuk gibi gözlerinden akan yaşlar yanaklarını ıslatmaya devam etti. "Sen benim dadımsın."

"Dün gece yalanlarınla kovdurmak istediğin dadınım." Ona bu tarafa gelen Hikmet Hanım'ı gösterdim. "Ne sorunun varsa git ona anlat."

"Seni amcama söyleyeceğim!"

"Git söyle! Sanki çok inanır senin gibi yalancı bir çobana."

Hikmet Hanım sahte bir telaşla yanımıza gelip, "Niçin ağlıyorsun, Taner?" dedi onun üzerine eğilerek. "Kim ağlattı seni?" Kaşlarını çatıp kızgın bakışlarını bana dikti. "Taner burada ağlarken siz orada öylece dikiliyor musunuz?"

Olcay kısık bir sesle, "Haklı çıktın," derken ben baygın gözlerle Hikmet Hanım'a baktım.

"Benden ne yapmamı bekliyorsunuz? Ben de mi onunla ağlayayım?"

Uzun kollu simsiyah mürebbiye kıyafetinin içinde düşman gözlerle bana bakmaya başladı. Her an ellerini gökyüzüne kaldırıp anlamadığım dilde bir şeyler söyleyerek üzerime lanetler yağdıracakmış gibi görünüyordu. "Dadısı olarak onunla ilgilenebilirsiniz, Ukde Hanım."

"Siz de dadısı olarak küçük yandaşınızla ilgilenebilirsiniz, Hikmet Hanım." Çenemi dikleştirerek küstah bir ifadeyle ona ufaklığı gösterdim. "Farkındaysanız o hâlâ ağlıyor ama siz onunla ilgilenmek yerine bana kızıyorsunuz. Sizin için benimle uğraşmak Taner'in sorunlarından daha önemli olmalı."

"Hadsiz!"

"Rica ederim kesin şunu başrahibe ve çocukla ilgilenin."

görmek için başımı eğdim. Elinde patlayan topunu tutarken ıslak gözlerle ağzını açtı. Tam konuşacaktı ki, "İlgilenmiyorum," dedim inatçı bir tutumla. "Ne sorunun varsa bana anlatma."

Boncuk gibi gözlerinden akan yaşlar yanaklarını ıslatmaya devam etti. "Sen benim dadımsın."

"Dün gece yalanlarınla kovdurmak istediğin dadımım." Onu bu tarafa gelen Hikmet Hanım'ı gösterdim. "Ne sorunun varsa git ona anlat."

"Seni amcama söyleyeceğim!"

"Git söyle! Sanki çok inanır senin gibi yalancı bir çobana."

Hikmet Hanım sahte bir telaşla yanımıza gelip, "Niçin ağlıyorsun, Taner?" dedi onun üzerine eğilerek. "Kim ağlattı seni?" Kaşlarını çatıp kızgın bakışlarını bana dikti. "Taner burada ağlarken siz orada öylece dikiliyor musunuz?"

Olcay kısık bir sesle, "Haklı çıktın," derken ben baygın gözlerle Hikmet Hanım'a baktım.

"Benden ne yapmamı bekliyorsunuz? Ben de mi onunla ağlayayım?"

Uzun kollu simsiyah murebbiye kıyafetinin içinde düşman gözlerle bana bakmaya başladı. Her an ellerini gökyüzüne kaldırıp anlamadığım dilde bir şeyler söyleyerek üzerime lanetler yağdıracakmış gibi görünüyordu. "Dadısı olarak onunla ilgilenebilirsiniz, Ukde Hanım."

"Siz de dadısı olarak küçük yandaşımızla ilgilenebilirsiniz, Hikmet Hanım." Çenemi dikleştirerek küstah bir ifadeyle ona ufaklığı gösterdim. "Farkındaysanız o hâlâ ağlıyor ama siz onunla ilgilenmek yerine bana kızıyorsunuz. Sizin için benimle uğraşmak Taner'in sorunlarından daha önemli olmalı."

"Hadsiz!"

"Rica ederim kesin şunu başrahibe ve çocukla ilgilenin."

Ninova

Ağzımın içinde anlayamadığım bir şeyler homurdanarak mıh, vet Taner e döndü. Onunla aynı boyda olmak için üzerine eğil mişti. "Neden ağlıyorsun kuzum?"

Melul melül bakan ıslak gözlerinde durmaksızın yaşlar akıtan Küçük Taner, "Ferit Bey topumu patlattı," dedi burnunu çekerek "Topum onların bahçesine kaçınca onu almak için çitin diğer ta-tafına geçtim." Havası söndüğü için buruşan topu gösterdi. "Ferit Bey dışarı çıkıp cebinden çıkardığı çakıyla topumu patlattı."

Anlattıklarında kafama yatmayan bir şeyler vardı. "Onların bahçesine kaçtı diye topunu patlattığını mı söylüyorsun?"

Hızlıca başını salladı. "Kelimesi kelimesine doğru."

Şüpheyle gözlerimi kıstım. "Kimse bahçesine girdi diye bir çocuğun topunu patlatmaz. Bir şeyleri eksik veya yanlış anlatıyor olmayasın?"

İçimi acıtacak bir şekilde burnunu çekerek başını önüne eğdi. "Doğruları söylüyorum. Topum onların bahçesine kaçtı diye Ferit Bey kulağımı çekip bana kızdı. Bahçesindeki çiçekleri ezdiğimi söyleyip topumu patlattı." Hıçkırarak kulağına dokundu. "Canımı çok yaktı," deyince içimde kontrolsüz bir öfke meydana geldi.

Ona yaklaşıp, "Yürü!" dedim sert bir sesle. "Gidip o adama haddini bildireceğiz!" Bahçeye kaçan bir top yüzünden küçücük çocuğu ağlatmak neymiş ona gösterecektim.Taner arkamdan, "Kızım uyma şu çocuğa!" diye bağırdı. "Kulak çekmekle kimse ölmez, buraya gel." Sorun çekilen bir kulak değildi ki... Bir yetişkinin altı yaşındaki bir çocuğa uyguladığı muameleydi."Bunu kaçıramam," diyen Olcay gülerek peşime takıldı. Tabii Taner ve Hikmet Hanım da öyle. Bakıldığında baskına gider gibi kalabalık bir gruptuk ama en küçük bir aksilikte dördünün de beni yarı yolda bırakacağını biliyordum. Evet, en başta bunu Küçük Taner yapardı.

İki bahçeyi birbirinden ayıran çitlerin yanına geldiğimizde eteğimi toplayıp çitin üzerinden diğer tarafa geçtim. Diğerleri çitin bu tarafına geçmedi. Hikmet Hanım, Taner ve Olcay yan

komşuyla münakaşa edip Fllah Bey'in gazabını üzerlerine çekmek istemediği için sınırı geçmemişti. Küçük Taner de Ferit Bey'den korktuğu için ikinci kez onun bahçesine girmeye yanaşmadı. Yürüyüp yan komşunun köşküne yaklaştım. O çocuk düşmanı adama dersini vermek istediğim için yerdeki taşı alıp pencerelerden birine fırlattım.

Kırılan camla çitin diğer tarafında duran Büyük Taner'in ettiği küfürleri güçlükle duymuştum. Attığım taş camı paramparça ettiği için köşkten, "Bu da ne!" diyen Ferit Bey'in kızgın sesini duydum. Sadece bir dakika sonra sinirli bir şekilde dışarı çıkınca şaşırdı. Kimi görmeyi beklediğini bilmiyordum ama kırılan bir camdan sonra beni görmeyi beklemediği çok açıktı. Bana doğru yürürken artık sinirli değil, oldukça afallamış bir hâldeydi.

Yanıma gelip karşımda durduktan sonra başını çevirip kırdığım cama baktı. Camı gösterip meraklı gözlerini bana çıkardı. "Bunu siz mi yaptınız?"

"Evet."

"Niçin?"

Karşısında korkusuz bir şekilde dururken ona olan bakışlarım suçlayıcıydı. "Küçük bir çocuğun kulağını çekip topunu patlatmak için önce böyle bir şey yapması gerekiyor." Bunu ona göstermek için camını kırmıştım. "Bahçenize kaçan bir top yüzünden Taner'e yaptıklarınız affedilemez."

"Bir dakika." Elini kaldırarak beni durdurdu. "Beni bir şeylerle itham etmeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturalım." İşaret parmağının yönünü kendisine doğru çevirdi. "Doğru mu anlamışım, bahçeme kaçan bir top yüzünden bir çocuğun topunu patlattığımı düşündüğünüz için camımı kırdınız..."

Ona başımı salladım. "Doğru anlamışsınız."

Ellerini pantolonun ceplerine koyup karşımda dimdik dururken, "Yatak odamın camıydı," dedi.

"Anlamadım?"

"Kırdığınız o cam, yatak odamın camı." Havayı işaret etti. "Geceleri hava daha serin oluyor ve dışarı çıkıp bir camcı ayarlamayacak kadar meşgulüm." Beni suçlarcasına kaşlarını belli belirsiz çattı. "Sizin şuursuzluğunuz yüzünden bunca tadilatın içinde şimdi bir de kırık bir camla ilgilenmeliyim." Hesap sorarcasına gri gözlerini bana kenetledi. "Yatak odamın kırılan camı yüzünden eğer geceyi başka bir odada geçireceksem bunun için geçerli bir açıklamanız olsa iyi olur."

Kollarımı göğsümde birleştirerek sert bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. "Size zaten gereken açıklamayı yaptım." Başımla çitlerin olduğu yönü işaret ettim. "Sırf topu bahçenize kaçtı diye Taner'i ağlatarak gönderecek kadar acımasızsınız. Çocuğun kulağını çekip topunu patlatmışsınız."

Beni ikaz ederek son derece ciddi bir suratla beni uyardı. "Sesinize dikkat etmenizi tavsiye ederim, Ukde Hanım." Başını çevirip omzunun üzerinden çitlerin diğer tarafında duran çocuğa baktı. "O küçük haylazın yalanlarına inanarak buraya gelip camımı kırarak bana sesinizi yükseltemezsiniz." Hızla Taner'e döndüğümde baş belası bacaksız sırıtarak bana bakıyor, beni tuzağına düşürmenin sinsiliğiyle sırıtıyordu. Ağzım bir karış açılmış bir vaziyette öylece kalakaldım. Bana yalan mı söylemişti?

Bu şeye çocuk demek tüm çocuklara hakaret olurdu!

Doğru düzgün anlayıp dinlemeden Taner'in ipiyle kuyuya indiğime inanamıyordum. Onun yüzünden Ferit Bey'in camını kırıp ona çıkışmıştım. Kendimi bundan daha kötü bir duruma sokamazdım. Ferit Bey'e döndüğümde ona karşı çok mahcup hissettiğim için utanç içindeydim. Derimin altı ısınırken gördüklerinden memnun bir şekilde alaycı gözlerle, "Evet?" dedi keyifle. "Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Yerimde rahatsızca kıpırdanıp kırdığım camı gösterdim. "Hatamı telafi etmek için biriyle görüşüp pencerenizdeki camı taktırabilirim."

"Ve?"

"Özür dilerim," dedim kıvranışlarımın arasından. "Haklısınız, yaptığım şuursuzcaydı." Samimi bir şekilde özür diledikten sonra daha fazla üzerime gelmemesi için kaçarcasına yanından ayrıldım. Bir daha o baş belası çocuğa hiçbir konuda inanmayacaktım!

Hızlı adımlarla çitlere doğru yürüdüğümde Küçük Taner bana şimdi belada olduğunu anladı. Ters bakışlarımda öfkemi çok iyi gördüğü için hemen köşke doğru koştu. "Seni bulamayacağım bir yere kaçsan iyi edersin!" diye bağırarak çitlerin üzerinden atladım. "Bu sefer amcan bile seni benden kurtaramaz!" Arkamdan Ferit Bey'in gülüşünü duymak yaşadığım en utanç verici şey değildi.

O baş belası çocuğu boğacaktım!

"Dirseğimi masaya yaslamaktan ağrımaya başladı." Küçük Taner sızlanarak elindeki kalemi defterin üzerine bıraktı. "Yeter artık, daha fazla yazmayacağım!"

Elimdeki cetveli hafif ritimlerle avucumun içine vururken ona karşı taviz vermemeye kararlıydım. "O defterin her sayfasını doldurmadan masadan kalkmıyorsun." Kaşlarımı çattım. "Tek bir sayfanın bir satırını bile boş bırakırsan seninle külahları değişiriz. Aynı cümleyi bir satıra iki kez sığdıracak şekilde yazıyorsun." Cetvelin ucuyla duvardaki saati ona gösterdim. "Akşam yemeğine bir saat kaldı, acele etsen iyi edersin."

Küçük kaşlarını çatarak elini masaya vurdu. "Üç saattir yazmama rağmen daha defterin yarısını bile dolduramadım." Defterin arka kapağında yazan sayfa sayısını bana gösterip bağırdı. "Üç yüz sayfalık büyük boy bir defter bu!"

Sinirle dişlerimi sıktım. "O defter söylediğin yalanlardan daha büyük değil. Her sayfasına önlü arkalı *bir daha yalan söylemeyeceğim* yazmazsan o masadan kalkamazsın!" Yalan söylemeyi alışkanlık hâline getiren bir çocuk için daha caydırıcı bir ceza bulamamıştım.

Salondaki uzun masanın bir ucuna onu oturtmuş, süründürüyordum. Üç saatlik tuvalet ihtiyacı dışında bu masadan kalkmasına izin vermediğim için sinirden burnumdan soluyordu. Tuvalet için masadan kalktığında bile kaytarmasın diye onunla gidip tuvaletin kapısında bekliyordum. O defteri bitirmeden onu rahat bırakmayacaktım.

Olcay içeri girip, "Tatlış bilgin olsun, Eflah Bey geldi," dedi kısık bir sesle. "Hikmet Hanım gerçekleri çarpıtıp Ferit Bey'in canını kırdığını ona anlatmaya gitti bile."

"Biliyor musun, son seçeneği başa alma fikri gittikçe beni cezbetmeye başladı," dediğimde gülerek dışarı çıktı. Her geçen gün o ispiyoncu cadıyı daha çok merdivenden itmek istiyordum.

Hikmet Hanım yalan yanlış onu bana karşı doldururken Eflah ile salona girdi. Dadı köşke geri döndüğünden beri neredeyse her akşam Eflah'ı kapıda bekliyordu. Eflah'ın soluklanmasına bile izin vermeden ona beni şikâyet ederek kafasını ütülediği için Eflah'ın yüzünde bezgin bir ifade vardı. Hikmet Hanım onu ne denli bıktırdığından habersiz, "Sadece Taner'in değil, yan köşktekilerin de huzurunu bozmaya başladı," demeye devam ediyordu. "Bu kıza karşı çok fazla müsamaha gösteriyorsun."

Eflah dişlerini sıkarak bir anda ona dönünce az kalsın çarpışacaklardı. Onu bir adım gerileten Eflah, "Kime haddinden fazla müsamaha gösterdiğim ortada!" dedi sert bir sesle. Bana sırtı dönük olduğu için sinirli yüzünü göremiyordum ama gergin omuzları görüş açımdaydı. "Seni buraya Taner ile ilgilenmen için getirdim, Ukde hakkındaki şikâyetlerin için değil! Ukde'yi saplantı hâline getirmekten artık eskisi gibi işini iyi yapamıyorsun." Duymak istediğim o sihirli cümlelerdi bunlar.

Hikmet Hanım'ın meymenetsiz suratı görüş açımda olduğu için Eflah'ın sert çıkışıyla nasıl bozguna uğradığını görüyordum. Gördüklerim beni fazlasıyla mutlu ederken Eflah'ın, "Bundan sonra ağzından Ukde hakkında tek bir şikâyet dökülürse buradan gidersin!" demesiyle mutluluktan ağlayabilirdim. Belki de

Hikmet Hanım'ı Eflah'ın gözünden düşürmek için ekstradan bir şey yapmama gerek yoktu çünkü kadın kendi kendini bitiriyordu.

Hikmet Hanım yaşadığı hayal kırıklığıyla dışarı çıkarken Eflah bize doğru döndü. Her gün yeni bir olayla onu canından bezdirdiğimiz için kaşları çatıktı, bakışlarıysa fazla sert. Taner ile yerimize sinmiştik çünkü onun öfkesinden payını alan sadece Hikmet Hanım olmayacaktı. Bizim de onun gazabına uğrayacağımızı görebiliyorduk. Dişlerini sıkarak yanımıza geldiğinde bizi ürkütecek kadar tersti bakışları. Başını eğip Taner'in defterine baktı, ne yazdığını gördükten sonra hızlı adımlarla dışarı çıktı.

Taner ile şoke olarak onun arkasından bakıyorduk. En az benim kadar kafası karışan Taner, gözlerini kapıdan ayırmadan, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Tuhaf, olanları açıklamamızı bile istemedi," dedim şaşkınca.

"Kızmadı da."

Rahatlayarak nefesimi verdim. "Af çıktığı için mutlu olmalıyız."

Daha yarısına kadar bile gelemediği defteri gösterdi. "Bana da af çıkar mı?"

"Sabaha kadar sürse bile hayır."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "En azından şansımı denedim."

"Cezadan kaytarmak için gösterdiğin çabayı takdir ediyorum."

"Çabalarım karşılık vermediği sürece kapat o çeneni."

"Benimle düzgün konuşmazsan sana üç yüz sayfalık yeni bir defter getiririm."

Eflah elinde bahsettiğim defterden birini tutarak geri dönünce Taner neredeyse ağlayacaktı. "Ama daha bunu bitiremedim."

Öfkesinden hiçbir şey kaybetmeyen Eflah'ın boynundaki damarlar şişmeye başladı. "Bu senin için değil. Burada yanlış şeyler yapan sadece sen değilsin!" Defteri kaba bir hareketle masaya atıp

olumcul sıvılarını bana dikti. "O defterin her sayfasına *bir daha kimsenin canını kırmayacağım* yazmazsın kendine yeni bir iş arar!"

Gürleyen sesiyle midem kasılsa da tehdit eder gibi buz gibi bir sesle konuşmaya devam etti. "Seni koyduğumda şimdi olduğun gibi abin ve Taner'e yakın olamazsın." Masaya koyduğu defteri işaret etti. "Başlasan iyi edersin," dedikten sonra çekip gitti. Bense kocaman gözlerle onun arkasından bakakaldım.

Az önce tam olarak ne yaşadığımı biri bana söyleyebilir miydi?

Küçük Taner başını kaldırıp şaşkın hâlime bakarak kıkırdadı. "Bana böyle bir ceza vermeseydin, o da senden örnek alarak sana böyle bir ceza vermezdi. İkimizi düşürdüğün durum için mutlu musun?"

"Kapat çeneni velet!" Onun yanındaki sandalyeye oturup defteri önüme çektim. "Bana yalan söylemeseydin tüm bunlar başımıza gelmezdi." Kalemliğini açarak kendim için kalem çıkardım. "Senin aksine ben sızlanmadan cezamı paşalar gibi çekerim." İlk sayfayı açıp *bir daha kimsenin canını kırmayacağım* diye yazmaya başladım. "Bu defteri doldurmak ne kadar zor olabilir ki?" Bir saatlik işti.

Bir Saat Sonra

"Bıktım, bu nedir ya!" diye sızlandığımda yanımdaki sandalyede oturan baş belası gülmeye başladı.

Kinayeyle, "Benim aksime sızlanmadan cezanı çekmeni takdir ediyorum," demesi beni deli ediyordu.

Sadece yirmi sayfa yazabilmiştim ve daha iki yüz seksen sayfa vardı! "Üç yüz sayfalık defter mi olurmuş? Ne bu, ansiklopedi mi?"

Ben de cezaya kaldığımdan beri Küçük Taner eğlenmeye başlamıştı. "Yaşattığını yaşıyorsun," diyerek güldü. "İlahi adalet bu olsa gerek."

"Canım yeterince sıkkın, bir de sen sinirlerimi bozma!"

İçeriye Sırma, Besime ve Olcay girdi ama yemek salonu yerine neden buraya geldiklerini anlamadım. Benim de cezaya kaldığımı görünce üçü de gülmeye başladı. Olcay elindeki masa örtüsünü on kişilik uzun masanın diğer ucuna sererken açık açık gülüyordu.

"Eflah Bey akşam yemeğini burada yemeye karar verdi." İçler acısı hâlimden ne kadar keyif aldığını saklamadan sırıttı. "Sanırım ikinizin de kaytarmadığından emin olmak istiyor."

"Henüz kaytarmadık ama bunun yollarını arıyoruz." Yalvaran gözlerle defterimi ona gösterdim. "Eflah Bey yemeğini yiyip salondan çıkınca buraya gelip benim yerime biraz da sen yazabilir misin?"

Taner buna dünden razıymış gibi hevesli bir şekilde gülümsedi. "Sırma da benim yerime defterime yazarsa seni amcama ispiyonlamam."

Bu işten kurtulmak için bana uzattığı zeytin dalını kabul ettim. "Anlaştık, bu işten birlikte yırtacağız."

Kızlar bir yandan yemek için masayı hazırlarken diğer yandan bizi süründürmek ister gibi kötücül bir sırıtışla birbirlerine baktılar. Bakışlarıyla anlaşmalarının ardından Olcay yönünü bize çevirdi.

"Benden sana yardım çıkmaz çünkü dün bir tavayla beni tehdit ettiğini hâlâ unutmadım." Şeytani bir ifadeyle başını yana doğru eğdi. "Ama enerji versin diye arada sana canım Amasya'nın kuru üzümlerinden biraz getiririm."

Şu an için tek sorunum buymuş gibi son söylediklerine itiraz ettim. "Üzüm kan yapar, enerji değil."

"Benim canım memleketimin üzümleri her ikisini de yapar."

"Ne memleketmiş arkadaş, canımızdan bıktık. Git fethet, kendi bayrağını dik, ülken yap Amasya'yı... Sen de rahat et biz de!" diye isyan ettiğimde alık alık suratıma baktı.

"Zaten ülke değil mi?" Lütfen şaka yapıyor olsun!

Suratım artık ne hâle geldiyse başını geriye atıp kahkaha attı. "Canım memleketimin fındıklarını daha çok yeseydin bu kadar kolay kandırılmazdın." Derin bir nefes aldım. Az kalsın yüreğime indiriyordu. Bir an onun ciddi ciddi Amasya'nın şehir olduğunu bilmediğini düşünmüştüm. Bilip bilmemesi aslında sorun değildi, asıl mesele Olcay gibi memleket âşığı birine Amasya'nın bir ülke değil, şehir olduğuna inandırmaktı.

Kızlar masayı hazırlayıp birbirinden lezzetli yemeklerle donattıklarında Taner ile ikimizin ağzının suyu akmaya başlamıştı. İkimiz de çok acıkmıştık. Masanın bizim olduğumuz ucuna hiç yemek koymamalarını neye yormalıydık? Umarım Eflah küçük bir yemek molası vermemize izin verirdi.

Eflah

Akşam yemeğinden önce duş alıp üzerimi değiştirmek biraz olsun sinirlerimi yatıştırmıştı. Ukde ve Taner arasındaki sorunlar gün geçtikçe çığırından çıkmaya başlıyordu. Üstelik Ukde'nin her hareketini bana yetiştiren Hikmet Hanım'ın da hiç çekilir bir yanı yoktu. Gün içinde olur olmadık şeyler için beni o kadar çok arıyorduk ki bana kafayı yedirtecekti. Kız nefes alsa ona batıyordu. Yakında fazla oksijen tüketiyor diye beni aramasından endişeleniyordum.

Yemek için alt kata inince holde bu tarafa doğru yürüyen Kenan ve Necip'i gördüm. Bıkkınlıkla burnumdan soludum. "Eviniz yok mu sizin? Neden her gece benim evimdesiniz?"

Necip çıkardığı ceketini Sırma'ya uzatırken o anlamasın diye, "Neden buraya geldiğimi iyi biliyorsun," dedi üstü kapalı. Ukde'den uzak durduğuma emin olmak istiyordu. Özellikle akşamları gelmesinin nedeni buydu. Ukde odasına çekilmeden önce buradan ayrılmıyordu.

Necip'in her gün buraya gelmek için haklı sebepleri vardı ama ya Kenan? Kıstığım gözlerimle ona bakmaya başladığımda son

Suratım artık ne hâle geldiyse başını geriye atıp kahkaha attı. "Canım memleketimin fındıklarını daha çok yeseydin bu kadar kolay kandırılmazdın." Derin bir nefes aldım. Az kalsın yüreğime indiriyordu. Bir an onun ciddi ciddi Amasya'nın şehir olduğunu bilmediğini düşünmüştüm. Bilip bilmemesi aslında sorun değildi, asıl mesele Olcay gibi memleket âşığı birine Amasya'nın bir ülke değil, şehir olduğuna inandırmaktı.

Kızlar masayı hazırlayıp birbirinden lezzetli yemeklerle donattıklarında Taner ile ikimizin ağzının suyu akmaya başlamıştı. İkimiz de çok acıkmıştık. Masanın bizim olduğumuz ucuna hiç yemek koymamalarını neye yormalıydık? Umarım Eflah küçük bir yemek molası vermemize izin verirdi.

Eflah

Akşam yemeğinden önce duş alıp üzerimi değiştirmek biraz olsun sinirlerimi yatıştırmıştı. Ukde ve Taner arasındaki sorunlar gün geçtikçe çığırından çıkmaya başlıyordu. Üstelik Ukde'nin her hareketini bana yetiştiren Hikmet Hanımı'n da hiç çekilir bir yanı yoktu. Gün içinde olur olmadık şeyler için beni o kadar çok arıyorduk ki bana kafayı yedirtecekti. Kız nefes alsa ona batıyordu. Yakında fazla oksijen tüketiyor diye beni aramasından endişeleniyordum.

Yemek için alt kata inince holde bu tarafa doğru yürüyen Kenan ve Necip'i gördüm. Bıkkınlıkla burnumdan soludum. "Eviniz yok mu sizin? Neden her gece benim evimdesiniz?"

Necip çıkardığı ceketini Sırma'ya uzatırken o anlamasın diye, "Neden buraya geldiğimi iyi biliyorsun," dedi üstü kapalı. Ukde'den uzak durduğuma emin olmak istiyordu. Özellikle akşamları gelmesinin nedeni buydu. Ukde odasına çekilmeden önce buradan ayrılmıyordu.

Necip'in her gün buraya gelmek için haklı sebepleri vardı ama ya Kenan? Kıstığım gözlerimle ona bakmaya başladığımda son

derece keyifsiz bir sırada, "Canım sıkkın," dedi. "Senin dışında kime gideceğimi bilemedim."

Gocunmuş gibi davranan Necip, "Ben ne güne duruyorum?" diye sordu.

Kenan tatsız bir şekilde gülüdü. "İlk sana geldiğim için aynı anda bu kapıdan girdik."

Ona kapıyı gösterdim. "İlk tercihini de alıp git evimden."

"Onca yolu geri dönmek için gelmedim." Kenan omzuma çarparak yanımdan geçti. Diğer omzuma çarpan Necip, "Yemek hazır mı, karnım aç," deyince kısık bir sesle küfrettim. Bazen bu ikisiyle neden hâlâ arkadaş olduğumu sorguluyordum.

Ukde ve Taner'e bir ders vermek için yemeği bugün onların olduğu salona hazırlattığım için Kenan ve Necip yanlış yöne gidiyordu. "Salonda yiyeceğiz bu akşam." İkisini durdurarak salonun olduğu tarafı gösterdim. "Buradan."

Bana doğru yürüyen Necip arkasında bıraktığı yönü gösterdi. "Yemek salonu varken neden yemeği senin salonunda yiyoruz?"

Sırma çoktan gittiği için holde yalnızca üçümüz vardık. Buna rağmen, "Kızın yüzünden," derken etrafımızı kontrol etmiştim. "Taner ile ikisi cezalı."

Kenan gülmemeye çalışarak yanaklarının içini dişledi. "Yine ne yaptılar?"

Salona doğru yürürken hatırladıklarımla tekrar kaşlarımı çattım. "Taner kendi topunu patlatıp ağlayarak Ukde'yi kandırmış." Gerçekleri Hikmet Hamm'dan değil, Olcay'dan öğrenmiştim. "Ferit'in topunu patlatıp kulağını çektiğine Ukde'yi inandırmış. Ukde de gidip adamın camını kırmış." Sabah ilk iş bir camcı ayarlayıp bunu telafi edecektim.

Kenan kahkaha attı. "O ikisi hiç şaşırtmıyor. Bu eve gelme sebebim bu işte, bir tek onlar keyfimi yerine getiriyor."

Yanıma yanaşan Necip, sol omzumdaki şeytanımız gibi yine aynı vesveseleri vermeye başladı. "Sana diyorum, kov gitsin şu kızı. Ukde ne anlasın dadılıktan." Taner'i düşünüyormuş gibi yapıp ilgili bir tavırla, "Çocuğun da kendine benzeteceksin," dedi.

Kenan bir kez daha güldü. "Bunu yapmayı hiç bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hem de hiç."

"Boşuna uğraşırsın." Dudağımın köşesi yavaşça kıvrıldı. "Kızına âşığım ve onu kovmayı düşünmüyorum." Ukde'nin burada olması bile bana nefes aldırırken kimse bana onu kovduramazdı.

Salona girdiğimizde gördüğüm manzara sinirlerimi yatıştırıp içimi bir hoş etti. Masanın yemek olmayan ucunda oturan Ukde ve Taner, ben gelmeden yemeğe bile başlamamıştı. İkisi de harıl harıl defterlerine yazı yazıp cezalarını çekiyordu. Onların bu görüntüsü o kadar tatlıydı ki ister istemez *Ukde karım olsa nasıl olurdu* diye düşünmeye başladım. Benim karım ve bu köşkün hanımı olduğunda muhtemelen bu manzarada değişen hiçbir şey olmazdı. Taner ile yine birbirleriyle didişip beni kızdıracak haylazlıklar yaparlardı. Önce onlara kızardım fakat bu hâllerini görünce yumuşar, yaptıkları her şeyi unuturdum.

Gözlerimin gördüğü bu manzarayı tüm hayatıma taşımanın bir yolu olmalıydı. Ukde'ye evlenme teklifi etsem kabul eder miydi? Benim için beyaz bir gelinlik giyip benim gelinim olur muydu? Bunun olması için sahip olduğum her şeyi feda edebilirdim. Bu tatlı kaçık kadının kocası olmak için neler yapmazdım ki. Eğer bana evet diyeceğine inansam bir saniye durmaz, çalışma odamın çekmecesinde sakladığım yüzükle karşısına çıkardım.

Onun için aldığım ve bir gün parmağına takmasını ümit ettiğim o yüzüğü hiç takmayacak olması canımı yakıyordu. Ukde benim aksime aşka boyun eğmiyor, babasının arkadaşıyla olmaktansa bana atan kalbini susturmayı yeğliyordu. Bu konuda benden daha güçlüydü. Ahlaki değerleri bir kenara itip bana teslim olmuyordu. Duygularına yenilip bana yakın olduğu anlarda bile

Çatal ve bıçağa uzanırken son derece katı gözlerle, "Bir gece yemek yemeyince ölmezsiniz," dedim. "Şimdi konuşmayı bırakın ve yazın."

"Küçük bir çocukla aynı cezayı alıyorum," diye sızlandı Ukde. "Bu çok utanç verici."

Alay ederek başımı omzuma doğru yatırdım. "Yan komşunun canını kırmak da öyle, Ukde Hanım."

"Taner beni kandırdı."

"Küçük bir çocuk tarafından kandırılacak kadar saf mısın?"

Kızaran yanaklarıyla başını önündeki deftere eğdi. "Evet, öyleyim." Çoğu konuda fazla masumdu.

Bundan nefret etsem de ikisini akşam yemeğinden menederek masada oyalandım. Kendim de yiyemedim. Onlar açken yemek boğazımdan geçmediği hâlde ikisi her baktığında yiyormuş gibi yaptım ama aslında hiçbir şey yiyemedim. Takındığım sert tutumu kırmamak için onları yemeğe çağıramadım fakat onlarsız da yiyemedim. Canımı sıkan saçma bir akşam yemeğiydi. Kenan ve Necip karnını doyurduktan sonra kızlar masayı topladı. Giden her yemeğe aç gözlerle bakan Ukde ve Taner bana kendimi berbat hissettirmişti.

Neden tuvalet bahanesiyle salondan çıkıp mutfakta bir şeyler yemiyorlardı ki! Geri döndüklerinde hiçbir şey anlamamış gibi davranabilirdim. Onları aç bırakmak onlara değil, sanki kendime verdiğim bir cezaydı! Biri bana emanet edilen ve oğlum gibi sevdiğim çocuktu. Diğeriyse aşkından deliye döndüğüm, taptığım kadındı. Hak ettiklerinde bile onlara karşı gaddar ve acımasız olamıyordum.

Yemek masasından kalkıp salondaki koltuklara oturmuştuk fakat sürekli başımı çevirip o ikisine baktığım için Kenan, "Kendine işkence etmeyi bırak," diye bana takıldı. "Bitirdiklerinde yerler. Akşam yemeğini birkaç saat geç yemeleri onları öldürmez."

Önüme dönüp sehpanın üzerindeki kumandayı aldım. "İkisi de." Aklımı başka şeylerle meşgul etmek için televizyondaki kanalı değiştirdim. "Bir bahaneyle dışarı çıksam nasıl olur?" Bu konudaki fikrini öğrenmek için bakışlarımı Kenan'a diktim. "Ben dışarı çıkınca yanlarına gidip onlarla konuş. Bir şeyleri bahane ederek sık sık salondan çıkmalarını ve her gittiklerinde mutfakta bir şeyler yemelerini söyle. Haberim yokmuş gibi ikisini yönlendir."

Necip kısık bir sesle gülerken Kenan inanamayan gözlerle bana bakıp. "Kendi koyduğun kuralları çiğnemelerini mi istiyorsun?"

"Sıktığımın kuralları, yeğenimi ve sevdiğim kadını aç bırakmamdan daha önemli değil."

"Oğlum, biraz sert olsana." Elini omzuma koyup bana bilmişlik taslamaya başladı. "Kadın kısmına çok yüz verirsen tepene çıkartırsın."

"Onu ayak altına düşürmektense tepeme çıkmasını yeğlerim."

Sinirlenerek elini omzumdan çekti. "Daha ilk tecrüben olduğu için kadınlar hakkında hiçbir halt bilmiyorsun. Sen böyle yaparsan ağzına ederler. Fazla merhametten maraz doğar!"

Gözlerimi kıstım. "Konumuz hâlâ Ukde mi?" Başka bir karın ağrısı olduğu çok açıktı.

Necip koltuğa yayılarak otururken önündeki çerezlere uzandı. "Kızım hakkında konuşup kafamı bozmayın benim." Avucunu leblebiyle doldururken kıskanç babalar gibi sert gözlerle Kenan'la bana bakıyordu. "Kendinize başka bir konu bulun."

"Babalık işini çok abarttığını düşünmüyor musun?" Sinirlerimi bozuyordu. "Kimse kızına kötü bir şey demiyor, demelerine de ben müsaade etmem." Duvardaki guguklu saati gösterdim. "Saat on iki oldu, git artık evine!"

Harıl harıl deftere ona söylediğim cümleyi yazan Ukde'yi gösterip, "O odasına gidip uyumadan bir yere gitmiyorum," dedi.

Kenan sırıttı. "Fllah'tan bu kadar şüphe ediyorsan senden sonra kızın odasına gitmeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Kenan'ın suratına yumruk atıp çenesini dağıtmaktan son anda kendimi alıkoydum. Necip, Ükde konusunda bu kadar tutucuyken onun aklına böyle şeyler sokmamalıydı!

Kenan'ın şuursuzca saf ettiği sözleri ciddi anlamda düşünen Necip, "Buraya taşınıyorum." deyince ağzı dolusu küfrettim. Bunun olmasından korkuyordum.

Sinirlenerek şiddetle karşı çıktım. "Evime yerleşmeyeceksin!"

Buna hakkı varmış gibi sahiplenircesine koltuğa iyice yayıldı. "Beni kovmayı deneyebilirsin ama bunu yapmadan önce Ükde'yi üzmeyi göze almalısın." Kollarını iki yana açarak tekli koltuğun kenarlarına yerleştirdi. "Ona kızımla daha çok zaman geçirmek için burada kalmak istediğimi söylerim." Gözlerimin içine bakarak sırıttı. "Bakalım o zaman beni kovmana izin verecek mi?"

"Siktir git lan evimden!" Yanımdaki kırlenti alıp sertçe suratına fırlattım. "Kızına elimi bile sürmüyorum, defol git!"

"Kızım burada kaldığı sürece hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Seni evimde istemiyorum!"

"Benden kurtulmak istiyorsan kızımı evinden kov!"

"Bunu yapmayacağım!"

"Ben de hiçbir yere gitmeyeceğim!"

Necip'in bu konuda ne kadar kararlı olduğu görünce kan beynime sıçradı. Sol tarafa döndüğüm gibi yumruğumu Kenan'ın suratına geçirdim. Benden yediği şiddetli yumruğa rağmen çenesini tutarken acıyla karışık güldü. "Bunu hak ettim." Piç kurusu daha fazlasını hak ediyordu!

Kahvelerimizi getiren Olcay'dan Kenan'ın çenesi için buz istedim. Olcay buz torbasını getirince onu alıp Kenan'a fırlattım. "Şunu çenene bastır. Morarırsa Piraye ile uğraşmak istemem."

Kucağına düşen buz torbasını alıp cebine koyarken sessizliğe gömülmüş karşısında irkildi. Pınar'ın adını duymak bile beynini bulandırmıştı. Bir süre bana onun bahsetmeyin. Bunda neyle suçlu

Kenan'dan duymayı beklemediğim sözlerin şaşkınlığıyla sessizliğe gömülerek Necip'e döndüm. Olanları o da bilmiyormuş gibi dudak bükmesi beni bozdu. "Çok sordum ama bana neyi olduğunu söylemedi.

Yok bir kafayla Kenan'ın ağzından laf almaya çalışmayı bıraktığım için Olcay dışarı çıkmadan önce, "Bize içki getir" dedim. "Birkaç şişe getir." Kenan içkiye dayanıklı olduğu için bir şeyi devirmeden sarhoş olmazdı. Onun her saati içtiği için ilkele durup kazanmıştı.

Birkaç Saat Sonra

Elindeki içki şişesiyle ayağa kalkmaya çalışan Kenan, "Beni artık sevmiyor!" diye bağırınca sinirden şakaklarımı ovuşturdum. Kenan'a içirtmek berbat bir fikirdi, özellikle de bunu kendi evimde yapmam fikirlerin en kötüsüydü.

İkinci şişenin dibine gelince körkütük sarhoş olmuştu. Hiçbir şeyi içinde tutamıyor, kelimeleri ağzının içinde sündürerek telaffuz ediyordu. O kadar sarhoştu ki mavi gözleri bile baygın bakıyordu. Sersemlemiş bir vücutla ayağa kalkamayınca direnmeyi bırakıp koltuğa düştü. Çektiği acının emaresi gözlerine yansırken ortada komik bir şey varmış gibi gülmeye başladı.

"Berbat bir herif olabilirim ama onu gerçekten çok seviyorum."

Son bir saattir hep aynı şeyi söylediği için Necip yüzünü ovuşturarak, "Bunu dinlemek zorunda mıyım?" diye sızlanınca güldüm.

"Evet çünkü onu evime sen getirdin."

Daha önce ona attığım kırlenti şimdi bana fırlatan oydu. "Ona içirten sensin!"

Aramızdaki tartışmadan bağımsız başını önüne eğen Kenan, "Bana düğünü ertelemekten bahsetti," diye sızlandı. "Eskiden

doğum için gün sayardı." Mavi gözlerine engel olamadığı yaşları akıtırken derin bir şekilde bana döndü. "Piraye artık beni sevmiyor. Bunu hissediyorum."

"Bunun için onu suçlayabilir misin?" Bu gece ona göz kulak olmak için sudan başka bir şey içmiyordum. Bardağımdaki suyu içerken Kenan'a olan bakışlarım alaycıydı. "Sadakasız peşin cehennem. Aklın fikrin kan kızda, belki de onu aldattığını öğrenmiyor."

Yüzü kasıldı. "Onu hiç aldatmadım!" Şaşırdım çünkü aldatmadığını söylerken tereddüt dahi etmemişti. "Beni kendinden her uzaklaştırdığında aldatmayı düşündüm ama bir kez bile bunu yapmadım. Bugün bile bir kadının koynunda değil, senin evin devsem beni aldatmakla suçlayamazsın!" Düşününce haklıydı. "Arkadaş ortamında kadınlardan bahsetmek çok doğal bir şey. Bu, onu aldattığım veya aldatacağım anlamına gelmiyor." Burnunun direği sızlamışçasına yutkundu. "Ama o beni aldatıyor."

"Kes zırvalamayı." Necip müdahale ederek oturduğu yerden öne eğildi. "Kendi kafanda kurduğun senaryolara gerçeklik katma. Piraye sana sadık bir kadın."

"Gerçekten öyle mi?" Tüm bunların tek suçlusu Necip'miş gibi Kenan'ın ona olan bakışları düşmancaydı. "Anlamıyor muyum sanıyorsun?" Normalde asla söylemeyeceği şeyi alkolün etkisindeyken çok kolay söylemeye başlamıştı. Hesap sorarcasına Necip'e baktı. "Beni gerçekten aptal mı sanıyorsun? Bir şeyleri görmezden gelmek gerçeklerin üzerini örtmüyor!"

Daha fazla konuşmasını istemediğim için hemen müdahale ederek, "Yeter bu kadar!" dedim. Sarhoşken ağzından çıkanlar Necip ile ikisini dönülmez bir yola sokabilirdi.

Ayağa kalkıp Kenan'ı da zorla kaldırdım. Konuşmasına müsaade etmeden kolunun altına girip onu salondan çıkardım. Merdivenleri çıkarken bana çok zorluk çıkarmıştı ama bir şekilde onu üst kata taşımayı başarmıştım. Konuk odalarından birine girip onu yatağın üzerine bıraktım. Sarhoş vücudu gürültüyle yatağın

üzerime düşerken, "Ellah," diye sızlanıp baygın gözlerle bana bak tı. "O en başından beri Necip'indi, değil mi?"

"Saçmalamayı kes! Öyle olsaydı Piraye onu seçerdi."

Gözünden süzülen bir damla yaşla içini acıtacak bir şekilde baktı ve "Piraye artık onu istiyor," diye fısıldadı. Başımdan aşağıya buz gibi sular dökülmüştü. Kenan'dan duyduğum sözlerin etkisiyle irkildim.

"Öyle oluyor muymuş? Önce bir arkadaşı seç, onunla işler yolunda gitmeyince diğerine meyillen. Oluyor mu lan böyle!" Piraye iki erkeği çirkin bir aşk üçgeninin içine çekmeyi nihayet başarmıştı!

"Şimdi beni iyi dinle!" Üzerine eğilirken kaşlarım çatıktı. "Piraye'nin sadakatinden şüphe edebilirsin ama Necip'ten asla! Necip senden önce onu seviyordu, Piraye'yi bize anlatırken daha çocuktuk! Necip senin için çocukluk aşkından vazgeçti. Evet, onu sevmeyi hiç bırakmadı ama sana ihanet de etmedi."

Kenan'ın bunları bildiğini biliyordum. Biliyordu ama hep bilmiyormuş gibi davranmıştı. Aralarındaki dostluğu korumak için Necip'in Piraye'ye olan hislerini bilmiyor, bakışlarını görmüyormuş gibi davranıyordu. Bundan sonra da bilmiyormuş gibi davranmalıydı. Mavi gözlerinin en derinine bakıp, "Kimi ne zaman sevip ne zaman sevmeyeceğimize biz karar veremiyoruz," dedim. "Necip'in seçme şansı olsaydı sence arkadaşını seçen bir kadını sever miydi?" Sonradan dâhil olup Necip'in sevgisine ihanet etmişken Kenan'ın bu konuda Necip'i suçlamaya hakkı yoktu.

Yıllar sonra ilk kez arkadaşına karşı yaptığı yanlışı kabul ederek içli gözlerle, "Hata yaptım," dedi yorgunca. "Necip'e ihanet ettim." Islak kirpiklerinin arasından bir damla gözyaşı daha aktı. "Benden intikam alıp o da bana ihanet eder diye çok korkuyorum."

"Necip öyle biri değil." Ona kefil olarak başımı iki yana salladım. "Yapsaydı yıllar önce Piraye'yi senden çalmaya çalışırdı."

"O zamanlar Piraye ondan hoşlanmıyordu."

"Şimdi de hoşlanmıyor aslında." Piraye'nin davranışlarının sebebi Necip'e karşı gelişen hisleri değildi. "Ukde geldiğinden beri Necip'i törpülüyor." Acı bir tebessümle başımı salladım. "Görmüyorsun, değil mi? Necip çok değişti. Kızının ondan utanacağı bir baba olmak istemiyor. Ukde'nin gurur duyacağı bir baba olmak için Piraye'ye olan hislerini bastırıyor. Necip ona olan ilgisini kesince Piraye onun farkına vardı. Piraye'ninki hoşlantı veya aşk değil, ilgi budalalığı." Böyle olduğunu görebiliyordum.

Kenan'ı bırakıp aşağıya indim. Ukde ve Taner kendi aralarında tartışarak bâlâ onlara verdiğim ödevi yapıyordu. Kenan ve Necip'in yanında bu ikisi melekti. Yürüyüp salonun diğer ucuna geldiğimde gördüklerimle bir küfür savurdum. Bu seferde Necip içmeye başlamıştı. "Yeter lan, içip içip evimde sızamazsınız!" Neden bunlarla ben uğraşmak zorundaydım!

Henüz bir kadehten fazla içmediği için Kenan'ın aksine ayık görünüyordu ama en az Kenan kadar berbat bir durumdaydı. "Neden onu susturdun?" Başını omzuna eğip oturduğu yerden alaycı gözlerle bana baktı. "Konuşacaktı, belki de beni suçlayacaktı." Acı çeker gibi güldü. "Bana en başından ihanet eden o değilmiş gibi ona ihanet edip etmediğimi soracaktı."

Sıkıntı içinde derin bir nefes alıp yanına oturdum. "Kenan'ın dört dörtlük bir insan olduğunu savunmuyorum ama burada suçlayacağın tek kişi o değil." Kenan, Piraye'yle zorla olmamıştı veya onunla beraber olması için onu zorlamamıştı. Bunun tüm suçunu Kenan'a yıkmak doğru değildi. Kenan masum demiyordum ama olanların tek suçlusu da değildi.

"Bana ne kadar inanırsın bilmem ama Piraye'nin yaptıklarıyla bir ilgim yok." Arkamda bir yere bakarak iç çekti. "O gelecekten geldi. Piraye'den uzak durmamı istiyorsa haklı bir sebebi olmalı." Burukça gülümsedi. "Her ne kadar boyum kadar kızım olmasından nefret etsem de ben onun babasıyım. Kendi babasının kötülüğünü isteyecek değil ya, bu konuda kızımı dinleyeceğim." Yukarıda Kenan'a bahsettiğim tam olarak buydu. Necip kızı için değişmeye çalışıyordu.

Bir süre daha Necip ile bu konu hakkında konuşmaya devam ettik. Artık esnemeye başladığım için ayağa kalktım. "Yukarıdaki konuk odalarından birinde kalırsın." Ukde buradayken istesem de onu bu evden kovamazdım çünkü gitmeyecek kadar inatçıydı.

Necip ile ayağa kalktığımızda gördüğümüz manzara bizi duraksattı. Ukde ve Taner o masanın ucunda uykuya dalmışlardı. Saat neredeyse dört olmak üzereydi, yani bu beklenen bir şeydi. Sırf bundan sonraki günlerde de benzer hataları yapmasınlar diye onlara verdiğim ceza yüzünden gecenin dördüne kadar o masadan kalkmadılar. Üstelik aç bir şekilde uyumuşlardı. Kendimi daha önce hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. İç çekerek onlara doğru yürüdüm.

Necip arkamdan gelirken, "Kendini suçlamayı bırak," dedi, sesi keyifli geliyordu. "Arada böyle cezalar gerekiyor."

Yanlarında durduğumuzda, ikisinin de defteri başlarının altındaydı. Yorgunluktan sızıp kalmışlardı. Önce Taner'in defterini yavaşça başının altından çekip baktım. *Bir daha yalan söyleme-yeceğim* yazısını ondan istendiği şekilde tüm sayfalara yazmıştı. Defteri biraz karıştırınca tek bir satırı bile boş bırakmadan gayet düzgün bir şekilde yazdığını gördüm. Ukde'nin defterine bakan Necip az kalsın kahkaha atacaktı.

"Benim kızım olduğu nasıl da belli." Defteri bana uzattı. "Hızlı bitirmek için ilkokulda ben de hep kocaman yazılarla yazardım."

Deftere bakana kadar neyden bahsettiğini anlamadım. Her sayfayı hızlıca doldurmak için kocaman yazılarla *bir daha kimsenin canını kırmayacağım* yazdığını görünce neredeyse ben de gülecektim. Üstelik bazı sayfaları atlayarak hatta yırtarak bitirmeye çalışmıştı. Kopardığı sayfaların yeri belli oluyordu.

"Taner en ince ayrıntısına kadar üzerine düşeni yaparken senin kızının yaptığı şeye bak." Homurdanarak başımı iki yana salladım. "Neslimiz nasıl da bizi yansıtıyor." Çocukken ben de tıpkı Taner gibi aldığım her cezayı hakkıyla yerine getirirdim ama

Necip kaytarmak için her yolu denerdi. Sanki kopyalarımıza bakıyorduk.

Çok yoruldukları için onları uyandırmak yerine yataklarına taşımaya karar verdik. Necip, Ukde'nin üzerine eğilince kaşlarımı çattım. "Babası olman sikimde bile değil, onu kucağına alamazsın! Sen Taner'i taşı." Necip'i kenara iterek eğilip Ukde'yi kucağıma aldım. Onu benden başka kimse kucağına alamazdı.

Onu kollarımın arasına alıp sandalyeden kaldırdığımda göğsüme sokulması, benim için tarifi olmayan bir histi. Başını göğsüme yaslayıp kollarımda uyuması onu hep böyle taşıma isteğimi arttırıyordu. Necip'in çıkardığı homurtular uyarı anlamında olduğu için gülümseyerek Ukde'yi izlemeye son verdim. "Yaptığın en iyi ve en güzel şeyi kollarımda tutuyorum." Necip'i kızdırarak kapıya yürüdüm. "Hayattaki tek başarın bu olabilir."

"Senin için yapmadım onu!"

"Daha onu yapmadın bile... Üzerinde hak iddia edemezsin."

Arkamdaki sinirli sesini duydum. "Onu kimden yaptığımı söylese işimi kolaylaştırırdı!" Asıl karışık olan da buydu. Ukde'nin annesi Piraye'ydi, yani kabul etmek istemesem de Necip'in Piraye ile olacağı günler uzakta değildi. Kenan'ın bunun üstesinden nasıl geleceğini bilmiyordum. Yukarıda ona Necip'i savunurken Ukde'nin annesinin Piraye olduğunu tamamen unutmuştum. Bundan daha kötü günler bizi bekliyordu.

Ukde'nin odasına girip onu yavaşça yatağına bırakmak istediğimde, yaslı olduğu göğsümden ayrılmak istemiyormuş gibi huysuz mırıltılar çıkarmaya başladı. Boynuma doladığı kollarını sıkılaştırıp dudaklarını büzünce tebessüm ettim. "Uyanıkken de şöyle hareketler yapsan ne var." Keşke sadece uykudayken bana böyle sırnaşmasaydı.

Yavaşça onu yatağa bırakıp boynumdaki kollarını çözdüm. Sarı saçları altından sırmaymış gibi yastığına döküldü. Kıvrımlı kirpikleri kapalı olduğu için onun güzel gözlerini göremiyordum. Bal rengi gözlerindeki o inatçı bakışı görmek için içimde delice

bir istek oluştu ama onu uyandırmaya kıyamadım. Üzerini yavaşça örttükten sonra yatağının kenarına oturup bir süre onu izledim. Avuçlarımın arasına aldığım eline küçük bir öpücük konduruken gözlerimi onun güzel yüzünden ayırmıyordum.

"Seni o kadar uzun zamandır bekliyorum ki... Sen hep düşlediğim o kadınsın." Tüm hayatım onu beklemekle geçmiş gibiydi. Hiç ummadığım bir anda ansızın kapıma gelen bu kadını gördüğüm ilk andan beri beklediğim *o kadın* olduğunu hissetmiştim.

Avucumdaki elini hafifçe sıkarken içli gözlerle, "Korkuyorum be güzelim," diye fısıldadım. "Seni bu kadar geç bulmuşken bu kadar erken kaybetmekten korkuyorum." Oysaki o gitmeyi kafasına koymuştu. Bende yaratacağı acıları zerre kadar düşünmeden benden gitmeyi düşünüyordu.

Uzanıp dudaklarına tüy kadar hafif, küçük bir öpücük kondurdum. "Seni tahmin bile edemeyeceğin kadar çok seviyorum." Benim onu sevdiğim kadar, bir daha kimse tarafından sevilmeyecekti. Çünkü kimse bu kadar imkânsızlık içinde birini böylesine sevemezdi. Onu her şeyim yapacak kadar çok seviyordum. Odasından çıkarken içim buruktu. Onu karım yapmak isterken onunla ayrı odalarda uyuyorduk. Geçen her günle ondan uzak durmak daha da zorlaşıyordu.

BÖLÜM 10
DEĞİŞEN VE SON BULAN HİSLER

"Görünürde annemdi ama yanağıma değen sert parmakları bir düşmanın eline sahipti."

Bu sabah uyandığımda omzumda bir ağrı vardı. Üzerimi değiştirip odamdan çıkarken omzumu ovuşturup kısık bir sesle sızlanıyordum. Allah'ın lanet ettiği o ceza yüzünden geç saatlere kadar aptal bir defterle ayrı ayrı yazıp durmuştum. Yatağıma nasıl girdiğimi bile hatırlamayacak kadar kendimden geçmiştim. Kahvaltı için yemek salonuna girerken merdivenden inen Küçük Taner'i gördüm. O da benim kadar yorgun ve uykulu görünüyordu. O da omzunu ovuşturuyor, kalem tutan kolundaki acıyı bastırmaya çalışıyordu.

Yanıma geldiğinde asık bir suratla, "Bir daha yalan söylemeyeceğim," deyişi çok tatlıydı. En azından birimiz dersini almıştı ya da ikimiz.

"Ben de bir daha kimsenin canını kırmayacağım." Allah'ın vicdan diye bir şey yoktu.

Taner ile dün gecenin yorgunluğuyla sızlanarak içeri girdiğimizde herkes yemek masasının etrafındaki yerini almıştı. Ellah Hikmet Hanım, Necip hatta Ferit Bey ve Handan Hanım bile buradaydı. Bunlar da her gün bizdeydi. Ev yol geçen hanına dönmüştü. Masadaki herkes dün gece aldığımız cezayı biliyor olmalıydı ki bıyık altından gülerek bize bakıyorlardı.

Taner ayaklarını yere vura vura sandalyesine doğru yürürken, "Bu çok aşağılayıcı," diye söylendi.

"Sen daha altı yaşındasın, bir de beni düşün." Kısık bir sesle söylenerek yerime oturdum. Daha sonra masadakilere kısaca bakıp küskün bir sesle, "Sabahınız hayırlı şerifli bir şey olsun," dedim.

Sırf bir cam yüzünden başıma gelenlerden sadistçe keyif alan Ferit Bey, "Sabah şerifleriniz hayırlı olsun mu demek istediniz?" diye beni düzeltti.

İçler acısı hâlimden zevk aldığı için ona da kızgındım, bu yüzden, "Ondan işte," dedim somurtarak. "Ondan olsun sizlere." Bunu bela okur gibi söylemem masadaki birkaç kişiyi güldürmüştü.

Ferit Bey tam bir şey söyleyecekti ki Necip gülerek, "Boşuna uğraşma," dedi eğlenen bir sesle. "O cümlenin doğrusunu söyleyemiyor."

Bakışlarımı önüme indirince tabağımdaki ballı kurabiyeleri gördüm. Başımı yan tarafa çevirdim, Taner'in de tabağında en sevdiği kekleriden vardı. Taner ile aynı anda Eflah'a baktığımızda hemen önüne döndü ama bize olan bakışlarını yakalamıştık. Dün gece bizi aç bıraktığı için vicdan azabından kıvranıyor olmalıydı. Bu yüzden yememiz için sevdiğimiz şeyleri tabağımıza koydurmuştu.

Tabağımı kendimden uzaklaştırarak, "Yemeyeceğim," dedim huysuzca. "Elimi ağzıma götüremeyecek kadar kolum ağrıyor."

Benden örnek alarak Taner de tabağını kendinden uzağa itti. "Kolum bu kadar kötüyken hiçbir şey yiyemem."

Eflah'a kötü hissettirmek için omzumu ovuşturdum. "Sanırım kolum felç geçirdi." Bedbaht bir ifadeyle masadakilere sırasıyla bakmaya başladım. "Bu gencecik yaşımda kalan hayatımı tek kolla geçirmek zorundayım." Ferit Bey'de bakışlarım durduğunda kaşlarım çatıldı. "Üç yüz sayfalık bir deftere *bir daha kimsenin canını kırmayacağım* yazmak kolay değildi! Canınızı kırdığım için mutlu musunuz?"

Gülmek ve afallamak arasında bir yerde bocaladı. "Canını kırdığımız için beni mi suçluyorsunuz?"

"Senin de ne kıymetli canın varmış, Ferit amca!" Taner beni savunarak sağ kolumu tutup havaya kaldırdı ve kolu tak diye masanın üzerine düştü. "Senin canın yüzünden kolumuzu kaybettik."

"Sol elimi kullanmayı bilmiyorum," diye sızlandım. "Sağ elim ölmüşken sol elle yemek yiyemem."

"Hepsi Ferit amcanın canı yüzünden. Açız ama yemek yiyemiyoruz."

"Kesin şunu asiler!" diyen Eflah bize karşı sert görünmek için kaşlarını çattı ama her an kahkaha atacakmış gibi görünüyordu.

"Sorun çıkarmayı bırakıp karnınızı doyurun." Ciddiyetini korumak için insanlık dışı bir çaba gösterirken omuzlarını dikleştirdi. "Evimde isyan ve grev istemiyorum. Ya şimdi tabağınızdaki şeyleri yersiniz ya da mutfağın kapısına kilit takarım ve akşama kadar aç kalırsınız."

Açlıktan karnımız guruldadığı için önce tabağımızdaki şeyler baktık, daha sonra da Eflah'a. Bu konuda ne kadar ciddi olduğunu görünce kendimizden uzaklaştırdığımız tabakları aynı anda önümüze çektik. Taner keki, ben de ballı kurabiyeyi sol elimle aldım. Sağ kolumuzu kullanamadığımızı onlara göstermek istiyorduk ama aslında kolumuzun pek bir şeyi yoktu. Bunu gören Handan kıkırdadı. "İleride çocuğum olursa ona böyle eğlenceli bir dadı istiyorum."

"Önce seni alacak birini bulmalısın." Aralarında fazlaca samimiyet olmalıydı ki Necip gücendirme endişesi taşımadan onunla uğraşmaya başladı. "Bence bu en son endişeleneceğin şey olmalı. Evde kalma ihtimalin daha büyük."

Ferit Bey poğaçalardan birine uzanırken, "Uğraşma kızla," diye ona çıkıştı. "En son ona kimse seni almaz dediğinde ertesi gün ağlayarak *ben evlenmek istiyorum* demişti ve o zamanlar henüz on iki yaşındaydı."

Necip gür bir kahkaha attığında Handan'ın çilli yanakları kızarmaya başladı. "Annem beni süpürgeyle kovalamıştı."

Sırma içeri girip, "Efendim," diyerek Eflah'a döndü. "Piraye Hanım geldi." Necip'in yüzündeki tüm gülümseme silindiğinde Eflah derin bir nefes alarak, "Buyursun gelsin," dedi.

Sırma dışarı çıktıktan kısa süre sonra Piraye içeri girdi. Ona çok yakışan kahverengi keten bir elbisenin içinde masadakilere gülümseyerek selam verdi. Daha sonra bakışlarını Eflah'a dikip, "Dün geceden beri Kenan'a ulaşamıyorum," dedi onun için endişelenerek. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Akşam çok içtiği için hâlâ uyanmadı." Eflah ona masayı gösterdi. "Kahvaltı yapmadıysan bize katıl."

Masada o kadar boş sandalye varken Piraye, Necip'in yanına oturdu. Dün gece kendi aralarında konuştukları şeyi tam olarak duyamamıştım ama Kenan ve Piraye arasında bir sorun olduğu anlaşılıyordu. Necip bunun ortasında kalmak istemediği için Piraye onun yanına oturunca çok gerildi. Şimdi Kenan bu kapıdan içeri girip ikisini yan yana otururken görünce çok yanlış anlardı. Dün geceki gözlemlediklerim Kenan'ın Necip'ten şüphe etmeye başladığını gösteriyordu.

Necip kapıya kısa bir an bakınca benimle aynı endişeleri paylaştığını gördüm. Bu konuda yardım alacağı tek kişi benmişim gibi gözlerini bana kenetleyince ne istediğini anladım. Masadakilerin dikkatini çekip Piraye'ye kötü hissettirmeden bir şekilde onu oradan kaldırmamı istiyordu. Pekâlâ, bakalım Necip'i o sandalyeden kaldırabilecek miydim?

Sağ elimi çay fincanıma doğru uzatıp herkesin duyabileceği bir sesle acı içinde inledim. Necip bu küçük girişimime balıklama atlayıp, "İyi misin?" diye sordu sahte bir endişeyle.

Dudaklarımı büzerek sızlanmaya başladım. "Kolumu kıpırdattıkça omzum çok acıyor." Omzumu sıkmaya başladım. "Kramp girmiş olmalı."

Bir saniye bile beklemeden yerinden kalkıp yanıma geldi. "Öyle sıkma, daha kötü yapacaksın." Sağ kolumu tutup yavaşça hareket ettirmeye başladı. Kramplardan zerre kadar anlamıyordu ama ne yaptığını biliyormuş gibi kolumu sağa sola oynattı. Koluma gereken tedaviyi yapmış gibi başını eğip yüzüme baktı. "Şimdi nasıl?"

Kolumu hareket ettirip, "Vay canına," dedim etkilenmiş gibi. "Bu işten gerçekten anlıyorsunuz." Hayır, anlamıyordu çünkü kolum şimdi eskisinden daha kötüydü. Ona yanımdaki hoş sandalyeyi gösterip, "Yanımda oturur musunuz?" dedim yalvaran bakışlarla. "Tekrar kramp girdiğinde daha hızlı müdahale edersiniz."

Kendi için değil de bunu benim için yapıyormuş gibi isteksiz görünerek, "Öyle olsun bakalım," dedi ve yanıma oturdu. Eflah'a

Ninova

baktığımda baba-kız ne yapmaya çalıştığımızı anlamış gibi bıyık altından gülerek çayını yudumluyordu.

Önüme dönmüştüm ki tam karşımda olan Piraye'nin nefret dolu bakışlarıyla karşılaştım. Tıpkı Eflah gibi o da neyin peşinde olduğumu ve Necip'i bilinçli bir şekilde onun yanından kaldırdığımı anlamıştı. Bu yaptığım için bana kızabilir veya öfkelenebilirdi ama nefret biraz fazla değil miydi? Son günlerde yaşadığı her şeyin tek suçlusu benmişim gibi annemin gözlerinde yoğun bir nefret vardı. Benim gelişimle düzeni bozulduğu için nerede yanlış yaptığını kendine sormuyor, her şeyin tüm faturasını bana kesiyordu.

Handan'ın konuşup annemin dikkatini dağıtmasına sevinmiştim çünkü bana olan sert bakışları kanımı donduruyordu. Handan bana nasıl bir iyilik yaptığından habersiz alaycı bakışlarını Necip'e dikti. "Demek kramplar hakkında bilgilisin. Peki, ne zamandan beri?"

Necip'in kahve gözlerinden haylaz bir parıltı geçerken dudağının köşesi kıvrıldı. "Geçen yıl Türkiye'ye gelişinde az kalsın boğulacağından beri."

"Beni havuza iten sendin."

"Su korkunu yenmeni istemiştim."

"Yüzmeyi bilmiyordum!"

"Seni havuza itmeden önce bunu söyleyecektin."

"Anlatmaya çalışmıştım."

Necip güldü. "Suyun içinde çırpınırken gayet güzel anlattın." Hınzırca Handan'ın gözlerinin içine bakarken kahvelerinde sadece ikisinin anlayacağı bir ima vardı. "Seni havuzdan çıkarıp kurtaran bendim." Handan'ın yanakları ısınmaya başlayınca gözlerini kaçırdı. Neden bu kadar utandığını anladım. Sanırım Necip ona suni teneffüs yapmıştı.

Dikkatimi çeken bir şeyi merak ederek işaret parmağımla önce Handan'ı, daha sonra da Necip'i gösterdim. "Siz ikiniz hep böyle atışacak bir şeyler bulur musunuz?" Birbirleriyle çok fazla uğraşıyorlardı.

Ferit Bey hoşnutsuz bir suratla bana cevap verdi. "Ne zaman yan yana gelseler hep böyleler."

Dudaklarım kıvrıldığında bombanın fitilini çekmek için bir saniye bile beklemedim. "Dışarıdan bakınca birbirleriyle flört ediyorlarmış gibi görünüyorlar." Necip içtiği çayı püskürterek çıkartırken Handan utançtan neredeyse masanın altına girecekti. Eflah ve Ferit Bey ise birkaç küfür savurmuştu. Züleyha olmuyorsa belki Handan olurdu. Neden şansımı denemeyecektim ki? Babaannemin çöpçatanlık meziyetlerini almış olmalıydım.

Sözlerime ters cevap tam da beklediğim kişiden geldi. Piraye bana haddimi bildirmek ister gibi bakarken masadakilerin dikkatini çekmeyecek bir sakinlikle, "Bundan daha fazla saçmalayamazdın," diyerek burun kıvırdı. "Necip ve Handan'ın kardeş gibi olduğunu herkes bilir."

"Ama kardeş değiliz." Asıl bomba etkisini Necip'in sözleri yaratmıştı. Hiç beklemediğim bir çıkış yapıp Piraye'yi artık durdurmak ister gibi ona bakıyordu. Piraye'nin onu rahat bırakıp Kenan ile olan ilişkisine yoğunlaşmasını istiyordu. Nasıl ki yıllar önce Necip'i görmezden gelip Kenan'ı seçtiyse şimdi de aynı şeyi yapmasını istiyordu. Belki de Necip'in Piraye'den aldığı bir intikamdı bu. Başıyla Handan'ı işaret edip, "O benim kardeşim değil," dedi. Piraye'nin suratı kaskatı kesilmişti. İşte bu ilahi adaletti.

Piraye'nin bakışları altında Necip'in gözleri Handan'ı buldu. "Beni sakın abin yerine koyma çünkü kardeşim değilsin!" dedikten sonra masadan ayrılıp dışarı çıktı. Onun arkasından şaşkınca bakan Handan tebessümünü gizlemeye çalıştı. Gözlerim irice açıldı. Handan, Necip'ten hoşlanıyordu, değil mi? Bu yüzden her fırsatta ona laf atıp duruyordu. Necip, Piraye'ye haddini

yaklaşmak için böyle şeyler söylerken Handan'ın ona karşı bazı hisler beslediğinden haberi yoktu.

Ferit Bey ne düşüneceğini bilmez bir hâlde Hilal'a dönüp Necip'in girdiği yönü gösterdi. "Arkadaşım az önce kardeşime mi çıktı?"

"Benim olduğu kadar senin de arkadaşım." Hilal yaşadığı stresten yüzünü ovuşturup, "Kimin ne karıştırdığına artık yanıyorum," dedi küfreder gibi. "Dışarıdaki tüm entrikaları evime taşımayı bırakın! Neden sürekli evime geliyorsunuz?" Kalkacak gibi olmuştu.

Kızmasını beklerken Ferit Bey gülerek Handan'a döndü. "Seni benden isterse bir dakika bile düşünmeden seni ona veririm," dediğinde bu sözlerin Piraye üzerindeki etkisinden haberi bile yoktu. Kardeşine sataşarak, "O piç kurusu yıllardır sana evde kalacaksın deyip duruyor," dedi. "Sırf onun başına kaldığını görmek için bile bunu yaparım."

Handan kızaran yanaklarıyla kükredi. "Ben sana annem ve babamın emanetiyim. Kapıya gelen her görücüyü nasıl kaçırdığımı iyi biliyorum." Koluyla abisinin koluna vurdu. "Benden kurtulmak istiyormuş gibi davranmayı bırak." Konuyu geçiştirdi ama Necip'i istemediğiyle ilgili hiçbir şey söylemedi.

Bir süre sonra yemeğini yiyen masadan kalktı. Ben kaldım ve bunun için iyi bir sebebim vardı. Kenan'ı burada beklemek istediğini söyleyen Piraye de masadaydı. Diğerlerinin peşinden gitmememin bir sebebi de oydu çünkü Kenan için değil, benim için masadan ayrılmadığımı biliyordum. Ne söyleyeceğini duymak için yemeği ağırdan alıyordum.

Ballı kurabiyeden bir ısırık alırken Piraye'nin, "Neyin peşindesin?" diyen sesiyle başımı kaldırdım. Bastırmaya çalıştığı bir öfkeyle beni izliyordu. "Önce Züleyha şimdi de Handan." Çabamla alay ederek güldü. "Şansını demeyi hiç bırakmayacaksın, değil mi?"

Aldığım tek bir lokmayı boğazımda bıraktığı için masadan kalkıp pencereye doğru yürüdüm. "Neyden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Bırak şimdi bu aptal ayaklarını." Peşimden gelip kolumdan sertçe tutarak beni kendisine doğru çevirdi. "Senin benimle derdin ne!" Kolumu sıkıp benden hesap sormasına hayret ettim. Onun düşmanı olduğuma gerçekten inanıyordu.

Kolumu çekerek aramıza biraz mesafe koydum. "Asıl sizin kendinizle veya mutluluğumuzla derdiniz ne?" Onu anlamaya çalışarak baktım. "Kenan ile evliliğin eşiğindesiniz ama Necip'in ilgisini de istiyorsunuz." Neyin peşinde olduğunu bir türlü anlayamıyordum. "Aynı anda ikisine birden sahip olmazsınız. Yaptığınız şey çok iğrenç ve mide bulandırıcı."

Onun tarafından hiç beklemediğim bir şekilde susturuldum. Onu yargılamam öfkelenmesine neden olduğu için daha ben ne olduğunu anlamadan elini kaldırıp yüzüme sert bir tokat attı. Elinin şiddetiyle başım omzuma doğru düşerken acıyan, yanan ve parmaklarının etkisiyle ısınan yanağımda sarsıcı bir his vardı. Tokadının basıncını uğuldayan kulaklarımda hissederken hayal kırıklığıyla doldum. Annemin tokadının izini yanağımda taşıyordum.

Geldiğim yerde onunla yirmi beş yıl geçirmiştim ve bir kez olsun bana elini kaldırmamıştı. Buraya geleli daha birkaç ay olmamışken annem bana vurmuştu. Onun için kurşunların önüne atlamaya bile istekli kızına vurmuştu. "Beni yargılamadan önce kendine bak!" Benden tiksiniyormuş gibi yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Burada iğrenç ve mide bulandırıcı biri varsa o da sensin!" Beni göğsümden sertçe iterek kendinden uzaklaştırdı. "Babasının arkadaşına âşık olan birisin sen! Başkalarını yargılamadan önce dön de kendine bak!"

Sözleri acıttı.

Kanattı.

Ama öldüremedi.

(Yıldırmaktan beter etti ama öldürmedi.

Elimi vurduğu yanağıma bastırıp dolan gözlerle ona baktım. "Haklı olabilirsin ama beni senden farklı kılan bir şey var." Sözlerimin bende yarattığı depremden dolayı kendimi enkazın altında kalmış gibi hissediyordum. Buna rağmen hissettiğim acıya direnip onunla göz kontağı kurdum. "Ben senin gibi yanlışlarımda ısrarcı değilim. Yaptığım hatalara sıkıca sarılmıyor veya ona tutunmuyorum."

Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşın sıcaklığıyla başımı iki yana salladım. "Yanlışlarıma koşmak yerine onlardan kaçmaya çalışıyorum. Ne kadar işe yaradığı umurumda değil çünkü deniyorum, çabalıyorum ve gerçekten direniyorum." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "İşe yaramasa bile en azından bu aşktan kurtulmak için bir çaba gösteriyorum." Onu işaret ettim. "Ama sen tam tersini yapıyorsun."

Onunla ne yapacağımı bilmediğim için çaresizlik içinde ona baktım. "İflah olmuyorsun, ders çıkarmıyorsun ve kalbinin arzuladıklarından utanmıyorsun. Bunu nasıl yapıyorsun?" Yolmak istercesine parmaklarımı saçlarımdan geçirip bir tutam saçımı çekiştirdim. "Ben Eflah'a bakarken bile kalbim ona attığı için kendimden iğreniyorum. Sen nasıl hiç utanmadan iki arkadaşı birden arzulayabiliyorsun!"

Kaşlarını çatarak öfkeyle yanan gözlerle tam bana bir şey söyleyecekti ki, "Kendine gel artık," dedim âdeta ona yalvararak. "Kendine zarar veriyorsun, dur artık!"

Anne n'olur dur, diye haykırmak isterken ona yalvardım. "Durmazsan kendinle Necip ve Kenan'ı da ateşe atacaksın." Durmalıydı, bunu en çok kendi için yapmalıydı yoksa onu koruyamazdım. Benim annemse duygularının üstesinden gelip doğru olanı yapmalıydı çünkü kızı öyle yapıyordu.

Tek kelime etmesine izin vermeden gayet kararlı bir şekilde gözlerinin içine baktım. "İzin vermeyeceğim! Kendinle onları da bitirmene izin vermeyeceğim!" dedikten sonra yanından geçip

hızlı adımlarla salondan çıktım. Neye mal olursa olsun anneni kendi hırslarından koruyacaktım!

Eflah görmeden attığı tokadın izini kapatıcılarla gizlemeliydim.

Bugün herkes Adarların köşküne davetliydi. Ferit nihayet birkaç bahçıvanla köşkün bahçesini daha katlanır bir hâle getirdiği için dostlarını evine davet etmişti. Kadınlar bahçedeki kamelyada soğuk içeceklerini içip güneşten korunurken erkekler bahçede barbekü yapıyordu. Herkesin keyfi oldukça yerindeydi ya da bu konuda iyi rol yapıyorlardı. Herkesin hemfikir olduğu bir şey varsa o da gerçek anlamda eğlenen sadece Ukde ve Küçük Taner'di. İkisi bahçede top oynarken oldukça mutlu görünüyordu.

Ferit mangaldaki eti çevirirken Eflah'a bir topun peşinden koşturan ikiliyi gösterdi. "Aralarındaki sorunu halletmiş görünüyorlar."

Eflah gülerek başını salladı. "Son aldıkları cezadan sonra aralarından su sızmıyor. O masada sekiz saat kalmak ikisi için iyi bir ders oldu." Yine de hâlâ her fırsatta birbirlerini iğnelemekten vazgeçmiyorlardı.

Kenan çok acıktığı için, "Ne zaman pişecek bu?" dedi sabırsızca. Mangala koymak için sebzeleri doğrarken etrafına baktı. "Biri bana tuzu getirsin."

Necip bir şeyle meşgul olmadığı için köşke doğru yürüdü. "Ben getiririm." Güneşin altında bahçede durmaktan terlemişti. Piraye'den dolayı çardağa da giremiyordu çünkü Piraye orada Handan ile oturuyordu.

Ferit bugün sadece dostlarıyla zaman geçirmek istediği için köşkteki çalışanlara izin vermişti. Bu yüzden tuzu getirmek gibi tüm angarya işleri onlar yapmak zorundaydı. Necip mutfağa girip tuzluğu görebileceği bir yere koydu. Kenan'a tuzu götürmeden önce biraz serinlemek istediği için buzdolabını açıp bir tane soğuk soda çıkardı. Şişe açacağını bulamadığı için bıçak yardımıyla

hiç zorlanmadan şişenin kapağını açtı. Henüz sodadan birkaç yudum içmişti ki peşinden mutfağa gelen Piraye'yi görünce gerildi. Bu kadın ateşle oynuyordu.

Soda şişesini dudaklarından çekip masaya koydu. Tuzu aldığı gibi mutfaktan çıkmaya yeltendi ancak Piraye buna izin vermedi. Necip'in yolunu kesip çıkmasına engel oldu. "Daha bunu nereye kadar sürdüreceksin?"

Necip onun neyden bahsettiğini anlamıyormuş gibi yapıp, "Neyi?" diye sordu. Bunu sorarken gözleriyle ikisinin arasındaki mesafeyi tartıyor, Piraye'ye fazla yaklaşmamaya çalışıyordu. Kenan dışarıdayken herhangi bir yanlış anlaşılmaya sebep olmak istemiyordu. "Piraye, sen benden tam olarak ne istiyorsun?"

"Eskisi gibi olmanı." Necip'e doğru bir adım atıp her erkeğin aklını başından alan bir cilveyle ona sırnaştı. "Eskiden bana bakınca için giderdi." Aralarındaki mesafeyi kapatıp ellerini Necip'in göğsüne yasladığında Necip ondan uzaklaşacak gücü kendinden bulamadı. Bir kez daha Piraye'ye karşı ne kadar zayıf olduğunu anladı ve bundan nefret etti ama ondan uzaklaşamadı. Piraye'nin narin elleri onun göğsündeydi. Ona dokunuyor ve gülümsüyordu. Kenan'a değil, Necip'e dokunup onun için gülümsüyordu. Bunun olmasını uzun yıllardır beklemişti.

Piraye avuç içini onun göğsüne sürttüğünde Necip'in kasılan vücuduyla içinden kahkahalar atıyordu. Necip ondan ne kadar uzak durmaya çalışırsa çalışsın hiçbir işe yaramazdı. Piraye'nin tek bir dokunuşuna muhtaçtı, tıpkı eskiden olduğu gibi. Ukde veya bir başkasının dolduruşuna gelip Necip ondan vazgeçemezdi. Oldukça tehlikeli bir oyun oynuyordu ama Piraye kimi sevdiğinden emin olana kadar sadece Kenan'ı değil, Necip'i de yakınında tutmalıydı. Son günlerde Necip'e olan hisleri de en az Kenan'a olduğu kadar artmaya başlamıştı.

Gerçekte kime âşık olduğunu ve hangisinin onu mutlu edeceğini anlayana kadar ikisini de kaybedemezdi. Duyguları berraklık kazanana kadar onları yakınında tutup aralarından onun için en

doğru olan erkeği seçmeliydi. Ellerini Necip'in göğsünde gezdirirken gözlerini süzerek, "Kenan'dan ayrılmayı düşünüyorum," diye fısıldadı şuh bir sesle. "İkimize bir şans vermek istiyorum." Necip'in soluğu kesildiğinde Piraye doğru taşları oynadığını anladı.

Hayır, Kenan'dan ayrılmayı düşünmüyordu, hangisini daha çok sevdiğini anlamadan bunu yapamazdı. Ancak Necip'e ondan ayrılmak istediğini düşündürebilirdi. Biraz zaman kazanmak için bunu yapıyordu. Vakit kazanıp ikisine olan duygularını tartarak kendi için en doğru kararı vermeliydi. İki arkadaşı birbirine düşürecek rezil bir oyun oynadığının farkında değildi. Öyleyse bile bunu umursamıyordu çünkü tek önceliği kendi mutluluğuydu. Diğerleri daha sonra geliyordu.

Her sözüyle şaşırttığı ve afallattığı Necip donmuş bir şekilde Piraye'yi izliyordu. Karşısındaki kadının iğrenç planlarından habersiz, onun küçük oyununda basit bir kukla olduğunu bilmeden onu izliyordu. Çocuk yaşlardan beri sevdiği kadının şimdilerde nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Bilmediği için ona çok kolay inanıyor ve sözlerine aldanıyordu. Piraye onun dudaklarına uzanınca Necip kalan son iradesine tutundu ve hemen kendini geriye çekerek ondan uzaklaştı.

Piraye ona karşı bu kadar sevgi dolu davranırken onu geri çevirmek bile Necip için büyük bir şeydi. Ukde'nin o gecekonduda söylediği şeyleri hatırlayınca nihayet aklı başına geldi. "*O seni sevmiyor,*" demişti Ukde. "*Seni değil, ona gösterdiğin ilgiyi seviyor. Piraye'nin ne kadar bencil bir kadın olduğunu göremiyor musun? Yıllarca onu sevdiğini biliyordu ama gözlerinin önünde Kenan ile flört etti, ona sarıldı ve onu öptü. Sana nasıl hissettirdiğini zerre kadar umursamadan arkadaşınla yakınlaştı. Tüm bunları yaparken sen yanlarındaydın fakat onun umurunda olmadı.*"

Ukde'nin sözleri kulaklarında çınlayınca Necip nihayet yıllardır daldığı gaflet uykusundan uyanabildi. Ukde haklıydı, Piraye onun sandığı gibi biri değildi. Başından beri hep bencil bir kadındı. "Kenan'dan ayrılıp ayrılmaman artık umurumda değil

ama sakın bunu benim için yaptığını söyleme!" Buz gibi bir sesle konuştu ve arkaya doğru birkaç adım atarak iyice ondan uzaklaştı. "Bir daha sakın bana dokunmaya kalkışma." Onun ellerinden iğrenmiş gibi bir ifade takınmak için kendini zorladı. "Yarım saat önce Kenan'ın ellerini tutan ellerini benden uzak tut!"

Necip'ten duymayı beklemediği sözlerin şaşkınlığıyla Piraye'nin gözleri irileşti. "Neler diyorsun sen, Necip? Beni duymadın mı, senin için Kenan'dan ayrılacağımı söylüyorum."

"Ve bu beni mutlu mu etmeli?" Kaşlarını çattı, âşık olduğu kadının arsızlığına bir türlü inanamıyordu. "Yanlışın en büyüğünü nerede yaptım, biliyor musun?" Acı bir tebessümle kendi duygularıyla alay edercesine güldü. "Yıllar önce Kenan'ın elini tutarak karşıma çıktığında seni kendi içimde bitirmeliydim." Piraye ve kendinin dönüştüğü insandan nefret ederek dişlerini sıktı. "O gün benim için Piraye defteri kapanmalıydı ama bunun için hâlâ geç değil."

Piraye, Necip'i gerçek anlamda kaybetmek üzere olduğunu anlayınca kalbinde hissettiği yoğun sızıya hayret etti. Onu kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya kalınca içinde oluşan acı ve kalbinin telaşına inanamadı. Tüm uzuvları alarma geçmiş gibi ona bir gerçeği göstermek için çırpınmaya başlamıştı. Endişeliydi, korkuyordu ve yeteri kadar nefes alamıyordu. Daha birkaç dakika önce bir karar verene kadar Necip'i yedekte tutmayı düşünürken şimdi fark ettiği şeylerle gözlerinin ardı sızladı.

Kalbi tekledi.

Farkında bile olmadan ona âşık olmuştu.

Necip'i kaybetmekten ölesiye korkuyordu çünkü asıl istediği oydu. Ona tam olarak ne zaman âşık olduğunu bilmiyordu ama bir şekilde olmuştu. Şu zamana kadar Kenan ile defalarca tartışıp ayrılmanın eşiğine gelmişlerdi ama o zamanlarda bile Piraye bir kez olsun şimdi olduğu gibi birini kaybetmekten korkmamıştı. Kenan'ı sevdiğini ve Necip'in ilgisinden hoşlandığını düşünmüştü ama aslında öyle değildi. Ne kadar da aptaldı. Kalbinin en derinlerinde

vanlış erkeği seçtiğini işten işe biliyordu. Kenan'ı sevmek için ken dini mutlu yalanlarla kandırdığını hiç anlamamıştı.

Piraye'yi Kenan ile olan uzun soluklu ilişkisinde tutan Necip'ti. Kemiklerine kadar sarsıldı. Bu gerçeği yeni fark ediyordu. Necip başından beri onu bu birlikteliğin içinde tutan koltuk değneği görevi görüyordu. Ne zaman Kenan'dan bunalıp ondan ayrılmayı düşünse Necip'in ona olan bakışlarını yakalıyor, kıskançlığını seziyordu. Bunlar hoşuna giden şeyler olduğu için bir süre Necip'in saf sevgisinde soluklanıyor ve daha sonra tekrar Kenan ile olan birlikteliğine geri dönüyordu.

Çoğu zaman Necip'in dikkatini çekmek için Kenan'a sırnaşıp Necip'in kıskançlığını tetikliyordu çünkü Piraye de her kadın gibi sevdiği adam tarafından kıskanılıp sahiplenilmek istiyordu. Tüm bunları Necip'i sevdiği için yaptığını şu ana dek hiç anlayamamıştı. Yedekte tuttuğunu sandığı adam aslında başından beri onun hikâyesindeki ana karakterdi. Bunu nasıl da görememişti.

Gözlerinden süzülen yaşlarla bu sefer tam bir dürüstlükle, "Seni seviyorum, Necip," diye fısıldadı. İlk kez dilinin söylediği bir şeyi kalbi destekliyordu çünkü Kenan'a ne zaman onu sevdiğini söylese bir şeyler ona sahte veya zorlama geliyordu. Ancak Necip'in buz gibi bakan kahvelerine bakıp onu sevdiğini söylerken içinde sahteliğe dair hiçbir şey yoktu. "Bunu bu kadar geç anladığım için çok üzgünüm ama seni gerçekten seviyorum."

Necip ona inanmadı, inanmayı çok istedi ama bunu yapamadı. Yıllarca Piraye onu o kadar çok görmezden gelmişti ki kırgın kalbi Piraye'nin dudaklarından çıkan sevgi sözcüklerini kabul etmedi. Daha önce Piraye'den böyle bir şey duysaydı hiç şüphesiz dünyanın en mutlu erkeği olurdu. Ancak Piraye ona o kadar çok acı çektirmişti ki şimdilerde ne söylerse söylesin Necip'in önüne atılan sahte sevgi kırıntıları gibi geliyordu.

"Beni sevdiğini anlamak için çok geç kalmadın mı?" Burnunun direği sızlarken bakışlarını onun ela gözlerinde tutmak için kendini zorladı. "Sen beni sevdiğini anlayana kadar ben koskoca

bir ömrü senin yolunda tükettim. Seni düşünerek harcadığım yılların telafisini bana yapamazsın." Yüreğindeki yangının acısı gözlerini titreştirdi. "Onca yılın her gününü gözlerimin önünde en yakın arkadaşımla geçirdin. Olmaz, Piraye." Yenilgi içinde ikisinden olmayacağını kabullenerek, "Artık bizden olmaz," dedi.

Piraye ağlayarak hatta yalvararak, "Böyle konuşma," diye fısıldadı. Ona doğru yürüyüp mahvettiği her şeyi düzeltmek ister gibi Necip'in eline uzandı. "Bizim için hâlâ geç değil."

"Kenan'ı seçtiğin gün bizim için bir ihtimal bırakmadın. Bunu bu kadar geç fark etmek benim aptallığım." Necip elini çekerek tutmasına izin vermedi. Yıllar önce yapması gereken şeyi şimdi yapıp onu kendi içinde bitirmişti. Bunu yapması hiç kolay olmamıştı, hatta yıllarını almıştı ama daha fazla bundan kaçamazdı.

"Eskiden olsa yapabileceğimi düşünürdüm ama kendimi kandırmışım. En yakın arkadaşıma ihanet edemem." Piraye'nin ıslak gözlerinin en derinine baktı ve "Arkadaşımla geçmişi olan bir kadınla yapamam," dedi ve onun yanından geçip mutfaktan çıktı.

Necip mutfağın kapısından çıkarken yıllar sonra ilk kez kendini özgür hissediyordu. Ona azap olan, canını yakıp aldığı nefesi zehreden kirli bir aşktan nihayet kurtulabilmişti. Piraye'yi sevmeyi bırakmış değildi, onu hâlâ seviyordu ama artık onunla olamayacağını kabullenmişti. Necip için en zoru bunu kabullenip ondan vazgeçmekti. Zor olsa da bugün Piraye ile yüzleşip ondan vazgeçmişti.

Bahçeye çıktığında Ukde'nin ona olan bakışlarını gördü. O içeri girdikten kısa süre sonra Piraye de köşke girince bu Ukde'nin dikkatinden kaçmamıştı. Etrafındaki insanları kontrol edip Necip'e yaklaştı. "Kenan yokluğunuzu fark etmesin diye onu oyalamaktan göbeğim çatladı." Kaşlarını çattı. "Umarım içeride onun tatlı sözlerine aldanmamışsındır?"

Necip hiçbir şey söylemeden onu izledi. Onun yardımı olmadan bunu asla yapamazdı. Kendi zamanından çıkıp babasının dünyasına gelen ve onun sırdaşı olan bu bal arısı, babasını bir

cehennemden çıkarmıştı. Bunun için çok uğraşmış, çoğu zaman dırdırlarıyla Necip'i çileden çıkarmıştı ama bir şekilde Necip'in gözlerini açmıştı. Necip, Ukde'yi ona gönderen güce içinden de falarca şükretti. Kızı zamanın ötesinden gelip babasını kurtarmıştı. Ukde gibi bir kız evlat Necip'e bahşedilen en büyük lütuftu.

Ukde

Babamın bana olan bakışları her zamanki gibi değildi hatta geldiğim yerdeki gibi de değildi. Necip'in gözlerinde gelecekte bile eşine rastlamadığım tuhaf bir parıltı vardı. Emin değildim ama zincirlerini kırıp ilk kez gün ışığına çıkan bir mahkûmun gözleriyle bakıyordu etrafına. Piraye ile içeride ne olduysa Necip köşke girerken farklı bakıyordu, çıktığında farklı. İkisi arasında ne yaşandıysa sanki Necip artık dünyaya farklı gözlerle bakıyordu. Üstelik bana olan bakışları da eskisine kıyasla daha sıcak ve sevgi doluydu.

Buna hiç ihtimal vermiyordum ama şansımı deneyerek, "Bitti mi?" diye sordum.

İç çekerek kararlı gözlerle bir süre bana baktı ve başını salladı. "Bitti."

Aynı anda rahatlayarak nefesimizi verdik. Ona bir asır gibi gelen yıllardan sonra nihayet Piraye'den vazgeçmişti. Bunun onun için ne kadar büyük bir adım olduğunun farkındaydım. Dudaklarımda kendiliğinden oluşan bir gülümsemeyle, "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadım. Kendimi tutamayıp uzandım ve yanağına küçük bir öpücük kondurdum. "İyi ki benim babamsın."

Bana gülümseyip tam güzel bir şey söyleyecekti ki yanağına çarpan topla, "Siktir!" diye küfretti. Nereden geldiğini anlamadığımız bir top Necip'in öptüğüm yanağına sertçe çarpmıştı. Sanki biri onun yanağındaki dudaklarımın izini silmek ister gibi şut çekmişti. Başımı çevirince gördüğüm adamla kahkaha atabilirdim. Bunu yapan Eflah'tan başkası değildi. Eflah'ın çektiği sert şut yüzünden acıdan kısık iniltiler çıkartan Necip'in yanağında

topun izi çıkmıştı. Sinirden suratı kasılırken Eflah'a öldürmek ister gibi bakıyordu.

"Derdin ne lan senin!"

Necip'i sinirden deliye çeviren o değilmiş gibi gayet rahat bir hareketle ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Bir derdim olduğunu sana düşündüren nedir?" Bunu sorarken oldukça sakindi. "Top oynamak da mı suç?" Bilerek o şutu çekmemiş gibi davranması yok muydu, insanı çıldırtırdı.

Necip boğazından hırıltıyla karışık bir ses çıkardı. "Attığın top yanağıma geldi!"

Onu öpmeme değinerek, "Sen de yanağını ortalık malı yapma, Necip," derken çocuk gibiydi. "Yanlış kişilere yanağını uzatırsan top da çarpar, ben de!" Kıskançlığı bile çok tatlıydı.

"Hem senin yüzünün ne işi var benim topumun gittiği yönde?" Yaptığı şeyi aklayıp kendine bir destekçi bulmak istercesine mangal ateşini karıştıran Kenan'a döndü. "Haksız mıyım?"

Kenan gülerek deli arkadaşına başını salladı. "Konu malum sarışın olunca sana haksızsın demeye korkuyorum."

Ferit Bey'i burada bulamayınca etrafıma baktım. Eti pişirme işini Kenan'a bırakıp nereye gitmişti. Üstelik Küçük Taner de yoktu, hatta Handan da görünmüyordu. Necip ile içeride olanları konuşmaya daldığım için üçünün artık bahçede olmadığını anlamamıştım. "Ferit Bey nerede?" diye sorduğumda Eflah'ın kızgın bakışları ok gibi beni buldu.

"Niye soruyorsun? Onu da mı öpeceksin?" Sorusuyla Kenan kahkaha attı.

Canımdan bezmiş gibi Eflah'a baktım. "Beni deli ediyorsunuz."

Bakışlarıma kızgınlıkla karşılık verdi. "Sen de beni."

Necip gözlerini ona dikip, "Beni de sen deli ediyorsun," dedi.

Kenan sırıtarak Necip'e döndü. "Sen de beni."

Sinirle, "Ben şimdi hepinizi!" dediğimde üçü de gülmeye başladı.

Uyuz herifler.

Taner köşkten elinde bir külah dondurmayla çıkınca nereye kaybolduğunu anladım. Hemen arkasından Piraye ve Handan çıktı. Piraye'nin suratı sirke satarken tıpkı Taner gibi Handan'ın da elinde bir külah dondurma vardı. Ferit Bey ise soğuk içeceklerin olduğu büyük bir tepsiyle söylenerek evden çıkmıştı. "Siz ikinizi alacak olana acıyorum." Önde yürüyen iki kadına kızıp duruyordu. "Size güvenerek çalışanları gönderdim ama ev işleri konusunda hiç beceriniz yok."

Kenan pişen etleri servis tabağına koyarken Ferit Bey'i destekledi. "Şimdiki kızların bizde yüksek kalp çarpıntısı yaratmak dışında herhangi bir meziyetleri yok."

Necip'in cevabı kısa ve özdü. "Katılıyorum."

"Ben katılmıyorum," dedim.

"Ben de," dedi Eflah.

Ferit Bey merak ederek gri gözlerini bize yöneltti. "Siz ikinizin bu konudaki düşüncesini bilmek isterim." Önce Eflah'ı dinlemek istediği için bakışları onda durunca Eflah'ın gözlerinde muzır parıltılar oluştu.

"Sizin kadın erkek tartışmanızın bir parçası olmak istemiyorum." Başıyla beni gösterdi. "Her konuda onu desteklemek hoşuma gittiği için *ben de* dedim." Kenan ve Necip gülerken Ferit Bey eğlenerek başını iki yana salladı.

"Biz erkekler daha şimdiden kaybettik."

Handan dondurmasını yerken sırıtarak Eflah ile uğraşmaya başladı. "Bakıyorum da dadın seni pek bir cezbediyor."

Amacı Eflah'ı utandırmaktı ama konu ben olunca Eflah fazla açık sözlü olduğu için sakince omuzlarını kaldırıp indirdi. "Üzerimdeki etkisini cezbetmek diye adlandırmazdım." Birileri onu

utandırır mıydı, bilemem ama o beni utandırmak konusunda oldukça iyiydi. Sanki ben burada yokmuşum gibi son derece rahat bir sesle, "Ona evlenme teklifi etmeye sadece bir adım uzağım," dedi kalbimi hızlandırarak. "Cevabının evet olacağını bilsem o adımı da atarım." Ağzım bir karış açık ona bakarken başını bana doğru çevirdi ve sıradan bir şeyden bahseder gibi, "Seninle evlenmek istesem bana cevabın ne olurdu?" diye sordu.

Bir saniye bile düşünmeden, "Hayır derim," dedim.

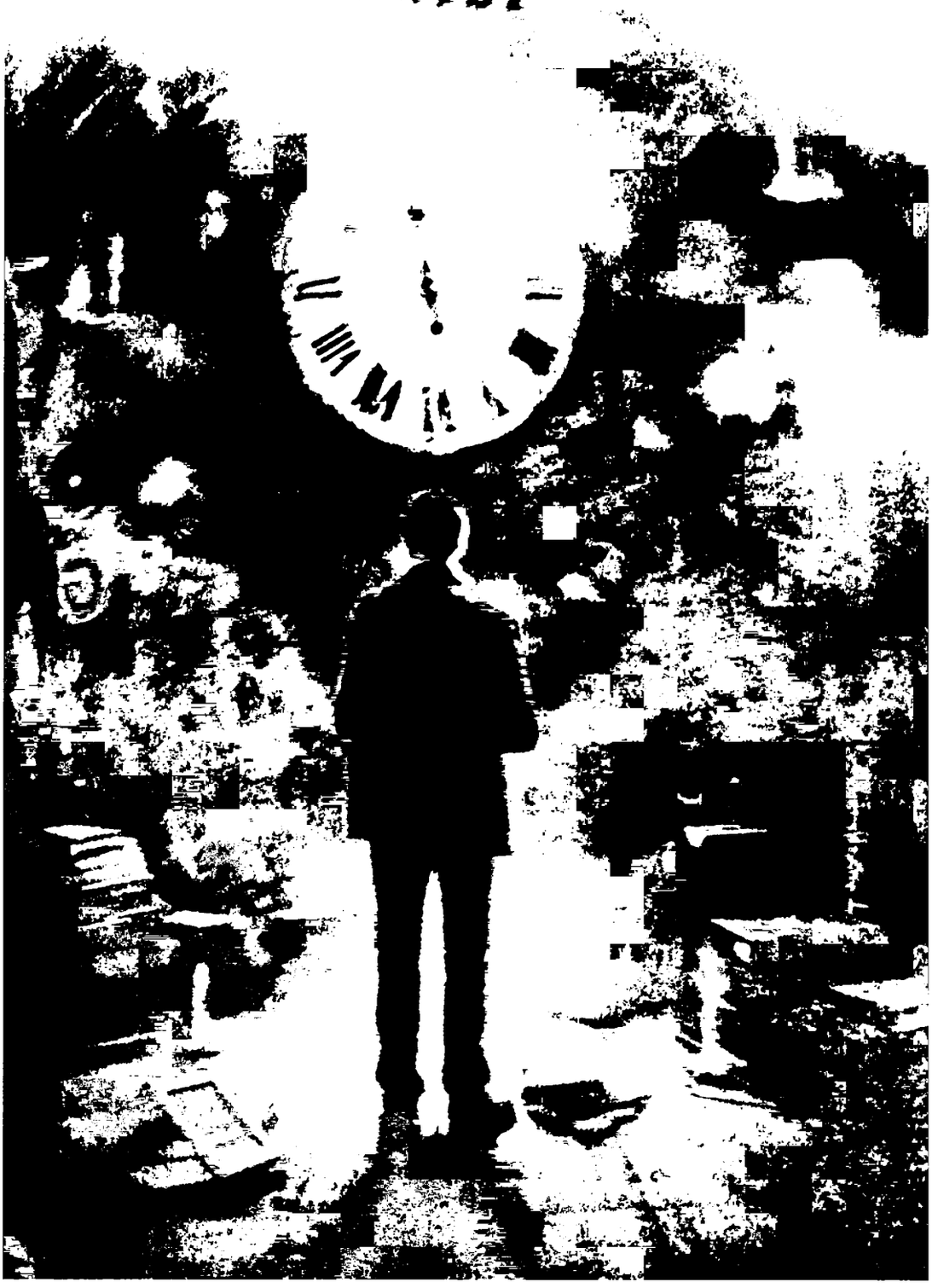
Kaşları çatıldı. Bir süre kızgın gözlerle bana ters ters bakıp daha sonra Handan'a döndü. "Gördün mü, insafsızca hayır diyor."

Beni çekiştirmelerine daha fazla dayanamadığım için Taner'in yanına gidip onunla oynamaya başladım. Onlar çardaktaki masayı hazırlayana kadar Taner ile havuzun yanında dama taşlarıyla oynadık. Eflah bizi yemeğe çağırınca şemsiyenin altından çıkıp yanlarına gittik. Çardağa girdiğimde Eflah en uca oturarak yanında bana yer ayırmıştı. Küçük Taner onun yanına oturmaya kalkışınca masanın diğer ucunda oturan Handan, "Tanerciğim sen benim yanıma gel," diyerek sinirlerimle oynamaya başladı. Anlaşılan Eflah onu da kendi tarafına çekmişti çünkü aramızı yapmaya çalışıyordu.

Başka yer olmadığı için Eflah'ın yanına oturup gözlerimin aradığı kişiyi merak ettim. "Piraye Hanım nerede?" Burada yoktu.

Kenan sıkıntılı bir suratla, "Handan'ın odasında uyumaya gitti," dedi, Piraye'nin bize katılmaması keyfini kaçırmıştı. "Yorgun hissettiğini söyledi. Belki de açık hava çarptı." Bir şeylerin onu çarptığı doğruydu ama açık hava mı yoksa Necip mi, bilemiyordum. Artık Necip'in peşini bırakıp Kenan ile olan evliliğine yoğunlaşmasını istiyordum. Geldiğim yerde Kenan diye sayıklıyordu, şimdi de Necip diye. Annem ne istediğini bilmeyen bir kadındı.

KIRMIZI GÖLÜN KIZI

"Sevdiğin birinden vazgeçmek ölüm gibi bir şeydi ama güldürmeyip ağlatıyorsa vazgeçmeyi bilmeliydi insan."

Ferit Bey'in köşkünde babamla aralarında nasıl bir konuşma geçtiğini bilmiyordum ancak o günden sonra annem çekilmez bir kadın olmuştu. Beni gördüğü her yerde rencide edip küçük düşürmeye çalışıyordu. Bunu özellikle Etlah ve Necip yanımda yokken yapıyordu. Onların yanında tatlı maskesini düşürmemeye özen gösteriyordu.

"Fevri bir kararla Kenan'dan ayrılır diye endişeliyim." Büyük Taner ile çocuk parkından dönerken her zamanki gibi onunla dertleşiyordum. Küçük Taner ise önde seke seke gidiyordu. Gözlerimizi ondan ayırmadan kaldırım kenarında yürüyorduk.

"Annen böyle bir şey yaparsa bunda senin payın büyük." Cebindeki sigara paketini çıkartıp içinden bir dal aldı. Taner her zamanki gibi bana kötü hissettirmek konusunda çok iyiydi. "1998'e geldiğimizden beri her şeyi o kadar birbirine karıştırdın ki evren bile senin hızına yetişemiyor. O bir döngüyü düzeltemeden sen başka birini bozuyorsun. Atom karınca gibi bir oraya saldırıyorsun bir buraya."

"Beni suçlamayı bırak, buradakilerin hayatını düzene sokmaya çalışıyorum."

"Kızım, sendeki nasıl bir kafa? Bu söylediğine kendin inanıyor musun?" Yaktığı sigarasından içine bir nefes çekip inanamayan bakışlarını bana çıkardı. "Bir düşünelim bakalım buraya geldiğinden beri insanların hayatını nasıl bir düzene sokmuşsun? Geldiğin ilk dakika amcamı kendine âşık ettin. Onun Firuze ile evlenmesine engel olup Firuze'yi evden gönderdin. Herkese Necip'in kızı olduğunu söyleyip sinsice aralarına sızdın. Sonra da her birini bir yere dağıttın."

Şiddetle karşı çıktım. "Öyle bir şey yapmadım!"

"Annenle babanın birlikte olma ihtimalini ortadan kaldırdın, daha ne yapacaksın?"

"Doğru olanı yaptım çünkü geldiğim yerde babam mezarda annemse hapiste."

"Ukde, sen neye sebep olduğunu gerçekten görmüyor musun?" Her an ağzıma bir tane çarpacakmış gibi bana sinirle bakıyordu. "Necip'i Piraye'den uzak tutmaya çalışırken farkında olmadan annenin babana olan gerçek duygularını ortaya çıkardın. Bu yüzden bu kadar mutsuz çünkü Kenan'ı sevmediğini anladı."

Beni o kadar çok strese sokuyordu ki neredeyse elindeki sigarayı alıp içecektim. Sigara içen biri değildim ama rahatlatacaksa birkaç nefes alabilirdim. Tabii Taner'in kafamı kaldırıma sürtüp beynimi dağıtmayacağını bilmeseydim bunu yapardım. "Piraye'nin Necip'i sevdiğine katılmıyorum. Eğer öyle olsaydı yıllarca Kenan diye sızlanıp babama hayatı zehretmezdi."

"Çünkü kime âşık olduğunu anlamadan babanla evlendi. Kenan'ı sevdiğini düşündüğü bu yıllarda sana hamile kalıp Necip ile evlendi. Belki sana hamile kalmasaydı şimdi olduğu gibi zamanla Kenan'ı değil Necip'i sevdiğini anlayacaktı. Bu yüzden yirmi beş yıl boyunca Kenan diye sayıkladı çünkü Kenan, onun içinde ukde kalmıştı." Gözlerimin içine canımı yakan bir imayla baktı. "Ne şartlarda sana hamile kaldığını düşünürsek, babana olan hislerinin tek bir gecede nefrete dönüşmesi çok normal, değil mi?" Midem kasıldı, ne diyeceğimi bilemedim.

Son günlerde annemin bana olan düşmanca tavrı yüzünden farkında bile olmadan ondan uzaklaşıp babamın tarafını mı tutmaya başlamıştım? Kendimi o kadar kötü hissettim ki her an ağlayabilirdim. Hangi ara olaylara Piraye'nin açısından bakmayı bıraktığımı bilmiyordum ama bunu hak etmiyordu. Gelecekte olanlarla dönüştüğü kadın onun suçu değildi çünkü onun geçmişinde tecavüz gibi çirkin ve korkunç bir şey vardı. Aslında tüm çabam da tam olarak bunun içindi. Geçmişteki o iğrenç olaya engel olup annemi olacaklardan korumak istiyordum.

Burada sadece babam için değil, annem için de uğraşıyordum. Bakıldığında her konuda babamın yanındaymışım gibi görünüyordu ama aslında öyle değildi. Babamla daha yakın olmamın sebebi kızı olduğumu bilmesiydi. Kim olduğumu bildiği için beni sahipleniyor ve dinliyordu. Annem onun neyi olduğumu bilmediği için

beden nefret ediyor, benimle yakınlık kurmayıp canımı yakmaya çalışıyordu. Çünkü hayatımı ahlâkî endişeyi düşünmüyordu.

Aslında yalan da değildi, herkese yaptığım gibi onun da hayatının akışını üstüne getirmiştim. "Tüm bunları onun iyiliği ve mutluluğu için yaptığımı bilmiyordu. Eğer bilseydi emeğim beden nefret etmezdi. Başımı önüme eğip kararsız bir sesle, "Onlar için en doğrusunu yapmaya çalışıyorum," diye sızlandım. "Buraya geldiğimden beri hep bir koşuşturmanın içindeyim. Sadece onları değil, kendimi de çok yordum, Taner." Yıkılmış hissediyordum.

Çok fazla üzerime geldiği için bana kıyamayıp kolunu omzuma attı. Beni göğsüne çekip saçlarımın tepesine dudaklarını bastırdı, kokumu içine çekmesinde bile yoğun bir acı vardı. "Ah be kızım, en büyük kötülüğü kendine yaptın." Sesi ağlamaklıydı. "Onların bir araya gelmesini engelleyerek doğma ihtimalini bitirdin. Bu saatten sonra Piraye'nin rahmine düşmen milyonda bir ihtimal." Ve yakında o milyonda bir ihtimali de ortadan kaldıracaktım.

Necip'te değiştirdiğim onca şeyden sonra Piraye'ye dokunur muydu, bilmem ama bunu yapmaya kalkıştığında onu durdurmak için orada olacaktım. Tecavüzün yaşanacağı güne daha vardı. Şu zamana kadar yaptıklarım hiçbir şeydi. Beni bekleyen asıl mücadeleye henüz zaman vardı. Her şey 9 Ağustos'ta başlayacak ve son bulacaktı. O uğursuz güne yaklaştıkça içimde büyüyen korkuyu dindiremiyordum. Korktuğum ne varsa 9 Ağustos'ta yaşayacağımı hissediyordum. Umarım planladığım gibi birçok şeye engel olabilirdim.

Küçük Taner yola yaklaşınca, "'Taner kaldırımdan inme," diye onu uyardım. "Yoldan uzak bir şekilde yürü." Büyük Taner ile ikisinin başına türlü türlü kazalar gelip durduğu için yeni bir felakete hazır değildim.

Taner kendi çocukluğunun kafasındaki sargı bezine bakıp endişeyle nefesini burnundan verdi. "Artık 1998'de daha fazla kalamam yoksa benim yüzümden onun başına bir iş gelecek." Küçük Taner dün banyoda düşerek ciddi bir şekilde yaralanmıştı.

Onu her yıkadığımda banyodaki tüm fayansları silip her defasında bu tehlikeden onu korumaya çalışmıştım. Ancak dün onu banyo bile yaptırmamışken odasına girince karşılaştığım manzara korkunçtu. Onu odada bulamayınca banyoya bakmıştım. Taner sırtüstü yerde yatıyordu ve kafasından kanlar akıyordu. Baygın olduğu için öldüğünü düşünüp o kadar çok korkmuştum ki o an kalp krizi geçirebilirdim. Eflah ile onu hastaneye yetiştirirken ölüp ölüp dirilmiştik.

Neyse ki doktor bize onun iyi olduğunu, sadece kafasını çarptığını söylemişti. Her ihtimale karşı tüm gece Taner'i hastanede gözlem altında tutmuşlardı. Sabaha kadar hepimiz hastanedeydik. Sabah hastaneden çıktığımızda tüm gece bizi korkutan o değilmiş gibi kaldığı yerden yaramazlıklarına devam etmişti. Evde çok sıkıldığını söyleyince Eflah'tan izin alıp onu çocuk parkına getirmiştik.

Taner bana çok alıştığı için eskisi gibi beni kızdıracak şeyler yapıp sözümden çıkmıyordu. Onu yol konusunda uyarınca tekrar kaldırım kenarında yürümeye başladı. "Gitmeyi istediğini biliyorum ama bunu yapmak senin için çok riskli," diye konuşup yanımdaki Büyük Taner'i uyardım. "Uçurumdan atlarsan yaşcuk diye aşağıdaki suyun içine ya da solucan deliğinden geçip kendi zamanımızdaki sivri kayalıkların üzerine düşeceksin. Bir şey yapmadan önce tüm o suların gelecekte çekildiğini unutma." Küresel ısınmanın en büyük kurbanlarıydık.

"Biliyorum." Sıkıntılı bir şekilde başını salladı. "Ama bu riski göze alacağım. Ölürsem bile aslında tam olarak ölmüş sayılmıyorum." Konuştuklarımızdan habersiz biraz ileride cebinden çıkardığı şekerleri yiyen çocuğu gösterdi. "O büyüyüp bana dönüşeceği için benim ölmem veya yaşamam aslında bir anlam ifade etmiyor. Fakat onun ölmesi ikimizin de sonu olur çünkü o var oldukça ben olabilirim." Bu yüzden riske girip o uçurumdan atlayacaktı. Küçük Taner'i tüm bu felaketlerden koruyup yaşatmak için bunu yapacaktı.

"Bu konuda seni durduracak veya caydıracak hiçbir şey yapmayacağım çünkü yakında ben de burada olmayacağım." Buruk

bir ifadeyle gözlerinin içine bakıp küçük bir rica da bulundum. "Gitmek için beni bekleyebilir misin?" Kalbim kederle kanadı. "Doğduğumdan beri sen hep hayatımdaydın. Bir gün bile bana yokluğunu yaşatmadın, bunun nasıl bir acı olduğunu bilmek istemiyorum."

Durup bana döndüğünde gözlerinde edilmemiş bir vedanın sancısı vardı. Burnunun direği sızlamışçasına, "Aynı şeyler benim için de geçerli," dedi kısık bir sesle. "Sen benim küçük kız kardeşim gibisin. Yokluğunu bilmiyorum ki gidişini izleyeyim." İkimizin de içi kederle dolarken bizim için orta bir yol bularak, "Aynı gün diyelim o zaman," dedi. "Doğumunu engellediğinde daha sen ortadan kaybolmadan uçurumdan atlayacağım." Böylece ikimiz de birbirimizin acısını ve yokluğunu uzun süre yaşamadan birbirimizden ayrılacaktık.

Eve dönerken pastaneye uğrayıp sevdiğim ballı kurabiyelerden aldık. İsteklerimiz hiç bitmediği için bu sefer de bir bakkala girip Küçük Taner'in istediği limonlu dondurmayı ona aldık. Bu da yetmezmiş gibi yolda çiçek satan birinden odama koymak için bir buket gül aldım. Hepsinin parasını Büyük Taner'e ödetmiştik. Onları Büyük ve Küçük Taner diye ayırmak komikti ama karıştırmamak için bu gerekliydi. İki Taner ile aynı zamanın içinde olmak kolay değildi.

Ballı kurabiyeleri yiyip durduğum için güllerimi Büyük Taner'e taşıttırıyordum. Köşke geldiğimizde ben hâlâ tıkınmakla meşguldüm. Henüz akşam olmadığı için Eflah ve Necip işteydi. İkisi de kendi işlerinde çalışıyordu ama akşamları aynı eve geliyorlardı. Dışarıdaki sıcaktan kaçıp eve girdiğimizde Sırma ile üst katın merdivenini inen Olcay, Taner'in elindeki kırmızı gülleri görünce duraksadı.

Çiçeklerin benim olduğunu bilmiyordu. Bu yüzden bir süre Taner'in elinde neden çiçek olduğunu düşündü ama daha sonra her şeyi yanlış anladı. Taner'in o çiçekleri ona aldığını düşünmüş olmalı ki gözleri ışıldadı. "Turan bana çiçek mi aldın?" dediğinde belki de ilk kez bu kadar içten bakıyordu.

Olcay'ın iç ısıtan heyecanını korumak için evet desin diye Taner'e kaş göz yapmaya başladım. Ancak yanımdaki kazma herif ne demek istediğimi anlamadığı için, "Hayır," dedi dümdüz bir şekilde. Hiçbir şey anlamayarak önce elindeki kırmızı güllere baktı, daha sonra da Olcay'a. Surat ifadesi fazla hissizdi. "Neden sana çiçek alayım ki?"

Hemen müdahale edip ona satasır gibi yaparak kolumla Taner'in koluna vurdum. "Hadi ama abi, itiraf et, onları Olcay'a aldın."

Yanımdaki dangalak herif, genç bir kadının duygularından pek anlamadığı için elindeki buketle kafama bir tane geçirdi. "Kızım sen mal mısın, senin değil mi bu çiçekler!" Bana çıkışarak Olcay'a döndü. "Ukde'nin bunlar, sana çiçek falan almadım."

"Utandığı için yalan söylüyor," dedim hızlıca. "Benim çiçeklerim olsaydı benim elimde olurdu."

Olcay bana inandığı için Taner'in çiçekleri ona aldığına ikna oldu. Yüzünde o kadar güzel bir gülümseme oluştu ki çocuksu bir mutlulukla hemen indi merdivenleri. Sanki daha önce kimse ona bir buket çiçek almamış gibi Taner'in karşısında durup ona elini uzattı. "Bana almışsın işte, ver çiçeklerimi."

Taner nasıl bu kadar vicdansız olabiliyordu, bilmiyordum ama elindeki çiçekleri yere atıp, "Bunları sana almadım," dedi buz gibi bir sesle. "Ukde'nin çiçekleri ama seni üzmemek için yalan söylüyor!"

Bir buket kırmızı gül birinin kalbini paramparça edebilir miydi? Ettiğini gördüm. Olcay'ın gözlerindeki ışıltı söndüğünde dudaklarındaki gülümseme soldu. Başını eğip yere saçılan güllere dolu gözlerle baktı. Bu öylesine yakıcı bir sahneydi ki Taner bile ona üzüldüğünü gizlemeye çalıştı. Olcay'ı üzdüğü için üzgün olduğunu görebiliyordum ama anlayamadığım bir nedenden dolayı bunu gizliyordu.

Olcay yerdeki güllere bakmayı bırakıp gözlerine akın eden yaşları dağıtmaya çalıştı. "Neyse, sorun değil." Üzüldüğünü saklamak için gülümsemeye çalıştı. "Ben zaten çiçek sevmem ki."

Önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını kaldırıp indirdi. "Daha önce kimse bana bir şey almadığı için bu kadar heyecanlandım." Bize sırtını dönüp hemen mutfağa doğru yürüdü. "Gidip canım memleketimin çikolatasını yiyeceğim. Hayal kırıklığına iyi gelir," dediğinde Taner nefes bile alamadı. Onu incitmişti.

Olcay gidince Sırma kaşlarını çatarak Taner'in karşısında durdu. "Sen az önce daha önce kimseden küçük bir hediye almayan bir kızı üzdün. Umarım buna değmiştir." Yerdeki gülleri gösterdi. "Ayrıca Olcay çiçekleri çok sever." Taner'in gözlerinin içine baktı. "En sevdiği çiçek de kırmızı gül," dedikten sonra o da çekip gitti. Taner sertçe yutkundu, bense öfkeyle.

Eğilip yerdeki tüm çiçekleri toplayıp suratına çarptım. Buketteki her bir gül bir yere saçılırken, "Sen nasıl bir insansın!" dedim sert bir sesle. "Kalp kırmak bu kadar mı kolay!" Sonrasında ben de onu yalnız bırakıp yanından ayrıldım. O çiçekleri Olcay için aldığını söyleseydi ölmezdi!

Mutfağa girdiğimde Olcay'ı burada bulamadım. Mutfağa geldiğini söylemişti ama burada yoktu. Sırma kimi aradığımı anlayınca yeşil fasulyeleri ayıklarken, "Bahçe kapısını kullanarak dışarı çıktı," dedi. "Abin olacak hayvan onu üzdüğü için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olmalı."

"Hayvan konusunda söylediklerine katılıyorum." Mutfak kapısından bahçeye çıkıp etrafıma bakmaya başladım. Olcay'ın nasıl olduğunu görmeliydim. Belki onu neşelendirecek bir şeyler yapabilirdim.

Onu Eflah'ın benim için yaptırdığı süs havuzunun kenarında gördüm. Elini havuzun suyuna daldırmış, dalgınca parmakları arasında kayıp giden suyu izliyordu. Ona doğru yürürken Taner'in köşkten çıktığını gördüm. Kısa bir an Olcay'ın olduğu tarafa baktı, sonra da dış kapıdan çıkıp gitti. Nereye gittiğini anladığım için gülümsedim. O gülleri aldığımız seyyar satıcı köşke beş dakika yürüme mesafesinde tezgâh açmıştı. Taner, Olcay'ın bir çiçek için nasıl üzüldüğünü görünce ona çiçek almaya gitmişti.

Ninova

Havuzun kenarına Olcay'ın yanına oturdum. Sık sık buraya gelip yaptığım kâğıt gemileri suda yüzdürdüğüm için eski gazetelerin olduğu kutu havuzun yanındaydı. Eflah her sabah gazetesini okuduktan sonra kızlar kahvaltı masasını topluyordu ama bunu yapmadan önce gazeteyi benim için bu kutuya koyarlardı. Bunun için onlara az yalvarmamıştım. Metal kutunun içinden dünkü gazeteyi çıkartıp kâğıttan gemiler yapmaya başladım.

Bunu yaparken Olcay'a bakmıyordum ama tüm ilgim onday-dı. "Bir şey dikkatimi çekti." Gazeteyi katlayıp bükerken onu konuşturmaya çalıştım. "Son zamanlarda artık o meşhur cümleni kurmuyorsun. Bize zorla bir şeyler yedirip ham yap falan demiyorsun. Bir sebebi var mı?"

İnce parmakları suyu yararken iç çekti. "Belki de artık umutlarım tükeniyordur."

"Hangi umutlar?"

Suya bıraktığım ilk geminin suyun üstünde süzülüşünü durgun gözlerle izledi. "Memleketime dönme umutları." Dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. "Çocukluğuma dair hatırladığım çok fazla kötü anı var ama sadece tek bir güzel anım var." Başını omzuna doğru eğdiğinde kısa bir an gözlerini gözlerime dikti. "Annem hep tarlada çalışırdı, onu pek göremezdim. Babamsa ya kahvedeydi ya da başkalarının kapısında ırgatlık yapardı."

Bir süre sessizliğini korudu, sanki tekrar konuşmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Bir dakikayı doldurmayan bir sessizlikten sonra tekrar konuşmaya başladı. "Ben kız çocuğuydum, babamın arzuladığı erkek çocuğunu anne rahminde yiyen o uğursuz çocuktum. Annem gibi batıl inançları olan bir kadının korktuğu bir bebektim. Böyle şeylerin daha önce de benzerlerine rastlandığını bilmediği için annem benim şeytan dölü olduğumu düşünürdü ama bunu benim yanımda dillendirmezdi. Her fırsatta beni saçma sapan hocalara götürür, okutup muska falan yazdırırdı. Okuma yazması olmayan, zorlukla kazandığı iki kuruşu şarlatan hocalara yediren cahil bir kadındı." Ama onu özlüyordu, özlediğini görebiliyordum.

İkinci bir gemi yaptırdığımda onu da suya bırakmamı izledi. "Babamsa benden nefret ederdi. Beni mavi nüfus cüzdanı kullanmaya zorlayacak kadar nefreti büyüktü. Sanki çok kültürlü ve köklü bir aileden geliyormuş gibi soyunu devam ettirecek bir erkek çocuğuna saplantılıydı." Güldü ama bu gerçek ve içten bir gülüş değildi. "Babamdan adımı hiç duymadım, hem de bir kez bile." Gözlerini zorlayan yaşları benden saklamak için başını havuza doğru eğdi. "Babam bana hep katil derdi, katilin ne demek olduğunu bilmediğim yıllarda bile..."

Gözlerimin ardı sızladığında, "O evde beni şeytan sandığı için korkmayan veya katil olmakla suçlayıp benden nefret etmeyen biri vardı," diye fısıldadı. Geçmişe dair kimi hatırladıysa ona özlem duymuş gibi iç çekti. "Babaannem." Üzgünce başını salladı. "O beni severdi, belki de beni seven tek kişiydi."

Engel olamadığı bir damla yaş gözlerinden taşıp yanağına süzüldü. "Çocukluğuma dair hatırladığım tek güzel anı babaannemin bana yemek yedirirken, '*Ham yap hadi, Olcay,*' deyişi." Başını salladığında ağlamaklı bir sesle, "Bu cümleyi tüm hayatıma taşıdım çünkü babaannemi unutmaktan korktum," dedi. "Ne kadar sık söylersem onun sesini kulaklarımda daha çok duyarım, yüzünü daha çok hatırlarım diye düşündüm." Sıklıkla kurduğu ve çoğunlukla saçma ve çocuksu gelen bir cümlenin altında travması olduğunu bilmiyordum.

Bana baktığında dudaklarından kaçan hıçkırığa engel olamadı. "Onu artık hatırlamıyorum, Ukde. Babaannemin öldüğü yıl kaçtım memleketimden. Üzerinden o kadar çok zaman geçti ki artık ne sesini ne de yüzünü hatırlıyorum." Onun bir daha geri gelmeyeceğini kabullenince ona dair bir cümleyi söylemeyi bırakmıştı.

"Üzgünüm." Tek diyebildiğim bu olmuştu çünkü gerçekten üzgündüm. "Yaşadıkların ve yaşamak zorunda kaldıkların için çok üzgünüm."

Gözündeki yaşı hızlıca silmeye çalışarak bu duygusal atmosferi ikimiz için de sonlandırmak istedi. Bana gülümsemeye çalışırken, "Evimizin bahçesinde bir tane gül fidanı vardı," dedi burukça.

"Babam yanında çalıştığı zengin bir adamın bahçesinden gizlice çalmış. Penceremin tam karşısındaydı."

Gözlerinin önünde çocukluk anıları canlanırken yanıldığı dakikalar gerçek bir gülümsemeyle kovuldu. "Her yıl onun kırmızı güllerini açmasını beklerdim. Yazın gelmesiyle her sabah uyanır uyanmaz pencereden bakıp gül açmış mı diye kontrol ederdim. O gül fidanı bizim kasvetli evimize hiç yakışmayan bir güzellikteydi. Çoğu zaman küçük pencereden onu izler, hayaller kurardım."

O yıllarda küçük bir gül fidanına tutunmaktan başka elinde hiç bir şey yoktu, değil mi?

"Ne tür hayaller kurardın?"

Gözlerimin içine biraz utangaç biraz da çekimser bir ifadeyle baktı. "Bir gün büyüyeceğimi, masallardaki gibi güzel bir kadına dönüşeceğimi hayal ederdim." Çocukluk hayallerini aptalca bulmuş gibi güldü. "Beni babaannem gibi sevecek birine âşık olacağımı ve bana her gün kırmızı gül alacağını düşlerdim." Kalbim kasıldı. Taner'e âşıktı ve Taner'in elinde bir buket kırmızı gül görünce bir an çocukluğuna dönmüştü. Güllerin kendisi için olmadığını öğrenince bu yüzden bu kadar çok üzülmüştü.

Gözlerim bahçe kapısını buldu. Taner'in artık o kapıdan içeri girip Olcay'ı mutlu edecek gülleri getirmesini istiyordum. "Hava çok sıcak." Ayağa kalkıp bana köşkü işaret etti. "İçeri geçip soğuk bir şeyler içelim." Beni zorla ayağa kaldırdı. "Sabah yaptığım vişneli şerbet demini almıştır." Gözlerindeki o hınzır ifade geri geldi. "Canım Amasya'mın vişneleriyle yaptım, tadına bayılacaksın."

Birlikte köşke doğru yürürken Bekçi Veysel amcayla içeri giren bir adam gördüm. Üzerinde tesisatçı kıyafetini andıran şeyler vardı ve kafasında yüzünün bir bölümünü kapatan şapka. Elindeyse tadilat çantası gibi bir şey tutuyordu. Veysel amca onu bize gösterip, "Kazan dairesindeki arıza için gelmiş, siz ona eşlik edersiniz," dedikten sonra sıcaktan korunmak için güvenlik kulübesine geri döndü. Hava boğucu derecede sıcaktı.

Adam bize doğru yürürken Olcay, "Çok garip," diye mırıldandı. "Kazan dairesinde bir arıza yok." Gözlerini kısarak her adımla

bize yaklaşan adama bakmaya başladı. "Köşkten mi arandınız? Sizi kim aradı?"

Olcay onu sorgulamaya başlayınca adam bir anda durdu. Gevşeyen parmaklarının arasından düşen çantayı gördüm, hemen sonra da başındaki şapkayı çıkartıp yere attı. Yanağında kocaman bir et beni olan bu sakallı adamı görünce Olcay sertçe yutkundu. Beti benzi atınca bir terslik olduğunu anladım. Korkmuş hatta dehşete kapılmış görünüyordu. "Ha-Hasan abi," diye fısıldadığına göre onu tanıyordu.

Kirli sakalını kaşıyan adamın dudaklarında pis bir sırıtış vardı. "Demek beni hatırlıyorsun." Havalanan eli ceketinin içine daldı. "Seni bulamayacağımızı mı sandın?" Ceketinin iç cebinden bir silah çıkartıp, "Amcamın sana selamı var orospu!" diyerek daha biz ne olduğunu anlamadan tetiğe bastı. Bunu yaptı ve ben engel bile olamadım.

Her şey çok hızlı olmuştu, hem de üç saniye içinde olacak kadar hızlı. Üç saniyede neler yapılabilirdi ki? Hiçbir şey. Konuşması, silahını çıkarması ve ateş etmesi üç saniyeyle sınırlıydı. Bize düşünme şansı vermeyen, olayları idrak etmemizi engelleyen ve kaçmamıza fırsat tanımayan o üç saniyede bir hayat söndü. Durduramadım, engel olamadım, Allah kahretsin, hiçbir şey yapamadım! Sadece bir saniye gördüğüm ve hemen sonra patlayan bir silaha karşı hazırlıksızdım.

Hasan denen adam fazla hızlıydı, bizse fazla şaşkın. Silahını çıkardığı gibi tek bir el ateş etti ve hemen sonra koşarak bahçeden çıktı. Bir kurşunun gür sesi kulaklarımda yankılandığında bir çeşit donma anı yaşıyordum. Sanki o üç saniyenin içinde tutuklu kalmıştım. Güçlükle başımı çevirdiğimde Olcay'ı gördüm. Kısa bir an göz göze geldik ve ikimizin de gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Çünkü biliyorduk, birbirimizi dünya gözüyle gördüğümüz son anın bu olduğunu biliyorduk.

Son bir bakış.

Son bir veda.

Ve birkaç dakika önce gülümseyen o dudaklardan dökülen kanlar.

Onun en çok iyi, çocuksu kalbini severdim ve Olcay, tam kalbinden vurulmuştu. Sol göğsünden süzülen kanlarla yere yığıldığında boğazımı yırtarcasına, "Olcay!" diye haykırıp yanına koştum. "Olcay, hayır!" Onu kaybedemezdim.

Yanına diz çöktüm, kurşun sesini duyan herkes köşkten çıkmıştı. Olcay'ın üzerine eğilip yüzünü avuçlarımın arasına alarak durmadan, "Yardım çağırın!" diye bağırıyordum. Gözlerimden durmaksızın yaşlar akıtıp ağlarken, "Ölüyor, yardım çağırın!" diye haykırdım. Ölüyordu, bunu görebiliyorum.

Çok fazla ses vardı, etrafımızda toplanan insanların çıkardığı sesler. Birileri ağlıyordu, birileri bir yerleri arıyordu. Sesleri hiç kesilmiyordu ama hiçbiri duymak istediğim o ses değildi. Duyduğum seslerin hiçbiri Olcay'ın sesi değildi. Güzel gözleri çektiği acıyla titreşirken gözleri kapanmaya başlayınca, "Hayır, Olcay, hayır!" diye bağırıp onu sarsmaya başladım. "Kapatma gözlerini, sana yalvarıyorum bunu yapma!" Hıçkırıklarla ağlayarak yüzüme dağılan saçlarının arasından ona baktım. "İyileşeceksin, n'olur dayan."

Dayanmadı, dayanamadı çünkü tam kalbinden vurulmuştu. Hiç acı çekmedi ya da uzun süre çekmedi. Bir şey de söyleyemedi, veda edecek vakti olmadı. Önce titremeye başladı, ben ondan daha fazla titredim. Hemen sonra titremeleri durdu, nefes aldığını gösteren göğüs kafesinin hareketleri kesildi ve yüzü ellerimin arasından kaydı. Başı öylece omzuna düşünce, "Olcay!" diye öyle bir haykırdım ki sanki boğazım yırtıldı. "Olcay hayır, yapma bunu!"

Gözyaşlarım yüzünden her şeyi bulanık görürken hemen dizlerimin üzerinde durup ellerimi kanlı göğsüne bastırdım. Ellerim onun kanıyla yıkanırken üst üste göğsüne baskı uygulayıp ona kalp masajı yaptım ama işe yaramadı. Avuç içlerim acıyıp kollarım ağrıyacak kadar çok yaptım lakin hiçbir işe yaramadı. Duran bir kalbi çalıştıramadım. Öldüğünü anlayan herkes bir yere yığılıp ağlamaya başladı ama durmadım. Onu kaybetmeye hazır olmadığım için durmaksızın ona kalp masajı yaptım. Yine olmadı, yine olmadı.

Kollarımda hiç güç kalmayınca kanlı ellerimi yere bastırdım ve omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. "Gitti!" Gitmişti,

beni bırakmıştı. Sadece dakikalar önce yanımda olan, yaptığı veya yapacağı şeyden bahseden ve öncesinde bana çocukluğunu anlatan kız gitmişti. Bir daha geri gelmemek üzere gitmişti.

Olcay öldü.

Sanki her şey öldü.

"Neden ya neden!" Sıktığım ellerimi acıtana kadar üst üste yere vururken anlayamıyordum. Yakında ölecek olan benken bana onun ölümünü izleten kaderi anlayamıyordum.

"Olcay?" diyen bir fısıltı duyunca başımı çevirdim. Taner'i görünce daha çok ağlamaya başladım çünkü elinde Olcay için aldığı kırmızı güller vardı.

Bahçede toplanan kalabalığın kim için olduğunu anlamamıştı. Kalabalığı yararak öne çıktığında yerde görmeyi beklediği son kişi bile Olcay değildi. Gördüklerine inanamıyormuş gibi sertçe yutkunduğunda bunun bir hayal, kötü bir kâbus olmasını umdu. Buna bir son vermek için başını iki yana sallayarak kendine gelmek ister gibiydi. Değişen hiçbir şey olmadı, Olcay hâlâ yerde kanlar içinde yatıyordu. Hem de hiç kıpırdamadan. Taner bu sefer gözlerini ovuşturarak baktı, yine bir şey değişmedi. Olcay'ın yerdeki görüntüsü hâlâ aynıydı.

Ve anladı, onu kaybettiğini anladı. Elindeki gül buketi yere düşerken o kadar hızlı Olcay'ın yanına koştu ki hıçkırıklarıma engel olamadım. Onun yanına diz çöküp, "Olcay!" diye bağırarak onu sarstı. "Olcay bana bak... Bana bak, böyle gidemezsin! N'olur bana bak! Aç şu gözlerini!" Taner'in gözlerine yaşlar akın ederken yüzü acıyla kasıldı. Olcay'ın çoktan gittiğini o da biliyordu ama bunu kabullenmek istemiyordu.

Taner onu daha şiddetli sarsıp, "Bu nasıl oldu!" diye gür bir sesle bağırdı. "Kim yaptı bunu!" Akan gözyaşları kirpiklerini ıslatırken Olcay'ın solgun yüzüne baktı ve içi acımışçasına başını iki yana salladı. "Uyan," diye fısıldadı ona yalvararak. "Uyan bak sana sevdiğin güllerden aldım!"

Olcay uyanmadı.

Ve Taner ona o gülleri hiç veremedi.

Olcay'ın aramızdan zamansız gidişiyle hepimiz kendi gerçeğimizle yüzleşmiştik. Ölümden bahsetmek kolaydı ama gerçek bir ölümle sınanınca işler değişiyordu. Bir vedaya hazır değildim, korkarım ki hiç hazır olmayacaktım. Gözlerimin önünde kaybettiğim kızın son nefeslerinde yanındaydım. Defin işlemlerinde de yanında oldum. Eflah onu Sakarya'daki mezarlığa defnetmeyi önermişti fakat Taner ile ikimiz şiddetle buna karşı çıkmıştık. Olcay bir yere defnedilecekse bu yer sadece dilinden düşürmediği memleketi Amasya olabilirdi.

Bir cenaze arabası kiralayıp onu Amasya'ya getirmiştik ama o çirkin insanların uğradığı mezarlığa gitmedik. Bahsettiğim kişiler Olcay'ın ailesiydi. Kuzeni olacak katil daha Sakarya'dan çıkmadan yakalanmıştı. Umarım müebbet cezasına çarptırılırdı. Sorup soruşturunca Olcay'ın köyünü öğrendik. Köyündeki en yüksek dağa çıkmıştık. Tabutunu dağın başına çıkarmak bizi çok zorlamıştı ama Taner, Eflah, Kenan ve Necip bir şekilde bunun üstesinden gelmişti. Onlar tabutu taşırken ben kazma ve kürekleri taşımıştım.

Onu tabuta koyup buraya getirmeden önce bir hoca onu yıkamış, kefenlemiş ve son duasını okuyup selasını vermişti. Sabah ezanında Olcay'ın selası verilirken biz de onu alıp Amasya'ya doğru yola çıkmıştık. Taner ile ikimiz onu gömmek için özellikle köyündeki en yüksek dağı seçmiştik. Burada rüzgârı hissetsin, gökyüzüne daha yakın olsun ve köyünü izleyebilsin istemiştik. Etrafında kır çiçekleri açacak, sevdiği çiçeklerin kokusunu soluyacaktı.

Babasının korkusundan yaşarken gelemediği köyüne tabutuyla gelmişti. Onu bu dağın en yüksek tepesine gömmüştük. Eflah, Necip ve Kenan biraz uzakta bizi beklerken Taner ile ikimiz onun mezarının yanında diz çökmüştük. Olcay'ın toprağında elimi gezdirirken dünden beri hep yaptığım gibi yine ağlıyordum. "Üzgünüm, engel olmadım." Bu konuda kendimi suçlamayı hiç bırakmayacaktım. "Seni koruyamadım."

Onun soğuk toprağını sıkarken, "Seni çok özlüyorum," diye sesli ağladım. Hıçkırıklarım birbirine karışırken bu acının nasıl üstesinden geleceğini bilmiyordum. "Eğer bu mümkünse başka bir dünyada yeniden karşılaşalım, olur mu?"

Dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım ama omuzlarım sarsılırken dudaklarımdan kaçan hıçkırığa engel olamadım. "Görüşemez miyiz, bilmiyorum ama yine gitelim birbirimizin hayatına." O benim, bu kadar kısacık zamanda çok sevdiğim birine dönüşmüştü. Eflah Bey'in köşkündeki hizmetçiler bana kendi dünyamda eşine rastlamadığım bir dostluk sunmuştu. Olcay da onlardan biriydi.

Mezarının üzerindeki kırmızı gülleri görmek bile beni öldürebilirdi. Solmuşlardı çünkü bu güller dün öğle saatlerinde alınmıştı. Taner onun için aldığı ve ona veremediği gülleri onun mezarına bırakmıştı. Olcay dün heyecanla istediği gülleri yaşarken değil, öldükten sonra almıştı. İşte bu beni kahrediyordu. Gözlerimden akan yaşlarla mezarına son kez bakıp, "Bunu söylemeye hiç fırsatım olmadı ama seni seviyorum," diye fısıldadım. Onu seviyordum ve ölmüş olsa bile onu hep kalbimin bir köşesinde taşıyacaktım.

Ayağa kalkıp Taner'in onunla vedalaşması için onu Olcay ile yalnız bıraktım. Bunun Taner için de ne kadar zor olduğunu iyi biliyordum. Özellikle de ona veremediği o kırmızı güller en büyük kâbusuna dönüşmüştü. Bundan sonra kırmızı gül gördükçe Olcay'ı hatırlayıp bunun vicdan azabıyla yanacağını biliyordum. Beni izleyen Eflah'a doğru yürürken Taner ile aynı hataları yapmak istemiyordum. Onun şu anda yaşadığı suçluluk duygusunu, vicdan azabını ve bir şeylere geç kalma acısını ben de yaşamak istemiyordum.

Olcay'ın ölümü bana bir şey öğretmişti. Hiçbir şeyi ertelememeliydik çünkü ne zaman öleceğimizi veya sevdiklerimizi kaybedeceğimizi bilemezdik. Ertelediğimiz her şey Olcay'ın alamadığı bir buket kırmızı güle dönüşüp vicdanımızı kanatabilirdi. Eflah'ın karşısında durduğumda kederle ıslanan gözlerimi görmek bile ona kendini berbat hissettiriyordu. Bir şey söylemek için

dudakları aralanmıştı ki, "Seni seviyorum," dedim sessiz gözyaşlarını dökerken. Bunu yarına erteleyemezdim çünkü bir yarınımın olacağı bile belli değildi. Artık her şeyi daha iyi anlıyordum. Bu yüzden onun siyah gözlerinin içine baktım. "Seni çok seviyorum Eflah, hem de her şeyden daha çok." *Bugün ilk kez ona adıyla seslenmiştim.*

Aramızdaki resmiyeti kaldırmıştım.

Ve ona onu sevdiğimi söylemiştim.

Hep istediği üç şeyi ona vermiştim ve hiçbiri gönülsüz değildi. Bir ölümle hüzne bürünen siyah gözleri, birkaç kelimelik bir sevgi sözcüğüyle canlandı. Gözlerindeki parıltılar geri geldiğinde aldığı nefesi ciğerlerine hapsetti. Dudaklarımdan çıkan küçük bir cümlenin onun üzerindeki sarsıcı etkisini adım adım izledim. Belli belirsiz tebessüm etti ama daha fazlası olmadı. Mutluluktan gülümsemek istediyse bile bir mezar başındayken bunu yapamadı. Beni kollarının arasına çekip sımsıkı sarılarak kulağıma, "Ben de seni seviyorum, Ukde," diye fısıldadı. "Çok seviyorum."

Kollarımı kaldırıp onun boynuna doladım. Babamdan veya Kenan'dan utanmadan Eflah'a sarıldım. Utanıp sıkılmadan, kendimi yargılamadan bunu yaptım çünkü tüm bunların artık bir değeri olmadığını anlamıştım. Ahlaki değerlerimi tam şu anda kaybetmiştim ve bulmak da istemiyordum. Eflah'ın gelecekte amcam gibi olmasını da umursamıyordum çünkü burada amcam değildi. Babamın arkadaşı olması da artık umurumda değildi. Olcay'a olanlardan sonra artık hiçbir şey umurumda değildi.

Kalan son günlerimde onu yaşamak istiyordum. Eflah'tan kaçıp aramıza mesafeler koymak yerine her günümü onunla dolu dolu geçirmek istiyordum. Bir gün Olcay ile aynı sonu yaşadığımda içimde hiçbir şey ukde kalmamalıydı. Bu şekilde olmasını istemezdim ama Olcay ölümüyle bile bana iyi bir ders vermişti. Hâlâ yapabiliyorken sevdiklerimize zaman ayırmalıydık.

Onlardan kaçmak yerine onlara koşmalıydık.

BOLUM 17
BIZE MUTLU SON YOKTUR

"Kalbini sızlatacak kadar değil,
dudaklarında buruk bir gülümseme bırakacak
kadar hatırlasa yeterdi."

Zaman sonbahardaki bir ağacın yaprakları gibiydi. En küçük bir esintiyle bir yaprak kopuyordu ama bunu anlamıyorduk. Bir de bakıyorduk ki o ağaçta hiç yaprak kalmamış, yani hayatımızın sonuna gelmiştik. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen her şey er veya geç bitiyordu. Sonsuz gibi gelen acılar ve sonsuza kadar sürmesini istediğimiz mutluluklar elbet bitiyordu. İnsan ömrü de böyleydi, hiç bitmeyecekmiş gibi gelirdi ama göz açıp kapayana dek bitiveriyordu.

Her şey bitiyordu ve geriye sadece keşkeler kalıyordu. Yaptıklarımız ve isteyip de yapamadıklarımıza duyulan bir keşke. Tüm ışıklar sönmeden önce edilen keşkeler yürekten kopan bir feryat gibiydi. Acı bir ağıtı anımsatır, insanın ciğerini dağlardı ama hiçbir şeyi geri getirmezdi. Bu dünyaya veda etmeden önce bavulumda çok fazla keşkeler ve pişmanlıklar olacaktı. Bunu biliyordum lakin makus kaderimi kabullendiğimden beri bu göze aldığım bir şeydi.

Buna rağmen bavulumdaki yükleri biraz azaltmaya çalışmıştım. Olcay'ın ölümünün üzerinden bir ay geçmişti ve ben bu bir ayda çok değişmiştim. Doğru veya yanlış düşünmeden Eflah'a olan duygularıma teslim olmuştum. Onu mutlu ediyor ve onunla mutlu oluyordum. Sevgili olduğumuzu kimseden saklamıyordum çünkü onunla bir şeyleri gizli saklı yaşayacak zamanım yoktu. Her geçen günle sayılı hayatımda bir gün eksilirken bir şeyleri erteleyecek zamanım kalmamıştı.

Kendime Olcay'ın yasını tutmayı bile yasaklamıştım çünkü bunun için bile fazla zamanım yoktu. Eminim Olcay burada olsaydı o da istemezdi kalan son günlerimde ağlayıp yas tutmamı. Nasıl olsa çok yakında ben de onun yanına gidecektim, bu yüzden yas tutmayı kendime yasaklamıştım. Son günlerimi mutlu geçirmek istediğim için gözyaşı ve acıyı çıkarmıştım hayatımdan.

Eflah, Taner ve babamla dolu dolu geçirdiğim bir ayın sonunda içim buruktu çünkü geriye pek bir zamanım kalmamıştı. Babam beni Eflah ile yalnız bırakmak istemediği için köşke taşınmıştı.

Belki de ilk kez babamın kıskançlığı bir işime yaramıştı. Bu sayede son bir ayımı onunla istediğim gibi geçirmiştim.

Bu akşam Eflah dışarıda baş başa yemek yemeyi teklif etmişti Küçük Taner'i Hikmet Hanım'a bırakıp akşam için hazırlanmıştım. Üzerimde Eflah'ın benim için yeni aldığı altın sarısı bir elbise vardı. Sarı rengine âşık olduğumu bildiği için renk seçimini sarıdan yana kullanmıştı. Yarım kollu elbisenin bisiklet yakası çok hoşuma gitmişti. Bir deri gibi vücudumu saran bu elbiseyi Eflah benim için alırken bir yırtmacı olduğunu gördüğünü sanmıyordum. Elbisenin oldukça derin bir yırtmacı olduğu için her adımla bacağımın tamamı açılıyordu.

Bir süredir 1998'de yaşadığım için öğrendiğim kadarıyla bu çağda bu tür kıyafetleri giymek henüz çok yaygın değildi. Belki de yaygındı ama şu zamana kadar etrafımdaki kadınlarda pek görmediğim için bilmiyordum. Siyah sivri topuklu bir ayakkabıyla elbisemi tamamlamıştım. Yüzüme hafif bir makyaj yapıp dudaklarıma gül kurusu bir ruj sürmüştüm. Bu gece için özellikle hazırlanmıştım çünkü her zaman vakit bulup Eflah ile dışarıda yemek yiyemiyorduk.

Yukarıda bağladığım saçlarımla hazırlığımı bitirdiğim esnada odamın kapısı çalındı. Kimin geldiğini bildiğim için boy aynasının önünde dikilirken ona gelmesini söyledim. Kapım açıldığında arkamı dönüp kimin geldiğine bakmadım çünkü Eflah olduğunu biliyordum. Ondan önce parfümünün baş döndürücü kokusu burnuma ulaşmıştı. "Hazırlığın bitti mi?" Arkamdaki adım seslerini duydum. "Seni bu köşkten kaçırmak için sabırsızlanıyorum."

Yanıma gelip arkamda durmasıyla boy aynasından onu görebiliyordum. Benden çok uzun olduğu için çenesi kafamın tam üstüne geliyordu. Kirli sakalını hissedeceğim şekilde çenesini saçlarımın tepesine yaslayıp aynadaki yansımama baktı. Siyah gözlerinde yoğun bir beğeni varken bana duyduğu hayranlıkla, "Çok güzelsin," diye mırıldadı. "Gerçek anlamda ışık saçıyorsun." Tatlı [illegible] beni sımartmayı iyi biliyordu.

Ellerini arkadan belime dolayarak karnımın üzerinde birleştirdi. Bunu yaparken aynadaki yansımamı izliyordu. Bakışları büyülenmiş gibiydi. Aynada göz göze geldiğimizde gözlerindeki o muzır ifadeyi gördüm. "Acaba yemeği evde mi yesek?" diye yine bana sataşmaya başladı. "Sen bu kadar güzelken seni sadece kendime saklamak istiyorum."

Gülmemeye çalışarak, "Hımm," dedim teklifini düşünüyormuş gibi. "Ben bu kadar hazırlanmışken beni eve mi hapsedeceksin?"

Burnunu saçlarımın tepesine bastırıp kokumu içine çekerken, "Evet," dedi huzurlu bir mırıltıyla. "Sadece benim olman için bu gerekliyse yapabilirim."

"Sadece seninim."

Karnıma baskı uygulayıp sırtımı göğsüne yaslarken kendini buna inandırmak ister gibi, "Sadece benimsin," diye tekrarladı. "Yanımdasın ve benimsin." Bir aydır birlikte olmamıza rağmen hâlâ onun olduğuma ikna olamıyordu. Her an ortadan kaybolacakmışım gibi korkuyordu. Bana her sarıldığında tutuşu bile -şimdi olduğu gibi- fazla sıkıydı. Onu bırakıp gitmemden ne kadar çok korktuğunu çoğu zaman gizleyemiyordu.

Kollarında kıpırdanıp yavaşça ona döndüğümde bu sefer elleri belimin arkasındaydı. Kollarımı uzatıp boynuna doladım. Üzerime eğildiği için başımı kaldırıp ona gülümsedim. "Sence hangimiz daha çok seviyor?"

Gördüğü en güzel şeye bakar gibi beni seyrederken bir an bile tereddüt etmeden, "Hiç şüphesiz ki ben," dedi onun sevgisinin daha büyük olduğunu savunarak.

"Hayır, ben daha çok seviyorum." İnatçı bir tutumla çenemi kaldırdım. "10 Mayıs'ta geldim buraya, yani son üç aydır senin hayatındayım." Ona karşı kazanmışım gibi sırıttım. "Sen beni üç aydır tanıyorsun ama ben seni yirmi beş yıldır." Ona galibiyet bakışları atmaya başladım. "Üç aylık bir sevgi kıyaslanabilir mi yirmi beş yılla?"

Eli sırtımın arkasına uzandığında parmaklarının tenime battığını hissettim. İrkildim. "Senin yirmi beş yıllık sevgin yarışabilir mi benim üç aylık sevgimle?" Başını iki yana sallarken ona karşı hiç şansım yokmuş gibi bakıyordu. "Sen o yirmi beş yılın sadece bir yılında beni sevmişsin, o da sayılmaz aslında." Yetersiz bulmuş gibi dudak büktü. "On altı yaşında bir ergenin bir dönem değişen duygularına aşk diyemeyiz."

Başını omzuna doğru eğip oldukça alaycı bir şekilde bana baktı. "On altı yaşını salla gitsin, geriye kalan yirmi dört yılında da bana olan sevgin fazla masum ve dostaneydi. Hoşlantı veya aşk değil. Eee?" dedi alayla. "Sende de kaldı üç ay." Sadece buraya geldiğim zamanı sayıyordu.

Savunma yapmak için dudaklarım aralanmıştı ki, "Üstelik benim sana olan sevgim üç ayla sınırlı değil," diyerek beni susturdu. Neyden bahsettiğini anlamak için gözlerim kısıldığında, "Seni bekledim," diye fısıldadı gözlerimin ta içine bakarak. "Yirmi sekiz yıl boyunca senin bana gelmeni bekledim. Yüzünün neye benzediğini, saçının rengini, boyunun uzunluğunu ve kilonu bilmeden seni bekledim." Acı bir tebessümle kıvrıldı dudakları. "Kimi beklediğimi bile bilmeden seni bekledim." Kalbim rotasından şaştı.

Hızlanan nefeslerim onun dudaklarına çarparken yüzümün her zerresini uzun uzun izledi. "Bir gün beklediğim kadının bana geleceğini biliyordum." Beni işaret etti. "Hep bana gelmeni bekledim. Seni görmeden, tanımadan, huyuna suyuna aşina olmadan sevdim. Diğer kadınları kendime yasaklayıp tüm hayatım boyunca seni bekledim. Bana bu kadar geç kalan sensin." Hafif sitemle, "Sen sanıyor musun sana olan sevgimin üç ayla sınırlı olduğunu?" dedi dert yanar gibi.

Ona atan kalbimin sesini kulaklarımda duymak dışında karşılık olarak hiçbir şey söyleyemedim. Parmak uçlarımda uzanıp onu öptüğümde dudaklarım benim yerime çok fazla şey söyledi. Birleşen dudaklarımızda hissettik aşkı, sanki dudaktan kalbe akıp en güzel duygular. Tam tersi olmasını isterdim. Kalbimde taşıdığım bu devasa aşkın dudaklarımdan süzülüp onun dudaklarına ve

nefesine karışmasını isterdim. Kollarımı boynuna dolayıp nefesim kesilene kadar onu öptüm. Sınırımız olan bu öpücükler çoğu zaman yeterli gelmiyor, daha fazlasını arzuladığımız oluyordu. Lakin aramızdaki o ince ve keskin sınırı asla geçmiyorduk.

Benimle sevişemeyeceğini o da biliyordu çünkü bunu yaptığında benden geriye hiçbir şeyin kalmayacağının farkındaydı. Onunla olmayı bile güçlükle kabullenmişken onun yatağına girersem kendimi günahkâr hissedeceğimi biliyordu. Hayatımdaki rolü babamın arkadaşı olmaktı, bunun benim için olan zorluklarının farkındaydı. Eflah ile yaşadığım şey seks ve cinsellikten uzak, çok daha masum bir aşktı. Böyle olmasını seviyordum. Beklentilerini sınırlı ölçüde tutup bedenimden önce onun hayatındaki varlığımla yetinmesini seviyordum.

Dudaklarına küçük bir öpücük daha kondurup ondan ayrıldım. "Yemeğe geç kalmayalım."

Ona kapıyı gösterip bir adım atmıştım ki, "Ukde bu ne?" diyerek beni durdurdu. Ona döndüğümde gözlerini elbisenin yırtmacından görünen bacağımdan ayırmadığını görünce az kalsın kahkaha atacaktım. "Bu elbisenin bu kadar derin yırtmacı mı varmış?" Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Yoksa sen mi açtın?"

"Hayır, bana getirdiğinde böyleydi."

"Ukde bacağın gözüküyor."

"Evet çünkü elbisenin yırtmacı var."

Kıskançlığını bastırarak son derece sakin ve kibar bir sesle, "Başka bir elbise giy," dedi. "Bu elbise sana yakışmamış."

Gülüşüme engel olmadım. "Az önce çok güzel göründüğümü söylüyordun?"

"Bu o yırtmacı görmeden önceydi."

"Biraz abartmıyor musun?"

Kaşları kızgınlıkla çatıldı. "Ayak bileğinden başlayıp kasığına kadar uzanan bir yırtmaçtan bahsediyoruz. Bu hâlde dışarı çıkamazsın."

"Kasığıma kadar değil," dedim onu daha fazla kızdırarak. "Kasığımın on beş santim altında."

Çenesinde bir kas seğirirken soğukkanlılığını korumak için üstün bir çaba veriyordu. "Makul ölçüde olan bir dekolteyi kabul edebilirim ama bu sınırların çok üstünde." Açık bacağıma baktıkça vücuduna ateş basmış gibi kravatını çekiştirdi. Terlemeye başlamıştı. "Yürüdükçe elbisen yukarı toplanacağı için bahsettiğin on beş santim de kaybolacak."

Dudaklarımı sarkıttım. "Ama elbiseyi sevmiştim."

Derin bir nefes alıp sıkıntılı gözlerle bana bakmaya başladı. "Burası senin geldiğin yere benzemez, Acıbal. Bir bildiğim var ki bu elbiseye olmaz diyorum. Elbiseyi çok sevdiysen onu terziye gönderebilirsin. Eminim yırtmacını daha kabul edilebilir bir hâle getirebilir." Başımı eğip tekrar elbisenin yırtmacına bakınca haklılık payı olduğunu anladım. Hiçbir konuda beni kısıtlamak istemediğini biliyordum ama elbisenin yırtmacı gerçekten çok fazlaydı. Büyük adımlar atsam iç çamaşırımın görüneceğine emindim.

"Pekâlâ." Ona kapıyı gösterdim. "Üzerimi değiştirene kadar beni dışarıda bekle." Elbiseden vazgeçmek istemiyordum çünkü bana çok yakışmıştı. Yarın terziye gönderip yırtmacı konusunda bir şeyler yapmasını isteyecektim. On santim kapatsa bile işimi görürdü.

Eflah dışarı çıkınca gardırobu karıştırıp kalın askılı siyah bir elbise çıkardım. Dizlerimin hizasına kadar gelen bu elbise makul ölçüde açıktı. 1998'deysem çok göze çarpacak şeyler giymemeliydim ve bu elbise geceye uygundu. Çantamı alıp dışarı çıktığımda Eflah kapımın önünde bekliyordu. Takım elbisenin içindeki şık görüntüsüne kalbimi bırakarak uzattığı koluna girdim. Eflah odamı yukarı taşıttırdığı için artık ben de ikinci kattaki odalardan birinde kalıyordum.

Odam Ellah'ın odasının tam karşısındaydı. Bana daha yakın olmak için bunu yaptığını biliyordum. Merdivenleri inerken yan komşumuz Handan'ı gördüm. Köşke yeni gelmiş olmalıydı ki Necip holde ona eşlik ediyordu. Son günlerde Handan çok sık köşke geliyordu. Necip burada olduğu için olabilirdi. İkisi arasında bir kıvılcım olur muydu, bilemiyordum ama her zamanki gibi yine birbirleriyle didişiyorlardı.

Necip onunla uğraşarak muzır bir sesle, "Kendi evinin yolunu unuttuğunu düşünmeye başladım," dedi. "Neredeyse her gün buradasın."

Handan ona bakmamaya çalışıp holün duvarındaki tabloları incelerken, "Rica ederim benimle alay etmeyin," dedi kibar bir sesle. "Piraye son günlerde davetlerimi geri çevirdiği için burada vakit geçireceğim hiç kadın ahbabım yok. Can sıkıntısından o kadar müşkül bir durumdayım ki evde kalıp abimle satranç oynamaktansa buraya geliyorum. Hiç olmazsa Ukde benimle dostluk kuruyor." Durup Necip'e döndü. "Haftaya benden kurtuluyorsunuz."

Merdivenleri indiğimizde Necip'in kısılan gözlerini gördüm. "Niçin öyle dedin?"

"Biliyorsun ki Fransa'da yaşıyoruz ve sadece yazları buraya geliyoruz." Yakında gideceğine üzüldüğünü saklayamıyordu. "Tatilimiz sona ermek üzere." Mavi gözlerini Necip'in gözlerine dikerek şakayla karışık, "Haftaya benden kurtulmuş olacaksın," dedi anlayamadığım bir imayla.

Necip'in gözlerinden geçen o ifadenin ne olduğunu bilmiyordum ama tüm keyfi kaçmış gibiydi. Bu bir ayda Handan'a çok alıştığını biliyordum çünkü Handan onun Piraye ile olan durumunu biliyordu. Onunla olan küçük çay sohbetlerimizde yıllardır bunu bildiğini söylemişti. Ona artık Piraye'den vazgeçtiğini söylediğimde Handan'ın yüzünde gözle görülür bir mutluluk belirmişti. Necip'in nihayet doğru yolu bulduğunu söylemişti ve

burada kaldığı süre boyunca yanında olup aklını dağıtmaya çalışacağından bahsetmişti.

Öyle de yapmıştı. Handan bir aydır bulduğu her boşlukta Necip'in yanındaydı. Onunla şakalaşıyor, laf atıp onu kızdırıyor ve çoğu zaman sevimli hareketleriyle Necip'i güldürüyordu. Piraye'yi daha az düşünmesi için elinden geleni yapıyordu çünkü Handan da benim gibi Necip'in ömrünü çürüten bir aşktan kurtulmasını istiyordu. Necip bir ayın her günü Handan'ı etrafında gördüğü için ister istemez onu baktığı her yerde görmeye alışmıştı. Bu yüzden Handan'ın gidecek olmasına sevinemiyordu.

Keyifsiz bir suratla Handan'a baktı. "Yaz henüz bitmedi, bu kadar erken mi gidiyorsunuz?"

Bir tutam kızıl saçını kulağının arkasına sıkıştıran Handan, "Ferit'in acil işleri çıktı," dedi dudaklarını sarkıtarak. "Bilet-lerimizi aldı bile, haftaya Fransa'ya dönüyoruz."

"Biraz daha kalamaz mısınız?"

Handan'ın mavilerinde kinayeli bir parıltı geçti. "Önemli bir gelişme olmadığı sürece sanmıyorum," dedikten sonra salona doğru yürüdü. Necip ise anlamayan gözlerle onun arkasından bakıp durdu. Babam bazı konularda aptaldı çünkü Handan'ın önemli bir gelişme derken neyden bahsettiğini anlamamıştı. Handan açık bir davetle ikisinin izdivacını ima etmişti ama Necip bunu hiç anlamamıştı.

Adım seslerimizle bize dönen Necip ikimizi de hızlıca süzdü. "Böyle hazırlanmış nereye gidiyorsunuz?" Yine kıskançlık yapmasaydı bari.

Eflah kolundaki elimin üzerine elini koydu. "Akşam yemeğine."

"Evde yemenin suyu mu çıktı?"

"Her gün yemekte senin suratını görmekten bıktım." Eflah çatık kaşlarla beni işaret etti. "İzin ver de bir gece sevgilimle baş başa yemek yiyeyim!"

"Sevgilin benim kızımsa yediğin yemeği sana zehrederim, piç kurusu!" Necip kızgınlıkla ona bakıp karşımızda dikildi. "Kızımı yemeğe götüreceksen kız babası olarak önce bana sormalısın."

"Necip, Ukde'nin yanında küfretmek istemiyorum. Siktir git lan!" Allah'tan küfretmedi.

Babam bir aydır ona kök söktürdüğü yetmezmiş gibi, "Ben de geliyorum," deyince Eflah yüz kızartıcı bir küfür savurdu. "Alt tarafı bir yemek!"

Sırıtan Necip, "Madem öyle, ben de geliyorum," dedi inatla.

"Suratını dağıtmaya bir adım uzağım!"

"Hiçbir şey yapamazsın, kolundaki kızın babasıyım."

"Nasıl onun babası olduğunu bilmiyorsun, konuşup durma oradan!"

Eflah'a beni gösterdi. "Bu onu yaptığım gerçeğini değiştirmiyor."

"Ama yaptım falan kulağa çok tuhaf geliyor," diye homurdandım. "Fabrikadan çıkan bir ürün müyüm ben?"

"O kadarını bilmem ama benden çıktığın bir gerçek." Sinirlerimi bozduğu yetmezmiş gibi öfkeli gözlerle bana baktı. "Seni en güzel şekilde yapmışım ve sen bunun karşılığında arkadaşımın koluna girerek mi bana teşekkür ediyorsun?"

"Arkadaş kısmına parantez açtığın iyi oldu." Eflah dik dik ona bakarken sıktığı dişlerinin arasından, "Biraz daha yolumuzdan çekilmezsen yarın sabah gazete manşetlerine arkadaşı tarafından hunharca öldürülen kişi olarak geçeceksin!" dedi sert bir sesle.

Onu ciddiye alarak, "Babamı öldüremezsin!" dedim.

Necip bundan faydalanarak hemen mağduru oynamaya başladı. "Bu herif babanı öldürmekle tehdit ediyor." Bana sağ tarafını işaret etti. "Çık onun kolundan, gel yanıma."

Eflah'ın koluna iyice yapışarak başımı iki yana salladım. "Sevgilimle yemeğe gitmek istiyorum," dediğimde Eflah'ın dudağının köşesi kıvrıldı. Necip'e karşı kazanmış gibi omuzlarını dikleştirmesi çok tatlıydı. "Buna ne diyeceksin?"

Eflah'a sevgilim dediğim an Necip'in tüyleri diken diken olmuştu. Dudaklarımdan çıkan bu kelime onda tiksinti yaratıyordu çünkü sevgilim onun arkadaşıydı. Yemeğe gitmemize engel olamayacağını anlayınca çatık kaşlarla yönünü Eflah'a çevirdi. "Yemekten sonra onu doğrudan eve getireceksin!" Bileğindeki saati kontrol etti. "Saat on ikiden önce kızım burada olmazsa bir daha onu zor görürsün."

Her geçen günle Necip bana bağlandıkça kıskançlığın da boyutu arttığı için Eflah bıkkınlıkla başını salladı. "Tamam, çekil artık yolumdan!"

Necip dimdik bir şekilde onun karşısında dikilirken kolay kolay ona müsaade etmiyordu. "Ukde sarhoş bir şekilde eve dönerse yarın sabah gazetelerin manşetlerini süsleyen sen olursun." Bu bariz bir tehditti.

Yeter ki bizi rahat bıraksın diye Eflah kaskatı olmuş bir suratla buna da, "Tamam!" dedi.

"Ukde ile aranda en az beş metre olacak."

"Anlamadım? Ukde restoranın bir ucunda, ben de diğer ucunda mı durayım?"

"Neden olmasın."

"Necip!"

"Yemek boyunca kızımla fazla samimi olmayacaksın."

"Küselim birbirimize yemek boyunca, hiç konuşmayalım. Buna ne dersin?"

"Evet derim."

"Siktir git!"

Gülerek aralarına girip birbirleriyle olan ağız dalaşına son verdim. Babamın içini rahatlatmak için elimi omzuna koyup ona tatlı tatlı tebessüm ettim. "Seni kızdıracak ve rahatsız edecek her şeyden kaçınıyoruz." Aklından geçen senaryoları tahmin edebildiğim için bu konuda içini rahatlatmak istedim. "Eflah ile ikimiz yetişkin insanlarız ama inan ki içinde bulunduğumuz durumun yanlışlarının farkındayız." Uzanıp yanağına küçük bir öpücük kondurdum. "On ikiden önce evde olacağım."

Eflah elimi tutarak beni ondan uzaklaştırdı. Beni kapıya yönlendirirken Necip'in omzuna sertçe çarparak onun yanından geçmişti. "Onu öpmek zorunda mıydın?" diye sordu, şimdi kıskançlık yapma sırası ona geçmişti. Necip benimle aynı yaşlarda olduğu için her ne kadar babam olsa da Eflah onu kıskanmaktan kendini alıkoyamıyordu. Birbirlerini kıskanıp durmaları trajikomikti.

Eflah beni harika yemekleri olan güzel ve lüks bir restorana getirmişti. Yemek boyunca onunla olan sohbetimiz çok keyifliydi. Yemekten sonra sevdiğimi bildiği "Büklüm Büklüm" şarkısını çaldırıp beni dansa kaldırmıştı. Onun kollarında dans ederken hâlâ bitiremediği kitabım konusunda sızlanıyordum.

"Benim için yazdığın kitabı artık bitirmelisin." Üzgünce dudaklarımı büktüm. "Okumayı çok istiyorum." 1998'e geldiğimden beri en büyük arzum o kitabı okumaktı.

Bana içtenlikle tebessüm edip, "Son düzlükteyim," dedi yumuşacık bir sesle. "Bitmesine az kaldı."

"Ne kadar az kaldı?"

"Sadece finali kaldı."

Meraklanarak kırpıştırdığım gözlerimi ona diktim. "Aklında nasıl bir final var?"

Gözlerinin siyahında can alıcı bir parıltı geçti. "Artık yanımdasın, benimlesin ve bana gitmekten bahsetmiyorsun." Dudağının köşesi yana doğru büküldü. "Aklımdaki mutlu bir son."

Bunun olması için can atıyormuş gibi gülümsedim. "Sence bize mutlu son yakışır mı?"

"Evet," dedi iç çekerek. "En güzel bize mutlu son yakışır."

"Ya ayrılırsak?"

Beni tutan kolları gerildi. "Seni hiç bırakmam."

Başımı omzuma doğru eğdim. "Ya beni unutursan?"

Kaşları çatıldı. "Hiçbir şey seni bana unutturamaz."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum, Acıbal," dedi yemin eder gibi. "Seni hiç unutmayacağım."

En güzel gülümsemelerimden birini ona sundum. Eskiden ben gittikten sonra beni hatırlayıp acı çekmemesini isterdim. Ancak son zamanlarda düşüncelerim çok değişmişti. Benden sonra üzülmesini hâlâ istemiyordum. Bana takılı kalmaktansa yasımı tuttuktan sonra hayatını devam etmesini istiyordum. Lakin beni unutsun da istemiyordum. Hayatını yaşamasına engel olacak kadar sık sık hatırlamasını değil, arada sırada hatırına düşeyim istiyordum.

Kimse sevdiği kişi tarafından tamamen unutulmak istemezdi. Hiç tanışmamış, hiç sevmemiş ve hiç birlikte olmamış gibi unutulmak çok acıydı. Bunun düşüncesi bile insana korkunç bir azap verirdi. Benim istediğim her yıl bir kez de olsa mezarımı ziyaret etmesi ve bir buket çiçeği mezarıma bırakıp benimle birkaç dakika sohbet etmesiydi. Yılda bir kez olsa da bana gelmesini isterdim.

Kendi için kurduğu hayatını, evlenmişse karısını ve sahip olduğu çocukları anlatacak olsa bile gelsin mezarıma isterdim. Eflah Yargı'nın unuttuğu bir kadın olmaktansa, yılda bir kez mezarına gittiği sırdaşı olmayı yeğlerdim. Dansımızın sona ermesiyle masamıza geçtik. Sipariş ettiğimiz tatlıları beklerken Eflah kadehini şarapla doldurdu. Bana içki doldurmayınca kaşlarımı yukarı kaldırdım. Bunu görünce güldü. "Necip iyice zıvanadan çıktı.

Döndüğümüzde nefesini koklamaya bile kalkışabilir." Ve bu olduğunda sabaha kadar Eflah'ı rahat bırakmazdı.

İçkisini yudumlarken merak ederek, "Geldiğin yerde de böyle miydi?" diye sordu. "Fazla kıskanç bir baba mıydı?"

Hatırladıklarımla gülümsedim. "O hep çok iyi bir babaydı. Beni büyütürken neredeyse tek başına bunu yaptı." Güzel anılar kadar acı gerçekler de zihnime üşüştü. "Annem çoğunlukla hep sarhoştu. Üstesinden gelemediği, gelmek için çaba göstermediği bir alkol sorunu vardı."

"Alkolik miydi?"

Üzgün bir ruh hâliyle onu onayladım. "Sanırım onun için doğru kelime bu, alkolik." Geçmiş anılarımda annemin ayık olduğu günlerin sayısı çok azdı.

"Annem kendine bile bakamadığı için babamın işte olduğu zamanlarda bana dadılar bakardı. Akşamüstü hep babamın işten eve dönmesini beklerdim. Tüm gün işte yoruluyordu ama eve gelince tüm yorgunluğunu bir kenara bırakıp benimle ilgileniyordu. Dadıları gönderip yemeğimi yediriyor, banyomu yaptırıp benimle oyun oynuyordu. Beni yatağıma koyduğunda bile ben uyumadan odamdan çıkmıyordu." Şimdi düşününce babamın bana sadece babalık yapmadığını anlıyordum.

Annemin yapamadığı anneliği bile üstlenmişti. Nasıl yorulmamıştı? Onca yıl nasıl bıkmamıştı bizden veya nasıl bırakıp gitmemişti bizi? Çoğu iş arkadaşının yaptığı gibi evdeki durumdan bunaldığını bahane ederek kendine metres tutmamış, annemi aldatıp bunun suçlusu olarak onu göstermemişti. Yapabilirdi ama yapmadı. Mutsuz bir evlilikte daha fazla kalamadığını söyleyip çekip gidebilirdi ama gitmedi. Annemin nefretine, hakaretlerine ve öfke krizlerine katlandı çünkü onu seviyordu. Sevdiği kadının gülünden çok dikeni olsa da ellerini kanatan o dalı bırakmadı.

Bir de ben vardım. Babamı o evlilikte bu kadar uzun süre tutan başlıca sebeplerden biri olduğumu artık anlıyordum. Annemde yorulup bende soluklanıyordu. Baba diye yolunu gözleyen bir

kız çocuğuna sıkı sıkı tutunmuş, onu her şeyi yapmıştı. Kabul etmekten nefret etsem de anneme karşı işlediği o suç affedilmezdi. Bir yanlışı tüm doğrularını götürmüştü. Yaptığı şey için onu aklayamaz, savunamaz veya bahanelerin arkasına saklanarak onu haklı çıkartamazdım. Korkunç bir şey yapmıştı ve bunun karşılığında korkunç bir şekilde ölmüştü. Belki de bu onun karmasıydı.

Ellah'ın tüm dikkati bana yöneldi. "Nereye daldın böyle?"

"Geçmişe."

"Geçmişinde seni böylesine üzen ne var?"

Kendimi toparlamaya çalışarak yerimden kıpırdandım. "Üzgün olduğumu da nereden çıkardın?"

"Çoğu zaman böyle dalıp gidiyorsun." Gözleri dudaklarımı buldu. "Böyle anlarda her an ağlayacakmışsın gibi dudakların bükülüyor." Gözlerimi işaret etti. "Gözlerin hüzünle doluyor ve kirpiklerin titreşiyor." Siyah irisleri istediği cevaplar için bana kenetlendi. "Geçmişinde nasıl bir acı saklıyorsun ki seni böylesine üzüyor?"

Geçmişimde sakladığım o acının yakında tüm hayatıma mal olacağını bilmiyordu. "Sandığın gibi bir şey saklamıyorum." Ustaca yalan söyleyip içini rahatlatmak için ona tebessüm ettim. "Geçmişimde çok fazla güzel anılar olduğu için ne zaman hatırlasam böyle duygulanıyorum." Omuz silktim. "İnsan güzel anıların özlemiyle duygulanıyor."

Ona yine gitmekten bahsedeceğimi düşündüğü için yaşadığı tedirginliği görebiliyordum. Yakışıklı yüzünde endişe vardı. "Burada da kendin için güzel anılar biriktirebilirsin." Sıcacık bir sesle konuşup masadaki elime uzandı. "Birlikte güzel anılar biriktireceğiz." Avucunun içine aldığı elimi gücünü hissedeceğim sertlikte sıktı. "Bunu yapabiliriz."

Ona boş vaatlerde bulunmaktan hep kaçındığım için evet veya hayır demedim. Son bir aydır bu tür konular ne zaman açılsa hep yaptığım gibi sustum. Artık ona gitmekten bahsetmiyordum

ama bir kez bile kalacağımı söylememiştim. Gelecek hakkında onunla konuşmaktan kaçınıyordum çünkü bizim için bir gelecek düşlemesini istemiyordum. Bunu yapıyordu, hiç istemesem de beni hayallerinin merkezine koyuyor ve hep yanında kalacağımı düşlüyordu.

Konuyu değiştirerek masadaki suya uzanırken, "Son zamanlarda Piraye'yi pek göremiyorum," dedim. "Nasıl olduğunu merak ediyorum."

Annemin konusu açılınca bile yüzündeki değişimi gördüm. Ona çok tatsız bir soru sormuşum gibi suratında garip bir ifade vardı. "Açıkçası Piraye gibi birinin nasıl senin gibi bir kızı olduğuna çoğu zaman hayret ediyorum. Birçok yönden birbirinizden o kadar farklısınız ki."

Ağzından laf almak için, "Mesela hangi konularda farklıyız?" diye sordum.

Bahsi geçen kişi annem olduğu için bunu söyleyip söylememekte tereddüt etti ama en sonunda, "Sadakat konusunda," dedi. Bunu söyleyiş şekli iğrenir gibiydi. "Sadakatini annenden almadığın çok açık, zira Piraye'nin bu konuda çok eksikleri var." Gözleriyle beni işaret etti. "Fiziksel olmasa da karakter olarak sen sanırım Necip'e daha çok benziyorsun." Masadaki kadehini alarak koltuğuna yaslandı. "Birçok yönden Necip'e benzemen güzel bir şey."

Gizleyemediğim bir gücenmeyle, "Annemi sadakatsiz mi buluyorsun?" diye sordum.

Doğrudan gözlerimin içine bakan bir ciddiyetle kaşlarını yukarı kaldırdı. "Sen bulmuyor musun?"

Kendi içimde anne ve babamı sıkça eleştirsem de başkalarından onlar hakkında kötü veya olumsuz şeyler duymak hoşuma gitmiyordu. Bu yüzden annemi savunarak, "Hayır," dedim. "Kafası karışmış bir kadın olduğu doğru fakat ben onu sadakatsiz diye adlandırmazdım."

Boş bulunduğundan mıdır nedir, bilmem ama ilk kez sözlerini tartmadan konuşup, "Ukde, senin annen aynı anda iki arkadaşımı da idare etmenin peşinde," dedi bariz bir eleştiriyle. Sözleri tokat gibi yüzüme çarptığında irkildim. Eflah'ın dudaklarından dökülen cümlelerin keskinliği bıçak gibiydi. Bir anda annemin gerçeği benim ayıbım olmuştu.

Yüzümdeki sarsıcı etkiyle Eflah pot kırmış gibi dilini ısırdı. Kısık bir sesle kendine kızarak beni kırdığı için telaşlandı. Hemen öne doğru uzanıp, "Öyle demek istemedim," demeye çalıştı ama onu susturdum.

"Başkalarını yargılamak ne kolay, değil mi?" Buz gibi bir sesle konuşurken kaşlarımın çatık olmasını önemsemedim. "Annemi sadakat konusunda eleştiriyorsunuz. Peki, siz ne kadar sadıksınız?" Az önce onun yaptığı gibi son derece ciddi bir suratla ona bakıp kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Mesela dostlarınıza ne kadar sadıksınız? Veya arkadaşınız Necip'e?" Restoranın içi bir anda buz kesti.

Omuzları kaskatı kesilirken tüm dikkati bana yöneldi. "Ne demek istiyorsun?"

Karşısında dimdik dururken yıkılmaz bir tavrım vardı. "Arkadaşınızın kızıyla olmanız ona ihanet değil mi? Bu sizi de arkadaşınız konusunda sadakatsiz biri yapmaz mı?"

Onu suçladığım şeyle çenesinde bir kas seğirdi. "Sözlerine dikkat et çünkü kapıma geldiğinde kimin kızı olduğunu bilmiyordum!"

"Ama sonrasında öğrendiniz."

"Her şey için çok geçti." Sıktığı dişlerinin gıcırtısını duymak kanımı donduruyordu. "Çoktan sana âşık olmuştum." Bunun için beni suçlar gibi sert bakışlarla, "Vazgeçemeyeceğim kadar çok hem de!" dedi gür bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?" Anlamaya çalışarak başımı omzuma eğdim. "İşin içine aşk girince prensiplerimizden şaşıyor, karakterimizden ödün veriyor ve bazı kuralları çiğniyor muyuz?"

Avucundaki kadehi sıkarken, "Evet!" dedi tereddüt dahi etmeden.

"Demek evet?" Sakince konuşup ayağa kalkarak ellerimi masaya bastırdım ve ona doğru eğildim. "Sen arkadaşının kızını sevince adı aşk, ben babamın arkadaşını sevince yine adı aşk ama annem aynı şeyi yapınca adı ahlaksızlık mı?" Kaskatı kesilerek sertçe yutkundu. "Hiçbirimiz birbirimizden daha iyi değiliz çünkü hepimiz bu rezilliğin içindeyiz." Hepimiz kirli ve günahkârdık.

Gözlerimi onun siyah irislerine kenetleyerek, "Bana iyi bak, Eflah Yargı," dedim oldukça mesafeli bir sesle. "Birçok yönden babama çektiğimi söylerken bunu övünmem gereken bir şeymiş gibi söylüyorsun ya, övünemem. Çünkü ben o adamın kızı olduğum için seninleyim. O arkadaşının nişanlısını sevdi, ben de onun arkadaşını. Armut dibine nasıl da düşmüş, değil mi?" Her cümlemle onu derinden sarsarken bu trajedi karşısında güldüm ama bu mutluluktan kaynaklanan bir gülüş değildi.

"Anneme hiç benzemediğimi söylüyorsun ama ona da çok benziyorum. Eğer öyle olmasaydı ben de onun gibi duygularımla hareket etmez, mantığımı dinleyip senden uzak dururdum." Ellerimi masadan çekip çantamı aldım. "İyisiyle kötüsüyle onlar benim annem ve babam. Kimse karşıma geçip onları aşağılayamaz," dedikten sonra hızlı adımlarla masadan ayrıldım.

Arkamdan kızgınlıkla, "Ukde bekle!" dedi ama onun daha ödemesi gereken bir hesap olduğu için onu beklemeden restorandan çıktım.

Eflah bana yetişmek için içeride aceleyle hesabı öderken dışarı çıkıp bir taksi durdurdum. Bu gece beni şanslı kılan tek şey dışarı çıktığımda kaldırıma yanaşan taksinin buraya müşteri bırakmasıydı. Taksinin içindekiler iner inmez hemen binip, "Lütfen buradan uzaklaşın," dedim.

Taksi yol alırken Eflah'ın hızla restorandan çıktığını gördüm ama beni durdurmak için geç kalmıştı. Ondan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Annem konusunda söylediklerinde haklıydı ama bunu benim yanımda öyle fütursuzca söyleyemezdi. Bu hakkı kimseye vermediğim gibi ona da vermemiştim. Kimseyi anne ve babasıyla vurmamalıydık çünkü ebeveynlerimizin yaptığı şeyler bizi bağlamazdı.

Orada annemin sadakatsiz olduğunu söylerken ne düşünüyordu ki? Gülerek ona katılmamı mı? Bu beni kendi çizgileri olmayan karaktersiz biri yapmaz mıydı? Evet, annem birçok yönden zayıftı ve ne yazık ki sadakatsiz bir kadındı ama Eflah onun benim annem olduğunu unutmamalıydı. Sevdiği kadına annesinden bahsederken daha dikkatli olmalıydı. "Ben ona annemin nasıl olduğunu sorarken onun dediğine bak!" Çıldıracaktım.

Yol boyunca Eflah'a kuruldum durdum. Çantamdaki telefon sık sık çaldı ama onun aradığını bildiğim için telefonu çantadan çıkarmadım. Taksi köşkün önünde durunca parasını ödeyip indim. Eflah ile ayrı arabalarda eş zamanlı köşke dönmüştük. Onun arabasını görünce hızlı adımlarla köşkün merdivenlerini çıkmaya başladım. Zile üst üste bastım. Eflah arabadan indiği esnada kapı açıldı. Saat gecenin on ikisi olduğu için hizmetçiler çoktan uyumuş olmalıydı ki kapıyı Necip açmıştı.

İstemeden de olsa onun söylediği saatte evde olduğum için bundan memnun kaldı. "Tam vaktinde geldin."

"Arkadaşın pisliğin teki!" Omzuna çarparak içeri girdiğimde arkamdan sinirli sesini duydum.

"Bu da ne demek? Bir şey mi yaptı sana!"

"Ona sor!" diye bağırdıktan hemen sonra merdivenleri çıkmaya başladım. "Ona atacağın yumruğu hak edecek kadar beni üzdü baba!"

"Hele bir içeri gelsin, ben biliyorum ona yapacaklarımı!" Umarım yapardı ve babamı birazcık tanıyorsam bunu kesin yapacaktı.

Üst kata çıkıp hemen odama girdim. Kapıyı içeriden kilitledikten sonra rahat bir nefes almıştım. Babam bir süre Eflah'ı oyalardı. Keşke bunu tüm gece yapsa ve Eflah kapıma hiç gelmeseydi. Babamı atlatır atlamaz kapımda biteceğini biliyordum. Dudağımın köşesi kıvrıldı. "Geçebiliyorsan önce babamı geç bakalım."

Necip'e herhangi bir açıklama yapmadığım için kafasında kurup duracaktı. Eflah'ın söyleyeceği hiçbir şeyi yeterli bulmayacak veya kolay kolay ona inanmayacaktı. Aklıma gelenlerle kıkırdadım. Necip büyük ihtimalle onun bana dokunmaya çalıştığını falan düşünecekti çünkü ne zaman Eflah ile yalnız kalsak babamın tek düşündüğü şey buydu. Kafasında kurduğu senaryolar yüzünden, "*Kızıma ne yaptın!*" deyip Eflah'ın yakasına yapışacağını tahmin etmek zor değildi.

Üzerimi değiştirip geceliğimi giydim. Yarım kollu muhafazakâr gecelik ayak bileklerime gelecek kadar uzundu. Yüzümü yıkadıktan sonra şifonyerin üzerinde duran kitabı aldım. Yatağıma girip gece lambasını açarak Sovyetleri anlatan kitabı okumaya başladım. Kapım çaldığında yataktan çıkmadım çünkü açmayı düşünmüyordum.

"Ukde?" Bu Eflah'ın sesiydi. Birkaç kez kapıyı çaldı ama içeriden ses gelmeyince kapı kolunu çevirdi. Kilitlediğimi görünce biraz kızgın biraz da sitemli bir sesle, "Ukde aç şu kapıyı konuşalım," dedi.

"Eflah Bey, lütfen kapımdan gidin," dedim sakince. "Uyumak istiyorum."

"Eflah Bey mi?" İşte şimdi sinirlenmeye başlamıştı. "Senin için tekrar Eflah Bey mi oldum!"

"Uyuyacağım, gidin lütfen."

Sinirli bir sesle, "Sabah benden kaçacak bir yeriniz olmayacak, Ukde Hanım!" dedi küfreder gibi. Neyse ki gitti ama sabah karşıma dikileceğini tahmin etmek zor değildi.

BÖLÜM 13
SON GÜNLERİN BURUKLUĞU

"Bir yere ne kadar ait değilseniz orada o kadar çok kalmak istiyordunuz."

Tüm gün Ellah ile aynı evin içinde sabahladık, oyalayıp durmuştuk. Benimle konuşmak için fırsat yaratmaya çalışıyordu ama onunla yalnız kalmamak için elimden geleni yapıyordum. Ona dan kaçıp durduğum için sinirlenerek çekip gitmişti. Kahvaltıda ki işlerle meşgul olup kafasını dağıtmak istediğini anlamak zor değildi. Sırma, Küçük Taner için ara öğün hazırlarken mutfakta oturmuş onu bekliyordum. Olcay olmayınca mutfak farklı bir hal li geliyordu. Gözlerim her yerde onu arıyor ama bulamıyordum. Köşkün her yerinde Olcay'dan bir iz vardı.

Derin bir nefes alıp bahçeye açılan kapıya doğru yürüdüm. "Hazır olunca bana seslen, Sırma." Taner'in yemeğini hazırlayana kadar biraz bahçede hava almak istiyordum.

Dışarı çıktığımda bahçede Büyük Taner'i gördüm. Bahçedeki bitkilerle uğraşmayı seviyordu ama son bir aydır olduğu gibi bugün de gül fidanlarının olduğu tarafa hiç uğramamıştı. Olcay'dan sonra hiçbir gülü görmeye tahammül edemiyordu. Bir ağacın gölgesine oturmuş, efkârlı bir şekilde sigara içiyordu. Olcay'a olanları atlatamadığını biliyordum. Yanına gidip tıpkı onun gibi ayaklarımı uzatarak oturdum.

"Konuşmak ister misin?" diye sordum ama o kadar dalgın görünüyordu ki beni duyduğunu bile sanmıyordum.

Suskunluğuna eşlik edip başımı omzuna yaslayarak onunla boşluğu izledim. Üzerine gidip onu zorla konuşturmak istemiyordum. Kırmızı güller yüzünden suçluluk duyup vicdan azabı çektiğini biliyordum. "Bilemezdin, Taner." İç çekerek hüzünlü bir sesle sessizliğimi bozdum. "Böyle olacağını bilseydin ona o gülleri vereceğini biliyorum."

"Ama vermedim." İçine çektiği sigara dumanıyla ciğerlerini doldurdu. "Keşke verseydim ama vermedim. Senin olan çiçeklere onun diyemedim."

Başımı yasladığım omzundan çekip bakışlarımı ona diktim. "Bunu yapmanın bir nedeni olmalı."

"Beni seviyordu ve bunu saklayamıyordu." İçi kıyılmış gibi sesi kısık çıkarken bakışları pusluydu. "Burada kalamayacağımızı biliyorsun, Ukde. Ona vereceğim bir buket gülün bile onu umutlandıracağını düşündüm." Bana baktığında gözlerinde gördüğüm tek şey büyük bir azaptı. "Ondan önce gideceğimi düşündüğüm için arkamda beni bekleyen bir kadın bırakmak istemedim."

Fark ettiğim şeyle boğazım düğümlendi. "Sen de onu seviyordun, değil mi?"

Sigarayı tutan eli bile titrerken gözlerine akın eden yaşları içim acıyarak izledim. Bakışlarını benden kaçırarak önüne döndü. "Artık bir önemi yok." Önemi yoktu çünkü artık Olcay yoktu. O kırmızı gülleri zamanında ona verseydi Olcay'ın çocukluk hayalini gerçekleştireceğini ona söylemedim. Şimdi olduğundan daha fazla acı çekmesin diye o gün ölmeden önce Olcay'ın bana anlattıklarını ondan gizlemeyi seçtim.

Bana bakmadı ama ağlamaklı bir sesle, "Ukde," diye adımı fısıldadı. "Geçecek mi?" Elini kaldırıp sol göğsünün üzerine bastırdı. "Çok acıyor, hiç geçmeyecekmiş gibi hissettiriyor."

"Sana geçecek diyemem." Başımı tekrar onun omzuna yaslayıp gözlerimi yumdum. "Ama uzun sürmeyecek." Dokuz gün sonra o uçurumdan atladığında her şey son bulacaktı. "Yakında her şey bitecek abi," diye mırıldanırken kirpiklerimin arasından süzülen yaş yanağımı ıslattı. "Dokuz gün sonra 1998 için Ukde ve Taner defteri kapanacak." Burada sadece dokuz günümüz kalmıştı.

"Bitecek." Başını omzundaki başıma yaslayıp sesli bir şekilde nefesini verdi. "Yakında biz biteceğiz, kardeşim."

"Sence nasıl olur? Doğumumu engellediğimde başıma ne gelecek?" Gözlerimin ardı sızladığında içimde çığ gibi büyüyen korkuya yenildim. "Ölür müyüm yoksa ortadan yok mu olurum?" Dudaklarım titrerken, "Taner," dedim her an ağlayacakmışım gibi. "Bir mezarım olur mu?" Olsun istiyordum. Hiç var olmamış gibi ortadan yok olmaktansa normal bir şekilde ölüp bir mezarım

olsun istiyordum. Üzerine çiçekler ektikleri ve arada ziyaret ettikleri bir mezarım olmalıydı. Her insan bu kadarını hak ederdi.

Sırma bana seslenince Taner ile olan tatsız sohbetimize son verip yanından ayrıldım. Mutfağa girip Sırma'nın hazırladığı tepsiyi aldım. Mutfaktan çıktığımda holde bir köşede gizli saklı konuşan Piraye ve Hikmet Hanım'ı gördüm. Annem ona küçük bir şişe verince yaşlı dadı hemen onu alıp cebine koydu. İkisi de çok gizemli davrandığı için o şişede ne olduğunu merak ettim. Piraye'nin kısık bir sesle söylediklerini onaylayan Hikmet Hanım başını sallamıştı. Bu ikisi ne karıştırıyordu? Piraye'nin o cadıyla ne işi vardı?

Onlara doğru yürüdüğümde adım seslerimle hemen birbirinden uzaklaştılar. Hikmet Hanım salonun olduğu tarafa yürürken Piraye kaldı. Yönünü bana doğru çevirip yapmacık bir şekilde bana gülümsedi. "Merhaba, Ukde." Pekâlâ, burada neler oluyordu? Holde sadece ikimiz kalmıştık, yani yalnızdık ve yalnızken Piraye yalandan bile olsa bana gülümsemezdi. Neyin peşindeydi?

"Merhaba, Piraye Hanım." O cadının gittiği yönü ona gösterdim. "Hikmet Hanım ile bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum." Ona olan bakışlarım iğneleyiciydi.

Dudaklarındaki sahte gülüşü korumak için kendini zorladı. "Hoş bir kadın."

"Hoş mu?" Yüzümü buruşturmamak için uğraştım. "Ben Hikmet Hanım'ı hoş diye adlandırmazdım."

Samimiyetten uzak gözlerle bana bakmaya başladı. "Ona karşı ön yargılı olma, tanıyınca sen de seveceksin."

"Onu tanıdığım için kendisinden hazzetmiyorum. Anlayacağınız bu ön yargı değil." Tekrar Hikmet Hanım'ın gittiği yönü işaret ettim. "Az önce ona küçük bir şişe verdiğinizi gördüm. Nedir o?"

Şişeyi gördüğümü duyunca gerginliğini soludum. Gizleyemediği bir endişe onu kıskıvrak yakalamıştı. Karşımdaki çırpınışlarını saklamaya çalışarak elini gelişigüzel salladı. "Hiç," dedi hızlıca.

"Ona afyon verdim ama bundan kimseye bahsedemezsin." Etrafını kontrol edip bana yaklaştı. "Daha önce bana küçük bir yardımı dokunmuştu. Bunun karşılığında benden afyon istedi."

"Afyon temin etmek bu kadar kolay mı? Bildiğim kadarıyla uyuşturucu etkisi var." Burada olanları anlayamıyordum. "Hikmet Hanım afyonla ne yapacak?"

"Son günlerde uyuyamadığından bahsetti." Onun için üzülüyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Onun yaşındaki biri için uykusuzluk normal bir durum. Sızlayan kemikleri geceleri onu uyutmadığı için afyon yardımıyla uyuyabildiğini söyledi."

"Hımm." Garip mırıltılar çıkartırken gözlerim fazla düşünceli bakıyordu. "Çok sık kullanırsa afyona bağımlı hâle gelebilir."

Bunun yan etkilerini o da biliyormuş gibi başını salladı. "Merak etme, bu konuda onu uyardım. Tavsiyelerimi dikkate aldığı sürece sorun olmaz."

"Siz afyonu nasıl temin ettiniz?"

"Annemin ecza dolabından gizlice aldım." Konuyu değiştirmek için elimdeki tepsiyi gösterdi. "Taner için mi?"

"Evet. Peki, siz niçin gelmiştiniz? Eflah bu saatlerde evde olmaz." İmalı bir şekilde kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Necip de yok evde."

"Biliyorum." Her zamankinin aksine bana karşı oldukça ılımlıydı. "Handan'ı ziyaret edeceğim. Yan köşke geçmeden önce Hikmet Hanım'ın istediği ilacı ona vermek istedim." Davranışlarında içime sinmeyen bir şeyler vardı ama fazla kurcalamadan yanından ayrıldım. Neyin peşindeyse nasıl olsa yakında ortaya çıkardı.

"Senden gerçekten nefret ediyorum!" diye bağırırken can haviyle koşuyordum çünkü arkamızda bizi kovalayan bir köpek vardı. Vakit geçirmek için Küçük Taner ile dışarı çıkıp birlikte biraz zaman geçirmiştik. Ancak eve dönüş yolunda bu bacaksız rahat

durmayıp sokakta uyuyan bir köpeğe taş atmıştı. En önde koşan baş belasına bakıp daha hızlı koşmaya çalıştım. "Uyuyan devi uyandırmak zorunda değildin!"

Küçük bir çocuğa göre çok hızlı koşuyordu. En önde topuklarken, "Daha hızlı koş, Ukde!" diye bana bağırdı. "Yoksa seni yakalayacak!"

"Bunu o taşı atmadan önce düşünseydin!"

Havlayarak peşimizde koşan köpekten kaçmak için sokağı dönünce Taner birine çarparak yere düştü. "Taner!" Hemen yanına koştum, bu sırada Taner'in çarptığı kişiyi görmek beni peşimizdeki köpekten daha çok korkutmuştu. Cemal.

Annemin eski şoförü olan ve kovulduğu için ona kafayı takan psikopat tam karşımdaydı. Annemi vurmak isterken beni karnımdan vuran o caninin hapisten çıktığını bile bilmiyordum. Eflah ve diğerlerinin de bunu bildiğini sanmıyordum çünkü bilselerdi bu konuda beni uyarırlardı. Cemal'in bu kadar kısa sürede serbest kalmasını beklemiyordum. Taner bile onun yaydığı korkunç enerjiyi hissetmiş gibi yerden kalktığı gibi hemen arkama saklandı. Taner'i arkamda tutarken gözlerimi Cemal'den ayırmıyordum.

Sırıtarak bana bakan adamın dudaklarında pis bir sırıtış vardı. Beklenmedik bu karşılaşma hoşuna gitmiş gibi bakıyordu. Aramızdaki dört adımlık mesafeye rağmen üzerine sinen iğrenç kokuyu soludum. Geceyi bir çöplükte geçirmiş gibi berbat kokuyordu hatta etrafında birkaç kara sinek uçuşup duruyordu. Kirli sakalını harıl harıl kaşıyarak beni izlerken boştaki elinde siyah bir tesbih vardı. Üzerinde ilk üç düğmesi açık bordo bir gömlek ile dizleri kirli kumaş pantolon vardı.

Ondan yayılan leş gibi kokuya direnirken sarı dişlerini gösterecek şekilde sırıttı. "Her ne kadar hedefte sen olmasan da o kurşundan sağ çıkmanı beklemiyordum." Yaptığı şey için zerre kadar pişmanlık duymadığını görebiliyordum.

Peşimizdeki köpek bile ondan korkmuş gibi bizi bırakıp gitmişken Cemal bana doğru bir adım attı. Taner arkadan bacaklarıma

sarılarak, "Ukde gidelim," diye fısıldadı korku içinde. Bense ters gözlerle Cemal'e bakıp merak ettiğim şeyi sordum.

"Dışarı nasıl çıktın?"

Gözlerinde onu keyiflendiren ama beni rahatsız eden bir duygu geçti. "Kefaretim ödendi."

İşsiz ve aylak bir herif mahkemenin belirlediği kefareti ödeyecek parayı bulamazdı. Kendi gibi olan serseri arkadaşlarının da onun için kefaret parasını topladıklarına inanmıyordum. Hastaneden taburcu olduktan sonra babamdan bu konu hakkında bilgi almıştım. Cemal'in kefaret parası oldukça yüksek bir meblağdı. Onun gibi avare insanların kolayca bulamayacağı bir miktardı.

"Kefaretini kim ödedi?" Bunu kimin yaptığını bilmek istiyordum.

Bir ayağının üzerinde salınırken başını omzuna doğru eğerek beni süzdü. Bakışlarıyla beni korkutmaktan haz alıyordu. "Bilmen gereken kefaretimi kimin ödediği değil." Tüm dişlerini gösterecek şekilde sırıttı. "Ne karşılığında o parayı ödediği." Boğazımı tırmalayan mide bulantısına direndim. Bu da neydi şimdi?

"Ne demek istiyorsun?"

Anlam veremediğim bir gizemle uzun süre bana bakıp güldü. Daha sonra tek kelime etmeden gitti. Arkasından bakarken sözlerinin ne anlama geldiğini düşünüyordum. Anladığım kadarıyla birileri ondan istediği bir şey karşılığında onun kefaretini ödemişti. Kim bunu neden yaptı, bilmiyordum ama umarım annemden uzak durur du. Yine onun peşine düşmesini istemiyordum.

Cemal gidince Taner arkamdan çıkıp ürkek gözlerini bana çıkardı. "O kimdi, Ukde?"

Onu daha fazla korkutmamak için rahat görünmeye çalışarak saçlarını karıştırdım. "Önemsiz biri canım. Bakkala uğrayıp şu sevdiğin dondurmalardan alalım mı?" Gülümseyerek başını sallayınca elini sıkıca tuttum. Onu buradan uzaklaştırırken tedirginliğimi gizlemeye çalışıyordum.

Taner'e söz verdiğim dondurmaları aldım. Dondurmamızı yiyerek köşke geldiğimizde tek istediğim kendimi odama atıp biraz dinlenmekti. Ancak Taner avlunun ortasında suratını asıp, "Eve girmek istemiyorum," diye sızlandı. "İçeride oynayacak hiçbir şey yok." Bu sıcakta bahçede de oynayacak pek bir şey yoktu ama beni dinleyeceğini sanmıyordum.

"Peki, ne yapmak istersin?" diye sordum.

Küçük omuzlarını silkti. "Bilmem."

Aklıma gelenlerle hınzırca gülümsedim. "Dans edelim mi?"

Böyle bir teklif duymayı beklemediği için şaşırdı. "Dans etmek mi?" Önce kendi bacak kadar boyunu gösterdi, sonra da benim uzun boyumu. "Aramızda aşamayacağımız mesafeler var."

Gülerek üzerine eğilip belini kavradım. "Mesafeleri aşma konusunda benden daha iyisini bulmazsın." Yirmi beş yıllık mesafeyi aşıp da geldiğimi nereden bilecekti?.. Onu kucağıma aldığımda bacaklarını belime doladı. Kollarını boynuma sardıktan sonra çipil çipil bakan gözlerini kırpıştırdı. "Müzik olmadan nasıl olacak?"

"Kendi müziğimizi kendimiz yapabiliriz." Ona göz kırpıp avlunun ortasında onunla dans ederek şarkı söylemeye başladım.

"*Ne söylesen ne beklesen,*

Yaradan'dan ya da kaderinden,

Ele geçmez istediğin,

Uğruna savaş vermediysen," dediğimde Taner gülümseyerek bana eşlik etti.

Birlikte şarkı söylerken yerimden salınıp onu kendi etrafımdan bir tur çevirdim.

"*Sevilmeden de sevmeyi,*

Neyi özlediğini bilmeyi,

Acı da olsa yine gerçeği,

Görüp de söylemeyi bilmediysen."

Şarkının bu kısmında Küçük Taner ile daha yüksek bir sesle, "*Sanki seni boğar gibi*," dedik aynı anda.

"*Sanki yeniden doğar gibi.*

Sanki zaman zaman ölür gibi.

Acısını, çilesini çekmediysen."

Belimdeki bacaklarını çözünce onu havaya kaldırdım. Küçük kollarını gökyüzüne doğru uzattığında onu havada tutarak kendi etrafımda dönmeye başladım.

"*Hani büklüm büklüm boynunda,*

Hani paramparça ruhunda,

Hani soran gözlerle kapımda,

Bekleyen dargın anılar gibi."

Şarkının en sevdiğim yeri nakaratı olduğu için birkaç kez tekrarlayıp kollarım yorulana kadar Taner ile dans ettim. Bir süre sonra şarkının sonuna gelince bacaklarını tekrar belime doladı. Zayıf kolları da boynumdaydı. Birkaç ay öncesine kadar birbirimizden nefret ederken şimdi sevgi dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Amcam seni kovsa bile hiç gitme, olur mu, Ukde?" İçim acıdı. Sadece dokuz gün sonra onu bırakıp gidecektim. Bundan nefret etsem de Taner'in hayatındaki yerim sandığından daha kısaydı.

Hiç gitmeyeceğimi söyleyip onu kandırmayı doğru bulmadım. "Birlikte olduğumuz günlerin tadını çıkarmaya ne dersin?" Başımı ona doğru uzatıp burnumu onun fındık kadar olan küçük burnuna sürttüm. "Seninle daha sık dans etmeliyiz," dediğimde gülmeye başladı.

Taner'i yere indirdiğim sırada bahçedeki kamelyada oturanları gördüm. Akşamüzeri olduğu için Eflah ve Necip eve dönmüş, kamelyada dinleniyordu. İkisinin de bakışları bizim üzerimizdeydi. Özellikle Eflah'ın siyah gözlerinde içimi ısıtıp kan akışını

hızlandıran bir şeyler vardı. Gördüğü manzarayı çok sevmiş gibi bize bakıyordu. Taner ile birbirimize bu kadar bağlanacağımızı hayal bile edemezdi çünkü ben de buna pek ihtimal vermiyordum.

Geri döndüğümden beri Taner'e olan iyi niyetim ve sabrım meyvesini vermeye başlamıştı. Artık daha mutlu bir çocuktu, sık sık gülümsüyordu ve daha iç açıcı resimler çiziyordu. Parka gittiğimizde yabanilik yapıp tek başına oynamak yerine oradaki çocuklarla oynuyordu ve içlerine karışıyordu. Hikmet Hanım'dan çok beni dinliyor, onu yönlendirmeme izin veriyordu. Yine arada birbirimizle didişip kavga ediyorduk ama bunlar Taner ile olan ilişkimizin tadı tuzuydu.

Taner'deki olumlu değişimden çok memnundum çünkü ona hak ettiği gibi çocuk olmayı öğretmeye başlamıştım. Artık travmalarına sıkışıp her şeyi içine atan o çocuk değildi. Benimle rahatça konuşup sorunlarından veya canını sıkan şeylerden bahsediyordu. En önemlisi onu dinlediğimi ve anladığımı artık biliyordu. Taner çardaktakileri görünce amcasına koşarken ben de köşke doğru yürüdüm. Dün geceki yemekten dolayı Eflah'a tripli olduğum için onların yanına gitmedim.

Köşke girip soluğu mutfakta aldığımda Büyük Taner açık pencerenin önünde dikiliyordu. Benim gelişimle yönünü bana çevirdiğinde gözlerindeki duygusal bakışı gördüm. "Çocukken o şarkıyla amcam seni kucağına alıp seninle dans etmişti." Bir konuda bana teşekkür eder gibi burukça gülümsedi. "Şimdiyse sen aynı şarkıyla çocukluğumu kucağına alıp onunla dans ettin." Bana doğru yürürken bakışları hisliydi. "Çocukluğumda güzel anılar yarattığın için teşekkür ederim."

Mutfakta sadece ikimiz olduğumuz için, "O sensin," dedim buzdolabını açarken. "Senden bir parça taşıyan herkesi seviyorum." Dolaptan limonlu gazoz çıkartıp güldüm. "Seni sevdiğimi biliyorsun."

Başını ağır ağır sallarken uzun zaman sonra gerçek bir tebessümle, "Ve sen de seni sevdiğimi biliyorsun," dedi. Biliyordum.

Biz yirmi beş yılımızı birbirimizle geçiren yakın dostlardık. Aynı kandan olmasak bile abi ve kardeş gibiydik.

Gazozun kapağını Taner'e açtırdım, henüz bir yudum almıştım ki Eflah mutfağa girdi. Dünden beri ona soğuk yaptığım için bunun siniriyle bana ters gözlerle bakıyordu. Bana tavır takınarak masanın yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Bana bir kahve yap," dedi soğuk bir sesle. Evet, yine başlıyorduk. Bana sinirlenip beni süründürmek istediğinde bana hep kahve yaptırıyordu çünkü bana karşı en fazla bu kadar kötü olabiliyordu.

Yüzüne bile bakmadan soda şişesini tezgâhın üzerine bırakıp cezveyi çıkardım. Ben onun kahvesini yaparken Taner, "Dünden beri ikinizin nesi var?" diye sordu merakla.

Bir kaşık kahveyi cezvenin içine koydum. "Eflah Bey'e sor," dedim fincanı çıkartırken. "Tabii birilerini yargılamadan sana cevap verirse."

"Orada konuşup durma ve kahvemi yap!"

"Bu kahveyi neden ben yapıyorum?"

"Çünkü maaşını ben ödüyorum." Onun çalışanı olmaktan nefret etmeye başlamıştım.

Tüpü açıp cezveyi ocağa koyarak karıştırmaya başladım. Onun tercih ettiği gibi bol köpüklü bir kahve yapıp fincanı önüne koydum. Kahveden bir yudum bile almadan sandalyeye yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Köpüğü çok olmuş, köpüksüz kahve istiyorum."

Fincanı kafasına geçirsem onu yaktığım için benden davacı olur muydu?

Beni kızdırmasına izin vermeden fincanı alıp içindeki kahveyi lavaboya döktüm. Taner yanıma gelip gülmemeye çalışırken eğlendiğini gizleyemiyordu. "Sence bu sefer sana kaç tane kahve yaptırır?" diye sordu kısık sesle.

Daha şimdiden sızlanmaya başladım. "Geçen haftaki rekoru otuzdu, şimdi hiç bilmiyorum." Geçen hafta da onunla bir konuda ters düşmüştük ve ben onunla barışana kadar bana art arda toplamda otuz kez kahve yaptırmıştı.

Saatler Sonra

İçtiği bir yudum kahveyle yüzünü buruşturarak fincanı masaya bırakırken çıldırmak üzereydim. "Bunun şekeri fazla, içine daha az şeker koy."

Mutfaktakiler içler acısı hâlime bıyık altından gülerken ben burada sinirden deliriyordum. Ona olan ölümcül bakışlarım karşısında ne kadar eğlendiğini gizlemeden tek kaşını yukarı kaldırdı. "Bana söylemek istediğiniz bir şey mi var, Ukde Hanım?"

Suratım dağıtmamak için kendimi zor tutarken sıktığım dişlerimin arasından, "Hayır!" dedim sertçe. "Ben elli birinci kahvenizi yapayım." Gece yarısı olmuştu ve ben ona hâlâ kahve yapıyordum.

Tekrar fincandaki kahveyi döküp cezve ve fincanı yıkadım. İlk kavanozu bitirdiğim için ikinci kahve kavanozunu çıkartıp kapağını açtım. Cezvenin içine bir fincan su, bir kaşık kahve ve şeker atıp yine ocağın başına geçtim. Ocak başında kahve karıştırmaktan kolum kopmuştu. "Çalışma odamda olacağım, kahvemi oraya getir," diyen sesine kaşlarımı çattım. Bana o kadar çok kahve yaptırdığı yetmezmiş gibi şimdi bir de yukarı ve aşağı arasında tur attıracaktı.

Eflah mutfaktan çıkınca Aşçı Nazmiye abla daha fazla gülüşünü tutamadı. "En fazla otuz fincana kadar çıkardı. Onu bu kadar kızdıracak kadar ne yaptın?"

"Küstüm ona, çok basit değil mi?" diye sızlandığımda Fedai yüksek sesle güldü.

"Kendi iyiliğin için sen ona küsme."

"Bu adamdaki tuhaflık bir tek benim mi dikkatimi çekiyor?" İnanamayan gözlerle mutfaktakilere baktım. "Bir kadını küstüren erkekler genelde ona çiçek alır, bir kutu çikolata gönderir veya küçük jestler yaparak kendini affettirmeye çalışır." Bir ayağımı sertçe yere vurdum. "Kalkıp da ona kahve yaptırmaz!" Hepsinin kahkaha atması sinirlerimi daha fazla bozuyordu.

Sırma bulaşıkları yıkarken, "Eflah Bey senin o tanıdığın erkeklere benzemez," dedi sakince.

"Elli bir kahveden sonra o kadarını anladık zaten!" Cezvede kaynayan elli ikinci kahveyi fincana koydum. Bir bardak su doldurduktan sonra onu da tepsiye koyup derin bir nefes aldım. Tepsiyi alıp kapıya yürürken, "Her ihtimale karşı ambulansı arayın," dedim. "Bu kahveye de hayır derse onu çıplak ellerle öldürmeyi düşünüyorum."

Tepsideki kahveyi dökmemeye çalışarak üst kata çıktım. Eflah'ın çalışma odasının kapısını tıklattıktan sonra içeri girdim. Masasında birtakım evraklarla meşguldü. Fincanı masanın bir köşesine bıraktığımda bile başını ilgilendiği evraklardan kaldırmamıştı ama, "Yenisini yap," demeyi de ihmal etmedi.

Daha fazla dayanamayıp bıkkınlıkla, "Eflah yeter artık," dediğimde kalem tutan eli duraksadı. Başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde apaçık bir alay vardı.

"Eflah mı?" Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "*Eflah Bey*'e ne oldu?"

Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. "Sana olan tavrımda haklıyım. Sadece özür dilesen olmaz mı?"

"Eğer özür dileyecek bir şey yapsaydım çoktan senden özür dilemiştim." Yüzünü sıkıntıyla ovuşturarak başını iki yana salladı. "Dün gece söylediklerimin gerçek olduğunu sen de biliyorsun. Bizim yaşadığımız şeyle annenin yaptıklarını kıyaslayamazsın." Ayağa kalkıp yanıma geldi. "Eğer annen hakkındaki düşüncemi duymak istemiyorsan bir daha onun hakkında konuşmam. Sadakatsizliği ve aşkı birbiriyle kıyaslama."

Bir adım geriye çekilerek ondan uzaklaştım. "Yine aynı şeyleri söylüyorsun!"

"Çünkü gerçek bu!" Bana çıkışarak sesini yükseltirken çenesi kaskatıydı. "Annenin yaptığı şeyi bizim durumumuzla bağdaştırıp adına aşk diyorsun ama öyle değil! Necip, Piraye'yi seviyordu ama Piraye onu görmezden gelip Kenan ile oldu. Bu noktada anneme kızamayız çünkü kalbinin seçtiğine gitti, yani buna aşk diyebilirsin."

Son derece tahammülsüz bir şekilde gözlerime baktı. "Necip'in kızı olduğunu bile bilmeden seni sevdiğim için ve gerçeği öğrendikten sonra bile senden vazgeçmediğim için beni arkadaşıma sadakatsizlikle suçladın." Kaşlarını kızgınlıkla çattı. "Benim yaptığım sadakatsizlik değildi ama sana bir arkadaşa nasıl ihanet edildiğini ve ona nasıl sadık olunmadığını anlatabilirim. Mesela Kenan'ın yaptığı," diyerek nefesini burnundan verdi. "Kenan, Necip'in duygularını çok iyi bilmesine rağmen arkadaşının sevdiği kadınla oldu. İşte bu sadakatsizlik ve ihanet!"

Yürüyüp tam karşımda durdu, sert bakışları ve uzun boyuyla beni eziyordu. "Anneni savunmak için hepimizi onunla kıyaslıyorsun. Sence annen gerçekten aşkının kurbanı mı? Kenan ile olduğu için kimse onu suçlayamaz fakat yıllarca Kenan ile olduktan sonra Necip'e dönmek istemesi bozuk bir zihniyetin kanıtı. Aşk diyerek bunu aklayamazsın. Kenan ile denedi olmadı, şimdi de şansını Necip ile mi denemek istiyor? Bu ihanet, aşka bile ihanet!"

Parmaklarını sinirle saçlarından geçirerek başını iki yana salladı. "Necip'in onu tekrar isteyeceğini nasıl düşünebiliyor veya Kenan'ın buna müsaade edeceğini? Kenan'ı artık istemiyorsa ondan ayrılabilir ama bunu da yapmıyor çünkü bir dalı tutmadan diğerini bırakmıyor!"

Bir solukta söylediği şeyler karşısında keşke annemi savunacak bir şeylerim olsaydı ama yoktu. Hem Necip'i hem de Kenan'ı bırakıp bu rezil aşk üçgeninden çekip gitmesini ne çok isterdim. Belki o zaman ona olan saygımı kaybetmezdim.

Gözlerimden süzülen yaşa içi acıyarak bakan Eflah, "Üzgünüm," diye fısıldadı üzerime eğilerek. "Bunları duymanın seni nasıl incittiğini biliyorum." Yüzümü avuçlarının arasına alıp başparmağıyla ıslak gözlerimi sildi. "Son kez duyuyorsun benden annen hakkındaki gerçekleri çünkü bir daha bu konuda konuşmayacağım." Alnını alnıma yasladığında ılık nefesini dudaklarımda hissettim. "Seni üzmek hoşuma gitmiyor."

Ondan uzaklaştığımda homurtusunu duydum. Eflah'ın masasının önündeki koltuğa oturup şakaklarımı ovuşturdum. Annemle ilgili her şey başımı ağrıtıyordu. "Artık ne yapacağımı bilmiyorum."

Koltuğumun arkasına geçtiğinde Eflah'ın ne yaptığını anlayamadım, ta ki ellerini başımda hissedene kadar. Başımı tutup koltuğun arkasına yasladı ve "Kapat gözlerini," dedi sıcak bir sesle. Gözlerimi kapattığımda ellerini şakaklarımda hissettim. Omurgama ateş gibi bir his yayıldı. Başıma masaj yapmasını beklemiyordum. Bunu yaparken aynı zamanda, "Ailenle ilgili şeyleri düşünmeyi bırak," diye ilgili bir sesle beni telkin ediyordu. "Onların yaptıklarından sen sorumlu değilsin."

Parmaklarının rahatlatıcı bir etkisi olduğu için gevşediğimi hissediyordum. Dudaklarımdan, "Mmm," diye anlamsız bir mırıltı döküldüğünde kısık gülüşünü duydum.

"İyi geliyor mu?"

Daha fazlasını isteyerek arsızlık yaptım. "Biraz omuzlarıma da yapar mısın? Elli iki kahveden sonra her yanım tutuldu. Beni çalıştıran acımasız bir patronum var."

Kulağıma gelen gülüşü içimi ısıtıyordu. "Senin gibi inatçı bir dadıya sahipken patronuna kızamayız." Şakaklarımdan kayan elleri omuzlarımın üzerinde durdu. Omuzlarımı kavrayıp hafifçe sıkınca iniltimi durduramadım. Omuzlarımı okşayıp sıktıkça masajın etkisiyle daha fazla inliyordum. Dişlerini sıkıyormuş gibi hırıltılı bir sesle, "Ukde, inleyip durma," diye beni uyardı. "Buna devam etmemi istiyorsan ses çıkarma."

Başta nedenini anlamadım ama daha sonra olanları anlayınca utançtan gözlerimi daha sıkı kapattım. Çıkardığım iniltileri tahrik edici buluyordu. Yanaklarım ısınmış olmalıydı ki gülüşünü duydum. "Bunun için beni suçlayamazsın." Parmakları ince boynuma doğru hareket etti. "Seninle ilgili her şey beni kışkırtıyor." Başını eğip dudaklarını boynuma bastırınca gözlerimi usulca açtım. Dudaklarının boynuma teması kan akışımı kesmişti.

Boynuma masum denecek küçük bir öpücük bıraktıktan sonra ellerini omuzlarıma bastırdı. Koltuğumun arkasında dikilirken başımı arkaya doğru yasladığım için onu tersten görüyordum. Elleri omuzlarıma hafifçe baskı uygularken üzerime eğildi ve beni dudaklarımdan öptü. İçim titredi. Dudaklarıma kapanan dudaklarıyla sanki ilk kez onun tarafından öpülüyormuşum gibi müthiş bir heyecanla doldum.

Yoğun bir şekilde beni öpmeye başladı ama kapı bir anda açılınca hemen kendimi öne çektim. Hikmet Hanım'ın içeriye şuursuz bir şekilde dalması beni çok utandırmıştı. Koltuktan o kadar hızlı ayağa kalkmıştım ki bunu görmek Eflah'ın Hikmet Hanım'a çatık kaşlarla bakmasına neden oldu. "Bir daha kapıyı çalmadan odama girme!"

Islak dudaklarıma bakan yaşlı cadı o gelmeden önce ne yaptığımızı anlamıştı. Gözlerindeki tiksintiyi gizlemeye çalışarak bakışlarını benden çekip Eflah'a döndü. "Kapıyı çaldım ama belli ki duymayacak kadar meşguldünüz." Neyi ima ediyor bu? Ne yaptığımız hakkında bir de ona hesap mı verecektik? Eflah'ta uyandırdığı öfkeyi görmezden gelerek elindeki dosyayı ona gösterdi. "Bunlar sabah postayla geldi. Uyumadan önce masana bırakmak istedim." Öyle de yaptı. Dosyayı masaya bıraktıktan sonra kısa bir an bana iğrenerek bakıp dışarı çıktı.

Eflah onun arkasından ters gözlerle bakarken kaşları çatıktı. "Son günlerde çok fazla canımı sıkıyor." Benimkini ise başından beri.

"Onu buraya geri getiren sensin." Geç olduğu için kapıya yürüdüm. "Onu kovarsan sana minnettar olurum."

Arkamdaki homurtusunu duydum. "Tüm hayatı boyunca Yargı ailesine çalıştı. Onu kovmak acımasızlık olmaz mı?"

Dışarı çıkmak için kapıyı açtım. "Acımasız olmakla bir sorunum yok."

Gülüşünü duydum. "Bunu o kadar iyi biliyorum ki."

Odama girip ışığı açtığımda yatağımın yanındaki komodinin üzerinde gördüklerim beni gülümsetti. Her sabah uyandığımda odamda bir tabak ballı kurabiye ve bir mektup görmeye alışmıştım. Köşkten ayrılmadan önce Eflah ile mektuplaşıyorduk ve ben tekrar köşke döndüğümde de birbirimize mektup göndermeye devam etmiştik. Özellikle de son bir ayın her günü onunla mektuplaşmıştık. Ona göndereceğim mektupları her defasında dışarıdaki posta kutusuna bırakıyordum. Eflah her sabah mektuplarımı oradan alıyordu.

O da bana yazdığı mektupları bir tabak ballı kurabiyeyle hep odama bırakıyordu. Eflah'ın mektupları için ayırdığım sandık tipi kutu ondan gelen mektuplarla dolmak üzereydi. Henüz sabah olmadığı için odama bırakılan bir mektup yoktu fakat bir tabak ballı kurabiye vardı. Ballı kurabiyelerin yanında genelde hep mektubu da olduğu için sadece kurabiyelerin olması beni şaşırttı. Tabaktaki kurabiyelerden birini yiyerek giyeceğim geceliği çıkardım.

Üzerimi değiştirip geceliğimi giydikten sonra ışığı kapatıp gece lambasını açtım. Sırtımı yatak başlığına yaslayıp dün yarıladığım kitabı okumaya başladım. Belki bu gece kitabı bitirirdim. Her sayfasında büyük bir heyecan yaşadığım kitabı elimden bırakamadım. Okudukça bir sonraki sayfayı daha çok merak ediyordum. İlk on dakika sorunsuz bir şekilde kitabı okudum fakat daha sonra bende bazı gariplikler yaşanmaya başladı. Boğazımdaki kuruluğu hissedene kadar ne denli terlediğimi fark etmemiştim.

Su içmek için yataktan çıkınca yazın ortasında üşümeye başladım ama vücudumdan da su gibi ter akıyordu. Işığı açıp aynadan kendime baktığımda gördüklerim beni ürpertti. Normal olmayacak bir şekilde terlemiştim. Banyodan çıkmışım gibi saçlarım nemliydi. Vücudumdaki açık yerler terden parlıyor, alnımda

bitken terler su damlacıkları gibi yüzüme süzülüyordu. Geceliğimin yakası ve koltuk altlarım ıslaktı fakat bu kadar çok terlerken aşırı derecede üşüyordum. "Neler oluyor?"

Boğazımdaki kuruluk artmaya başlayınca moraran dudaklarım ödlümü kopardı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki kalp krizi geçiriyordum. Gittikçe nefes alışlarım daha çok hızlanırken güçlükle yutkundum. O kadar susamıştım ki bir yudum su için kıvranmaya başladım. Masanın üstünde duran sürahiye doğru bir adım atmıştım ki başım dönmeye başladı. Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Duvara tutunurken nefes almakta zorlandığım için bir elim boynumdaydı. Sanki biri boğazımı sıkıp beni boğuyormuş gibi nefes alamıyordum. Düşmemek için tutunduğum duvara iyice yaslanırken neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. On dakika öncesine kadar hiçbir şeyim yoktu. Odama gelmeden önce gayet iyiydim. Şiddetli bir şekilde öksürmeye başladığımda karnıma giren yoğun acıyla öne doğru büküldüm. Gözlerim yatağımın baş ucundaki kurabiye tabağını bulunca kaskatı kesildim.

Kurabiyeler zehirliydi.

O tabaktaki kurabiyeyi yedikten on dakika sonra fenalaşmaya başlamıştım. Kurabiyelerden sadece birini yemek beni bu hâle getirdiyse ya hepsini yeseydim ne olurdu? Büküldüğüm yerde acıyla inlerken kapıya doğru yürümek için kendimi zorladım. Bu evde her odaya kolayca girip çıkan ve benden kurtulmak isteyen sadece bir kişi vardı. Hikmet Hanım! Kurabiyeleri Eflah değil, Hikmet cadısı odama bırakmıştı! Eflah'tan geldiğini düşünüp hiç şüphelenmeden yiyeceğimi biliyordu.

Eğer okuduğum kitabın heyecanına bu kadar çok kapılmasaydım muhtemelen kitabı okurken tabaktaki tüm kurabiyeleri yerdim. Kitap okurken bir şeyler atıştırmayı seviyordum. Her adımımla gözlerimin önü puslanıp başım daha çok döndüğü için kapıya ulaşmakta güçlük çekiyordum. Kendimi zorlayıp yürürken ansızın aklıma gelen bir görüntüyle kanım dondu. Bu öğlen

Ninova

annemi Hikmet Hanım'a bir şişe verirken görmüştüm! Afyon ruhu dediği o şişe zehir olabilir miydi?

Annem beni öldürmeye mi çalışmıştı?

Gözlerimden süzülen yaşlarla kapı kolunu kavradım. O şişe zehirdi, değil mi? Annemin benden nefret etmek için çok fazla sebebi vardı ama ölmemi isteyecek kadar nefretinin büyük olduğunu bilmiyordum. Necip'in onu reddetmesinin sorumlusu olarak beni görüyordu. Necip'i doldurup ona karşı kışkırttığımı düşünüyordu. Yalan da sayılmazdı ama babamın onu reddetmesinin tek sebebi ben değildim. O da artık Piraye'nin gerçek yüzünü gördüğü için onunla olmak istemiyordu.

Annem nerede yanlış yaptığını düşünmek yerine olanların tüm suçunu bana yıkıyordu. Kapıyı açtığımda şiddetli öksürüklerim yüzünden kan kusmaya başladım. Kapının dışına attığım tek bir adımla dizlerimin üzerine sertçe düştüm. Canım o kadar çok yanıyordu ki daha fazla ilerleyemedim. Ellerimi yere bastırıp ağız dolusu kan kusarken gücümün son kırıntısıyla, "Baba!" diye haykırdım. Dudaklarımdan çıkan acı dolu çığlığımla burnumdan da kan geldi.

Eflah'ın odası tam karşımdaydı ancak babamınki koridorun diğer ucundaydı. Eflah'tan yardım istemek o an aklıma bile gelmemişti çünkü çocukluğumdan bu yana ne zaman canım yansa hep baba diye ağlardım. Henüz küçük bir çocukken bile yere düşüp dizlerimi kanatınca baba diye sayıklardım. Normalde çocuklar öyle anlarda anne diye sızlanırdı ama ben hep baba derdim. Çünkü anne diye ağlayınca sarhoş annemin beni duyup gelmeyeceğini bilirdim.

Attığım çığlıkla aynı anda iki kapı açıldı. Bunlardan biri tam karşımdaki odanın kapısıydı, diğeriyse koridorun ucundaki oda. Başım yere düşüp gözlerim kapandığında babam ve Eflah'ın aynı anda, "Ukde!" diyen gür ve korku dolu sesini duydum. Bu onlardan duyduğum son şeydi.

Annem benden kurtulmak istemişti.

BÖLÜM 13
İHANET

"Ben seni yaşatmak isterken senin beni öldürmek istemenin ağır yükü vardı ruhumda."

Üzerimi değiştirmek için gömleğimin düğmelerini açmaya başladığım sırada Ukde'nin, "Baba!" diyen acı dolu çığlığını duymayı beklemiyordum. Gözlerim hızla kapıyı bulduğunda duyduğum öksürük sesleri ve iniltilerle kapıyla aramdaki mesafeyi nasıl kapattığımı anlayamadım. Dışarı çıktığımda onun adı dudaklarımdan korkuyla dökülmüştü çünkü Ukde yerdeydi. Beyaz geceliği onun teri ve kanıyla kirlenmişken hiç kıpırdamadan yerde yatıyordu. Solgun yüzü ve ağzından süzülen kanlar beni deliye çevirmişti. Onu ikinci kez kanarken görüyordum ve etkisi en az ilki kadar sarsıcıydı.

Hemen onun yanına koşup diz çökerken aklımı yitirmek üzereydim. "Ukde!" Onu sarsıp yüzünü avuçlarımın arasına aldığımda sertçe yutkundum. Teni buz gibiydi, hem de bir ölünün soğukluğundaydı. "Ukde uyan, aç gözlerini, bana bak!" Onu kaybetme korkusunu her uzvumda hissediyordum. O bu hâldeyken bir şeyler düşünecek durumda değildim. Ne nabzını kontrol etmek aklıma geliyordu ne de onu yerden kaldırmak. Kafayı yemiş bir hâlde, "Ukde, aç şu gözlerini!" diye bağırıp onu uyandırmaya çalıştım.

Koşarak yanımıza gelen Necip'in de benden aşağı kalır bir yanı yoktu. Beti benzi atmış bir hâlde Ukde'nin üzerine eğilirken hiddetlenerek, "Ona ne oldu?" diye bağırdı. "Eflah neler oldu burada!"

"Bilmiyorum!" Hemen Ukde'yi kucağıma alıp yerden kaldırdım. Merdiveni ikişer ikişer inerken Ukde'yi göğsüme bastırdım. Ona ne olduğunu bilmiyordum ama öğrenecektim!

Dışarı çıktığımızda Necip hemen arabayı getirdi. Herkes uyuduğu için bu saatte kimse ortalıkta yoktu. Necip benim için arka kapıyı açtıktan sonra koşarak sürücü koltuğuna geçti. Hiç vakit kaybetmeden köşkten ayrıldığımızda, "Çok soğuk!" dedim endişeden kıvranarak. "Durmaksızın terliyor ama çok soğuk. Daha hızlı sür, Necip!" Onu kaybedemezdim.

Gaza yüklenen Necip aynadan arkaya baktığında yüzünde korku, gözlerinde de sinir vardı. "Ona ne olduğunu söyle bana!"

"Bilmiyorum lan, bilmiyorum!" Canım yeterince sıkkınken beni suçlar gibi konuşmayı kesmeliydi. "Dışarı çıktığımda bu hâldeydi. Daha hızlı sür şu arabayı!"

Ukde'yi sıkıca kollarımın arasında tutarken nabzım kontrol edecek cesaretim yoktu. Bunu yaptığımda nabzını duyamazsam ne yapardım, bilmiyordum. Necip son sürat gittiği için araba çok sarsılıyordu. Bu yüzden bakınca Ukde'nin göğüs kafesindeki hareketleri göremiyordum. Arabanın çıkardığı sarsıntılar bunu görmemi engelliyordu. Bu da bana onun artık nefes almadığını düşündürüyor, korkunun esiri olmama neden oluyordu. Onunla sanki benim de nefesim kesilmiş gibi göğsüm sıkışıyor, ciğerlerime hava gitmiyordu.

Cesaretimi toplayıp iki parmağımı boynunun yan tarafına bastırdım. Parmaklarımın altındaki soğuk tende önce hiçbir şey hissedemedim ve bu beni öldürebilirdi. Ancak daha sonra onun cılız nabzını duyunca Allah'a binlerce kez şükredip Ukde'yi göğsüme bastırdım.

"Yaşıyor." Kendimi buna inandırmaya ihtiyacım olduğu için birkaç kez, "Yaşıyor, o iyi olacak," dedim ama korkularımı yatıştırmaya yetmedi. Göz kapaklarını açıp bal sarısı gözleriyle bana bakmadıkça rahat bir nefes alamazdım.

Yüzü o kadar solgundu ki sanki artık burada değildi. Kurumuş dudakları arasından çıkan cılız soluklar şu an için en büyük şükür sebebimdi. Teni çok soğuk olduğu için kendi vücut ısımın tamamını ona vermeyi isterdim. "Beni bırakamazsın." Sesimde ona olan sevgimin âcizliği hissedilirken, "Sensiz yapamam," diye fısıldadım. Solgun yüzünü, kapalı gözlerini ve güçlükle titreşen kirpiklerini izlerken burnumun direği sızladı. Sanki ölüyordum. Ukde gözlerini açıp bana eskisi gibi gülümsemedikçe ölüp ölüp diriliyordum.

"Necip, bas şu gaza!" Hastaneye varmadıkça korkum devasa bir öfkeye dönüşüyordu. "Ona kaybedebilirim, hızlan!"

"Bundan daha hızlı gidemem çünkü sondayım. Bana onun nasıl olduğunu söyle!" Önüne çıkan her arabayı sollayıp hızla geçerken, "Eflah," diyen sesi titredi. "Bana onun ölmeyeceğini söyle."

"Ona hiçbir şey olmayacak!" Ölüm ve Ukde'yi aynı karede hayal etmek bile beynimden vurulmuşa dönmeme neden oluyordu. Ona hiçbir şey olmayacaktı.

En yakın hastaneye kısa sürede vardık. Necip koşup kapımı açtığında Ukde'yi kucağımda taşıyarak arabadan indim. Hiç vakit kaybetmeden hastaneye girdiğimizde kollarımda kan kusan baygın bir kadın tuttuğumu gören sağlıkçılar başıma toplandı. Hemen bir sedye getirip onu yatırdılar. Bunu yaparken aynı zamanda Ukde'nin sağlık durumu hakkında bize sorular sorup tıbbi geçmişi hakkında bilgi almak istediler. Hiçbir şey bilmiyorduk!

Tıbbi geçmişi, sağlık karnesi, alerjileri ve daha bunun gibi birçok şeyi sordular ama cevap veremedik. Onu bizden alıp götürdüklerinde Necip ile acı bir gerçeğin farkına vararak birbirimize bakıyorduk. Biz Ukde hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Daha önce karnından vurulduğunda da bilmiyorduk, şimdi de...

Ukde'yi yoğun bakıma almışlardı. Onunla ilgilenen doktor ve hemşireler hâlâ dışarı çıkmadıkları için koridorda bekliyorduk. Ondan gelecek güzel bir haber için koridorda dönüp duruyordum. Yoğun stres altındaydım, korkuyordum ve onun nasıl olduğunu hâlâ bilmiyordum. Daha fazla dayanamayıp onun tutulduğu kapıya doğru yürüdüğümde Taner yolumu kesip, "Biraz daha bekleyelim," dedi.

"Nesini bekleyeceğim, içeri giren çıkmıyor!" Onu yolumdan sertçe iterek yanından geçtim. "Onun nasıl olduğunu görmeliyim!"

Daha ben kapıya ulaşamadan iki doktor dışarı çıktı. Hepimiz hemen onlara doğru yürüdük. Sadece ben ve Necip değil; Ferit, Handan, Taner, Kenan ve Piraye de buradaydı. Olanları duyunca gelmişlerdi. Gözlerim sık sık Ukde'nin kapalı kapısında oyalanırken doktora bakıp, "O nasıl?" diye sordum hızlıca.

Kötü bir haber verecek diye ecel terleri dökerken, "Ukde Hanım'ın durumunu kontrol altına almayı başardık," deyince rahat bir nefes aldım. Allah'a şükürler olsun ki o iyiydi.

Necip doktorlara kapıyı gösterirken tıpkı benim gibi o da endişesinden bir şey kaybetmemişti. "Nesi vardı? Neden kan kusup bilincini kaybetti?"

İki doktor da arkamızdan bir yere bakınca başımı çevirdim. Bize doğru gelen üç polis memurunu görmeyi beklemiyordum. Anlamayan gözlerle doktorlara döndüğümde içlerinden biri, "Bunu bildirmeliydik," dedi. "Ukde Hanım'ın kanında oldukça güçlü bir zehir tespit ettik. Gerekli müdahaleyle durumunu kontrol altına alabildik ancak tehlikeyi hâlâ atlatabilmiş değil. Zehrin tamamını vücudundan atamadığı için risk altında. Bu geceyi atlatmak onun için hayati önem taşıyor." Duymayı beklemediğim şeyler karşısında nutkum tutulmuştu. Zehir mi?

Ukde zehirlendi mi?

"Nasıl?" Konuşmakta güçlük çekiyordum çünkü hiçbir şey anlamıyorduk. "Yediği bir şey dokunmuş olabilir mi?"

Doktor başını iki yana salladı. "Bu sıradan bir gıda zehirlenmesi değil. Eğer intihara teşebbüs etmediyse..." dedi ve ben devamını anladım. İntihar değilse cinayet girişimiydi. Polisler bu yüzden buradaydı, ifade vermemiz için.

Ukde'yi son gördüğümde oldukça mutluydu, yani intihara kalkışacak bir ruh hâlinde değildi. Ukde'nin intihara meyilli bir kadın olduğunu sanmıyordum. Bunun hiçbir belirtisi onda yoktu. Depresif ve karamsar ya da yaşadığı karmaşaya rağmen hayata karşı öfke dolu değildi. O hayat dolu neşeli bir kadındı. İntihara kalkışacağını düşünmüyordum.

"İntihar girişimi değil." Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. "Biri onu zehirledi!" Biri onu öldürmeye kalkışmıştı!

Piraye nemli gözlerle, "Bundan emin olamayız, Eflah," dedi üzgünce. Ukde'ye olanlar onu çok etkilediği için dokunsalar ağlayacak durumdaydı. "Ukde'nin kendi içinde neler yaşadığını bilemeyiz."

"İntihar değil!" dedi Necip sertçe. "Eğer ölmeyi isteseydi kendini odasından dışarı atıp yardım istemezdi."

"Ukde intihar edecek bir kız değil." Taner de bizim gibi düşündüğü için benle Necip'e katıldı. "Ukde'nin gerçekleştirmek istediği çok önemli bir amacı var. Bir amacı olan kimse intihara kalkışmaz." Taner'in bahsettiği amacı düşünecek durumda değildim çünkü sevdiğim kadının canına kimin kastettiğini düşünmekle meşguldüm. Bunu evimden biri yapmıştı ama kim! Kim böylesine canına susayabilirdi!

Hepimiz sırasıyla polis memurlarına bildiklerimizi anlatıp ifademizi imzalamıştık. Köşkteki çalışanlar dâhil herkesin ifadelerini almalılardı. Üstelik Ukde'nin odasını ve köşkü de arayacaklarını söylemişlerdi. Herhangi bir delil bulmak için kapsamlı bir araştırma yapmalılardı. Taner onlara yardımcı olsun diye onu memurlarla köşke göndermiştim. Ukde bu durumdayken yanından bir dakika bile ayrılmayı düşünmüyordum. Şu an için herkes gözümde şüpheli konumundaydı. Onu zehirleyen burada bile olabilirdi.

Söz konusu Ukde'nin hayatıyken hiçbir şeyi şansa bırakamazdım. Necip de benimle aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı ki yanıma gelip diğerlerini kontrol etti. Onların onu duyamayacağı bir fısıltıyla, "Kendime gelmek için elimi yüzümü yıkayıp döneceğim," dedi. "Ben gelmeden Ukde'nin kapısından bir saniye olsun ayrılma." Bu konuda güvenebileceği tek kişi bendim çünkü Ukde'yi ne kadar çok sevdiğimi biliyordu.

Henüz onu görmemize izin vermedikleri için sırtımı duvara yaslayıp Ukde'nin tutulduğu yoğun bakım odasına baktım. Camları bile kapattıkları için hiçbir şey görünmüyordu. Sabaha

kadar buradan ayrılmamaya kararlıydım. Doktorlar dışında kimse onun odasına giremezdi. Onu öldürmeye kalkışan kişi bunu tekrar deneyebilirdi. Bu yüzden buradan ayrılmayacaktım. Bunu yapanı bulduğumda ona yapacaklarımı kestiremiyordum!

Neredeyse sabah olmak üzereydi fakat Eflah ve Necip, Ukde'nin kapısından ayrılmadı. Çay, kahve veya özel ihtiyaçları olduğunda biri kalırken diğeri gidiyordu. Aynı anda onun kapısından ayrılmıyorlardı. Cinayet girişimi oldukça ciddi bir durumdu ve bunu öylesine geçiştiremezlerdi. Taner arayıp polislerin köşkte herhangi bir delile rastlamadığını söylemiş, tekrar hastaneye dönmek istemişti ama köşkte kalması için Eflah onu güçlükle ikna etmişti.

Eflah ondan geceyi Küçük Taner'in odasından geçirmesini istemişti. Ukde'yi öldürmeye kalkışan kişi bulunmadıkça sevdikleri güvende değildi. Kendisi buradayken birinin köşkte olup küçük yeğenine göz kulak olması gerekiyordu. Taner'i Taner'e emanet etmesi de çok ironikti ama ondan başka güvenebileceği çok az kişi vardı. Uykusunu dağıtmak için kahveye ihtiyacı olduğu için Ukde'yi Necip'in gözlemine bırakıp kısa süreliğine koridordan ayrıldı. Bir kahve alıp hemen dönecekti.

Necip koridordaki bankta otururken Handan onun hemen yanındaydı. Necip'in Ukde'ye olan düşkünlüğünü başından beri görüyordu fakat bunun sebebini bir türlü anlayamıyordu. Ukde'ye âşık olabileceğini bile düşünmüştü lakin Necip'in Ukde'ye olan bakışlarında aşk, hoşlantı veya beğeni yoktu. O kızı çok daha masum bir duyguyla seviyordu ama bunun ne olduğunu Handan anlayamıyordu. Ukde'nin kapısını ona gösterip Necip'in ağzını aramaya çalıştı. "Ona çok değer veriyorsun, değil mi?"

Tüm gecenin uykusuzluğuyla Necip yorgun gözlerle ona başını salladı. "Onu tanıdığımdan beri bana birçok konuda yardımı dokundu. Hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibi." Son kısmı

duymak Handan'ın şüpheyle yanan yüreğine su serpmişti. Necip Ukde'ye değer veriyordu ama korktuğu anlamlarda değildi.

"İstersen biraz uyu." Handan ve diğerleri bekleme odasında kısa süreliğine de olsa biraz kestirmişti ancak Necip ve Ethah buradan ayrılıp hiç uyumamıştı. Necip için endişelenerek, "Uyanınca ben sana haber veririm," dedi. "Burada bekleyip uykusuz kalmanın ona bir faydası yok."

Necip başını çevirip omzunun üzerinden oldukça manidar bir şekilde ona baktı. "Belki de vardır," dedi kelimelerin üzerine basa basa. "Şüpheli yakalanana kadar bunu bilemeyiz."

Onun ne demek istediğini anlayan Handan üşümüş gibi korkuyla titredi. "Doğru mu anladım?" Etrafını kontrol edip Necip'e doğru kaydı. "Sence buna teşebbüs eden burada mı?"

Necip onun ne denli korktuğunu görünce bir an gülecek gibi oldu. Handan neredeyse ona yapışacaktı çünkü kolu Necip'in koluna değecek kadar dibine girmişti. Mavi gözleri ürkekçe koridordaki insanları süzüyor, açık teni korkudan soldukça yanağındaki çilleri daha da belirginleşiyordu. Necip onu bu yakınlıkta izlerken belki de ilk kez dikkatli gözlerle Handan'ın yüzüne bakıyordu. Ne zaman yan yana gelseler hep birbirleriyle uğraşacak bir şeyler bulduklarından şu zamana kadar Handan'a hiç dikkatli bakmamıştı.

Bu yüzden Handan'ın ne kadar güzel olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Belki de bir erkek gözüyle ona hiç bakmadığı için güzelliğini daha yeni fark ediyordu. Onunla uğraşmak belki aklını Ukde'ye olanlardan uzaklaştırır diye, "Handan," diye mırıldandı muzır bir sesle. "Abinin yanında beklemek yerine neden benim yanımdasın?"

Onu utandırmaya çalışmıştı ancak Handan küçük bir çocuğun haylaz gözleriyle ona bakıp, "Abim değil, sen çok üzgün görünüyorsun," dedi. "Belki bir kadının tesellisine ihtiyacın olur diye yanındayım." Necip'e omzunu gösterdi. "Ağlamak için bir omza ihtiyacın varsa benim omzum emrine amade."

Ağzında acı bir tat varmış gibi Necip ona yüzünü buruşturdu. "Gerçekte kavgalarda bulunmadığımda daha az çekilmezsin."

Handan'ın mavilerindeki hınzırlık büyüdü. "Beni ne kadar çekilmez buluyorsun anlarsana?"

"Çoğu zaman bir güzel patlayacak kadar çekilmez buluyorum."

Kulağa hoş gelen bir kıkırtı döküldü Handan'ın dudaklarından. "Ben çocukken bunu çok sık yapıyordum."

Onun bu dediğine Necip şiddetle karşı çıktı. "Seni hiç hırpalamadım."

"Hayır, bunu hep yapardın. Ne zaman Eflah'ı görmek için köşke gelsen ben de seni görmek için yan köşke gelirdim." Ona kızıl saçlarını gösterdi. "Yanından gideyim diye sürekli saçlarımı çekip beni ağlatıyordun."

Necip ona yanlış hatırladığını söylemeden önce kısa bir an zihnini kurcaladı. Erkek erkeğe oynadıkları oyuna bile katılmak istediğini söyleyip onların tadını kaçırdığını hatırladı. Güzellikle Handan'ı uyardığı hâlde gitmeyince her defasında onun kızıl saçlarını çektiğini hatırlayınca az kalsın gülecekti. "Canını yakmayacak şekilde saçını çekiyordum."

Handan karşı çıkarak başını iki yana salladı. "Her defasında beni ağlattığına göre canımı yakacak sertlikte çekiyordun."

"Hayır, sen çok kolay ağlayan bir çocuktun. Ferit kafanı kırsa ağlamıyordun ama ben saçını birazcık çekince hemen ağlıyordun. Bana karşı hep çok alıngandın."

"Bunu kabul etmiyorum."

"Handan, şimdi bile saçını çeksem ağlarsın. Bana karşı hep alıngandın ve hâlâ öylesin."

İnatçı bir tavırla çenesini dikleştiren Handan ona saçlarını gösterdi. "Neden saçımı çekmeyi denemiyorsun? Ağlamadığımda sana karşı alıngan olmadığımı anlayacaksın."

Artık çocuk olmadıkları için Necip'in bunu yapmayacağını düşünüyordu. İki yetişkin oldukları için çocukça bir hareketle bulunup Handan'ın saçını çekmeyeceğine çok emindi. Bu yüzden blöf yapıp ondan saçını çekmesini istemişti. Ancak Necip çocukluktan kalan alışkanlığını sürdürüp onun bir tutam saçını eline dolayınca şaşırdı. Necip yumruğuna doladığı saçı hafifçe çekince Handan'ın canı yandı. Canını yakan şey çekilen saçları değildi, bunu yapanın Necip olmasıydı.

Bir tek Necip'in elleri onun başına değsin, saçlarını sevsin isterdi. Ancak Necip'in elleri her defasında onun canını yakmak için saçlarına uzanırdı. Handan'ı üzüp ona karşı alıngan yapan ve her defasında ağlatan tam olarak buydu. İnsan en çok sevdiği kişiye kırılırdı, Handan da öyleydi. Çocukken bile sırf Necip'i görmek için Yargıların köşküne giderdi. Necip istemezdi Handan'ın onlarla oynamasını lakin Handan'ın derdi hiçbir zaman oyun olmamıştı.

İkisi büyüdükçe hayatlarına yeni insanlar girmeye başlamıştı. Piraye'nin gelişiyle de Handan'ın tüm umutları tükenmişti. Necip'in başka bir kıza olan bakışlarını gördükçe kalbinde taşıdığı aşk onun için büyük bir azaba dönüşmüştü. Anne ve babasını kaybettikten sonra Ferit ile Fransa'ya taşınmak o yıllarda doğru bir karar gibi gelmişti. Necip'i görmeyeceği bir yerde olursa onu unutacağını düşünmüştü. Ancak öyle olmamıştı. Uzakta olmak onu daha çok düşünüp özlemesine neden olmuştu.

Her yıl yazları tatil bahanesiyle Ferit'i zorlayıp köşke dönmesinin nedeni bile Necip'ti. Tatil için daha güzel şehirler veya tatil beldeleri vardı fakat Handan her yılın iki ayını Sakarya'daki köşkte geçirmekte ısrarcıydı. İzdivacı için kapısına gelen herkesi geri çevirmesinin nedeni de Necip'ti çünkü kalbinin derinliklerinde umut etmeyi hiç bırakmamıştı. Hep Necip'in bir gün gerçekleri anlamasını, Piraye'nin onun için doğru kişi olmadığını görmesini beklemişti.

Yıllardır arzuladığı şey sonunda olmaya başlamıştı. Necip artık Piraye'yi unutmaya istekliydi. Bunun için çabaladığını görüyordu.

Ondan vazgeçmesi bile Handan'a umut veriyordu. Belki bir gün Handan'ın farkına varırdı. Umutsuzca sevdiği adama karşı sabırlı bir kadındı. Ne kadar sürerse sürsün onu bekleyecekti. Necip biriyle evlenmediği sürece onu beklemekten vazgeçmeyecekti.

Saçını çektikten sonra Handan'ın sessizleşmesi Necip'in berbat hissetmesine neden oldu. Yine ağlayacak mıydı? Kocaman bir kız olmuşken bile bunu yapar mıydı? Yapardı tabii çünkü ne zaman saçını çekse Handan hep ağlardı! Paniklemiş bir hâlde, "Özür dilerim," deyip onun saçlarını öperken izlendiklerinin farkında değildi. Çocuk avutur gibi uzanıp Handan'ın saçlarının tepesini öpmeyi o da kendinden beklemiyordu. Bu tamamen anlık gelişen bir durumdu. Necip donup kaldı çünkü dudaklarını Handan'ın saçlarına bastırmak yapmayı düşündüğü bir şey değildi.

Necip kaskatı kesilirken Handan nefes dahi almıyordu. Necip acıttığı yeri öpmek istercesine dudaklarını onun saçlarının tepesine bastırmıştı. Handan hiç kıpırdayamıyor, nefes alamıyor veya geriye çekilemiyordu. Saçlarına konan küçük bir öpücüğün onda yarattığı hisler muazzamdı. Kulaklarında uğultusunu duyduğu bu şey kalbinin sesi miydi? Kalbi daha önce hiç bu kadar hızlı atmamıştı. Bu onu dehşete düşürecek kadar korkutucu ve iyi hissettiren bir duyguydu.

Handan'ın saçlarından aldığı kına çiçeği kokusunu solurken Necip dudaklarını hâlâ neden onun saçlarından çekmediğini sorguladı. Handan'ın ipek gibi yumuşak saçlarından aldığı koku ciğerlerine işliyor, içini anlam veremediği bir huzurla dolduruyordu. Dudaklarının temasına son verip yavaşça geriye çekildiğinde Handan başını kaldırıp pembeleşen yanaklarla ona baktı. İkisinin bakışları kesişti. Belki de ilk kez birbirlerine bu kadar uzun bakmışlardı.

Piraye bir köşede Necip ve Handan'ı izlerken içinde büyüyen kıskançlığı dindiremiyordu. Handan'ın Necip'ten hoşlandığını hep biliyordu fakat hiçbir zaman bunu sorun etmemişti çünkü hiç şansı olmadığını düşünürdü. Ancak şimdi her şey değişmeye başlamıştı. Necip uzun yıllar boyunca ona baktığı gibi şimdi

de Handan'a bakıyordu. Kahve gözlerindeki o ilginin sahibi artık Handan'dı. Onun saçını öpecek kadar Handan'ın büyüsüne kapılmıştı. Bu görüntü Piraye'nin içindeki nefret ve kıskançlığı besliyordu!

"Çok yakışıyorlar, değil mi?" diyen Kenan, Piraye'nin bakışlarını takip edince gördüğü ikiliyle tebessüm etti. "Uzun zamandır Necip'i bir kadına böyle dikkatli bakarken görmemiştim." Bu sözleri söylemesinin bir amacı da Piraye'nin nabzını yoklamaktı. Acı verse de Piraye'nin Necip ve Handan'a olan sert bakışlarını görebiliyordu.

Handan, Necip'in yoğun bakışlarından kaçmak için utanarak bakışlarını yere indirdi. Onun bu yaptığıyla Necip'in dudakları kıvrıldı. Handan'ı utandırmaktan keyif aldığı anlaşılıyordu. Piraye içinde kabaran öfkenin büyüklüğünü soludu. Necip'in başka bir kadına gülümsemesi bile ona azap veriyordu. Onları izlerken çatılan kaşlarına engel olamadı. "Handan'a ilgi duymuyor, öyleymiş gibi davranıyor!" dedi kıskançlıkla.

Piraye'nin verdiği sert tepkilerle Kenan yanında duran elini sıktı. "İlgi duymadığı bir kadına ilgi duyuyormuş gibi yapmasının bir sebebi yok." Açık bir imayla gözlerini Piraye'nin kıskançlıkla tutuşan ela irislerine dikti. "Birini kıskandırmak için Handan'a mı yaklaşıyor?" Onu işaret etti. "Yoksa seni mi kıskandırmak istiyor?" Piraye'nin beti benzi attığında onun az önceki sert bakışlarına değinerek, "Eğer öyleyse bir hayli kıskanmış gibisin," dedi huzursuzca.

Kenan'ın bu kadar açık konuşmasıyla ne yapacağını bilemeyen Piraye, "Sen neler söylüyorsun?" dedi hızlıca. "Beni kızdırmaya çalışıyorsan bunlar hoş latifeler değil. Necip'i kıskanmam için bir sebep yok."

"Gerçekten yok mu dersin?" Kenan buz gibi gözlerle ona bakarken sesi bakışlarından daha soğuktu. "Beni aptal yerine koyma, Piraye çünkü her şeyi görebiliyorum." Parmağındaki alyans daha şimdiden canını yakmaya başlamıştı. Başka bir erkeğin Piraye'ye

ilgi duymasına katlanabilirdi fakat Piraye'nin ondan başka bir erkeğe sempati göstermesine katlanamazdı. Ve son günlerde Piraye artık Kenan'a eskisi gibi bakmıyordu.

"Kendini topla artık, Piraye." Bu sözleri onun için son bir uyarı niteliğindeydi. "Yaşadığın bu gelgitlerin son bulacağını umut ettiğim için bazı şeyleri görmezden geliyordum ancak bu durum artık can sıkıcı olmaya başladı." Tehditkâr gözlerle ona baktı ve "Ben Necip değilim," dedi. "Beni istemeyen bir kadının peşinden uzun süre koşacak değilim! Eğer bir an önce kendine çekidüzen vermezsen bu iş biter!" Sonrasında oradan ayrıldı. Piraye'yi çok seviyor olabilirdi ama sevgisi bazı şeylere göz yumacağı anlamına gelmezdi.

Kenan gittikten sonra Piraye'nin bakışları Ukde'nin kapısını buldu. Onun yüzünden işler böyle sarpa sarmıştı. Necip'i kaybetmesinin tek sebebi Ukde'ydi. Onu Piraye'ye karşı doldurup kışkırtıyor ve Handan ile aralarını yapmaya çalışıyordu. Hep Necip'in yanında olduğu için Necip'in kulağına Piraye hakkında kötü şeyler fısıldıyordu. Ukde giderse Necip birilerinin etkisinde kalmayacak, eskisi gibi Piraye'yi sevdiğini anlayacaktı.

Ukde daha fazla onların dünyasını karıştırmadan gitmeliydi. Kendi rızasıyla gitmiyorsa o zaman ölerek giderdi! Evet, onu bu hâle getiren zehri Hikmet Hanım'a veren kendisiydi. İkisinin tek ortak noktası Ukde'den nefret etmeleriydi. Ukde, Eflah'ın kalbini çalıp köşkün hâkimiyeti ele geçirdiği için Hikmet Hanım'ın ondan nefret ettiğini biliyordu. O yaşlı bunağı manipüle edip Ukde ölürse tüm sorunlarının son bulacağına inandırmıştı.

Hikmet Hanım'ın tek yapması gereken Ukde'nin yemeğine şişenin tamamını boşaltmaktı! Bunu bile becerememişti. Ukde kurtulmayı başarmıştı ancak asla uyanmamalıydı. Zehir şişesini Hikmet Hanım'a verirken onu görmüştü. Polislere bundan bahsederse Piraye bir anda kendini parmaklıkların arkasında bulabilirdi. Daha o uyanmadan ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Tüm gece buradan ayrılmamasının sebebi buydu fakat Eflah ve Necip bir an olsun onun kapısından uzaklaşmıyordu!

Tüm gece aradığı fırsat ayağına gelmişti. Eflah dönmeden Necip, Handan ile buradan ayrıldı. Bunu yapmadan önce Kenan'a hemen döneceğini, kantinde Handan için yiyecek bir şeyler alacağını söyledi. Handan'ın açlığı Piraye'ye tüm gece beklediği şansı vermişti. Eflah birazdan dönerdi, her ne yapacaksa bunun için çok az vakti vardı. Necip gitmeden önce Kenan'a Ukde'nin kapısından ayrılmamayı sıkı sıkı tembihlemişti. Dikkat çekmeden Kenan'ı buradan göndermeliydi.

Piraye üşümüş gibi yaparak Kenan'a yaklaştı. "Burası çok serin." Cilveli bir edayla Kenan'a sırnaşıp ona koridorun diğer ucundaki odayı gösterdi. "Şalım bekleme odasında kaldı. Benim için onu getirebilir misin?"

Kenan ona başını sallamıştı ki gözleri Ukde'nin kaldığı odayı buldu. Necip ona buradan ayrılmamasını söylemişti. Piraye kollarını kendine sarıp titremeye başlayınca derin bir nefes aldı. "Ben gelene kadar kimsenin içeri girmesine izin verme," dedi. "Ukde'ye bunu yapan hâlâ bulunamadı." Piraye ona başını sallayınca Kenan onu bırakıp gitti.

Kenan'ın buradan uzaklaşmasıyla Piraye hemen koridoru gözetledi. Burada bir tek Ferit kalmıştı ama o da oturduğu bankta uyukluyordu. Elde ettiği bu fırsatı bir daha bulamayacağını bildiği için son kez etrafını kontrol etti ve hemen Ukde'nin odasına girdi. Bugün ondan sonsuza kadar kurtulacaktı!

Kenan henüz çok uzaklaşmamıştı ki hatırladıklarıyla durdu. Buraya gelirken Piraye'nin üzerinde şal yoktu. Aceleyle hastaneye geldikleri için ceketini bile almamıştı. Ortada olmayan bir şalı ondan neden istediğini anlamak için geri döndü. Ukde'nin kaldığı koridora döndüğünde Piraye'yi orada bulamadı. Ferit'i uyandırıp ona Piraye'yi soracaktı ki gözleri Ukde'nin kapısını buldu. Piraye gittiği için Ukde'yi gözetleyecek kimse kalmamıştı. O boşlukta birinin Ukde'nin odasına girip girmediğini merak etti.

İçindeki şüpheye yenilip kapıya yaklaştı. Ukde'nin iyi ve yalnız olduğundan emin olmalıydı yoksa Necip ile Eflah döndüğünde

onun canına okurdu. Kenan kapıyı yavaşça aralayıp içeri bakınca odada gördükleriyle şoke oldu. Piraye gitmemişti, Ukde'nin odasındaydı. Onun nasıl olduğuna bakmak için değil, ondan kurtulmak için odadaydı. Elindeki yastığı Ukde'nin yüzüne bastıran kadına inanamayan gözlerle bakıyordu. Bu manzara karşısında Kenan'ın yaşadığı şok ve yıkım azımsanamazdı.

Sevdiği ve taptığı kadının korkunç yüzüyle karşılaşınca kan beynine sıçradı. Hemen içeri girip Piraye'nin kolunu kavradı. "Uzaklaş ondan!" diye bağırıp Piraye'yi odanın içine savurdu. "Sen çıldırmışsın!" Ukde'nin üzerine eğilip onu kontrol ederken Kenan'ın eli ayağı titriyordu. Piraye'nin ona bir şey yapmasından çok korkmuştu. Ya zamanında geri dönmeseydi? O zaman Ukde'ye ne olurdu?

Ukde'nin iyi olduğunu görünce büyük bir öfkeyle arkasına döndü. Piraye düştüğü yerden ayağa kalkıp ıslak gözlerle, "Kenan beni dinle..." demişti ki Kenan gür bir sesle, "Çık dışarı!" diye bağırdı. "Onun odasını terk et hemen!" Elinden bir kaza çıkmadan bu odadan gitmeliydi! Birinin canına kasteden bu kadını burada istemiyordu.

Kenan yastığı alıp tekrar Ukde'nin başının altına koyarken Piraye ağlayarak, "Kimseye söyleyemezsin," diyordu. "Eflah ve Necip bunu öğrenirse beni ihbar eder." Kenan'ın koluna yapışıp yalvaran gözlerle ona baktı. "Yakında evleniyoruz." Kaşları büküldüğünde birilerine söyler diye korku dolu gözlerle Kenan'a bakıyordu. "Beni korumalısın, bunu kimseye söyleyemezsin."

Piraye boynunu büküp hıçkırarak, "Kenan beni ele veremezsin," deyince Kenan buz kesti. Gerçekler onda balyoz etkisi yaratırken donmuş bir hâlde Piraye'ye bakıyordu.

"Sen yaptın," diyen sesi bile güçlükle çıkmıştı. "Ukde'yi zehirleyen sendin." Bunu o yapmıştı ve yarım kalan işini bitirmek için onu yastıkla boğmaya kalkışmıştı.

Onun korkunç yüzüyle yeni tanışan Kenan nasıl bir kadınla beraber olduğunu sorguluyordu. Evleneceği kadın bu muydu?

Bir başkasının hayatına gasbeden bir canavarla mı evlenmek üzereydi. Piraye neden buna kalkışmıştı? Ukde ile birbirlerini doğru düzgün görmüyorlardı bile. Neden ondan kurtulmak istiyordu? Aklına Necip'in gelmesiyle Kenan'ın yaşadığı hayal kırıklığının büyüklüğü azımsanamazdı. Necip'i elde etmek için Ukde'den kurtulmak istemişti, değil mi?

Kenan'ın mavi gözleri öyle bir sızladı ki gözyaşların yakıcılığını her uzvunda hissetti. "Necip için katil olmayı göze alacak kadar çok mu seviyorsun onu?" Piraye, Necip'teki değişimin nedeni Ukde sanıyordu. Kenan bunu çok uzun zaman önce fark etmişti ama ondan kurtulmak isteyecek kadar kızı saplantı hâline getirdiğini bilmiyordu.

"Hayır, hayır, Necip'i sevmiyorum!" Piraye onun ellerini tutarak gözyaşları içinde başını iki yana salladı. "Sadece seni seviyorum." Kenan bunun doğru olmadığını biliyordu çünkü onu ele vermemesi için duymak istediklerini söylüyordu. Parmaklarını Kenan'ın parmaklarının arasından geçirip aldatıcı gözlerle, "Ben bir hata yaptım, Kenan," diye fısıldadı. "Sana her şeyi açıklayacağım ama biri gelmeden çıkalım buradan."

"Ben değil, sen çıkıyorsun!" Kenan ellerini çekerek ondan uzaklaştı. "Daha fazla senin yalanlarına kanmayacağım!" Parmağındaki alyansı çıkartıp Piraye'nin avucuna tutuşturdu. "Necip için birini öldürmeyi bile göze alan bir kadınla olamam!" Piraye'nin kolunu tutup onu kapıya doğru sürüklerken, "Buradan defolup gitmezsen herkese gördüklerimi anlatırım!" dedi sertçe. Piraye'yi kapının dışına savururcasına attıktan sonra kapıyı yüzüne kapattı.

Tekrar dışarı çıktığında çoktan gitmiş olmasını umuyordu çünkü onu görmek bile istemiyordu. Kenan bu kadar sinirliyken kalmakta ısrar edip onu daha da kızdırmayı göze alamazdı. Bunu yaptığı an onu ele vereceğinden korkardı. Ukde'nin yatağının kenarına oturan Kenan'ın omuzları çöktü. Az önce yıllardır birlikte olduğu kadından ayrılmıştı ve bu öfkeyle verdiği bir karar değildi. Uzun zamandır bunu yapmayı düşünüyordu ancak ondan nasıl vazgeçeceğini bilmiyordu.

Son günlerde Piraye'nin Necip'e olan bakışlarını, kıskançlığını ve ilgisini gördükçe canı yanıyordu. Yanlış bir evliliğin eşiğinde olduğunu bir süre önce fark etmişti ama onu o kadar çok seviyordu ki ondan ayrılmaya cesaret edememişti. Bu son olanlar onun için bardağı taşıran son damla olduğu için ondan vazgeçmenin zamanı geldiğini anlamıştı. Hem kendi hem de arkadaşı için bu rezil birlikteliği sonlandırmıştı.

Piraye, Kenan'ın nişanlısı sıfatıyla arkadaşlarını ziyaret ediyor, onların evlerine gidiyordu. Artık daha fazla Kenan'ı kullanarak onların hayatına sızmasına izin vermeyecekti. Necip'in yaptığı gibi Kenan da kendini Piraye'den kurtarmak istiyordu. Herkese acı veren bu aşkın artık bitmesi gerekiyordu. Hem Necip hem de Kenan aralarındaki dostluğu korumak için can yakan birçok şeyi görmezden gelmişti. Piraye için aralarındaki arkadaşlığın daha fazla zedelenmesine izin vermeyecekti.

Geçmişte yaptığı yanlışları telafi edemezdi ama ilerisi için bir şeyler yapabilirdi. Ve bunun için attığı ilk adım kangren olan bir ilişkiyi bitirmekti. Piraye yaşadığı gelgitler yüzünden iki arkadaşın arasını açacak kadar şuursuz şeyler yapmaya başlamıştı. Yaptığı eylemler sonunda Kenan ve Necip aralarındaki dostluğu seçip onu hayatlarından çıkarmışlardı. Piraye her şeye sahip olmak isterken ikisini birden kaybetmişti.

Başını çevirip her şeyden habersiz uyuyan Ukde'ye bakınca Eflah aklına geldi. Henüz kendisi bile içeri girmemişken Eflah onu bu odada yakalarsa olacakları tahmin etmek zor değildi. "Hiç çekemem onun kıskançlığını!" Hemen odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Tam zamanında dışarı çıkmıştı çünkü Eflah koridorun ucunda belirmişti.

Piraye'yi burada bulamayınca Kenan ne sevindi ne de üzüldü çünkü Piraye hırslı bir kadındı. Ukde'yi önce zehirleyip sonra da onu boğmaya kalkışması güzel maskesinin altında korkunç bir kadın olduğunu gösteriyordu. Artık Kenan'ı kullanarak onların hayatına giremezdi. Bu ona daha da kötü şeyler yaptırabilirdi. Piraye'nin sıradaki hamlesini kestiremiyordu.

BÖLÜM 14
GONDOL

"Bu sahip olduğumuz ve geriye kalan tek günümüz. Birlikte geçireceğimiz ve bir daha asla elde edemeyeceğimiz son gün."

Gözlerimi bir hastane odasından açtığım o günden beri Eflah ve babam eskisinden daha çok üzerime titriyordu. Ellerinden gelse beni cam bir kafesin içine kapatıp orada beslerlerdi. Bir haftadır yoğun ilgiden boğulmak üzereydim. Evet, ne yazık ki zehirlenmemin üzerinden bir hafta geçmişti. Onların dünyasındaki son günümü yaşıyordum çünkü yarın 9 Ağustos'tu, yani her şeyin son bulacağı büyük gün. Göz açıp kapayana kadar hayatımın son gününe gelmiştim. Zamanın nasıl geçtiğini bile anlamamıştım.

Buna rağmen son günlerimde bile Eflah ve Küçük Taner için iyi bir şey yapabilmiştim. Onları Hikmet belasından sonsuza kadar kurtarmıştım. O kadından kurtulma şansını öylece harcayacak değildim. Bir hafta önce gözlerimi hastanede açtığımda ifademi almak için gelen polis memurlarına Hikmet Hanım'ın adını vermiştim. Zehirlenmeden önce onu elindeki bir şişeyle gördüğümü, şişeyi hemen cebine sakladığını söylemiştim. Sorduğumda bana o şişenin afyon ruhu olduğunu söyledi demiştim.

Bu da yetmezmiş gibi gece Hikmet Hanım'ı odamdan çıkarken yakaladığımdan bahsetmiştim. Onu içeri attırmak için biraz yalan söylemiştim ama bunun için vicdan azabı duymuyordum. Annemle iş birliği yapan o kadının beni zehirlediğini biliyordum, bu yüzden hak ettiği cezayı alması için biraz yalana ihtiyacım vardı. Burada fazla zamanım kalmamışken bu işten bu kadar kolay sıyrılmasına izin veremezdim.

Köşktekilerin ifadeleri de onu tutuklatmak için çok işime yaramıştı. Herkes Hikmet Hanım'ın benden nefret ettiğini memurlara söylemişti. Ben uyanmadan önce Hikmet Hanım onlar için birinci derecede şüpheliydi. Verdiğim ifade de onu içeri attırmak için yeterli olmuştu. Bu bir haftada birkaç kez beni karakola çağırmışlardı. O kadını içeri attırmak için Eflah ile avukatlarla gidip elimizden geleni yapmıştık. İki gün önce öğle saatlerinde mahkeme kararıyla on iki yıl hapis cezasına çaptırılmıştı. Onu Muğla'daki bir cezaevine sevk etmişlerdi.

İfademin hiçbir yerinde annemden bahsetmemiştim. Girdiği ağır sorgular sonucunda suçunu itiraf edip kurabiyelere zehir

karşıma mat eden Hikmet Hanım da annemden bahsetmedi. Ben annemi korumak için onu bu işin dışında tutmuştum, Hikmet Hanım ise annemin yalanlarına kandığı için. Annem mahkemeden önce onu ziyaret etmiş olmalı ki onu susması için bir şekilde kandırmıştı.

Hikmet Hanım yakalanmıştı bir kere, yani annemi ele verse de vermese de hapisten kurtulamazdı. Konuşursa onunla annem de hapis yatardı ama bu ona hiçbir şey kazandırmazdı. Birinin o içerideyken ona bakması gerekiyordu ve bu kişi annemdi. Sırf bu yüzden annemi ele vermemişti. Her istediğinde annemden para kopartacak bir koz vardı artık elinde. Kendine içeride en güzel şekilde baktıracak kadar sinsi bir kadındı.

Ancak annemin ondan daha sinsi olduğunu hesaba katmamıştı. Gazetede cezaevinde çıkan bir arbede sonucu hayatını kaybeden mahkûmu okuyordum. Evet, ölen o mahkûm Hikmet Hanım'dı. Annem içeriden birilerine para vererek Hikmet Hanım'dan kurtulmuştu. Her an çıkabilecek bir aftan yararlanıp dışarı çıkmasını istememişti ya da içeride ona şantaj yapıp onu kullanmasını. Hikmet gibi bir illetin başına bela olmasını istemediği için elini kirletip onun fişini çekmişti.

Taner elimdeki gazeteyi işaret edip, "Bunu annenin yaptırdığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu sıkıntı içinde. Taner ile gizli saklımız olmadığı için ona her şeyi anlatıyordum. Bir tek o biliyordu beni zehirleyen kişilerden birinin de annem olduğunu. Anlamayan gözlerini bana çıkardı. "Annen olabilir ama o kadın çok tehlikeli, Ukde. Neden polislere ondan bahsetmediğini anlayamıyorum."

Gazeteyi katlayıp masanın üzerine bırakırken ona olan bakışlarım buruktu. "Taner, benim buradaki amacım annem ve babamın geleceğini değiştirmek. Geldiğim yerde annem hapisteyken burada da onu nasıl cezaevine gönderebilirim?" Babamı mezardan annemi de hapisten kurtarmak için buradaydım. Annem için değiştirmek istediğim sonu ona yaşatamazdım.

"Seni öldürmeye çalıştı!"

"Biliyorum ama o benim annem." Bana ne yaparsa yapsın onun kadar acımasız olamazdım.

Taner acı bir kabullenişle, "Buradaki son günümüz," dedi.

"Evet," dedim.

"Yarın her şey bitiyor."

Yine, "Evet," dedim. Kimse bilmese de buradaki son günümüzdü ve yarın her şey bitiyordu.

Bahçedeki kamelyada otururken Taner'in bana olan bakışları hüzünlüydü. "Artık bitti mi kardeşim?" İçinde bulunduğumuz dünyayı göstermek istercesine etrafını işaret etti. "Buradaki amaçlarını gerçekleştirdin mi?"

Sızlayan gözlerimle ona başımı salladım. "Belki hatırlayacaklar belki de hatırlamayacaklar ama onların hayatlarına yaptığım dokunuşlar hepsine güzel bir gelecek sunacak." Başımla bahçede yürüyüş yapan Necip ve Handan'ı gösterdim. "Babamı annemle olan mutsuz evliliğinden kurtardım." İkisi de birbirine karşı oldukça flörtözdü. Handan, Necip için Fransa'ya olan dönüşünü hile ertelemişti. Zaman geçirdikçe birbirlerine daha çok bağlanıyorlardı. Necip'in Handan'dan hoşlanmaya başladığını görebiliyordum.

"Artık yıllarını ona acı veren bir kadınla geçirmeyecek ve onun tarafından öldürülmeyecek." Babamı onu bekleyen kötü kaderinden kurtarmayı başarmıştım. Her geçen günle Piraye'ye olan duyguları azalıyor, Handan'a karşı bir şeyler hissetmeye başlıyordu. Yıllar sonra farklı bir kadınla yeni bir başlangıç yaptığı için mutluydum.

"Eflah'ı Firuze ile olan evliliğinden kurtardım." Parasından başka hiçbir şey istemeyen bir kadınla olan o sıkıntılı evliliğini bitirmiştim. Eflah'ın geleceğinde ona gün yüzü göstermeyen o geçimsiz kadın artık yoktu.

"Ve Hikmet Hanım'ı hayatımızdan çıkardım." Onu öldüren annem olabilirdi ama onu bu köşkten cezaevine gönderen bendim. Taner'in gözlerinin içine bakıp, "Çocukluğuna hayal kurmayı ve geleceğin daha güzel olduğunu düşünmeyi aşıladım," dedim burukça. "Küçük Taner artık daha umut dolu."

Eflah, Necip ve Küçük Taner'in hayatına dokunabilmeyi başarmıştım. Keşke annem için de aynı şeyleri yapabilseydim ama annem benim 1998'deki tek başarısızlığımdı. "Taner," diye mırıldandım ağlamaklı bir sesle. "Buraya geldiğim ilk günümde ben en çok annemi kurtarmak istemiştim ama işler bir tek onunla yolunda gitmedi."

Kızı olduğumu ve onun iyiliğini istediğimi bilmediği için annem bana direndi, karşı koydu ve benden nefret etti. Şu zamana dek Necip'e yaptığım gibi ona da kızı olduğumu söylemeyi çok istemiş ama bunu yapamamıştım. Nasıl söyleyebilirdim ki? Bunu söylemek buradaki amacımı baltalamak olurdu. Babamın Necip olduğunu biliyordu ve annemin kendisi olduğunu öğrenirse gelecekte evlenip çocuk yaptıklarını bilecekti. Bu da Necip'e karşı onu umutlandırırdı.

İkisini ayırmaya çalışırken ona annem olduğunu söyleyemezdim. Necip'e bile annemin kim olduğunu söylememiştim. İkisini birbirlerine yakınlaştıracak tek gerçek annemin kim olduğuydu. Bu yüzden ikisinden de bu bilgiyi sır gibi saklıyordum. Şu zamana dek Necip annemin kim olduğunu bana defalarca sormuştu ama ona hiç söylememiştim.

Tıpkı benim gibi annemin geldiği son noktayı bir türlü anlamayan Taner, "Kenan ondan ayrıldı," dedi. "Annenin geleceği artık belirsiz."

Haklıydı, artık gelecekte annemi nasıl bir hayatın beklediğini kestiremiyorduk çünkü her şeyi mahvetmişti. Ben onu ona acı veren bir evlilikten kurtarıp hep düşlediği adamla yani Kenan ile olmasını istemiştim. Ancak annem sadece geleceğindeki adamı değil, çok arzuladığı adamı da kaybetmişti. Her şeye sahip olmak

derken her şeyini kaybetmişti. Artık ne Kenan'ı elde edebilirdi ne de Necip'i.

İkisiyle de şansı yaver gitmedi. Umarım bu aşk üçgeni dışındaki biriyle tanışır ve onunla gerçek mutluluğu yakalar." Onun için güzel bir gelecek düşlemekten başka elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Buradaki son günümü yaşarken yanında olup onun için işleri yoluna koyacak zamanım kalmamıştı. Ölmemi istediğini düşünürsek burada kalmanın bir yolunu bulsam bile ona yardım etmeme izin vermezdi. Kendi yaptıklarını düşünmeden olanların tek suçlusu olarak beni görüyordu. Durup kendi hatalarıyla yüzleşse her şey daha iyi olacaktı ama annem hatayı hep başkalarından arayan bir kadına dönüşmüştü. Belki de o hep böyle bir kadındı, ben hiç görememiş ya da ona konduramamıştım.

Taner ile biraz daha konuştuktan sonra o, Küçük Taner ile vakit geçirmek için köşke girdi. Buradaki son gününde Küçük Taner ile bol bol vakit geçirip ona akıllıca tavsiyeler vereceğini biliyordum. Taner kendiyle vedalaşmaya gitmişti çünkü bugünden sonra bunu yapacak zamanı olmayacaktı. Yarın anlaştığımız gibi ikimiz de 1998'den gidecektik. Ben yok olarak o ise uçurumdan atlayarak. Taner ile yarın yollarımız birbirinden ayrılıyordu.

Handan gidince kamelyada olduğumu gören Necip yanıma geldi. Karşımdaki banka otururken mutlu görünüyordu. Ona takılarak kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Bu mutluluğunun özel bir sebebi var mı?"

Kendine çekidüzen verip hemen yüzündeki tebessümü sildi. "Mutlu olduğumu da nereden çıkardın?" Bakışlarını kaçırarak masadaki cam sürahiye uzandı. Buzlu meyve suyundan kendine bir bardak doldururken boğazını temizledi. "Her zamanki hâlim, sana öyle gelmiş."

"Hadi ama baba, beni kandıramazsın." Bir daha bunu söyleyecek fırsatım olmayacağı için ne zaman onunla yalnız kalsak ona baba diyordum. Eskiden bunu söylediğim için bana hep kızardı

ama artık alıştığı için sorun etmiyordu. Ona yan köşkün olduğu yönü işaret edip sırıttım. "Handan'dan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Tam da beklediğim gibi şiddetle karşı çıktı. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Son bir buçuk aydır hep onunlasın."

"Çünkü sohbeti hoş bir kız." Daha şimdiden onu terlettiğim için soğuk meyve suyundan büyük yudumlar aldı. "Kafamı dağıtıp Piraye'yi daha az düşünmemi sağlıyor." Ondan hoşlandığını saklamak için hep aynı bahanenin arkasına saklanıyordu.

"Onu hiç görüyor musun, yani Piraye'yi?" Bunu ona nasıl soracağımı bilmez bir hâlde yerimden kıpırdandım. "Nasıl olduğunu merak ediyorum." Onu gerçekten merak ediyor ve onun için endişeleniyordum. Kenan ondan ayrıldıktan sonra annemi hiç görmemiştim çünkü artık bu eve gelemezdi. Artık Kenan, Eflah ve Necip'in evlerinde hoş karşılanmayacağını biliyordu.

Piraye'den bahsetmek bile Necip'in tüm keyfini kaçırmıştı. "Birkaç kez fabrikaya beni görmeye geldi." Gözlerimi irice açtığımda başını salladı. "Onu kıskandırmak için Handan'a yakınlık kurduğumu falan söyledi." Yüzünü ovuşturarak bezgince bakışlarını bana dikti. "Benim yüzümden Kenan ile ayrıldığını ama benim ona yüz çevirdiğimi söyleyip bana kendimi kötü hissettiriyor." Ne yapacağını bilmez bir hâlde bakıyordu. "Kenan ile biten ilişkisi için beni suçluyor, onu ortada bıraktığımı söylüyor." Necip'in vicdanına oynuyordu. Kendini ondan sorumlu hissedip onunla olmasını planlıyordu.

Kaşlarım çatıldı. "Kenan'dan ayrılırsa birlikte olacağınız konusunda ona ümit verdin mi?"

Bir an bile düşünmeden, "Hayır!" dedi sertçe.

"Aranızda Kenan olduğu için birlikte olamadığınızı ona düşündürttün mü?"

"Böyle bir şey hiç yapmadım!" Ona sorduğum soruları can sıkıcı bulduğu için bana çatık kaşlarla bakıyordu. "Ferit'in evinde

toplandığımız o gün ona her şeyi açıkça söylemiştim. Kenan'dan ayrılıp ayrılmamasını umursamadığımı, artık o eski adam olmadığımı ve hiçbir koşulda onunla olmayacağımı açıkça belirtmiştim."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "O zaman kendini suçlayıp sorumlu hissedeceğin hiçbir şey yok ortada. Piraye ne yaptıysa kendine yaptı, bunun için seni sorumlu tutamaz. Ona ne olduğu senin sorunun değil." Biraz acımasızca olsa da gerçek buydu. "Herkes kendi yaptıklarından sorumlu, eylemlerimiz için bir başkasını suçlayamayız." Ne yazık ki annem başına gelen her şey için başkalarını suçlamayı alışkanlık hâline getirmişti.

"Ayrıca o değil, Kenan ondan ayrıldı. Kenan'dan senin için ayrılmış gibi davranmasın. Ortada kaldığını düşünüyorsa bunun için sana değil, Kenan'a gitsin. Senin onunla hiç ilişkin olmadı ki onu yüzüstü bırakasın." Şeytanın avukatlığını yaparak ona bu konudaki düşüncelerimden bahsediyordum. "Ona karşı suçlu hissetmen için önce aranızda bir şeyler olmalıydı. Kapıdaki güvenlikle konuş, bir daha gelirse onu fabrikaya almasınlar. Asistanını da uyar bu konuda."

Necip'in gözlerinin içine bakıp son derece ciddi bir sesle, "Onunla olmayı düşünmüyorsan ona yapacağın en büyük iyilik sana olan beklentilerini bitirmek," dedim. Babamın yaptığı gibi annem de vazgeçmeyi öğrenmeliydi.

"Piraye'nin hayatına devam etmesini istiyorsan hiçbir koşulda birlikte olmayacağınıza onu ikna etmelisin. Sana ulaşacağı tüm yolları engelle ve vicdanına oynamasına izin verme. Seni suçladığında kalbini kırıp kırmayacağından endişe etmeden ona ne düşündüğünü söyle. İşe yarayacaksa bazen sert cümleler kurmakta fayda var." Gitmeden önce bile babamın akıl hocalığını yapmayı bırakmıyordum.

"Tüm bunlar onun iyiliği için çünkü seninle bir şansı olmadığını kabullenirse kendi hayatına odaklanabilir." Onu işaret ettim. "Tıpkı senin artık yaptığın gibi."

Söylediklerimde haklı olduğum için beni onayladı. Bundan sonra Piraye'ye karşı daha sert sınırlar çekeceğini biliyordum. Her şeyden önce bunu onun için yapacaktı çünkü onun mutlu olmasını istiyordu. Babam kötü biri değildi. Bir başkası olsa ona bu kadar acı çektiren birinin de acı çekmesini isterdi. Ancak babam bunu istemiyordu. Bir zamanlar sevdiği kadının ondan uzakta mutlu olmasını istiyordu.

Annemden bahsetmeyi bırakıp bir süre havadan sudan konuştuk. Küçük sohbetimiz boyunca onu kıvrandıran bir şeyler olduğunu hep sezdim ama farkında değilmişim gibi yaptım. En sonunda dayanamayıp bana, "Annen kim?" diye sordu. Bir ay önce bunu bana sorsaydı çok tedirgin olurdum çünkü kendimi ele verecek bir şey yaptığımı düşünürdüm. Ancak bir ayda çok şey olmuştu ve babamın yana yakıla neden annemin kim olduğunu öğrenmek istediğini biliyordum. Sebebi Handan'dı.

Handan'dan etkilenmeye başlayınca böyle şeyleri daha sık düşünmeye başlamıştı. Hisleri büyüdükçe ister istemez annemin kim olduğunu merak ediyordu. Handan ile olursa onu neler bekler, onunla olan birlikteliği ne kadar sürer, diye düşünüyordu. Ondan ayrılıp başka bir kadınla olacak mıydı, merak ediyordu. Kısacası kimden kızı olacağını bilmek istiyordu. Necip'in kahvelerinde kontrol edemediği bir endişe vardı. "Annen kim?" Sıkıntıyla elini sıkarken göz kontağını kesmiyordu. "Çocuğumu karnında taşıyacak kadın kim, Ukde?"

Ona annemin Handan olduğunu söyleyebilirdim. Hatta bir ara bunu yapmayı ciddi ciddi düşündüm. Piraye'den başka kimle olursa olsun annemle olan evliliğinde olduğu kadar acı çekemezdi. Ona yasakladığım tek kadın Piraye'ydi. Handan'dan hoşlanmaya başlamışken annemin o olduğunu söylemek Necip için Piraye ihtimalini tamamen ortadan kaldırırdı. Ancak bu onun için Handan'ı da bir mecburiyete ve zorunluğa dönüştürebilirdi.

Babam belki ona âşık olurdu belki de olmazdı, bunu bilemezdim fakat annem o diye Handan'a daha yakın olmak için kendini zorlayabilirdi. Gelecekteki evliliğinde bana hamile diye annemle

evlenmişti, şimdi de bana hamile kalsın diye Handan ile evlenmeye kalkışabilirdi. Yani farklı kadınlar aynı kader. Buna müsaade edemezdim. Bu sefer hiçbir zorunluluk duymadan aşkı bulmasını istiyordum. Bu yüzden gerçeği kendime saklayıp, "Bunu sana söyleyemem," dedim. "Gelecekte kiminle olduğunu bilmemen senin yararına."

Israr ederek masanın üzerinden öne doğru eğildi. "Kızımın annesinin kim olduğunu bilmeye hakkım var."

"Hayır, yok." Onunla aynı fikirde olmadığım için meyve suyuma uzanıp bakışlarımı kaçırdım. "İnan bana geleceği bilerek yaşamak berbat bir şey." Ait olmadığım bir çağa geldiğimden beri yaşadığım tam olarak buydu.

"Ben son yirmi beş yılın bilgisiyle buraya geldim. Sürekli bir şeyleri değiştirmeye çalışıyorum. Ben bir yeri düzelttikçe başka bir yer bozuluyor." Yaşadığım yorgunluğu onun üstlenmesine izin veremezdim.

"Bu şey gibi... Fırtınanın olduğu bir yerde hoşuna gitmeyen bir yapbozun parçalarını değiştirmeye çalışmak gibi." Ona başımı salladım. "Açık havadasın, önünde kâğıttan bir yapboz var ve seni havaya uçuracak bir fırtınaya direniyorsun. Yapbozdaki resmi beğenmediğin için parçaların yerini değiştirip ortaya daha güzel bir resim çıkarmak istiyorsun. Ancak sen bir parçayı düzelttikçe fırtına daha şiddetli esip yapbozun başka bir kısmını bozuyor. Hemen orayı düzeltmek istiyorsun, bu sefer de başka bir yer bozuluyor. Aynı anda hepsini yapmak istediğinde de fırtına daha sert esiyor ve tahtandaki bazı parçalar uçuşup kayboluyor." Yutkunduğunda gözlerinin içine bakıp, "Ve en sonunda tüm parçaları doğru şekilde düzeltemeyeceğini anlıyorsun," dedim.

Tahtamdaki yapboz 1998'di. Yapbozdaki hoşuma gitmeyen resimde tanıdığım ve sevdiğim insanları gelecekte bekleyen şeyler vardı. Sürekli beni sarsan, planlarımı mahveden ve düzelttiğim her şeyi bozmaya çalışan fırtına da zamanın döngüsüydü. Ben

tahtadaki bir yeri düzeltirken diğer kısım bozulmuştu. Babamın hayatını düzeltmiştim ama anneminkini bozmuştum.

Hem anneme hem de babama yardım edememiştim çünkü zaman buna izin vermemişti. Kendi döngüsünü korumak için benimle sonuna kadar savaşmıştı. Onun bana sunduğu resmi ben beğenmedim, benim ona sunduklarımı da o yıkıp geçti. Kıyasıya bir savaştı ve kimin kazandığı hâlâ belirsizdi. Yirmi beş yıl sonrasına gidip yaptığım değişiklikleri görmedikçe kimin kazandığını asla bilemeyecektim.

Babama gülümsedim. "Hayatını önceden ezberlemiş bir şekilde yaşama, bırak senin için bazı sürprizleri olsun." Olacakları önceden bilerek yaşamak kâbustan farklı değildi.

Eflah'ın ofisinin önünde durunca derin bir nefes aldım. Babamla olan küçük sohbetimizden sonra matbaaya Eflah'ı görmeye gelmiştim. Bugün sahip olduğum son gün olduğu için kalan zamanımı Eflah ile dolu dolu geçirmek istiyordum. Onun ofisine kadar bana eşlik eden görevli onun içeride olduğunu söylemişti. Kapıyı tıklattığımda içeriden, "Gel!" diyen sinirli sesini duyunca bir an içeri girmekte tereddüt ettim. Yanlış bir zamanda mı gelmiştim?

Kapıyı aralayıp içeri girdiğimde onu pencerenin önünde dikilirken gördüm. Bana sırtı dönük bir hâlde telefonla görüşüyordu. "Mazeret kabul etmiyorum, Fuat! Bu gecikmenin bir sorumlusu olmalı. Bana basımdan sorumlu şefi bağla!" Sinirli bir şekilde arkasını döndü ama beni görünce duraksadı. "Ukde?" Daha önce hiç buraya gelmediğim için ne kadar şaşırdığını görebiliyordum.

Beni görmeden önce oldukça kızgındı lakin şimdi her şey değişmişti. Sinirlerine iyi geliyor olmalıydım ki çatık kaşları düz çizgide buluştu ve sert çehresi yumuşadı. Telefonu kapatmadan önce Fuat denen adama, "Hallet şu işi," dedi sakince. Neredeyse gülecektim. Az önce ona bağırıyordu.

Telefonu cebine koyup bana doğru yürürken burada olmamdan ne denli memnun olduğunu gizleyemiyordu. "Bu güzel sürprizi neye borçluyum?"

"Neden," dedim cilveli bir sesle. "İş yerinde seni ziyaret edemez miyim?"

Dudağının köşesi kıvrıldı, yakışıklı yüzünde içimi ısıtan bir ifade vardı. "Beni her gün ziyaret etmen için sana yalvarabilirim. Seni görmek bana nefes aldığımı hissettiriyor." Aramızdaki son adımı kapattı. "Buraya gel." Beni kollarının arasına çektiğinde bahsettiği o nefesi artık ben alamıyordum. Üzerime eğilip beni öpmek için bir saniye beklememişti.

Parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doladım ve ona tutunarak tutkulu öpücüklerine karşılık verdim. Sadece dudakları bile ölüm sebebim olabilirdi. Onunla olan sınırlı öpücüklerimi yaşadığımı bilmek kalbimi görünmez bir elin pençeleri arasına itiyordu. Sivri pençelerin kanatıp parçaladığı bir el sanki sol göğsümün üzerindeydi. Bugün onunla her şeyi son kez yaşadığımı bilmek bana acı veriyordu. Ondan nasıl ayrılacağımı bilmiyordum. Son saatlerimi yaşadığımı bilmek garipti. Garip ve hüzünlü.

Dudaklarımız birbirinden ayrılırken aldığımız hızlı nefesler birbirine karışıyordu. İri elleri beni tutmayı bırakmamıştı ve kollarım hâlâ onun boynundaydı. Yüzlerimiz birbirine bu kadar yakınken büyülenmiş bir şekilde onu izliyordum. "Bugün seni kaçırsam buradaki işlerini baltalar mıyım?"

Gülüşüyle aklımı başımdan aldı. "Muhtemelen evet ama seninle geçireceğim bir günü elimin tersiyle itecek kadar aptal bir adam değilim." Muzır gözlerle bana kapıyı gösterdi. "Hadi kaçır beni."

Dudaklarımdan dökülen kıkırtıyla elini tutup parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirdim. "Bugün benim rehinemsin." Onu peşimden kapıya çekerken bana biç zorluk çıkarmadı.

El ele matbaadan çıktık. Cipin yanına geldiğimizde sürücü koltuğuna geçecekti ki onu durdurdum. "Seni kaçıran ben

olduğuma göre arabayı ben kullanacağım." Elindeki anahtarı al dım. "Yan koltuğa geç."

Şaşırdı. "Araba kullanmayı biliyor musun?"

"Geldiğim yerde kadın sürücüler daha yaygın."

Ön yolcu koltuğa geçerken bana sataşıp, "Neler yapabildiğini görmek istiyorum," deyince güldüm. Bu konuda onu şaşırtacağıma emindim.

Arabayı çalıştırıp yola çıktık, hızımı arttırmadan önce uzanıp radyoyu açtım. Açık trafikte gayet sakin gidiyordum ancak trafiğin yoğun olduğu yerden çıkınca daha rahat sürmeye başladım. Radyoda çıkan şarkıyla sesi sonuna kadar açıp gülerek gaza yüklendim. Çocukluğumun şarkılarından birini yüksek sesle söyledim.

"Seyyah oldum dolaştım şu âlemi,

Ah güzelim, senin gibi bir vefasız görmedim ben.

Hayırsızı kitapsızı zalimi,

Bal böceğim, senin gibi bir insafsız görmedim ben."[6]

Başımı çevirip ona baktığımda Eflah'ın küçük bir tebessümle beni izlediğini gördüm. Bana olan bakışı çok güzeldi çünkü onun tüm dünyasıymışım gibi bakıyordu. Çok hızlı gittiğim için uzun süre gözümü yoldan ayıramazdım. Önüme dönüp radyoda çalan şarkıya eşlik etmeye devam ettim.

"Şu dağlarda çiçek oldum, aşkından sarardım soldum,

Bakmadın bana, bal böceğim.

Yollarında toprak oldum, sen bastıkça ben kavruldum,

Görmedin beni bal böceğim."

Kendimi şarkının ritmine çok kaptırdığım için parmaklarımla direksiyona vurup bangır bangır çalan şarkıyı neşeyle söylemeye devam ettim.

[6] 1995'de Barış Manço'nun seslendirdiği "Bal Böceği" şarkısı. (y.n.)

"Seni gidi bal böceği,

Kim çözecek bu bilmeceyi.

Ateşte yanar pervane, ben oldum derdine divane.

Hele gel, yine gel, bir gece vakti koynuma gel,

Hele gel, yine gel, bir gece vakti koynuma gel."

Şarkının tam bu kısmında muzır gözlerle Eflah'a bakıp, "*Ama benim adım bal böceği,*" dedim ona çapkınca göz kırparak. "*Bekleyemem ben bu geceyi.*" Ona kendimi gösterip, "*Gelir koynuna girerim ama sonra da batırırım iğneyi,*" dediğimde kahkaha attı. Eğlenmediğini söyleyemezdi.

Eflah ile olan yolculuğumuz ikimiz için de çok keyifli geçmişti. O bana sadece "Bal Böceği" şarkısında eşlik etti çünkü beni balla bağdaştırıyordu. Ama ben radyoda çalan her şarkıyı yüksek sesle söyleyerek onu yol boyunca eğlendirdim. Çoğu zaman gaza haddinden fazla yüklenerek aklını başından aldım. Bazen de normal bir seviyede gidip ona nefes aldırdım. Nereye gideceğimizi ona söylemediğim için onu getirdiğim yerin şaşkınlığını yaşıyordu.

"Yanlış kişiyi buraya getirmiş olabilir misin?" Etrafındaki cıvıl cıvıl çocuklara ve rengârenk şeylere bakıyordu. "Neden lunaparktayız?"

Elini tutarak onu peşimden çektim. "Bu konuda sana verilmiş bir sözüm var."

Durup merakla bana baktı. "Ne sözü?"

"Gelecekte verilmiş bir söz." Anılar zihnimde canlanmaya başladığında gülümseyerek ona hatırladıklarımı anlatmaya başladım.

2016

İnsan kaç yaşında olursa olsun lunaparka gelmeyi eğlenceli bulurdu ya da benim için bu böyleydi. On yedi yaşımda bile

Ninova

buraya gelmeyi seviyordum. Geçen yıl benimle yaşadığı onca stresten sonra nihayet Eflah amcayla olan sorunumuzu en az hasarla atlatmıştık. Hatırladıkça bile hâlâ kendimden utanıyordum. Nasıl ondan hoşlandığımı düşünebilmiştim, bilmiyordum. Yeni gelişmeye başlayan genç kızlık hislerim yanlış fikirlere kapılmama neden olmuştu.

Geçen yıl yaşadıklarım ve sevdiklerime yaşattıklarım gerçekten zor şeylerdi ama şükürler olsun ki hepsi geride kalmıştı. Artık yeniden ona amca demeye başlamıştım hatta kendi içimde bile. Bugün Taner ile ikimizi lunaparka getirmişti. Taner artık yirmi üç yaşında olduğunu söyleyip gelmek istememişti ama çenemden kurtulamamıştı. O benim tek oyun arkadaşım olduğu için kaç yaşında olursa olsun bana eşlik etmeliydi.

Buraya geldiğimizden Firuze yengenin haberi yoktu. Ona söylemeden gizlice köşkten çıkmıştık. Haberi olursa Eflah amca bizi gezdirip para harcıyor diye yine dırdır yapıp çenesiyle onu canından bezdirirdi. Eflah amca biletleri aldıktan sonra önümüzden yürüyen Taner ve yeni sevgilisini gösterdi. "Sence bu seferki ne kadar sürecek?"

Etrafındaki her şeye burun kıvıran Esin'e baktım. "Bu kez kız çok havalı, bence iki aydan daha fazla sürmez."

Eğlenen gözlerle tek kaşını yukarı kaldırdı. "İki ay çok iddialı bir süre değil mi?"

Gülmeye başladım. "Taner'e karşı bu kadar acımasız olmayı bırakmalısın." Omuzlarımı dikleştirdim. "Pekâlâ, bahsimi arttırıyorum. Taner bu sefer şeytanın bacağını kırıp üç aylık bir beraberliğe imza atacak. Bunun için harçlığımı ortaya koyuyorum."

Eflah amca güldüğünde gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar belirginleşti. "Bir aylık harçlığını aldığımda aptallığına üzülmeyeceğim, velet." Kızın etrafında pervane olan Taner'i gösterdi. "Onun için üç gün bile fazla ama yeğenim olduğu için en fazla bir hafta diyorum."

Gözlerimi belerttim. "Üç aya karşı ortaya bir hafta mı koyuyorsun?" Sırıttım. "Belirttiğimiz süreye en yakın olan kişi kazanır. Bir buçuk ayı devirse bile kazanacağımı biliyorsun, değil mi?"

Keyifli bir şekilde omuzlarını kaldırıp indirdi. "Onun bir kızdan ayrılma hızı, senin sevgili değiştirme hızından daha kötü."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Hadi ama... Ceyhun'dan neden ayrıldığımı söyledim. Buluşmamızın ilk günü sinemada omzumda ağladı." Yüzümü buruşturdum. "Bildiğin hüngür hüngür ağladı. Yarım saat boyunca onu teselli ettiğim için filmin sonunu kaçırdım. Filmin sonunda adam öldü ve Ceyhun eve gidene kadar tekrar ağladı. Onu evine bıraktığımda ağlamaktan gözleri kıpkırmızıydı. Bunu gören annesi oğlunu ağlattığımı düşünüp bana kızdı," dediğimde başını geriye atıp gür bir kahkaha kopardı.

Bunu ne zaman anlatsam gülüşüne engel olamıyordu. "Orada olup bunu görmek için her şeyi yapabilirdim."

İnanamayan gözlerle ona bakıyordum. "Zaten oradaydın! Sen ve babam iki koltuk arkamızda oturup içler acısı hâlimi patlamış mısırlarla izliyordunuz." Şu zamana kadar sadece iki sevgilim olmuştu ve ikisinde de babamla Eflah amca her buluşma yerine gizlice gelmişti.

Bir köşede saklanıp çıktığım erkeğin bana karşı bir yanlışı olup olmayacağını görmek istiyorlardı. İlk flörtüm yani Murat, beni götürdüğü kafede öpmeye kalkışınca babam ve Eflah amca ortaya çıkıp çocuğa dünyayı tersinden gösterdikleri günden beri beni izlediklerini biliyordum. Güya sevgili yapmama karışmıyorlardı ama aslında karışıyorlardı.

Babamla ikisi beni karşısına alıp şu cümleyi kurduklarından beri bazı şeyleri daha iyi anlıyordum. *"Genç ve güzel bir kızsın. Hayatında mutlaka erkekler olacak. Bu konuda sana özgürlük tanıdığımız için onlarla gizli saklı buluşmana gerek yok. Karışıp seni kısıtlamamızı istemiyorsan bize her şeyi anlatacak ve biriyle buluşmadan önce gideceğiniz yer hakkında bizi bilgilendireceksin."*

Ninova

Onlara bu konuda söz verirken hayatıma giren her erkeğin soyağacına kadar araştıracaklarını ve her buluşma yerine gizlice geleceklerini bilmiyordum. Ama artık bunu biliyordum ve bilmeme rağmen hâlâ onlara bu konuda verdiğim sözü tutuyordum. İçleri böyle rahat edecekse beni gözetlemelerinin bir mahsuru yoktu.

Sinemada onları gördüğümü anlayan Eflah amca yakalanmanın getirdiği merakla, "Çok iyi saklanıyorduk," dedi arsızca. "Orada olduğumuzu nasıl anladın?"

Bıkkınca ona gözlerimi devirdim. "Ceyhun *ühüü* diye her omzumda ağladığında arkama bakmasam bile babamla ikinizin gülüşünü duyuyordum!"

Gülerek başını salladı. "Yüzündeki o şoke olmuş ifadeyi görmek tam bir komediydi. Baban kameraya bile çekti."

"Siz berbat ebeveynlersiniz. O kaydı sileceksiniz!"

"Necip ile canımız sıkıldıkça açıp izlediğimiz bir kaydı bize sildiremezsin. İlerisi için elimizde sana karşı kullanacağımız bir koz olmalı."

"Bu şantaj!" Babam ve Eflah amca dostum mu yoksa düşmanım mı, hiç anlamıyordum.

Taner'in üzgün bir suratla yanımıza gelmesiyle Esin'in nereye gittiğini merak ettim. "Sevgilin nerede?"

Taner'de sıkça gördüğümüz depresyon başlangıcı olan o matemli bakışlarla kaşlarını büktü. "Esin benden ayrıldı." Eflah amca kahkaha atarken ben bir küfür savurdum.

"Senin için bir aylık harçlığımı ortaya koymuştum!"

Şimdi küfreden oydu. "Siz ikiniz yine üzerimde bahis mi oynadınız?"

"Bu ailenin tek mağduru senmiş gibi davranmayı bırak. Hiç olmazsa senin, şantaj için kullanacakları bir kaydın yok."

Eflah amca, "Aslında..." diyerek ensesini kaşıyınca ikinci kez küfrettim.

"Onun da mı elinizde kaydı var?"

Siyah gözlerinden muzırlık akarken gülerek başını salladı. "Yeğenim olması bir şeyi değiştirmez. İlerisi için ona karşı da kullanacağımız bir şeyler olmalıydı." Babamla Eflah amcanın fenalıklarının sonu gelmiyordu.

Taner hiçbir şey anlamayarak gözlerini kıstı. "Ne kaydından bahsediyorsunuz?"

"Bırak şimdi bunu. Esin ile niçin ayrıldınız?" Meraklı gözlerle ondan cevap bekliyordum. "Daha dün çıkmadınız mı? Bari bir hafta sürseydi."

"Eski sevgilisini kıskandırmak için benimle çıkıyormuş."

"İçimden bir ses ölmeden önce bu hergelenin biriyle bir hafta çıktığını bile göremeyeceğimi söylüyor," dedi Eflah amca.

Taner homurdanarak ona döndü. "Bana olan sonsuz güvenin için teşekkürler, amca."

"Rica ederim."

"Teşekkür etme ona." Taner'in koluna girip onu yanıma çektim. "Babam ve amcanın en büyük eğlencesi başımıza gelen trajediler." Ona omzumu gösterdim. "Esin'den ayrıldığın için üzgün olmalısın. İstersen omzumda ağlayabilirsin."

Bana amcasını işaret etti. "O yanımızda olmasaydı belki bunu yapardım."

"Buraya siz veletlerin aşk trajedilerini dinlemeye gelmedim." Eflah amca aldığı tüm biletleri elimize tutuşturdu. "Gidip biraz eğlenin."

"Sen de bizimle gel," diye ısrar ettim ama buna yanaşmadı. "O oyuncaklarla oynamak için fazla büyüğüm."

Suratımı astım. "Ne var sen de bizimle gelsen? Üçümüz gondola binebiliriz."

Yüzünü buruşturarak buna yanaşmadı. "Bir yetişkin olduğun. da bana bunu tekrar teklif etmeyi dene." Beni geçiştirerek omuz silkti. "Yeterince büyüdüğünde gondola binmek hâlâ sana eğlenceli gelirse belki o zaman teklifini düşünebilirim."

"Yeterince büyüdüğümde de gondola binmek bana eğlenceli gelecek." İnatçı bir tutumla başımı kaldırdım. "O zaman sana gondola binmeyi teklif ettiğimde kaçacak bir yerin olmayacak. Aradan kaç yıl geçerse geçsin er veya geç seninle o gondola bineceğim." Sırıttım. "Sana bunun sözünü verebilirim."

O günkü konuşmamızdan sonra aradan geçen sekiz yılda ona tam sekiz kez gondola binmeyi teklif etmiştim. Her yıl bir yaş daha büyüdüğüm için şansımı deneyip durmuştum. Her defasında arkasına saklanacağı bir bahanesi olmuştu. İlk dört yıl yeteri kadar büyümediğimi, sonraki dört yılda da gondola binmek için artık çok yaşlı olduğunu söylemişti. Böylece yirmi beş yaşına girdiğimde bile onunla o gondola binememiştim. Bu sanki içimde bir ukde kalmıştı.

Bunu Eflah'a anlattığımda yutkunarak önünde durduğumuz gondola bakıyordu. "Neden binmediğini anlayabiliyorum." Yüzündeki rahatsız edici hisle bana döndü. "Yükseklik korkum var ve anlaşılan gelecekte de bu değişmiyor."

Midem kasıldı. Gelecekteki Eflah'ın beni sürekli geçiştirmesinin sebebi yükseklik korkusu olması mıydı?

"Yükseklik korkun olduğunu bilmiyordum," derken oldukça şaşkındım.

Siyah gözleri tekrar gondolu bulduğunda yüzündeki tüm kan çekilir gibi oldu. "Biz erkekler korkularımızdan bahsetmekten pek hoşlanmayız." Bana gondolu gösterdi. "O şeyin beni çıkaracağı yüksekliği düşünmek bile kanımı donduruyor."

İtirafını çok tatlı bulduğum için gülümseyerek ona yaklaştım. "Seni buraya getirirken yükseklik korkunu bilmiyordum.

Gondola binmek zorunda değiliz. Eğer istersen gidebiliriz buradan."

Tam kabul edecekti ki son anda dilini ısırarak kendini susturdu. Ona anlattığım hikâye aklına gelince buradan gidemedi. Gelecekte sekiz yıl boyunca beni geçiştirip benimle gondola binmediğini hatırlayınca ifadesi değişti. "Bunu yapacaksak yanımıza poşet alsak iyi olur çünkü kusmayacağımın garantisini sana veremem." Dudaklarımda kendiliğinden oluşan gülümsemeye engel olamadım. Yükseklik korkusuna rağmen benim için gondola binmesinin anlamı çok büyüktü.

Biletlerimizi ve birkaç poşet alarak şimdiki turun bitmesini beklemeye başladık. Biletlerle birlikte poşet de alana kadar kusma konusunda ciddi olduğunu bilmiyordum. Nihayet sıra bize gelmişti ama Eflah'ın adımları geri geri gidiyordu, yine de benim için bunu yapmak istediğinden kendini yürümeye zorladı. Gondola binip koltuklarımıza geçtik. Diğerleri de binerken Eflah yerinde kaskatı oturuyordu. Kemerini bağlamayı bile unutacak kadar gergindi.

Uzanıp önce onun kemerini taktım, daha sonra da kendi kemerimi. Elini sıkıca tutup onu yatıştırmak için, "Sakin ol," dedim yumuşak bir sesle. "Ben yanındayım."

Asık bir suratla homurdanarak, "Bunu benim sana söylemem gerekirken senden duymak kulağa küfür gibi geliyor," deyince gülmeye başladım. Çok tatlıydı.

Herkesin binmesiyle görevli, kemerlerimizi taktığımızdan emin olmak için sırasıyla gondola binenleri kontrol etti. Daha sonra yerine geçip paneli çekince hareket etmeye başladık. Önce beşik gibi sallanmaya başladık ama daha sonra hızlandık. İleriye doğru hareket edip yukarı çıkıyorduk ve geriye doğru düşüp tekrar havalanıyorduk. Bu her tekrarlandığında daha fazla yukarı çıktığımız için midem bulanmaya başlamıştı. Eflah ise elimi sıkıca tutup put gibi hiç kıpırdamadan yerinde oturuyordu.

Gondola binmek zorunda değiliz. Eğer istersen gidebiliriz buradan."

Tam kabul edecekti ki son anda dilini ısırarak kendini susturdu. Ona anlattığım hikâye aklına gelince buradan gidemedi. Gelecekte sekiz yıl boyunca beni geçiştirip benimle gondola binmediğini hatırlayınca ifadesi değişti. "Bunu yapacaksak yanımıza poşet alsak iyi olur çünkü kusmayacağımın garantisini sana veremem." Dudaklarımda kendiliğinden oluşan gülümsemeye engel olamadım. Yükseklik korkusuna rağmen benim için gondola binmesinin anlamı çok büyüktü.

Biletlerimizi ve birkaç poşet alarak şimdiki turun bitmesini beklemeye başladık. Biletlerle birlikte poşet de alana kadar kusma konusunda ciddi olduğunu bilmiyordum. Nihayet sıra bize gelmişti ama Eflah'ın adımları geri geri gidiyordu, yine de benim için bunu yapmak istediğinden kendini yürümeye zorladı. Gondola binip koltuklarımıza geçtik. Diğerleri de binerken Eflah yerinde kaskatı oturuyordu. Kemerini bağlamayı bile unutacak kadar gergindi.

Uzanıp önce onun kemerini taktım, daha sonra da kendi kemerimi. Elini sıkıca tutup onu yatıştırmak için, "Sakin ol," dedim yumuşak bir sesle. "Ben yanındayım."

Asık bir suratla homurdanarak, "Bunu benim sana söylemem gerekirken senden duymak kulağa küfür gibi geliyor," deyince gülmeye başladım. Çok tatlıydı.

Herkesin binmesiyle görevli, kemerlerimizi taktığımızdan emin olmak için sırasıyla gondola binenleri kontrol etti. Daha sonra yerine geçip paneli çekince hareket etmeye başladık. Önce beşik gibi sallanmaya başladık ama daha sonra hızlandık. İleriye doğru hareket edip yukarı çıkıyorduk ve geriye doğru düşüp tekrar havalanıyorduk. Bu her tekrarlandığında daha fazla yukarı çıktığımız için midem bulanmaya başlamıştı. Eflah ise elimi sıkıca tutup put gibi hiç kıpırdamadan yerinde oturuyordu.

alıp onu dudaklarından öptüm. Bacaklarımı onun iki yanına açarken kucağına yerleşip onu öpmeye başladım. Aklını dağıtacak öpücükler belki korkularını yatıştırırdı. Dudaklarım onun dudaklarıyla buluştuğu an hızla gözlerini açtı. Hayatımı tehlikeye atarak kucağına çıktığımı görünce beni korumak için hemen belimi sıkıca tuttu. Başını geriye çekip beni azarlayarak, "Bu yaptığın çılgınlık!" dedi.

Kollarımı boynuna dolayarak güldüm. "İşe yaramadığını söyleyemezsin." Uzanıp tekrar onu öptüğümde bu sefer kendini geriye çekmedi. Aksine başını omzuna doğru eğip hoyratça beni öpmeye başladı. Bunun işe yaradığını o da iyi biliyordu.

Eflah yüksekten korktukça beni daha yoğun bir şekilde öptü. Nefes almak için bile olsa dudakları dudaklarımın üzerinden hiç çekilmedi. Tutkulu öpücüklerimiz kaskatı olan vücudunun gevşemesini sağladı. Kan akışı gittikçe normale döndüğü için kendini bana bıraktı. Ensesindeki ellerim siyah saçlarına uzanıyor, parmaklarım saçlarının arasında geziniyordu. Bunu yaparken onun aklını başından alacak ıslak öpücükleri dudaklarına konduruyordum.

Artık beni heyecanlandıran şey gondol değil, Eflah'ın dudaklarıydı. Gondol yavaşladığında buradaki insanların bizi ayıplayan bakışlarına maruz kalmamak için hemen yerime geçtim. Ondan bu kadar hızlı ayrıldığım için Eflah birkaç homurtu çıkarmıştı. Yere indiğimizde gondolu kastederek, "Nasıldı?" diye sordum.

Eflah'ın siyah gözleri yoğun bir şekilde dudaklarımda oyalanırken, "Büyüleyici," deyince gülmeye başladım.

"Gondolu sormuştum?"

Başını çevirip huzursuz gözlerle gondola baktı. "Eğer az önceki gibi beni öpeceksen o şeye tekrar binmeyi düşünebilirim, başka türlü mümkün değil."

Elini tutup onu peşimden çektim. "Seni götürmek istediğim daha çok yer var." Tüm günümü ona ayırmıştım.

Bugün Eflah'ı birçok yere götürüp onunla harika zaman geçirmiştim. Kontrol bende olduğu için ne zaman yola çıksak arabayı hep ben kullanmıştım. Gideceğimiz yerler ona sürpriz olsun diye önceden nereye gideceğimizi ona söylememiştim. Lunaparktan sonra müzeye, tiyatroya ve sinemaya gitmiştik. Akşam yemeğini güzel bir restoranda yiyip dans etmiştik. Her gittiğimiz yerde benim için bir şey almıştı.

Geç saatlerde eve geldiğimizde köşkteki herkes uyuyordu. Ses çıkarmadan üst kata çıktık çünkü kimseyi uyandırmak istemiyorduk, özellikle de babamı. Odamızın olduğu koridora geldiğimizde birbirimize iyi geceler dileyip odalarımıza girdik. Üzerimi değiştirip geceliğimi giyerken birlikte geçirdiğimiz bu güzel günün tebessümü hâlâ dudaklarımdaki yerini koruyordu. Yatağa gireceğim esnada duraksadım. Gözlerim kapıda oyalanırken tereddüt içindeydim.

Bunu yapıp yapmamak konusunda çok çelişki yaşamıştım ama dayanamayıp odamdan çıktım. Odamın tam karşısındaki odanın kapısını açıp içeri girdiğimde Eflah gömleğinin düğmelerini açıyordu. Beni görünce duraksadı. "Ukde?" Meşgul olan elleri gömleğin üzerinde öylece kalmıştı. "Bir şey mi oldu güzelim?"

Odanın kapısını ses çıkarmadan kapatıp ona doğru yürüdüm. "Bu gece seninle uyuyabilir miyim? Sabah kimse görmeden erkenden odama giderim." Bu sözlerden kastım babama yakalanmadan sabah bu odadan çıkmaktı.

Eflah'ın siyah gözlerinde çok fazla soru işaret vardı çünkü neyin peşinde olduğumu anlayamıyordu. Ansızın işyerine gelip onu dışarı çıkartmam ve devamında tüm günümü onunla geçirmemden memnundu. Ancak bunlar sık yaptığım şeyler olmadığı için ister istemez altından ne çıkacağını merak ediyordu. Onunla uyumayı teklif ettiğimde şaşkınlığı bir kat daha artmıştı lakin bana hayır da demedi. Banyoda üzerini değiştirip geldiğinde hâlâ yatağın yanında dikiliyordum.

Onunla aynı yatağa girmek iyi bir fikir miydi, emin değildim. Düşüncesi bile heyecanlanmamı sağlıyordu. Eflah çekmeceyi açıp içinden bir şey alarak yanıma geldi. "Bir süre önce senin için bir şey yaptırdım ama vermek için fırsatım olmadı." Elimi tutup altın zincirinden sarkan şeyi avucuma bıraktı. Başımı eğince gördüğüm kolyeyle kalbim yerinden çıkacak sandım. Acıbal yapımında kullanılan mor orman gülünün şeklindeki kolyeye etkilenmiş gözlerle bakıyordum. Kolyenin çiçeği mor ametist taşından yapılmıştı. Büyüleyici derecede güzeldi. Ametist taşının koruyucu özelliği olduğuna inanılırdı. Ben zehirlendikten sonra benim için bu kolyeyi yaptırmış, değil mi?

Parmaklarım kolyenin mor çiçeğinde oyalanırken soluğunu tutarak, "Beğendin mi?" diye sordu.

Ona başımı sallayıp, "Hem de çok," diye fısıldadım. "Takmama yardım eder misin?" Kolyeyi ona verdikten sonra ona sırtımı dönerek saçlarımı tek omzuma topladım. Kolyeyi boynumdan geçirip arkadan klipsini taktı. Parmaklarım kolyenin çiçeğine dokunurken başını eğdi ve boynumun sağ tarafına dudaklarını bastırdı. Omurgama yayılan soğuk ürpertinin sebebi dudaklarının tenimdeki etkisiydi.

Ona doğru dönüp boynumdaki kolyeyi gösterdim. "Yakışmış mı?"

Gördüğü en güzel varlık benmişim gibi bakarken başını ağır ağır salladı. "Sende her şey fazla güzel duruyor."

Gece lambasını açıp odanın ışığını kapatan Eflah, yatağa girip bana yanındaki boşluğu gösterdi. "Buraya gel."

Geceyi onunla geçirecek olmanın heyecanıyla titremelerimi kontrol altında tutmaya çalıştım. Başımı eğip üzerime bakınca geceliğimin kapalı olması içimi rahatlattı çünkü ona yanlış şeyler düşündürtmek istemiyordum. Yarım kollu uzun geceliğim iç göstermeyecek kadar muhafazakârdı. Buraya onunla sevişmek için değil, uyumak için geldiğimi biliyordu, yine de beni yanlış

değerlendirmesinden endişelenmiştim. Ayağındaki terlikleri çıkardıktan sonra yorganı kaldırıp benim için açtığı yatağa girdim.

Fazla heyecanlıydım ve bence o da heyecanlıydı ama bunu çok iyi gizliyordu. İlk öptüğü kadın bile benken daha önce bir kadınla aynı yatağa girdiğini hiç sanmıyordum. Yatakta ona doğru kayarak kolları arasına sokuldum. Başımı sol göğsünün üzerine yasladığımda koluyla beni sardı. Omzumdaki elini saçlarımın uzandığında kulağımın altında hızlanan kalbinin sesini duydum.

"Bilmem gereken bir şey mi var, Acıbal?" Adımı kullanmak yerine bana böyle seslendiğine göre onu tedirgin eden bir şeyler vardı.

Başımı kaldırıp çenemi göğsüne yaslayarak ona baktım. Endişeli görünüyordu. "Senden bir şey gizlediğimi mi düşünüyorsun?"

Nefesini sesli bir şekilde verirken hafifçe başını salladı. "Bugün çok garipsin, sebebini bilmemek beni tedirgin ediyor."

Gözlerinin içine ona güven vermek ister gibi baktım. "Endişelenmeni gerektiren bir durum yok." Ona gülümseyerek başımı tekrar göğsüne yasladım. "Bir süredir birlikte vakit geçiremiyorduk." Yanımdaki elimi beline sararak iç çektim. "Seni özledim ve tüm gün seninle olmak istedim."

Sözlerim endişesini dağıtmak için yeterli olmadı ama daha fazla kurcalayıp tadımı kaçırmayı da istemedi. Saçlarımı okşarken eğilip dudaklarını başıma bastırdı. Ilık nefesini saçlarımın diplerinde hissederken, "Korkuyorum," diye mırıldandı. "Tüm gün bana veda ediyormuşsun gibi hissettim ve bunun gerçekleşme ihtimali bile ödümü koparıyor." Gerginliğimi ondan gizlemeye çalıştım. Sezgileri güçlü bir adamdı.

Konuyu kapatmak için esneyip ona daha sıkı sarıldım. "Uykum var."

"Uyu hadi." Yumuşak bir sesle konuşup saçlarımı okşarken sesinde hiç uyku yoktu. Sabaha kadar beni izleyip onunla olan ilk gecemin tadını çıkaracak gibiydi.

Ninova

Bastıran uykuyla, "Eflah," diye mırıldandım.

"Söyle güzelim."

"Seni seviyorum."

"Biliyorum." Sesi keyifli çıkmıştı.

"Ve?" diye sordum.

Beni daha sıkı göğsüne çekti. "Ben de seni seviyorum."

Parmakları masaj yapar gibi sarı saçlarımın arasında gezindikçe uykum daha çok geldi. Göz kapaklarım ağırlaşıp gözlerim kapandığında başımı yasladığım göğüs kafesinin taş kesildiğini hissettim. Eli kafamın üstünde hareketsiz kaldı ve kulağıma sesli yutkunuşu geldi. "Kafandaki bu şey doğum lekesi mi?"

Uykulu bir sesle, "Evet," diye mırıldandım. "Saçlarımı kazıtmadığım sürece kimse o çirkin lekeyi göremez." Kafamın derisinde gül kurusu renginde ve harita biçiminde beş santimlik bir doğum lekesi vardı. Bunun Eflah'ı neden bu kadar şaşırttığını sorgulamadan uykuya dalmıştım. Küçük bir doğum lekesi buz kesmesine neden olmuştu ya da ben öyle hissettim.

O gece uzun zaman sonra güzel bir uyku çekmiştim. Sabaha kadar Eflah'ın kollarını üzerimde hissetmiş, kokusuyla güzel bir rüyaya dalmıştım. Benim için Eflah'ın kollarında olmak hiç uyanmak istemediğim güzel bir düştü. İçinde ürkütücü kâbusların olmadığı, acının veryansın ettirmediği ve hüzne yer olmayan güzel bir düş. Tüm gece tatlı mırıltılar çıkartarak onun kollarının arasına sokulup onunla olan son gecemin tadını çıkarmıştım. Bu anı bir daha hiç yaşayamayacağımızı biliyordum.

Ne yazık ki sahip olduğumuz son gecenin sonuna gelerek sabah gözlerimi açtım. Yüzüme yansıyan gün ışığıyla iniltiler çıkartarak kirpiklerimi araladım. Eflah'ın kokusunu ve sıcaklığını artık yanımda hissetmeyince elimle yatağı yokladım. Onu bulamayınca hemen yatakta oturmuştum ki onu gördüm. Yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu. Tüm gece gözüne uyku girmemiş gibi bir hâli vardı.

Erkenden uyanmış olmalıydı ki üzerinde gömleği ve pantolonu vardı. Çoktan giyinmişti. Sandalyeden hafif öne doğru eğilmiş bir vaziyette oturuyordu ve anlam veremediğim düşünceli gözlerle beni izliyordu. "Bir sorun mu var?" diye sordum, yeni uyandığım için neyi olduğunu anlayamıyordum.

Kendini toparlayarak bana gülümsemeye çalıştı. "Hayır, her şey yolunda." Sandalyeden kalkıp yanıma geldi. "Hayatımın geri kalanında seni hep odamda ve yatağımda görmek istememin dışında bir sorun yok." Gözlerinin siyahında ayaklarımı yerden kesen bir parıltı geçtiğinde, "Artık bunu daha fazla erteleyemem çünkü bekleyecek sabrım kalmadı," dedi.

Neyden bahsettiğini bilmediğim için anlamaz gözlerle ona bakarken cebinden kadife bir kutu çıkardı. Kutuyu açtığında gördüğüm elmas yüzükle nefesim kesildi. Ah, hayır, düşündüğüm şeyi yapmayacaktı, değil mi? Yüzüğü bana doğru uzatıp gözlerini gözlerime kenetledi ve "Tahminen ne zaman karım olursun?" diye sordu.

Nefesim kesildi.

Bana evlilik teklifi mi ediyordu?

Daha önce de bunun imasını yapmış hatta şakayla karışık birkaç kez sormuştu. Fakat resmî olarak bir yüzükle yaptığı ilk evlilik teklifi buydu. Gözlerimi belerterek bana uzattığı yüzüğe baktım. Kalbim öyle hızlanmıştı ki... Sabah uyandığımda büyük bir kalp çarpıntısının beni bekleyeceğini hayal bile edemezdim. Karısı olmamı istiyordu ve fark etmiştim ki onun karısı olmaktan daha fazla hiçbir şey istemiyordum. Onun için beyaz gelinliği giymek, onun gelini olmak ve onun karısı sıfatıyla anılmak ne güzel olurdu. Düşüncesi bile aşırı heyecandan beni öldürebilirdi.

Eflah Yargı'nın karısı olmaktan daha fazla hiçbir şey istemediğimi fark ettim. Kontrolüm dışı dudaklarım ona evet demek için aralanmıştı ki gerçeklerin acı silsilesiyle yutkundum. Bugün öleceğim ve ondan sonsuza dek ayrılacağım gündü. Bugün 9 Ağustos'tu yani anne rahmine düştüğüm gün. Ne zaman

öleceğimi bilmiyordum çünkü bu her an olabilirdi. Hayır, ölümüm karanlık çöktüğünde olacaktı. Bunu daha yeni anlıyordum.

Annemin babamla tartışırken söylediği o şeyleri hatırladım. Ona benden bahsederek, "*Onu o kadar çok seviyorum ki nefret etmeyi bir gecenin meyvesi olduğunu ona anlatamıyorum!*" demişti. Bu da demek oluyordu ki ne yaşanacaksa bu gece yaşanacaktı.

Eflah benden olumlu bir cevap beklerken dolan gözlerle başımı iki yana salladım. Birazdan söyleyeceğim şeyin onu ne kadar çok üzeceğini bildiğim için hemen yataktan çıktım. Ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürürken, "Hayır," dedim yüzüne bakmayarak. "Seninle evlenemem." Bir şey söylemesine izin vermeden aceleyle odasından çıktım.

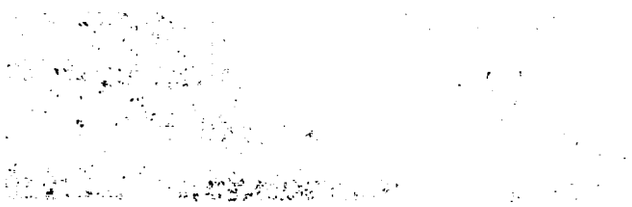
Kendimi odama atıp kapıyı kilitlediğimde daha fazla dayanamayıp dizlerimin üzerine düştüm. Gözyaşlarım birbiri ardına akarken hıçkırıklarıma engel olmak için yumruğumu ısırdım. Neden birbirimize bu kadar yasak ve ulaşılmazdık! Aramızda zaman adı verilen bir düşman vardı ve ben yirmi beş yıl geriye gelsem de Eflah ile kavuşamıyordum. Ne kadar düşünürsem düşüneyim oluru yoktu. Doğumumu engellemesem bile değişen bir şey olmayacaktı ki. Bebek Ukde doğduğu an Taner'e olduğu gibi biz de zamanın radarına takılacaktık.

Ukdelerden biri ölmeden evren durmayacak, döngüyü korumak için uğraşacaktı. Burada uzun süre kalıp Eflah ile bir gelecek kurmayı isterdim ama başıma ne zaman ve nasıl bir felaket geleceğini bilemezdim. En kötüsü de Küçük Ukde'nin ölmesi olurdu. O öldüğünde ben zaten doğrudan ölürdüm. Annem ve babamı berbat bir evliliğe mahkûm edemezdim. Ben Eflah ile mutlu olacağım diye annem ve babamı nefret ettikleri bir evliliğe nasıl sürüklerdim?

Babamı ölümün, annemi de cezaevinin beklediği bir evliliğe göz yumamazdım. Onların mutluluğu ve kendi mutluluğum arasında sıkışıp kalmıştım. Eflah'ın evlilik teklifini reddettiğimdeyse seçimimi annem ve babamın mutluluğundan yana yapmıştım.

Onların iyi bir hayat sürmesi benim için kendi hayatımdan ve mutluluğumdan daha önemliydi. Bu gece ölecektim.

Nasıl ve ne şekilde olacağını bilmiyordum ama ölümüm bu gece yaşanacaktı. Bir tek bunu biliyordum.

BÖLÜM 15
KAÇINILMAZ VEDA

"Hoşça kal demekten daha ağır bir şey varsa
o da kalamam demekti.
Yol görünmüşken dur demek faydasızdı."

Evlilik teklifini reddettikten sonra Eflah duramamıştı evde. Hayır cevabının onda yarattığı hüsranı görmemem için arabasına binip gitmişti. Bir süre yalnız kalıp ona hayır demenin acısını yaşayacağını biliyordum. Hiçbir şey olmamış gibi rol yapmak için önce biraz yalnız kalıp kendini toparlaması gerekiyordu. Taner'e olanları anlattığımda onu yalnız bırakmamak için Eflah'ı bulmaya gitmişti. Bir süre sonra beni arayıp onu bulduğunu, yalnız kalacağı bir yere gidip bir balıkçı meyhanesinde tek başına içtiğini söylemişti.

Taner ona göz kulak olacağını, fazla içmesine izin vermeyeceğini söyleyip içimi rahatlatmaya çalışmıştı. Taner telefonu kapatmadan önce, "*Ukde*," demişti endişeli bir sesle. "*Ona söylemeden amcamla biraz zaman geçirip onunla vedalaşacağım. Döndüğümde beni uğurlamaya hazır ol.*" Taner gidecekti, benden önce bunu yapacaktı çünkü benim ölümüm gece yarısı yaşanacaktı. Bu yüzden o değil, ben onu uğurlayacaktım. Gideceğimizi kimseye söylemeden sessiz sedasız çıkacaktık hepsinin hayatından.

Bir gece ansızın buraya geldiğimiz gibi bugün de ansızın gidecektik. Belki gittiğimizi bile fark etmeyeceklerdi, belki de bunu bileceklerdi. Gerçek anlamda sadece birbirimizle vedalaşacak, bunun dışındaki herkese gizli bir veda sunacaktık. Gitmeden önce onlarla vedalaştığımızı bile anlamayacaklardı. Onlarla birebir vedalaşmayı ne Taner kaldırabilirdi ne de ben çünkü ikimiz de vedalardan nefret ediyorduk. Odamdaki küçük masanın başına bugün son kez geçtim. Mürekkep şişesini açtım, bu Eflah'a yazdığım son mektuptu.

Sevgili Eflah,

Korkarım ki bu sana yazdığım son mektup. Mektubuma daha iç açıcı cümlelerle başlamayı isterdim ancak içinde bulunduğum trajik durum yüreğimi hüzne boğuyor, kalemimi süslü kelimelerden alıkoyuyor. Her şey bir mektupla başlamışken bir mektupla son buluyor. Sana bir mektupla

veda etmeyi istemezdim ama karşına geçip gözlerine bakarak bazı şeyleri söyleyemem. İstesem de bu kadarını yapacak kadar güçlü değilim.

Bana uzattığın o yüzüğü parmağıma takmayı ne çok istedim. Senin karın olmayı, hayatımın sonuna kadar bu köşkte seninle yaşamayı çok isterdim. Birlikte bir yuva inşa etme düşüncesi bile nefesimi kesiyor. Her gece seninle aynı yastığa baş koymak, her sabah seni işe uğurlayıp akşamları yolunu gözlemek kendim için istediğim bir hayattı. Seni her kızdırdığımda bana yaptıracağın o kahveleri bile hayal edebiliyorum. Bahçede çocuklarımızın koşturduğu, terasta sohbet ederek onları izlediğimiz güzel bir geleceğimiz olsun isterdim. Ancak olamaz çünkü bunlar hiç sahip olmadığımız güzel düşlerden ibaret.

Biz seninle yanlış zamanda birbirini bulan o yanlış insanlarız.

Geldiğim yerde de bu böyleydi, burada da.

Hangi çağda olursak olalım seninle asla doğru zamanda yollarımız kesişmeyecek. Her defasında ya ben sana çok geç kalacağım ya sen bana fazla erken. Sana daha önce hiç bahsetmediğim kendi gerçeğimi anlatmak istiyorum. Bir keresinde hani sormuştun ya, geçmişinde seni böylesine hüzünlendiren ne var diye? Artık bunu bilmenin zamanı geldiğini düşünüyorum.

Geldiğim yerde benim bir babam yok çünkü ben yirmi dört yaşındayken öldü. Annem öldürdü onu, hem de gözlerimin önünde.

Annem ve babamın hep mutsuz bir evliliği vardı. Annem bir alkolik olduğu için sarhoş olmadığı günlerin sayısı çok azdı. İçip içip babama kızar, onu bir şeylerle suçlar ve ondan nefret ederdi. Evet, Necip ve Piraye'nin yıllar süren evliliği tam bir trajediydi. Geçen yıla kadar aralarındaki sorunun sebebini bir türlü anlayamıyordum. Babamı son kez gördüğüm o

gece annemle ikisi yine tartışıyordu. Onların tartışmasına kulak misafiri olana kadar kendimle ilgili korkunç sırrı bilmiyordum.

Ben tecavüzden doğan bir günah meyvesiyim.

Eğer bu satırları okuyorsan bunları yazmanın benim için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorsundur. Yazarken bile zorlandığım kirli bir sırrı senin gözlerine bakarak itiraf edemezdim. Babam yıllar önce, yani tam olarak bu gece anneme zorla dokundu. Onu hamile bıraktığı için ikisi benim yüzümden evlenmek zorunda kaldı. Tüm gerçeği öğrendiğim o gece annem babamı vurarak öldürdü.

Eflah, ben annemi hapiste, babamı da mezarda bırakarak buraya geldim. Başından beri buradaki tek amacım geleceği değiştirip onları bekleyen kötü kaderi yeniden yazmaktı. Bu yüzden ikisini birbirinden uzak tutmak için bu kadar çok çırpındım. Bu gece olacaklara engel olduğumda bana ne olacağını veya beni neyin beklediğini bilmiyorum. Kendi doğumumu engellediğimde benim her iki dünyada da bir hayatım olmayacak.

Korkmadığımı söyleyemem.

Çok korkuyorum.

Ölmekten değil, seni bir daha göremeyecek olmaktan çok korkuyorum. Bu yüzden çok istesem de evlilik teklifini kabul edemedim. Ve bu yüzden başından beri senden uzak durmaya çalışıyordum çünkü bugünün geleceğini hep biliyordum. Sana sunacağım tek şeyin cehennem olduğunu söylerken bundan bahsediyordum. Üzgünüm ama istesem de senin dünyanda ve hayatında kalamam. Bu benim elimde olan bir şey değil. Ben istesem de döngüyü korumaya çalışan zaman, beni sana bırakmaz.

Kendi hayatım ve ailemin mutluluğu arasında bir seçim yapmam gerekiyordu ve ben buraya geldiğim ilk gün onları seçtim. Sana yaşattığım her şey için çok özür dilerim. Böyle

olmasını istemezdim. Planımda birbirimize âşık olmamız yoktu. Bu işe kalkışmadan önce aşkın hep zamansız geldiğini unutmuşum.

Seni gerçekten çok sevdim ve hâlâ seviyorum.

Sana yaşattığım tüm acılar için bir gün beni kalbinde affetmen dileğiyle... Hoşça kal.

Ukde

Ona iki sayfalık uzun bir mektup yazmıştım. Mektubu zarfa koyduktan sonra zarfın üzerine onun ismini yazdım. Ben gittikten sonra odamı toplamak için birileri girdiğinde masanın üzerinde buldukları bu mektubu Eflah'a ulaştırsınlar istedim. Gözlerimdeki yaşı silerek odamdan çıktığımda üzerimdeki matem havasından kurtulmaya çalışıyordum. Merdivenleri inerken işe gitmek için hazırlanan babamı çıkış kapısında yakaladım.

Peşinden gidip arabasına binmeden ona yetiştim. "İşe mi gidiyorsun?" Sesimi ve bakışlarımı normal tutmaya çalışıyordum ama ona bakmak bile beni hüzünlendiriyordu. Bir daha ona bu yakınlıkta bakma şansım olmayacaktı.

Bana başını salladığında geç kalmış gibi bileğindeki saatini kontrol etti. "Bugün fabrikada çok fazla önemli görüşmem var." Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Şimdiden geç kaldım."

"Seninle gelebilir miyim?"

"Tekstil fabrikasına gittiğimin farkında mısın?" Neyin peşinde olduğumu anlamak için gözlerini kıstı. "Nereden çıktı benimle işe gelmek?"

Omuzlarımı masumca silkerek arabasına yürüdüm. "O fabrika aynı zamanda benim de sayılır, seninle gelmemin nesi yanlış? İşleri nasıl yürüttüğünü görmek istiyorum." İtiraz etmesine izin vermeden kapıyı açıp ön koltuğa geçmiştim bile. Tüm gün onu göz hapsinde tutup Piraye'ye yaklaşmadığına emin olmalıydım.

Bugün her şeyin başladığı gün olduğu için asla bir araya gelmemelilerdi.

Babam biraz homurtu çıkarsa da benimle uğraşmak istemediği için onunla işe gitmeme fazla ses çıkarmadı. Sessizlik içinde geçen bir yolculuktan sonra fabrikaya nihayet gelmiştik. Beni ofisine bıraktıktan sonra bir toplantıdan diğerine girip durdu. Ofisinde bekleyip duruyor, arada dışarı çıkarak toplantı salonunu gözetleyip babamın içeride olduğundan emin oluyordum. Oradan kaybolup bir şekilde Piraye'nin yanına gitmesinden ödüm kopuyordu.

Fabrikada saatler süren sıkıcı iş temposuna uzun süre dayanamadım. Babam işleriyle meşgulken aşağıya inip tekstilde çalışan kadınları izledim. Makineden çıkan kumaşları bir makineden daha hızlı sarıp kenarlarındaki püsküllerı kesiyorlardı. Bir arı kovanında çalışır gibi hepsi fazla organizeydi. Her birinin yaptığı iş diğer gruptan farklıydı. Kıdem olarak daha tecrübesiz ve genç olan çalışanlar da aradaki kumaş parçalarını toplayıp görüntü kirliliğini engelliyordu.

Gri önlüklerin içindeki bu kadınların işi gerçekten çok yorucu görünüyordu. Çoğu da yirmili yaşların başındaki genç kızlardan oluşuyordu. 1998'de iyi bir işte çalışan kadın görmek çok azdı. Kadınların henüz yeteri kadar söz hakkı olmadığı bir dönemde olduğumuzun farkındaydım. Okuldan alınıp aileleri tarafından tekstil gibi birçok fabrikaya işçi olarak verildiklerini biliyordum.

Tek başıma biraz dolaştıktan sonra babamın ofisine girdiğimde burada olduğunu gördüm. "Neredeydin?" Bizim için sipariş ettiği lahmacunları ve iki ayranı gösterdi. "Neredeyse ikindi olacak. Acıkmış olmalısın, gel bir şeyler yiyelim."

Ona doğru bir adım atmıştım ki telefonum çalınca çantamdan çıkartıp açtım. Tuşlu telefon kullanmaya alıştığımı için bunu eskisi kadar sorun etmiyordum. Taner'in beni ödemeli aradığını görünce sinirden homurdandım. Eflah Yargı gibi bir amcaya sahipken bu tembel herif kendine kontör yüklemeye üşeniyordu.

Ödemeli çağrı atıp kapattığı için ben onu aradım. Telefonu kulağıma yasladığımda, "Başladığımız yerdeyim," diyen sesiyle öylece kalakaldım. Başlangıç olarak adlandırdığımız yer solucan deliğinin olduğu o uçurumdu.

"Amcamı yarım saat önce köşke bırakıp buraya geldim," diyen sesi üzgündü. "Seni son kez görmeden gidemem. Beni uğurlamaya gelecek misin?"

Babamın yanında açık vermek istemediğim için surat ifademi sabit tutarak, "Geliyorum," dedim. Telefonu kapatıp babama döndüm. "Taner aradı, Küçük Taner onu çok zorluyormuş. Hikmet şeytanı da olmadığına göre ufaklıkla benden başka kimse ilgilenemez." Telefonu çantama koyup ona gülümsedim. "Sonra yine gelirim." Gelecektim de. Taner'i uğurladıktan sonra buraya tekrar dönecektim çünkü gece yarısına kadar babamı yalnız bırakamazdım.

Dışarı çıkacakken içimde büyüyen endişeyle ona döndüm. "Senden bir şey isteyeceğim ama sebebini sormadan kabul etmelisin." Yalvarırcasına ona baktım. "Bu konuda bana güvenmelisin."

Meraklanarak masada öne eğildi. "Ne istiyorsun?"

"Bugün hiçbir koşulda Piraye'yi görmeni istemiyorum."

Durduk yere Piraye'den bahsetmemin şaşkınlığını yaşayarak, "Bu da nereden çıktı?" diye sordu garip bir ifadeyle. "Bugün Piraye'yi göreceğimi sana düşündüren nedir?"

"Bana soru sorma, lütfen sadece dediğimi yap." Karşısında âdeta kıvranırken istesem de rahat görünemiyordum. "Burada yapmaya çalıştığım şey sana mutlu bir gelecek bırakmak. Senin için neyin doğru neyin yanlış olduğunu biliyorum çünkü ben gelecekten geldim." Suratı kireç gibi solduğunda, "Bugün hiçbir koşulda Piraye'yi görmemelisin," dedim. "Sakın ona gitme veya o gelirse onu buraya alma."

Söylediklerimden hiçbir şey anlamamıştı ama beni artık tanıyordu. Ortada ciddi bir durum olmasaydı onu bu konuda

uyarmayacağımı biliyordu. Ne sakladığım konusunda endişeliydi fakat ondan istediğim gibi soru sormadı. Bu konuda bana güvenmeyi tercih edip kafası karışmış bir hâlde başını salladı.

"İçin rahat olsun, onu görmeyi düşünmüyorum." Bunu bir söz olarak kabul edip odasından çıktım. Umarım bu konudaki istikrarını korurdu.

Taksicinin parasını ödeyip arabadan inerken hiç rahat değildim. Taner ile kendi dünyamızda kaza yaptığımız o dağlık yola gelmiştik. Bölge olarak aynıydı ama yoldaki bariyerler bile çok farklıydı. Taksiciyi göndermemiştim, arabanın içinde beni bekliyordu. Burası çok ıssız bir yol olduğu için köşke dönecek arabayı bulamayabilirdim. Bu yüzden beni beklediği her saatin ücretini ona ödeyeceğimi söyleyip taksiciyi göndermemiştim. Elimdeki siyah poşetle Taner'e doğru yürüdüm. O geceyi tam hatırlamadığımız için yolun hangi kısmından uçuruma düştüğümüzü bilmiyorduk.

Taner tahminlerine en yakın olan bariyerin yanında durup aşağıyı izliyordu. Yanında durduğumda benimle aynı üzüntüyü yüzünde taşıyarak elimde tuttuğum poşete baktı.

"Bu ne?"

Poşetin içinde iki bira vardı. Metal kutulardaki biraları çıkardığımda acı bir şekilde güldü. "Son kez içelim diyorsun?" Uzanıp biralardan birini benden aldı.

"Biriyle ölüme kadeh kaldıracaksam bu sadece sen olabilirsin." Kendi biramı açarak hüzünlü gözlerle aşağıdaki denize baktım. "Başladığımız yere geri döndük, abi." Öz olmasa da benim için bir abiden farklı olmadığı için bazen ona abi dediğim oluyordu.

Atladığında eğer suyun üstüne yüzerek çıkarsa solucan deliğinden geçmediğini, yanlış bariyerin yanında durduğumuzu anlayacaktım. Fakat suyun yüzeyine hiç çıkmazsa işte o zaman başardığını bilecektim. Hangisi daha kötüydü, bilmiyordum. Kalması

mı yoksa hayatını tehlikeye atıp gitmesi mi? Solucan deliğinden geçerse girdiği yerde aşağıdaki sular olmayacaktı. Bu bildiğin intihardı ve Taner ölümü göze almıştı.

Yan yana durup aşağıdaki denizi izlerken biralarımızı yudumluyorduk. "Amcama annemin ölümü yüzünden onu suçlamadığımı söyledim." İçli bir şekilde gülümseyerek başını salladı. "Sonunda bunu ona söyleme fırsatım oldu."

"Senin adına sevindim." Annesine olanlar için Eflah'ın içten içe kendini suçladığını biliyordu.

Tekrar sustuk çünkü daha önce birbirimizden hiç ayrılmadığımız için ayrılık anında ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. "Benim hiç abim olmadı." Burnumun direği sızlarken sesim ağlamaklıydı. "Ama kendimi hiç tek çocuk gibi de hissetmedim çünkü sen hep bana bir abi gibi hissettirdin. Hatırlıyor musun, bir seferinde benim yüzümden az kalsın ölüyordun." O yıllarda ben sekiz, Taner de on dört yaşında bir çocuktu. Kaybetme korkusunun ne olduğunu o gün Taner ile öğrenmiştim.

2007

Bahçede dururken suratımı asarak çatıya bakıyordum. Uçurtmamın ipi kopunca uçurtmam antene takılmıştı. "Ukde?" diyen Taner'in sesiyle başımı çevirdim. Yalıdan çıkan Taner elinde montunu tutarak bana doğru geliyordu. "Hava çok soğuk, içeri gir artık."

Annem ve babam bir yakınlarını kaybettikleri için cenazeye gitmişti. Kaybettikleri kişi Eflah amcanın da yakını olduğu için o da cenazeye katılmıştı. Bu yüzden beni köşke de bırakamamışlardı. Firuze yenge cenazeye katılmayacaktı, Eflah amca orada yokken babam beni köşke bırakmaya yanaşmamıştı. Bana arkadaşlık edip göz kulak olsun diye Taner'i bizim eve getirmişlerdi. Bana

bakan dadılarım ve evle ilgilenen çalışanlar vardı ama sıkılmayayım diye babam yine de Taner'i getirmişti.

Taner yanıma geldiğinde ona çatıdaki antene takılan uçurtmamı gösterdim. "Uçuyutmam oyaya takıldı." Üzgün bir surat la ona bakarken her an ağlayabilirdim. "Yukayı çıkıp onu benim için alabiliy misin?" On iki yaşında R harfini söylemeye başladığım için henüz sekiz yaşındayken R'leri söylemek benim için çok zordu.

Başını kaldırıp çatıya bakınca şiddetle buna karşı çıktı. "Ukde, oraya çıkamam, esen rüzgârı görmüyor musun?" Ağaçların dallarını kıpırdatan rüzgârı bana gösterip, "Bu havada çatıya çıkmak çok tehlikeli olabilir," dedi.

"Yüzgay ya uçuytmamı başka yere uçuyuysa?" Yalvaran gözlerle kolunu tuttum. "Onu istiyoyum."

"Ukde çok tehlikeli diyorum." Montumu bana giydirmek için üzerime eğildi. "Sana yeni uçurtma alırız."

"Ama ben onu istiyoyum." Ellerini üzerimden iterek montumu giymedim. "Sen çıkmazsan ben onu alıyım!"

Buna izin vermeyeceğini göstererek kaşlarını çattı. "Oraya çıkmana müsaade etmem."

"O zaman sen çık çatıya."

"Olmaz diyorum, Ukde."

"Çünkü koykaksın!"

Benimle ne yapacağını bilmez bir hâlde sıkıntıyla orta yolu bulmaya çalıştı. "İçeri geçip sevdiğin çizgi filmi izlemeye ne dersin?"

Kollarımı göğsümde birleştirip ona dik dik baktım. "Bu katday koykak olduğun için kızlay seni hiç sevmeyecek."

"Ukde..."

"Koykak, koykak, koykak!"

"Tamam!" Sert bir şekilde beni uyarıp köşke doğru yürüdü. "Gidip onu senin için alacağım!" Taner'in arkasından bakarken onu ikna ettiğim için gülüyordum. Sadece dakikalar içinde çığlık çığlığa ağlayacağımı bilmeden küçük zaferimi kutluyordum.

Bahçede çatıyı görebileceğim bir yerde dururken esen rüzgâr saçlarımı uçuşturuyordu. Taner'in çatıya çıktığını görünce heyecan içinde uçurtmamı almasını bekledim. Çatıdaki kiremitlerin üzerine basarken dengesini korumak için kollarını hafifçe iki yanına açmıştı. Etrafında tutunacağı hiçbir şey yoktu. Dik bir yokuştan aşağıya iniyormuş gibi adımlarını küçük ve dikkatli atıyordu.

"Biyaz acele et!" diye ona bağırdım. "Yüzgay hey an uçuytmamı başka biy yeye savuyabiliy!"

Yüksek bir sesle, "Elimden geleni yapıyorum!" demişti ki dikkatsizce attığı bir adımla ayağı kaydı. Yuvarlanarak yalının çatısından yere düştüğünde çığlığım her yerden duyulabilirdi.

"Abi!" diye haykırıp yanına koştum, o gün ilk kez Taner'e abi demiştim ama o beni duymamıştı. Sırtüstü düştüğü yerde gözleri kapalıyken ne çığlıklarımı duydu ne de gözyaşlarımı gördü. Başından akan kanlara bakarken onu kaybetmeye ne kadar çok yaklaştığımı anlamıştım. Aptal bir uçurtma yüzünden az kalsın Taner'i kaybediyordum.

Başımı çevirip otuz bir yaşındaki Taner'e nemli gözlerle baktım. "O gün sadece arkadaşım değil, aynı zamanda benim için bir abi olduğunu da anlamıştım."

Gülerek bana takıldı. "Bunu anlaman için illa çatıdan düşüp üç hafta hastanede mi kalmalıydım?" Tedavisi üç hafta sürmüştü.

"Burada duygusal bir şeyden bahsediyordum," diye homurdandığımda elini uzatıp saçlarımı karıştırdı.

"Duygusallaşıp ağlamayalım." Dağıttığı saçlarımı düzelterek yüzüme gelen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"İkimizin de hayatında bizi ağlatan çok şey oldu, bugün ağlamayalım."

"Birazdan benden gidecekken nasıl ağlamam?"

"Ukde, biz istesek de birbirimizden gidemeyiz." Bunu anlamamı ister gibi elini kaldırıp sol göğsümün üzerine bastırdı. "Ben buradayım." Benim elimi tutup kendi kalbinin üzerine bastırdı. "Ve sen de hep buradasın."

"İster yan yana olsun ister ayrı," diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. "Biz bizi hep içimizde yaşatacağız." Elimin altındaki kalbi hep böyle atsın diye neler vermezdim. Ağlamamı istemiyordu ama daha şimdiden gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "Taner?"

"Söyle kardeşim."

Gözlerim gidişine ağlarken dudaklarım titredi. "Başka bir dünyada yine benim abim olur musun?"

Ağlamamak için dudaklarını sımsıkı birbirine bastırırken başını salladı. "Başka türlüsü mümkün değil."

Kendimi tutamayıp hıçkırdım. "Gitmesen olmaz mı?"

Bir adım geriye çekilerek benden uzaklaştı. "Gitmeliyim, Ukde." Titreyen kirpiklerinin arasından bir damla gözyaşı süzüldü. "Gece yarısından önce gitmeliyim." Beni işaret etti. "Senin ölümünü izleyemeyecek kadar seni çok seviyorum." Ona sımsıkı sarılırken artık sesli ağlıyordum. Onunla her şeyim gidecekti. Abim, arkadaşım, sırdaşım ve tek yoldaşım benden gidiyordu. O benim her şeyimdi.

Ve gidiyordu.

Her şeyim gidiyordu.

Uzun süre birbirimizden ayrılmadık. Hiç ayrılmak istemezcesine birbirimize sımsıkı sarılıyorduk çünkü bunun son olduğunu biliyorduk. Kendimizi haftalar önce buna hazırladığımızı sanıyorduk ama aslında ayrılmaya hazır değildik. Kolları belimi sarıp sahiplenircesine bana sarılırken beni bırakıp gitmek

istemediğini biliyordum ama kalamazdı da. Zamanın tekrar o ve Küçük Taner'e ne zaman saldıracağını bilmediği için daha fazla gidişini erteleyemezdi. Tıpkı benim de bu gece beni bekleyen sonu erteleyemeyeceğim gibi.

Birbirimize doymazken hiç istemesek de benden ayrıldı. Artık zamanı geldi dercesine bana bakarken yere bıraktığımız biraları aldı. İkimiz de yarı ettiğimiz biraları hafifçe yukarı kaldırdık. "Seninle sonsuzluğa," dediğinde acım yüreğime sığmıyordu.

"Seninle sonsuzluğa," dediğimde biralarımızı tokuşturup hepsini içtik. Ölüme içmiştik çünkü sonsuzluğun diğer adı ölümdü.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp son kez bana sarıldı ve son kez beni öptü yanaklarımdan. Daha sonra da bariyerin diğer tarafına geçip omzunun üzerinden son kez baktı bana. Hıçkırıklarıma direndikçe gözlerimden daha çok yaş akıyordu. Bu vedaya hazır değildim. Birbirimizi izlerken birlikte geçirdiğimiz tüm o yıllar gözlerimizin önünde kayıp gidiyordu. Onunla ne çok anımız vardı ve şimdi hepsine veda eder gibi birbirimize bakıyorduk.

Bariyeri tutan parmakları gevşediğinde bunu yapamayacağını anladım. "Taner gitme!" diye ağlayarak ona doğru atıldım ama, "Hoşça kal kardeşim," dedi ve kendini aşağıya attı.

"Taner!"

Acı bir nida dudaklarımdan döküldü ama onu tutamamıştım. Taner denize hiç düşmedi. Doğrudan suyun içine düşmesini çok isterdim ama aşağıya düşerken bir anda gözümün önünde kayboldu. Midem bulandı, nefesim kesildi ve yoğun bir baş dönmesi yaşarken dizlerimin bağı çözüldü. Taner solucan deliğinden geçmişti. Dengemi korumak için bariyeri sıkıca tutarken gördüklerimin şokundaydım. Taner tahminlerinde yanılmamıştı, arabamızın uçurumdan düştüğü yer tam olarak burasıydı. Geldiğimiz dünyaya geri dönmüştü.

İliklerime kadar titredim.

Geldiğimiz yerde aşağıdaki sular yoktu.

Solucan deliğini bulduğu için sevinmeli miydim yoksa üzülmeli mi, bilmiyordum. Onun akıbetini bilmediğim için karmakarışık hisler içindeydim. Bildiğim ve adını koyabildiğim tek his çektiğim acıydı. Ondan kalan boşluğa bakarken hıçkırıklarım havaya karışıyordu. Artık burada yalnız kalmıştım. Bu sadece gece yarısına kadar sürecek olsa bile artık yalnızdım. Tanersiz bir dünyayı hiç bilmediğim için onun yokluğunda geçireceğim son saatlerim bile beni korkutuyordu.

Sanki kolum kanadım kırılmıştı.

Eflah'ın köşkünün olduğu sokakta yürürken attığım adımlar fazla hissiz ve yorgundu. Etrafımdaki her şeyi ağlamaktan kızarmış gözlerle izliyordum. Şu saate kadar Taner'in atladığı yerden ayrılmadığım için neredeyse güneş batacaktı. Saatlerce onu o uçurum kenarında bekledim. Belki geri döner diye çok bekledim ama Taner dönmedi. Düşüncesi bile beni korkutuyordu ama belki de geri dönecek durumda değildi. Atladıktan sonra başına ne geldiğini veya onu nelerin beklediğini bilmiyordum.

Babamın kollarının arasına girip hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Köşke beş dakikalık yürüme mesafem kalmıştı ki yanımda bir araba durdu. Kuş serilerinden Şahin marka beyaz bir araba yanımda durduğunda içinde birkaç kişi çıktı. İçlerinde Cemal'in de olduğunu görünce kaçmak istedim ama çıkardığı silahı doğrultarak beni durdurdu. O silahla her şeyi yapabilecek karakterde biri olduğunu bildiğim için yerimden hiç kıpırdayamadım. İki adam sağımda ve solumda dikilirken Cemal tam karşıma geçti. Baştan ayağa beni süzerken sırıttı.

"Tekrar karşılaştık sarışın." Üzerime doğrulttuğu silahı indirmeden başıyla arabayı gösterdi. "İçeri geç."

Korku dolu gözlerle silaha bakarken istesem de kıpırdayamadım. "Benden ne istiyorsun?"

Parmağı tetiğe hafifçe baskı uyguladı. "Arabaya geç dedim."

"Daha yeni hapisten çıkan birine göre sence de fazla aptalca şeyler yapmıyor musun?" Sesimin titrememesi için kendimi zorlarken, "Bu yaptığın yanına kalmaz," dedim güçlükle. "Seni bulurlar."

Yüksek sesle güldü. "Bana ne olacağını bırak da ben düşüneyim." Gülmeyi kesip kaşlarını çattı. "Şimdi geç şu arabaya!"

Elinde her an patlayacak bir silah varken ona karşı koyamazdım. Yanımdaki adamlar kolumdan tutarak beni arabaya doğru itince binmek zorunda kaldım. Pencereye doğru kaydığımda adamlardan biri yanıma oturdu ve Cemal de onun yanına. Geriye kalan son adam sürücü koltuğuna geçince saniyeler içinde yola çıktık. Yanımdaki adamdan gelen sigara kokusunu mide bulandırıcı bulduğum için iyice cama yapıştım. Cemal camın diğer tarafında oturup silahı hâlâ bana doğrultuyordu.

Bilerek yanıma oturmayıp aramıza bir adam koymuştu. Yanımda oturunca elindeki silahı almaya kalkışacağımı biliyordu. "Beni nereye götürüyorsunuz?" Bunu sorarken hızla giden bir arabadan atlarsam kurtulma şansımın yüzde kaç olduğunu düşünüyordum.

"Gidince görürsün," demek dışında kimse bana bir şey söylemedi. Buna benzer çok fazla şey sordum ama bana verdikleri tüm cevaplar *gidince görürsün* demekle sınırlıydı! Onlardan doğru düzgün bir cevap alamayınca önüme dönüp çenemi kapattım. Nasıl olsa gidince görürdüm!

Yarım saat boyunca araba hep hareket hâlinde oldu. Korku ve stres içinde geçen dakikalardan sonra araba bir konağın bahçesine girdi. Gözlerime inanamadım çünkü kiremit rengindeki bu konağı biliyordum. Annemin ailesine ait olan bir konaktı. Çocukken annem ailesini ziyaret ederken birkaç kez beni buraya getirmişti. Annemin ailesi benden pek hazzetmediği için ne zaman buraya gelsem bana mırın kırın ediyorlardı. Bir süre sonra da annemle ailesini ziyaret etmeyi bırakmıştım.

O yıllarda neden beni görmekten hoşlanmadıklarını anlamıyordum ama artık sebebini biliyordum. Kızlarını hep Kenan ile evlendirmek istemişlerdi, ona tecavüz eden bir adamla değil. Beni görünce ifadeleri her defasında değiştiğine göre onlarda çirkin bir gecenin eseri olduğumu biliyordu. Cemal'in arkadaşları kollarımdan çekiştirerek beni arabadan indirirken neden burada olduğumu sorguluyordum. Cemal zorluk çıkarmayayım diye bana silah doğrulturken kollarıma asılan iki arkadaşı beni zorla konağa soktu.

Giriş katındaki odalardan birine beni savururcasına attılar. Üç kişiye karşı yapabileceğim pek bir şey olmadığı için doğru düzgün direnemedim bile. Buna kalkıştığımda biri karnıma yumruğunu geçirerek beni iki büklüm etmişti. Zorla beni bir sandalyeye bağladıklarında bile onlara karşı koyduğum için yüzüme bir tokat yemiştim. Ellerimi arkadan bağlayıp ağzımı kalın bir bantla kapatıp dışarı çıktılar. Boğuk sesler çıkartırken sesim yeteri kadar çıkmıyordu.

Benden ne istiyorlardı!

Vücudumu karşılayan buz gibi suyla irkilerek başımı kaldırdım. Bağlı olduğum sandalyede uyumuş olmalıydım ki biri beni uyandırmak için kafamdan aşağıya bir kova soğuk su dökmüştü. Her yanımdan sular akarken ıslak kirpiklerimi kırpıştırarak neler olduğunu anlamaya çalıştım. Cemal'in yanında duran kadını görünce tüm dünyam başıma yıkılmış olmalı ki içimde sarsıntısını hissettim. Annem neden buradaydı? Çantasından çıkardığı bir tomar parayı Cemal'e uzatmasını hayretler içinde izledim.

"Buradaki işiniz bitti, siz artık gidebilirsiniz." Gözlerime inanamadım. Beni kaçırtan kişi annem miydi?

Sertçe yutkundum. Cemal'in kefaretini ödeyip onu içeriden çıkartan da oydu, değil mi? Cemal'in para için ruhunu bile satacağını bilecek kadar onu tanıyordu. Ne de olsa o aşağılık herif bir zamanlar onların yanında çalışıyordu. Annem Hikmet Hanım

aracılığıyla benden kurtulamazsa Cemal vasıtasıyla bunu yapacaktı. Bu yüzden onu hapisten çıkarmıştı. Onu kendi pis işlerinden kullanmak için! Cemal aldığı paranın çokluğuyla sırıtarak arkadaşlarıyla gitti. Onu bir melek gibi gösteren beyaz bir elbisenin içinde beni izleyen kadının keyfine diyecek yoktu.

"Konak bir süredir tadilatta olduğu için burada yalnızız. Artık kiminle uğraştığını daha iyi biliyorsun, Ukde."

Daha ne kadar ileri gideceğini şaşkınlık içinde izliyordum. Şu anda baktığım kadını tanımıyordum. Bir canavara dönüşen bu korkunç kadın benim annem olamazdı. Geldiğim yerdeki o kadın bu olamazdı. Değildi zaten çünkü benim annem alkolikti, ihmalkârdı ama beni severdi! Benimle gerektiği gibi ilgilenemese de ayık olduğu zamanlarda sevgi dolu bir anneydi. Öyle biri olmasaydı onu bu kadar çok sevmezdim. Arkamda bıraktığım annem kötü biri değildi ama bu kadın kötüydü!

Onu bu hâle ben mi getirdim, diye kendimi de suçluyordum. Her şeye karışmasaydım ya da bir şeyleri değiştirmeseydim belki de böyle birine dönüşmezdi. Olaylara bu kadar çok müdahale etmeseydim belki de annem buraya ilk geldiğimde tanıdığım o kadın olarak kalacaktı. Her şeyin bir yan etkisi vardı, hem de her şeyin. Annemin bu korkunç değişimi burada yaptığım değişikliklerin yan etkisiydi. Bu mümkündü. Belki bir şeyleri düzeltmiştim ama annemi bozmuştum.

Ağzımı açmaya yanaşmadığı için boğuk bir sesle ondan dilediğim özrü anlamadı. Eğer bu hâlde olması benim eserimse ayaklarına kapanıp ondan özür dileyebilirdim. Böyle olmasını istememiştim. İşlerin bu hâle gelmesini planlamamıştım. Gözlerimdeki suçluluğu göremeyecek kadar kontrolünü yitirmişti. Ağzımdaki bandı çıkartıp beni çözmesi için çırpındım ama hiç oralı olmadı.

Çırpınışlarımdan zevk alırcasına beni izlerken ela gözlerinde beni ürküten bir ifade vardı. "Necip ile beni ayırmana izin vermeyeceğim." Bana duvardaki guguklu saati gösterdi. Saat on

buçuktu. "Birazdan Necip burada olur." Hayır, hayır, *korktuğum* şey olmak üzereydi!

Neye bulaştığı hakkında en ufak bir fikri olmadığı için kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. Babam asla buraya gelmemeliydi. Konuşmak için kendimi zorladım ama ağzıma yapıştırdıkları bant yüzünden dudaklarımı bile kıpırdatamadım. Kısık inildiler ve boğuk sesler çıkarmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum! İçimden defalarca *kızınım ben senin* diye bağırdım ama sesim dışarıdan hiç duyulmadı. Onu durdurmanın tek yolu ona tüm gerçekleri anlatmaktı. Ağzımı açsa bunu yapmak için bir saniye beklemeyecektim.

Belki o zaman neyi neden yaptığımı ve en başından beri onu korumaya çalıştığımı anlardı. Gerçeği ona söylemekten başka çarem kalmamıştı. Bir sandalye çekip tam karşıma oturdu ama bana fazla yaklaşmadı. Elim kolum bağlı olsa bile beni bir tehdit olarak gördüğü için mesafesini koruyordu.

"Necip'in buraya gelmeyeceğini düşünüyorsun, değil mi?" Evet çünkü bu konuda kesin bir dille onu uyarmıştım!

Benimle alay ederken yüzüne dramatik bir ifade kondurup sesini inceltti. "Son kez konuşup seninle vedalaşmak istiyorum, Necip. Ondan sonra söz veriyorum bir daha beni görmeyeceksin." Babama söylediği şeyleri bana tekrarlarken dudaklarını büzdü. "Eğer benimle buluşmaya gelmezsen bana bir daha veda etme şansın hiç olmayacak." Gözlerimi kocaman açtığımda gülerek başını salladı. "Evet, ona intihar edeceğimi düşündürttüm. Ne kadar vicdanlı biri olduğunu düşünürsek şu anda buraya geliyor olmalı."

Aklını yitirmişti!

İntihar numarasıyla onu buraya getirtmeye kalkışacağını hayal dahi edemezdim. Çantasından bir şeyler çıkartırken bana rezil planının ayrıntılarından bahsediyordu. "Buraya geldiğinde ona içirteceğim bir bardak içkiyle çok fazla şey yapılabilir."

Çantasından çıkardığı küçük şeffaf poşetin içindeki şeyi bana gös terdi. *O neydi öyle karbonat gibi.*

"Şarabına kattığım kokainle bana direnecek gücü bulamaya cak. Kafası fazla dumanlıyken doğru ve yanlışı ayırt edecek iradesi olmayacak." Eğer amacı beynime kısa devre yaptırmaksa sanırım bunu ustaca başarıyordu. Şeytanın bile aklına gelmeyecek plan larla karşıma çıkan bu kadından gerçek anlamda korkmaya baş lamıştım.

Bu gece için ben onu babamdan korumaya çalışırken asıl mağ durun babam olacağı aklıma bile gelmezdi. Yüzümde artık nasıl bir ifade varsa bunu görmek ona psikopatça bir zevk veriyordu. Elinde tuttuğu illeti çantasına koyarken dudaklarındaki gülüşü beni ürkütüyordu. Soğuk ve kötücül bir gülümsemeyle beni izli yordu. Kendimi bir korku filminin içindeymişim gibi hissetmeye başlamıştım.

Gözlerimin içine bakarak alt dudağını dişledi. "Bana olan aş kından Necip'in yıllardır hiçbir kadına dokunmadığını düşünür sek vücudu ihtiyaç içinde olmalı. Ona yaklaştığımda kanındaki kokain yüzünden bana karşı koyamayacak. Benimle seviştiğinde bekâretimi aldığı için istese de beni görmezden gelemeyecek."

Ay yeter ya, ne hâlleri varsa görsünler! Şeytan gibi karı, nasıl uğ raşayım ben bununla! Bıktım yemin ederim.

Allah'ın cezası zaman döngüsü bir kez daha yapmıştı yapacağını. Babamı durdurmuştum, bu sefer de annem yoldan çıkmıştı. Babamla bu gece birlikte olduğunda ona bekâretini verdiği için onu evlenmeye zorlayacağını düşünüyordu. İşe yaramayacağını söyleyemezdim çünkü bekâret yüzünden olmasa bile bana hamile kalacağı için evleneceklerdi. Fark ettiğim şeylerle midem kasıldı. Bu olursa yine aynı şeyler yaşanacaktı ama bu sefer annem ve babamın rolleri değişecekti.

İlk seferinde bir çocuk yüzünden istemediği bir evlilik ya pan annemdi. Aklı hep Kenan'da kalmış, yirmi dört yıl boyun ca babama nefret kusmuştu. Şimdi her şey tersine döndüğü için

istemediği bir evlilik yapan babam olacaktı. Aklı hep Handan'da kalacak, onu bu evliliğe zorladığı için anneme nefret edecekti. Ve yirmi dört yıllık şiddetli geçimsizlikten sonra aynı büyük kavga yine olacaktı.

Bu sefer mezara giden annem, cezaevine düşen babam olacaktı. Olamaz, roller değişmişti ama kaderleri aynıydı! Annem bu geceki planında başarılı olursa buradaki çabalarım karşılık bulmayacaktı çünkü hiçbir şeyi değişmemiş olacaktı. Taner haklıydı, zaman bir şekilde kendi döngüsünü koruyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım geleceği değiştirmek sandığım kadar kolay değildi.

Dışarıdan gelen araba sesiyle burnumdan garip sesler çıkartarak daha çok çırpınmaya başladım. Babam gelmişti. Çabamı yersiz bulan annem ayağa kalkarak başını omzuna doğru eğdi. "Boşuna direnme, seni duyamayacak." Küçümsercesine beni izlerken tehlikeli bir şekilde güldü. "Bu geceyi canlı çıkaramayacaksın. Sana karşı kazandığımı görmen için sadece birkaç saat daha yaşayacaksın. Amacıma ulaştıktan sonra seni öldürmek için tekrar geleceğim." Bana sırtını dönüp kapıya yürüdü. "Cesedini bile aramayacaklar çünkü herkes kendi zamanına gittiğini düşünecek."

Kapıyı üzerime örttüğünde dış kapının zili üst üste çaldığı için kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Müzik sesi kulağıma geldiğinde çıkartacağım sesleri neden sorun etmediğini anladım. Yüksek sesle müzik çalarken burada kendimi yırtsam bile babam beni duymazdı. Ben ona sesimi duyurmaya çalışırken annem onu çoktan üst kattaki odalardan birine çıkarmış olurdu. Artık o şeytanın nasıl bir yol izleyeceğini tahmin edebiliyordum.

Yukarıda konuşmak istediğini söyleyip babamı benim olduğum giriş katından uzaklaştıracaktı. Birkaç gözyaşı döküp saçma sapan dramatik cümleler kuracaktı ve bir şekilde babama o içkiyi içirtecekti! Hayır, savaşmadan bu kadar kolay vazgeçmeyecektim. Enerjimi işe yaramayacak çırpınışlar için harcayamazdım. Bunun yerine beni tutan iplerden kurtulmaya çalıştım. Ellerim arkadan bileklerimden bağlıydı.

Bu da yetmezmiş gibi sandalyenin arkasından ipi geçirip kollarımdan da bağlamışlardı. Birkaç tur dolayıp sıkıca bağladıkları halat göğüslerimin üstünü kesiyor, göğsümü ve kollarımı yakıyordu. Yardım almadan bu iplerden kurtulmam mümkün görünmüyordu. Arkamdaki ellerimi çekiştirdikçe bileklerim daha çok acıyordu. Başımı çevirip işe yarar bir şey bulmak için odanın içine göz gezdirdim. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran cam vazoyu görünce oraya gitmeye çalıştım.

Bir sandalyeye bağlıyken ilerlemek hiç kolay değildi, bu gerçekten zorlayıcı bir şeydi. Ayaklarımı bağlamadıkları için şanslıydım. Uzun uğraşlar sonucu vazonun yanına gelmiştim. Âdeta zıplayarak buraya kadar geldiğim için nefes nefese kalmıştım. O vazoyu bir şekilde oradan düşürmeliydim. İçinde solmuş beyaz güllerin olduğu vazoyu düşürmek için sandalyeyle birlikte döndüm. Bacaklarımdan birini kaldırıp cam vazoya sertçe vurunca yere düşüp kırıldı.

Şimdi beni asıl endişelendiren kısım başlıyordu.

Sandalyeyle birlikte tekrar döndüm. Bu sandalyeyle hareket etmek o kadar zordu ki ter içinde kalmıştım. Dışarıdaki müzik sesi bir an olsun kesilmediği için burada çıkardığım sesleri annemin istediği gibi babam duymuyordu ama o da duyamıyordu. Her ne yapacaksam çok hızlı olmalıydım çünkü annem her an beni kontrol etmek için buraya gelebilirdi. Bunu yapmayacağının bir garantisi yoktu. Amacına ulaşmasını istemiyorsam elimi hızlı tutmalıydım.

Kırılan cam parçalarına sırtımı döndükten sonra kendimi yan bir şekilde yere attım. Sandalyeyle birlikte yere çok sert düşmüştüm. Artık istesem de yerden kalkamayacağım için başarmaktan başka şansım yoktu. Bileklerinden bağlı olan ellerimin parmaklarını açarak camlardan birine ulaşmaya çalıştım. Burnumdan hızlı nefesler alırken arkamdaki ellerimle yeri kontrol ettim. Parmaklarıma batan küçük cam parçaları elimi kesip canımı yaksa da durmadım.

Arkamda olan şeyleri göremediğim için sık sık elim kesiliyordu. Kendimi biraz arkaya iterek tekrar yeri kontrol ettiğimde nihayet vazonun iri bir parçasını bulmayı başardım. Onu sağ avucumun içine alırken titriyordum. Camı sıkarak iki bileğimi birbirine bağlayan ipi kesmeye çalıştıkça canım çok yanıyordu. Sıktığım cam avucumu kestiği için parmaklarımın arasına sızan kanın sıcaklığını hissediyordum. Kısık iniltiler çıkartıp kendi canımı yakarak ipleri kesmek için uğraştım.

Elimde hissettiğim acı dayanılmaz bir boyuttaydı. İpleri kesmek için uğraştıkça gözlerimden yaşlar akıyordu. Elimi kan revan içinde bırakıp bileğimdeki iplerden birini kesmek hiç kolay olmamış, bunu yapmak çok vaktimi almıştı. Uzun uğraşlar sonucunda iplerden birini kesince bileğimi tutan tüm ipler gevşedi. Camı yere atıp gevşeyen iplerin arasından ellerimi çıkardım. Şimdi sıra kollarımı tutan iplere gelmişti.

Ellerimi çözdüğüm için artık işim daha kolaydı. Dirseklerimi yukarı ve aşağıya oynatmaya çalışıp beni tutan ipleri yukarı kaydırmak için uğraştım. Ellerimi arkadan bağladıkları için kollarımı tutan iplere pek özen göstermemişlerdi. Göğsümün üzerinden doladıkları ipleri birkaç hareketle yukarı itmeyi başardım. Tüm ipleri başımdan çekip çıkarınca nihayet kurtulmuştum. Kendimi zorlayarak ayağa kalkıp ağzımdaki bandın ucunu tuttum.

Bandı sertçe çekince, "Ah!" diye inledim. Bu kadar acıtacağını düşünmemiştim. Ellerime bakınca içim acıdı çünkü sağ elimin içi birçok yerden derin bir şekilde kesilmişti. Kanaması da hâlâ devam ediyordu. Sol elimde de kesikler ve kanamalar mevcuttu ama sağ elimdeki kadar çok değildi. Avuçlarıma batan cam parçalarını çıkartırken kısık bir sesle ağlıyordum. Dişlerimi sıkarak kanların içinde zor seçilen camları çıkartırken gözyaşlarım ve iniltilerim hiç kesilmedi.

Guguklu saate baktığımda gördüklerime inanamadım. Neredeyse kırk dakikadır kendimi çözmeye çalışmıştım. Kanayan elimi bile sarmadan koşarak odadan çıktığımda yüksek sesle çalan müzik hâlâ devam ediyordu. Koridordaki plağı devirerek müziğe

son verdim. Elimdeki kanlar yere damlarken üst kata çıkan merdivene koştum. Merdiveni hızlıca aşarak üst kata çıktığımda etrafıma baktım. Burada birçok oda vardı, hangisindeydiler? Kapıları hızlıca açıp her odaya bakarken, "Baba!" diye bağırıyordum.

Onları uygunsuz bir pozisyonda basıp giderayak kendime bir travma yaşatmak istemediğim için geldiğimi bildiriyordum. "Baba!" diye bağırarak birkaç odaya baktım. Dördüncü odanın kapısını açtığımda gördüklerimle donup kaldım. Geç kalmışım, her şey bitmişti.

Zaman kendi döngüsünü korumuştu.

BÖLÜM 16
ÖYLE BİR UĞRADIM, ŞİMDİ GİTME ZAMANI

"Hoşça kal bile diyemeden son buldu hayat:
ve tüm güzel düşler."

Annemi durduramamıştım çünkü istediğini elde etmişti. Ben koridorda baba diye bağırdığım için annem hemen yataktan çıkıp üzerine ipek bir sabahlık geçirmişti. Kuşağını sıkıca bağladığı o sabahlığın içinde çırılçıplak olduğunu anlayabiliyordum çünkü iç çamaşırları dâhil tüm kıyafetleri yerdeydi. Babam yatakta sırtüstü uyuyordu. Neyse ki annem onun üzerini kapatmayı akıl ettiği için görmemem gereken hiçbir şey görmemiştim. Babamın üzerindeki çarşaf belinden aşağısını kapatıyordu ama çıplak sırtı görünüyordu.

Yerdeki kıyafetlerinin yanında devrilmiş bir kadeh vardı. İçtiği içkinin içinde kokain olduğu için uzun süre uyanmayacağını biliyordum. "Demek kendini o iplerden kurtarmayı başardın?" Annemin pişkin sesiyle ona döndüğümde bana galibiyet bakışlarını atarken sahte bir üzüntüyle dudaklarını büzdü. "Ama geç kaldın." Yatakta uyuyan babamı gösterdi. "Zorla üzerine çıktığımı düşünmeni istemem. Kokainden sonra birkaç ayartıcı dokunuşla beni kolları arasına alan oydu."

Kanayan elimin acısını bile hissetmeyecek kadar öfkeliydim. Yanımda duran ellerimi sıkarken canım acıdıkça ben de onun canını yakmak istiyordum. "Her şeyi mahvettin!" Öfkeden gözüm dönmüş bir hâlde yanına gidip kolunu kavradım. Onu peşimden sürükleyip dışarı çıkarırken kan beynime sıçramış gibiydi. Tüm çabalarımın içine etmişti!

Babamın kaldığı odanın kapısına kapattığım gibi anneme döndüm ve yüzüne sert bir tokat atarak onu yere savurdum. Kanlı elimin izini onun yanağında görünce yer ayağımın altından kaydı. "Bana bunu da yaptırdın ya, helal olsun sana!" Ona vuran elime baktığımda içim öyle bir acıdı ki gözlerimden akan yaşlar görüşümü puslandırdı. "Kırılsın ellerim," dedim kendime ah eder gibi. Gözlerimin içine baktığında bende gördüğü tek şey bir yıkımdı. "Kırılsın, kanasın, yansın ellerim, anne çünkü bu eller seni senden koruyamadı!"

Onu birilerinden koruyamamıştım.

Anne dediğim an yerinde öylece kaldı. Dudaklarımdan çıkan anne sözcüğü onu öyle bir sarsıntı ki düştüğü yerden kalkamadı. Yüzü bembeyaz olmuştu ama dudakları aralandı lakin tek kelime edemedi. Doğru duyup duymadığını sorgularcasına bakarken ela irisleri şaşkınlıkla irileşmişti. "Senin annen Züleyha," Kendim bana mandırarak başımı hızlıca salladı. "Annenin Züleyha olduğunu bana söylemiştin." Annemin Züleyha olmasını ister gibi, "Senin annen o!" dedi tevri bir sesle.

"Tüm çabalarımı mahvettin!" Daha fazla konuşmayarak merdivenlere yöneldim. "Kendi rezilliğinin içinde boğul, artık umurumda değilsin! Senin kızın olmaktan hiç bu kadar utanmamıştım!"

Merdivenleri inerken peşimden koşup, "Ukde bekle!" diye bağırdı. "Senin annen değilim, bana bir açıklama yapmak zorundasın!"

Ondan kurtulmak için adımlarımı hızlandırıp koşarak merdiveni indiğimde Kenan'ın sesini duydum. "Ukde'nin burada olacağından nasıl bu kadar eminsin? Ayrıca burası tadilatta değil miydi, neden tüm ışıklar yanıyor?" Kenan'ın sesi dış kapının olduğu holden geliyordu.

"Piraye arayıp Necip'i buraya çağırdı." Eflah'ın sesini duyunca donup kaldım. "Ukde'nin tek amacı kendi doğumunu silmekmiş! Necip ve Piraye buradaysa o da burada olmalı!" Yarından önce o mektubun ona ulaşmasını istememiştim ama Eflah zamansız bir şekilde mektubumu okuyup gerçekleri öğrenmişti.

"Yol boyunca aynı şeyleri zırvaladın, yeter artık!" Kenan'ın öfkesini ta buradan soluyordum. "Piraye, Ukde'nin annesi olamaz çünkü Necip ona dokunmaz. Yapmaz bu kadarını!" Eski nişanlısına Necip'in el sürmeyeceğine inanmak istiyordu.

Eflah ve Kenan holde belirince annem koşarak arkamdan merdivenleri indi. Kenan bir sabahlıkla gördüğü anneme yutkunarak bakıyordu, Eflah ise bana. Kenan'ın bakışları sık sık annem ve üst kat arasında gidip gelince yüzündeki değişimi gördüm. Henüz ondan ayrılalı bir hafta olmuşken arkadaşıyla yatmadığını

düşünmek istiyordu. Annemi sabahlıkla görünce üst katta bir erkek olup olmadığı konusunda endişelenmeye başlamıştı. Onu asıl korkutan şey, üst kattaki kişinin en yakın arkadaşı olması ihtimaliydi.

Kenan'ın yaşadığı korkuların aksine Eflah bambaşka şeylerin peşindeydi. Kendi doğumumu engellemektense Necip ve Piraye'nin birlikte olmasını yeğlerdi. Ona bakınca bile bunu siyah gözlerinden görebiliyordum. Kenan annem hakkındaki gerçekleri daha yeni öğrendiği için ne denli sarsıldığını tahmin bile edemiyordum. Ancak Eflah uzun zaman önce annemin kim olduğunu anlamıştı. Bu yüzden Necip ve Piraye'nin er veya geç birlikte olacağını biliyordu. Kendini çok önceden bu gerçeğe hazırlamıştı.

Yaşadığımı görünce Eflah rahatlayarak nefesini verdi çünkü başarısız olduğumu anlamıştı. Annem ve babamın birlikteliğine engel olamadığımı yüzümdeki kederli ifadeden anlıyordu. Beni üzen şey onu mutlu ediyordu. Amacıma ulaşsaydım öleceğimi bildiği için başarısız olmama seviniyordu. Kanlı ellerimi görünce siyah gözleri ürkütücü bir ifadeye büründü. Bakışları hâlâ kanamakta olan sağ elimde özellikle oyalanırken kaşlarını çatarak aramızdaki mesafeyi hemen kapattı.

"Bunu sana kim yaptı!"

Hemen cebindeki mendili çıkartıp avucumun içine bastırdı. Bunu yaparken ölümcül bakışları annemin üzerindeydi. Boğazından çıkan hırıltıyla, "Sen mi yaptın!" diye bağırdı.

"Başaramadım." Bana doğru dönünce ıslak kirpiklerimin arasından onun siyah gözlerine baktım. "Onu durduramadım, her şeyi mahvetti. Beni Cemal'e kaçırtıp buraya getirdi ve bağlayıp alıkoydu!" diye ağladığımda Eflah ve Kenan benden duydukları şeylerin etkisiyle buz kesti. "İntihar edeceğini Necip'e düşündürüp onu da buraya getirdi. Çantasındaki kokaini bana gösterdi." Bu olanlara hâlâ inanamazken durmaksızın ağlıyordum. "Babamın içkisine kokain katıp onunla yattı! Sırf Necip onunla evlensin diye bunu yaptı!"

Ne denli hüsrana uğradığımı gören Eflah daha fazla dayanamayıp beni göğsüne çekti. "Tamam, geçti," diyordu ama benimle birlikte acı çekmiyordu.

Beni yatıştırmaya çalışırken benimle aynı kederi yaşamıyordu çünkü hâlâ burada olmamdan mutluydu. Belki de ilk kez çirkin oyunları yüzünden Piraye'den nefret etmiyordu çünkü o tüm bunları yapmasaydı ben anne rahmine hiç düşmeyecektim. Bu Eflah'ı memnun eden tek şeydi. Beni kollarında tutuyorsa bunun sebebi başarısızlığımdı. Amacıma ulaşsaydım sonsuza kadar ayrılacağımızı biliyordu.

"Necip'e kokain verip onunla yattın mı?" Kenan'ın buz gibi sesini duyunca Eflah'tan ayrıldım. Kenan bembeyaz olmuş bir suratla anneme bakıyordu. Çenesinde bir kas seğirdi. "Cevap ver, arkadaşımla yattın mı!"

"Evet ve seninle ayrıldığımıza göre bu artık seni ilgilendirmez!" Annem pişkince ona bağırıp hızlı adımlarla yanıma geldi. Bakışları sabırsız ve hiddetliydi. "Tüm bu anne saçmalığının ne olduğunu bana açıklayacaksın!"

"Benim annem sensin!" Daha fazla dayanamayıp ben de ona sesimi yükselttim. "Yalan söyledim, Züleyha değildi, benim annem sensin! Nasıl anlamadın?" İçinde bulunduğumuz rezilliğe değinerek, "Bunca çirkinliğe kafan çalışırken kızın olduğumu nasıl anlamadın?" diye sordum. "Oysaki çok fazla açık vermiştim." Kanlı elimi kaldırıp karnıma bastırdım. "Beni bir kurşunun önüne çektiğinde sana karşı değişmeyen iyi niyetimi nasıl anlamadın? Beni zehirlediğinde neden seni ihbar etmediğimi nasıl sormadın kendine?"

Eflah'ın hiddetli bakışları ok gibi onu buldu. "Onu sen mi zehirledin?" Çatık kaşlarla annemin üzerine yürüdüğünde kolunu tutarak onu durdurdum. Bana bakınca gözlerimde gördüğü şey ona engel oldu. Kimse araya girmeden bu yüzleşmeyi bitirmek istediğimi anlamıştı. Burnundan sertçe nefesini vererek geri çekildi ama kızgın gözleri annemin üzerindeydi.

"Sen..." Annem yutkunarak bana bakarken ne düşüneceğini bilmez bir hâldeydi. Bu gecenin sonunda kızı çıkmamı beklemiyordu. Kuruyan dudaklarını emerek ıslatırken yüzünde inanamayan bir ifade vardı. "Annen olamam." Hayatına kastettiği kişinin kızı çıkmasını beklemediği için bunu kabullenemiyordu. "Eğer annen olsaydım neden beni babandan ayırmak isteyesin ki?" Kafasında oturtamadığı çok şey vardı. "Yalan söylüyorsun, sen benim kızım değilsin! Kızım olsaydın annen ve babanı ayırmak için uğraşmazdın!"

"Onu mezardan, seni de hapisten kurtarmak için daha fazlasını bile yapardım!" Donup kaldığında aramızdaki son adımı kapatarak karşısına dikildim. "Kenan ile düğününüze sayılı günler kalmışken Necip'ten hamile kalıyordun. Bu yüzden onunla evlendin ama aklın hep Kenan'da kaldı!" Elimi kaldırıp sertçe göğsüme vurdum. "Bana hamile kaldığın için babamla evlendin!" Nefes dahi alamadı.

"Yirmi dört yıl boyunca babamla evli kaldın ve her gün ona nefret kustun. Seni istemediği bir evliliğe mahkûm ettiği için ve sevdiğin adamla olmanı engellediği için ondan nefret ettin." Gözlerimin ardı sızlarken yanaklarıma süzülen yaşları durduramadım. "Geldiğim yerde yıllar önce, yani bu gece yaşananlardan sonra babamla yaptığın evlilik seni bir alkoliğe çevirdi." Hıçkırarak başımı salladım. "Onu vurdun," diye fısıldadım. "Babamı gözlerimin önünde öldürdün!"

Soluğu kesildiğinde sertçe onu arkaya doğru ittim. "Geldiğim yerde Necip mezarda sense hapistesin. Bu yüzden sizi ayırmaya çalıştım çünkü birbirinizi tüketmiştiniz! Sizi bir araya getiren sorunu yani kendi varlığımı ortadan kaldırarak ikinize mutlu bir gelecek vermek istedim. Farklı insanlarla size iyi bir gelecek vermek istedim ama sen her şeyi mahvettin!" Çıldırmış gibi sinirden bağırarak karnını gösterdim. "Bu gece bana hamile kalacağın geceydi ve sen babamla yatarak bunu yaptın!"

Başı dönmüş gibi yerinde sendelerken ayakta zor duruyordu. Eli istemsizce karnını bulunca gözlerine akın eden yaşları

gördüm. "Bundan sonra ne olacağını sana söyleyeyim mi?" diyerek gülmeye başladım ama bu mutluluktan kaynaklanan bir gülüş değildi. Sinir boşalması yaşıyordum. "Tarih kendini tekerrür edecek. Benim, yani karnındaki o bebek yüzünden yine Necip ile evleneceksin ancak bu sefer yirmi dört yıl boyunca senden nefret eden ve seni öldürüp hapse giren o olacak. Çünkü bu sefer ona istemediği bir evlilik yaptıran sen olacaksın!"

Dudaklarımdan çıkan her kelime onu dehşete düşürdüğü için hayır dercesine başını iki yana salladı ama haklı olduğumu biliyordu. Artık neyi neden yaptığımı daha iyi anladığı için yalan söylemediğimin farkındaydı. Onu bekleyen kötü kaderi kendi elleriyle yazdığı için dolan gözlerinden yaşlar akarken tutunacak bir şeyler aradı. Ayakta bile zor duruyordu. "Be-ben bilmiyordum," derken sesi titriyordu. "Böyle olmasını istemedim."

"İstedin çünkü sen korkunç bir kadınsın." Ona karşı acımasızdım, artık birilerinin tüm bunları ona söylemesinin zamanı gelmişti. "Necip'i reddedip Kenan ile olduğun için kimse seni suçlayamaz ama Kenan'dan sıkılıp Necip'e dönmeye çalışman ahlaksızlıktan başka bir şey değil! Onlar arkadaş, birinden çıkıp diğerine nasıl koşarsın? Bu midesizlik! Necip'i sevdiğini anladıysan o aşkı kalbine gömüp ikisinden de uzaklaşmalıydın!"

Daha düne kadar Eflah ile tartışıp annemi savunuyordum ama Eflah hep haklıydı. Annem sadakatsiz ve ahlaksız bir kadındı.

"Rezil davranışlarını düşünüp kendini yargılamak yerine hep başkalarını suçladın. Senden utanıyorum!" dediğimde gözlerinden süzülen yaşlar bile içimi yumuşatmadı. "Annem olduğun için senden hiç bu kadar utanmamıştım." İçim acırcasına karnına bakarken, "Doğduğunda o da senden iğrenip utanacak," diye hıçkırdım. "Er veya geç oynadığın tüm bu çirkin oyunlardan haberi olacak. Hakkındaki gerçekleri öğrenip senden nefret edecek." Bundan kurtulamazdı çünkü bunlar yaşanacaktı.

Daha fazla dayanamayıp dizlerinin üzerine düştüğünde içim bile acımadı. "Senden tiksinecek çünkü babamın seninle

evlenmek için yaptığı şeyleri öğrendiğimde ondan tiksinip nefret etmiştim. Şimdi aynı şeyleri sen yaptın ve bu sefer de kızın senden utanacak!" Acıyla kıvranan gözlerine bakıp soğukça güldüm. "Sen kızının nefretini kazanan bir anne olacaksın!"

Düştüğü yerde hıçkırarak ağlarken ellerini kulaklarına bastırıp, "Yeter, sus artık!" diye bağırdı. "Yalan söylüyorsun, sus artık!"

Susmayı düşünmediğim için yeni bir şey söylemeye hazırlanıyordum ki burnumdan bir damla kan süzüldü. Hemen sonra bir damla ve bir damla daha. Elimi kaldırıp burnumdaki kanı kontrol etmek istediğimde ellerimin titrediğini fark ettim. "Bu da ne?" Eflah çenemi kavrayıp burnuma baktı, artık daha şiddetli kanıyordu. Çenemi tutan Eflah'ın beti benzi atmıştı. "Bir terslik var," diye mırıldandığında başım dönmeye başlamıştı. "Bunun olmaması gerekiyordu."

Eflah'ın çenemdeki eli buz kestiğinde omuzları gerildi. Vücudunda başlayan depremin sarsıntısı siyah gözlerine yansırken, "Doğum leken," dedi yutkunarak. Bir gerçeği yeni idrak etmiş gibi hızla Kenan'a döndü. "Kafandaki doğum lekesinin bir benzeri Ukde'nin de kafasında var."

Konağın içindeki tüm oksijen bir anda tükendi.

Ağır bir sessizlik yaşandı.

Ve suskunluğumuzun içinde bir soru hayat buldu.

Ben kimin kızıydım?

Kenan'ın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi irileştiğinde bana olan bakışlarında yoğun bir şaşkınlık vardı. Aynı afallamış ifadeyle ben de ona bakıyordum. Birbirimize olan bakışlarımız çok sarsıcıydı çünkü bunu daha önce hiç fark etmemiştik. Necip'ten çok ona benzediğimi fark edememiştik. Necip'le Piraye sarışın ve renkli gözlü değildi ama ben sarışındım. Gözlerimse kehribar rengindeydi. Kenan'ın mavi gözlerini almamış olabilirdim ama onun gibi sarışındım ve kafamın derisinde onunla benzer bir doğum lekesi vardı.

İkimizin de dile dökemediği, söylemekten korktuğumuz şeyi bizim yerimize başka biri söylemişti. "Ukde senin kızın mı?" Başımızı yukarı kaldırınca Necip'i gördük. Allah kahretsin!

Üzerinde pantolon ve gömleği vardı ama gömleğin önü açıktı. Kokainin tesirinde olduğu için bakışları uyuşuktu lakin kahverengi gözlerindeki yoğun acıyı hiçbir şey uyuşturamazdı. Kanındaki madde yüzünden ayakta zor durduğu için merdiven tırabzanını tutarak dengesini korumaya çalışıyordu. Her an o merdivenlerden yuvarlanabilirdi. Duruşu bile bükülüktü çünkü öne doğru hafifçe eğilmiş vaziyetteydi. Ne zamandır oradaydı ve konuştuklarımızın ne kadarını duymuştu?

Gözlerindeki yakıcı hisse bakılırsa konuşmalarımızın büyük bir kısmına tanık olmuştu. Kahverengi gözleri beni bulduğunda dudaklarımdan sızan kanla, "Üzgünüm baba," diye fısıldadım. Kenan'ın kızı olmayı reddedip ona baba demiştim. "Ben de bilmiyordum." Onu kandırdığımı düşünmesini istemiyordum. Ölümüm başlamışken arkaya doğru adımlar atarak hıçkırdım. "Hem geldiğim yerde hem de burada tanıdığım ve kendim için isteyeceğim tek baba sensin."

Basamakları inmek için kendini zorladığında gözlerinden akan yaşı içim acıyarak izledim. "Benim kızımsın, benim kızım olmak zorundasın yoksa öleceksin!" Biliyordum ve çoktan başlamıştı.

Kafamın içinde başlayan uğultulara direnirken ağlayarak, "Baba," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim." Gözlerinin içine son kez baktığımda kaşlarım büküldü. "Her iki dünyada da bana bu kadar iyi bir baba olduğun için teşekkür ederim."

Ona sırtımı dönüp kapıya doğru koştuğumda arkamdan, "Ukde!" diyen haykırışını duydum. "Ukde gitme, öleceksin!" Kalıp ona *ölümüm başladı baba*, diyemezdim.

Koşarak konaktan çıktığımda, "Ukde!" diyen Eflah bana yetişip kolumu tutarak beni durdurdu. Kaybetme duygusuyla kolumu tutan eli titrerken o çok sevdiğim gözleri ağlamaklı bakıyordu.

"Beni götür buradan," diye ona yalvardım. "Sadece ikimizin olacağı bir yere götür." Bir saniye bile beklemeden beni kucağına alıp arabaya yürüdü. Ağlamak istediğini ama direndiğini biliyordum. Beni kaybetmek üzereydi ve bunu durduracak hiçbir şey yapamıyordu.

Eflah beni arabanın ön koltuğuna oturtup sürücü koltuğuna geçti. Konaktan ayrılırken beni nereye götürdüğünü sormadım. Anne ve babamın olduğu bir yerden uzaklaşırken başımı arabanın camına yaslamıştım. Kalıp onlarla vedalaşmak istemedim, özellikle babamın kim olduğu ortaya çıkmışken.

"Bir yolu olmalı!" Eflah'ın çaresizlik içinde çıkan kızgın sesini duydum ama ona doğru dönecek gücü kendimden bulamadım. "Bunu durdurmanın bir yolu olmalı!" Yoktu, olmadığını o da iyi biliyordu. Onu kızdırıp bu denli kahreden şey de tam olarak buydu. Beni yaşatmanın hiçbir yolu yoktu.

Başımı cama yaslayıp kayıp giden yolu izlerken dudaklarımdan sızan kanlarla, "Üzgünüm," diye mırıldandım. "Başından beri seni bundan korumaya çalışıyordum." Eflah'ın acı dolu inil-tisini duydum.

"Böyle konuşma, bunu durdurmanın bir yolu olmalı!" Eflah gaza yüklenirken beni nereye götürdüğünü bilmiyordum. Başımın ağrısı gittikçe artarken acımı ondan saklamaya çalışıyordum. Canım çok yanıyordu. İyisiyle kötüsüyle herkes için bir şeyler yapmıştım ama kendim için hiçbir şey yapmamıştım.

Hiçbirimiz gerçek babamın Kenan olduğunu bilmediğimiz için annemin yanlış adamla yattığını anlamamıştık. Annem Necip ile yatarak benim doğumumu silmişti. Benim başından beri yapmaya çalıştığım şeyi annem farkında olmadan yapmıştı. Bakıldığında sonumu getiren annemdi. Burukça güldüm. Yani hep istediği gibi beni bitirmişti. Bunun için çok uğraşmıştı ve bir şekilde bunu yapmıştı. Necip'i bu kadar saplantı hâline getirmeseydi asıl o zaman tarih kendini tekrarlayacaktı çünkü yine Kenan'dan hamile kalıp çocuğun Necip'ten olduğunu sanacaktı.

Benim yüzümden Necip ile evlenip yine aynı şeyleri yaşayacaklardı. Ben onu Necip'ten uzak tutmaya çalıştıkça daha çok Necip'i istediği için farkında olmadan geleceği değiştirmeme yardım etmişti. Aslında başarısız olmamıştım, her şekilde olacakları değiştirmiştim çünkü Necip ve Piraye'yi evlendirecek bir bebek artık yoktu. O bebek en başından beri Kenan'ın kızıydı. Yıllar önce bu gece ne yaşandıysa bunda Necip'in hiçbir suçu yoktu. Necip anneme tecavüz etmemişti.

Ortada annemin sandığı gibi bir tecavüz varsa büyük ihtimalle bunu yapan Kenan'dı. Annem bekâretini kaybettiği geceye dair hiçbir şey hatırlamayarak uyanmış olmalıydı. Ama nasıl her şey Necip'in üstüne kalmıştı?.. Necip annemi seviyordu, yani sırf onunla evlenmek için beni kabul etmişti büyük ihtimalle. Kenan'ın suçunu üstlenmişti. "Biliyordu." Ağlayarak başımı sallayıp kendimi kahretmeye devam ettim. "Babam başından beri onun kızı olmadığımı biliyordu ama öleceği son güne kadar bana babalık yapmayı hiç bırakmadı. Kenan'ın suçunu üstlenmekle kalmadı, onun kızına babalık yaptı ve annemin nefretiyle yıllarca yaşadı." Babama yaşatılanlar hiç kolay şeyler değildi. Tek dileğim buradaki çabalarımın karşılık bulması ve ikinci hayatının daha güzel olmasıydı.

Yıllar önce tam bu zamanda neler yaşanmıştı? Annem nasıl Kenan'dan hamile kalmış ve neden çocuğunun babasını bırakıp Necip ile evlenmişti? Kenan ile ikisi zaten evleneceklerdi yani birlikte oldularsa bile bu niye onları birbirinden ayırmıştı? İşin bu kısmını bir türlü anlayamıyordum çünkü yıllar önce o malum gecede yaşananları detaylıca bilmiyordum. Annem Kenan ile olmuşken neden yirmi dört yıl boyunca Necip'in ona tecavüz ettiğini düşünmüştü? Cevabını alamadığım çok fazla şey vardı ve korkarım ki bu soruların yanıtını asla alamayacaktım. Tüm bunları bilen sadece üç kişi vardı ve onlar da benim geldiğim zaman diliminde kalmıştı.

Gerçekleri sadece gelecekteki Piraye, Kenan ve Necip biliyordu. Gelecekteki Necip mezardaydı, Piraye hapiste ve Kenan da

etmelisin," dedi. "Çetin o gıcık kuzeniyle dans ediyor, burada tek kaldım." Kenan onu geri çevirmedi. Piraye'ye gülümseyip, "Birazdan dönerim," dedi ve Funda ile dans pistine yürüdü.

Onların arkasından bakan Piraye üzgünce iç çektiğinde Necip buna kayıtsız kalamadı. Eflah'ın uyarı dolu bakışlarını görmezden gelerek Piraye'nin yanına gitti. "Dans etmek istiyorsan sana eşlik edebilirim." Piraye'nin asılan suratını görmek hoşuna gitmiyordu. Onu mutlu etmek Necip'in tek gayesiydi.

Piraye başta onu geri çevirmeyi düşündü ama küçük bir dansın kimseye zararı olmayacağına kanaat getirip, "Tabii," dedi. Neden bu kadar heyecanlandığını bile bilmiyordu.

Necip ile ikisi insanların arasına karışıp karşı karşıya durduğunda Piraye kalbindeki çarpıntıyla ne yapacağını bilemedi. Necip'in yakışıklı yüzüne, insanı içine çeken gözlerine baktıkça düşünme yetisini kaybediyordu. Son günlerde içinde büyüyen bu hislere nasıl karşı koyacağını bilmiyordu. Necip ona yaklaşıp ellerini onun beline koyduğunda Piraye'nin nefesi kesildi. Bu küçük teması bile ona kalp krizi geçirtebilirdi. Utangaç bir ifadeyle ellerini kaldırıp Necip'in omuzlarına koydu. Daha önce onunla hiç dans etmemişti.

Müziğin sesiyle ikisi ağır ritimlerle dans ederken Piraye soluğunu tuttuğunun farkında değildi. Başını kaldırıp Necip'in baş döndürücü çehresini izliyordu. Bunu yaparken Necip onun hızlanan kalbinin sesini duyacak diye ödü kopuyordu. Bir şeyler söyleme gereği hissederek kuruyan dudaklarını kıpırdattı. "Handan'ın burada olmaması şaşırtıcı." Açık bir imayla gözlerini onun gözlerine kenetledi. "Türkiye'ye döndüğünden beri yanından hiç ayrılmıyor."

Necip yıllardır karşılıksız bir şekilde sevdiği kadını kollarının arasında tutmanın heyecanını yaşarken onun söylediklerine odaklanamıyordu. "Handan kendini iyi hissetmediği için partiye katılamadı." Yakışıklı yüzünde alaycı bir ifade oluştu. "Handan'ın burada olmamasından memnun gibisin. Yanılıyor muyum?"

Piraye derisinin altındaki ısıyı hissetti. Vücudunda beliren ısı yüzüne yayılırken bakışlarını kaçırması Necip'in aklını karıştırdı. "Handan'la bir sorunun mu var?"

"Hayır," dedi hızlıca. "Onunla bir sorunum yok."

"O vakit niçin ona karşı mesafelisin?" Handan her yıl Türkiye'ye tatile gelirdi ve genelde Piraye ile iyi anlaşırlardı. Ancak Handan'ın bu gelişinde ikisinin arasında soğuk rüzgârlar esmeye başlamıştı. Necip bunun nedenini anlayamıyordu.

Soru dolu bakışlarını Piraye'ye yöneltince Piraye bundan kaçamayacağını anladı. "Handan'ın sana karşı bazı hisler beslediğini bilmiyor olamazsın?" Bunları söylerken Necip'in gözlerine bakmakta güçlük çekiyordu. "Bana karşı tavrı değişen o." Başını kaldırmak için kendini zorladı ve ela irislerini Necip'in kahverengine dikti. "Sanırım seni benden kıskanıyor."

Necip'in omuzları gerildi. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Çünkü bana âşık olduğunu düşünüyor." Piraye'nin dudaklarından pervasızca dökülen sözlerden sonra Necip donup kaldı. Artık müziğin ritmiyle hareket etmiyordu çünkü hiç kıpırdamadan Piraye'ye bakıyordu.

Dilinin ucuna kadar gelen gerçekleri yutarak onu izliyordu. Handan'ın yanılmadığını, yıllardır ona âşık olduğunu söylemeyi ne çok isterdi ama yapamazdı. Arkadaşının kadınıydı, ona olan hislerinden bahsedemezdi. Kendini toparlamaya çalışarak, "Belli ki Handan yanılıyor," dedi hızlıca. "Arkadaşımın nişanlısına karşı hislerim yok." Arkadaş kısmının altını özellikle çizmişti. "Bunlar nahoş lakırdılar, Kenan'ın kulağına gitmesini istemem. Yanlış fikirlere kapılırsa aranız açılabilir."

Piraye kendini berbat hissetti ve bunun nedenini anlayamadı. Necip ondan hoşlanmadığını söylerken tereddüt dahi etmemişti. Bunun onun canını yakmaması gerekiyordu ama yakıyordu işte. Son zamanlarda Necip ile ilgili her şey onu düşündürüyor ve kafasını karıştırıyordu. Üzüldüğünü gizlemeye çalışarak onunla dans etmeye devam etti, bu sırada Kenan tarafından izlendiğinden

haberi bile yoktu. Funda ile dans eden Kenan, gözlerini Necip ve Piraye'den ayırmıyordu. Necip'in Piraye'den hoşlandığını en başından biliyordu ancak onu hiçbir zaman kendisine bir rakip olarak görmemişti.

Necip onun için bir tehdit olmamıştı. Bu yüzden onun Piraye'ye olan duygularını görmezden gelip aralarındaki dostluğu sürdürmüştü. Piraye'nin aşkından şüphe duymadığı sürece başka erkeklerin ona olan ilgisini görmezden gelebilirdi. Ta ki şu zamana kadar. Son günlerde Piraye'nin ondan uzaklaşması ve zorlama davranışları Kenan'ın canını çok sıkmaya başlamıştı. Şimdiyse ona abayı yakan bir adamla dans ediyordu. Buradan bakınca bile Piraye'nin yer yer kızaran yanaklarını, aşırı heyecandan hareket eden göğüs kafesini görebiliyordu. Necip'ten ne kadar etkilendiğini gizleyemiyordu!

Funda, Kenan'ın bakışlarını takip edince dans eden Necip ve Piraye'yi gördü. Kenan onun sadece yakın arkadaşı değil, aynı zamanda babasının yakın arkadaşının oğluydu. Çocukluktan bu yana iyi anlaşırlardı. Piraye ile arkadaş olmasının sebebi bile Kenan'dı. Kenan ve Piraye arasında bir seçim yapsa açık arayla Kenan'ı seçerdi çünkü onunla olan dostluğu bakiydi. Her konuda Kenan'ın iyiliğini gözetlediği için, "Piraye konusunda emin misin?" diye sordu. Bir partide eğlenirken böylesine tatsız bir konuyu açıp Kenan'ın keyfini kaçırmak istemezdi ama göz ardı edemeyecekleri bir gerçek vardı ve o da Necip ile Piraye'nin birbirine attığı bakışlardı. "Biliyorum, haftaya evleniyorsun ama bunu yapmadan önce iyi düşünmeni istiyorum."

Kenan bakışlarını ona yöneltip anlamayan gözlerle, "Durduk yere bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordu. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

Funda ona dans eden ikiliyi gösterdi. "Bence bilmen gerekenleri zaten biliyorsun." Kenan'ın suratı kaskatı kesilince Funda derin bir nefes alarak, "Kenan," dedi dostane bir sesle. "Piraye en başından beri Necip'indi, bunu sen de biliyorsun. Necip'in yıllardır sabırlı bekleyişi meyvesini vermeye başlamış gibi." Piraye'nin

Necip'e attığı utangaç bakışları ona gösterdi. "Henüz farkında değil ama o da Necip'e karşı bir şeyler hissetmeye başladı. Kalbi başka bir adama atmaya başlamışken Piraye seni mutlu edemez."

Kenan'ın kaşları çatılırken içinde müthiş bir öfke büyüdü. "Sen neyden bahsediyorsun!" Sinirli bir sesle konuşup Funda'yı dans pistinin ortasında öylece bıraktı. Ellerini onun üzerinden çektiğinde boynundaki damarlar belirginleşmişti. "Piraye'nin kalbi benden başka kimseye atamaz, en yakın arkadaşıma hiç atamaz!" Bunları söyledikten sonra Funda'dan uzaklaştı. Piraye'yi çok seviyordu ve ona sahip olmasına bu kadar az kalmışken onu Necip'e kaptırmayacaktı!

İlerleyen saatlere rağmen Kenan öfkesinden ve kıskançlığından hiçbir şey kaybetmedi. Gece ilerledikçe daha fazla içip düşmanca bakışlarını Necip'e dikti. Yıllar önce Piraye'yi almasına nasıl izin vermediyse şimdi de vermeyecekti. Piraye onundu, başka kimsenin değil. Eflah, Kenan'daki tersliği sezip defalarca ona az içmesini söylese de Kenan onu dinlemedi. Piraye'nin değişen hislerinin tek sebebi Necip'miş gibi onu günah keçisi ilan etti. Alkolün tesiriyle saçma sapan şeyler düşünüp kafasında kurduklarına inanmaya başladı. Necip ondan intikam almak için Piraye'yi ayartmıştı. Böyle olduğuna çok emindi.

Kişi herkesi kendi gibi bildiği için yıllar önce onun Necip'e yaptığını şimdi de Necip'in ona yapmaya başladığını düşündü. Piraye'yi ondan almıştı ve Necip onu geri alarak Kenan'dan intikam almaya çalışıyordu. Hayır, buna izin vermeyecekti! Piraye'nin Necip'e attığı kaçamak bakışları yakaladıkça kontrolünü iyice kaybetti. Sarhoşken aklı her türlü rezilliğe çalıştığı için Necip'i alt etmenin yollarını aramaya başladı.

Aklına adice bir plan geldi. Kendine düşünme şansı tanımadan partideki kullanıcılardan birinden aldığı uyuşturucuyu da ekleyerek Piraye için, bir bardak içki hazırladı. Hazırladığı karışımı Piraye'ye verdi ve biraz temiz hava alıp kendine gelmek için dışarı çıktı. İçeride kaldıkça her an bir çılgınlık yapıp rezillik çıkartabilirdi. Uzun süre içeriye geri dönmedi. Bahçedeki havuzun

yanındaki şezlonglardan birine oturup tek başına içmeye başladı. Şimdi olmasa bile ileride Piraye, Necip'i arzulamaya başlar mıydı? Peki, bu olduğunda neler olurdu? Kenan ile evliyken bile onu Necip ile aldatır mıydı? Kenan ona duyduğu güveni kaybetmeye başlamışken içini kemiren bu şüphelerden kurtulamazdı.

Piraye ile evlense bile ona sırtını döndüğü an, onu arkadaşıyla aldatıp aldatmadığını düşünecekti. Bu kuşkularla Piraye ile arzuladığı mutluluğu yakalaması mümkün değildi.

Kenan uzun süre dışarıda oyalandıktan sonra içeri girdiğinde Piraye'yi Necip'in kucağında gördü. Kan beynine sıçramıştı. Piraye uyuşturucu katılan içkinin tesiriyle sızdığı için Necip onu kucağına almış, etrafına bakarak Kenan'ı bulmaya çalışıyordu. Kenan çatık kaşlarla onun yanına gittiğinde Necip onun bir şey söylemesine izin vermeden, "Çok fazla içti galiba," dedi hızlıca. "İçtiği son kadeh onu fena çarptı. Onu evine bırakmalısın." Bunu Necip de yapabilirdi ama Kenan dururken Piraye'yi evine bırakmak ona düşmezdi.

Kenan ona yaklaşıp Piraye'yi ondan alacaktı ki Piraye anlaşılmayan mırıltılar çıkartarak kollarını Necip'in boynuna doladı. Onun kollarının arasında olmayı sevmiş gibi gözleri kapalı bir şekilde, "Necip," diye mırıldanıp başını onun göğsüne yaslayınca Necip gerildi, Kenan buz kesti. Bu durumda bile Necip'i sayıklıyordu.

Belki de ilk kez Kenan, Necip'e bir arkadaş gözüyle bakamıyordu. İçinde büyüyen kin ve kıskançlıkla kaşlarını çattığında Necip hemen, "Sarhoş," dedi hızlıca. "Bana şöyle bakmayı kes ve onu evine götür," dedikten sonra Piraye'yi Kenan'ın kollarına bıraktı. Hemen sonra da onun yanından hızla ayrıldı. Necip onlardan uzak durmaya çalıştıkça kendisini Piraye ve Kenan'ın arasında buluyordu.

Piraye ile partiden ayrılan Kenan yol boyunca çok fazla şey düşündü ve hepsi de iç karartıcı şeylerdi. Arabanın iç aynasından sık sık arka koltukta uyuyan Piraye'ye bakıyor, onun Necip

ile olduğu görüntüleri kafasından çıkartamıyordu. Necip'e olan kaçamak bakışlarını, kızaran yanaklarını ve onun göğsüne sokulup adını sayıklamasını unutamıyordu. Planladığı gibi arabayı yol üstündeki bir otele çevirdi. Damarlarındaki yoğun alkol yüzünden düşünme yetisini kaybetmişken aklında olan tek şey gerçek anlamda Piraye'ye sahip olmaktı. Sarhoş bir kadından faydalanacağını düşünemeyecek kadar kıskançlığın esiri olmuştu.

Kenan uyandığından beri son bir saattir yoğun bir pişmanlıkla yatakta uyuyan kadını izliyordu. İnce çarşaf Piraye'nin çıplak vücudunun hatlarını gizleyemiyordu. Kenan ona baktıkça içinde kendine karşı tiksinti hissi oluşuyordu. Uyandığında saat sabahın beşiydi ve Piraye ile aynı yatakta çırılçıplaktı. Başta neler olduğunu anlayamamıştı ancak dün gecenin sarsıcı görüntüleri zihninde belirdiğinde ne yapacağını bilememişti. Bir hafta sonra karısı yapacağı bir kadının sarhoş olmasından faydalanıp onunla yatmıştı. Bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyordu.

Piraye'nin rızası olmadan ona dokunacak kadar kendini kaybetmişti. Alkolün etkisinden çıktıkça yaptığı şeyin korkunç boyutunu daha iyi anlıyordu ve bu da kendinden tiksinmesine neden oluyordu. Bu kadar içecek ne vardı ki? Her şeyin içine etmişti! Piraye uyandığında ne olacaktı? Kenan'ın ona tecavüz ettiğini gördüğünde neler olacaktı? Damarlarındaki kanı dondu. Tecavüz... Yaptığı şeyin adı bu muydu? Allah kahretsin, bu kadar ileri gittiğine inanamıyordu!

Ayağa kalkıp odanın içinde dönmeye başladı. Piraye'yi gerçek anlamda kaybetmek üzereydi. Uyandığında Kenan'dan nefret edecek ve bir daha onun yüzünü bile görmek istemeyecekti. En kötüsü de evlenmelerine sadece bir hafta kalmışken Piraye düğünü bile iptal edebilirdi. Tecavüzcüsüyle evlenecek değildi ya! Tecavüz kelimesi bile midesini bulandırıyordu. Piraye ondan ayrılmakla yetinmeyip ya onun hakkında suç duyurusunda bulunursa? Bu olay duyulursa tüm itibarını kaybedebilirdi. Bu olduğunda babası

Ninova

onu mirasından çıkarmak için bir saniye bile beklemezdi. Babası çok katı bir adamdı.

Kenan ne kadar düşünürse düşünsün bu işin içinden çıkamadı. Kalıp yaptığı şeyle yüzleşmek yerine bir korkak gibi kaçmayı yeğledi. Her şeyden habersiz yatakta uyuyan Piraye'ye yoğun bir pişmanlıkla bakıp, "Üzgünüm," diye fısıldadı acı çeken bir sesle. "Böyle olmasını istemedim." Hemen ceketini alıp odadan çıktı.

Asansöre doğru hızlı adımlarla yürürken telefonu çıkartıp Necip'i aradı. Çok erken bir saat olduğu için Necip muhtemelen uyuyordu. Lobiye indiğinde Necip telefonu açana kadar Kenan onu aramaya devam etti. "Bu saatte ne oldu, Kenan?"

Necip'in uykulu sesini duyunca tüm bunların tek suçlusu oymuş gibi, "Her şey senin yüzünden!" diye bağırdı. "Ondan uzak dursaydın tüm bunlar olmayacaktı!" Her şey onun suçuydu.

"Sen neyden bahsediyorsun?" Tüm uykusu dağılmış gibi Necip'in sesi artık daha ciddi geliyordu. "Ne yaptın, Kenan?"

Hızlı adımlarla otelden çıkan Kenan burnundan soluyordu. Kendine olan öfkesini Necip'e yönelterek, "Böyle olmasını istemedim!" diye haykırdı çaresizlik içinde. "Sarhoştum, anlıyor musun?"

"Kenan, ne halt yedin yine!"

"Senin yüzünden lan! Onu benden çalmaya çalıştığını bilmiyor muyum sanıyorsun?"

"Bırak zırvalamayı da bana ne yaptığını söyle!"

"Bu duyulursa babam beni mirasından çıkartır. Babanın nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorsun." Arabanın kapısına tekme atıp, "Sikeyim, her şey boka sardı!" dedi sinirle.

"Kenan!" Necip'in gür sesi öfkeli ve sabırsızdı. "Tam olarak ne yaptın!"

"Piraye..." Necip'in yutkunduğunu duydu. "Ne oldu Piraye'ye?"

"Sümbül Otel yüz altmış üç numaralı odada." Başını hızla iki yana sallayıp, "Ben bunun sorumluluğunu alamam," dedi hızlıca. "Her şey senin yüzünden oldu, bunu sen temizleyeceksin!" Kaşlarını çatarak arabanın kapısını sertçe açtı. "Bir skandal her şeyimi kaybetmeme neden olur! Buraya gel ve Piraye uyandığında ona farklı şeyler düşündürt. Partiden başka bir adamla ayrıldığı için o hâlde olduğunu söyle. Hiçbir şekilde beni bu işe karıştırma," dedikten sonra telefonu kapattı. Necip veya bir başkası ona ulaşmasın diye telefonu komple kapatıp otelden ayrıldı.

Böyle olmasını istemezdi. Piraye'nin onu dinleyeceğini ve anlayacağını bilse geri dönüp ayaklarına kapanarak ondan özür dilerdi. Ancak hiçbir kadın böyle bir şeyi affetmezdi. Kenan sevdiği kadına karşı affı olmayan bir suç işlemişti. Onun karşısına çıkacak cesareti bile yokken kalıp yaptığı şeyle yüzleşemezdi. Tüm bu olanlar Necip'i kıskandığı için yaşanmıştı. Bu yüzden onun olduğu kadar bu Necip'in de sorunuydu. Otele gidip Kenan'ı karıştırmadan bu işi halletmeliydi. Piraye'ye söyleyeceği yalanlar umurunda bile değildi, onu bir şekilde bu işten kurtarmalıydı.

Necip eğer Piraye'ye partiden bir yabancıyla ayrıldığını düşündürtebilirse Kenan en az hasarla bu işten sıyrılabilirdi. Piraye hiç tanımadığı bir adamın istismarına uğradığını düşünürse Kenan onun yanında olup ona destek olabilirdi. Böylece onun için zor olan bu süreci birlikte atlatıp evlenebilirlerdi. Sonuçta ha bir hafta sonra ha şimdi, evlendiklerinde her şekilde birlikte olacaklardı. Sarhoşken yaptığı bir hata yüzünden ayrılmalarına gerek yoktu. Ona bunu yapanın Kenan olduğunu bilmediği sürece her şeyin üstesinden gelebilirlerdi. Tek temennisi Necip'in bu işi ondan istediği şekilde halletmesiydi.

Necip yalıdan çıktığı gibi soluğu Kenan'ın telefondan bahsettiği otelde almıştı. Resepsiyondan yedek anahtarı zorla alırken yüz altmış üç numaralı odada onu neyin beklediğini bilmiyordu. Kenan telefonda bir şeyler saçmalamıştı ama Necip onun söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı. Konunun Piraye'yle bir ilgisi

olduğunu tahmin edebiliyordu lakin neler olduğunu anlayamıyordu. O lanetli otel odasından içeri girene kadar da anlayamamıştı. Ancak gördükleri kanını dondurmuştu. Dizlerinin bağı çözülürken dudaklarında hayal kırıklığı ve kederle karışık, "Piraye..." adı döküldü.

Piraye ucuz bir otel odasındaydı.

Yataktaydı ve çırılçıplaktı.

Uyuyordu.

Dizlerinin bağı çözülen Necip en yakınındaki koltuğun üzerine gürültüyle düştü. Piraye'nin Kenan ile birlikte olduğu gerçeği tüm çıplaklığıyla tam karşısındaydı. İnkâr edemez, gördüklerini yalanlayamaz bir şekilde her şey gözler önündeydi. Kenan bu yüzden mi onu buraya çağırmıştı? İkisinin birlikte olduğunu ona göstermek için mi? Necip hâlâ işin iç yüzünü anlamadığı için kalbindeki yoğun acıyla mücadele ediyordu. Kenan'ın ona rızası dışında dokunduğundan habersiz derin bir acıyla sevdiği kadının yataktaki dağınık hâline bakıyordu.

Kendini buna hazırladığını sanıyordu. Kenan ile evlendiklerinde bir başkasının kadını olacağını biliyordu. Kenan'ın onun tenine değecek ellerini kabullendiğine çok emindi ama bunu bizzat görmek ölüm gibi bir şeydi. Eğer Necip'e ölümün nasıl bir şey olduğunu sorsalardı hiç şüphesiz onlara gözlerinin gördüğü bu görüntü derdi. Artık her şeyiyle Kenan'ın kadınıydı. Eskisinden daha fazla ona yasak ve haramdı. Necip'in içi öyle bir acıdı ki sızısı gözlerine vurdu, göz pınarlarından bir damla yaş süzüldü. Tüm dünyasının yıkıldığını hissediyordu.

Bir aşk insanı ancak bu kadar öldürebilirdi.

Düştüğü koltuktan uzun süre kalkamadı. Bunu istedi ama tüm gücü vücudundan çekilmiş gibi hiç kıpırdayamadı. Eğdiği başını ellerinin arasında alıp sessiz gözyaşları döktü. Çocuk yaştan beri sevdiği kadın yüzünden çekmediği acı, yaşamadığı keder kalmamıştı. Bu olanlarsa Necip için darağacına çıkan bir idam mahkûmunun tabüresini çekmek gibiydi. Boynundaki görünmez

vağlı urgan onu boğmaya başlamış gibi nefes almakta güçlük çekiyordu.

Piraye'nin çıkardığı mırıltılı sesleri duyduğunda bile eğdiği başını kaldıramadı. Yataktaki kıpırtıyı duydu ama ona kayıtsız kaldı. Kendini toparlayıp buradan gitmeliydi. Piraye, Kenan yerine onu burada görünce ne diyecekti? *Nişanlın geceyi birlikte geçirdiğinizi gösterip canımı yakmak için beni buraya çağırdı*, mı diyecekti ona? Piraye'nin, "Başım," diyen sızlayan sesini duydu. "Başım çatlayacak gibi."

Necip kendini zorlayarak eğdiği bakışlarını kaldırınca onu gördü. Sızlanarak uykulu gözlerini aralayıp yatakta kıpırdandı. Uzandığı yatakta otururken akşamdan kalma olduğu için yüzünü buruşturdu. Çarşaf göğüslerinin üzerinden karnına düşmek üzereyken esneyerek çarşafı yakaladı. Beyaz çarşafı göğüslerinin üstünde tutarken ikisinin bakışları kesişti. Yoğun bir baş ağrısı çekiyormuş gibi görünürken uyuşuk gözlerle, "Necip?" dedi şaşkınlıkla. "Odamda ne işin var?" demişti ki etrafına bakınca kaskatı kesildi.

Ela gözleri hızlı bir şekilde içinde bulunduğu odayı tararken kafa karışıklığıyla, "Burası da neresi?" diye sordu. Cevaplar için Necip'e bakacaktı ki yatakta olduğunu daha yeni fark etti. Güzel çehresi bembeyaz olurken başını eğip üzerine baktı. Göğüslerinin üzerine kadar çektiği çarşafı hafifçe kaldırınca çırılçıplak olduğunu gördü. Sertçe yutkundu. Hemen çarşafı kendine dolarken eli ayağı titriyordu. "Sen bana ne yaptın!" diye öyle bir bağırdı ki otelde kalan herkesi buraya toplayabilirdi. Sert bakışlarını Necip'e dikip çatık kaşlar altında ondan hesap soruyordu. "Rızam olmadan nasıl bana dokunursun!"

Necip donup kaldı.

Piraye'nin onu itham ettiği çirkin şey karşısında ne diyeceğini bilemedi. Neden ona böyle baktığını ve ondan hesap sorduğunu da anlayamıyordu. Piraye bağırarak onu bir şeylerle suçlamaya devam ediyordu ama Necip akıl tutulması yaşıyormuş gibi hiç

kıpırdayamıyordu. Piraye dün gece olanları bilmiyor muydu? Kenan'ın telefonda söylediklerini hatırlayınca nihayet tüm taşlar yerine oturdu. Onu Kenan'a emanet ettiğinde Piraye zilzurna sarhoştu. Kenan onu evine götürmek yerine bu otel odasına getirmişti. Piraye baygınken onu buraya getirmişti. Siktir, Kenan ona tecavüz etmişti!

Kan beynine sıçrarken yerinden fırladığı gibi kapıya yürüdü. "O orospu çocuğunun cehennemi olacağım!" Piraye'ye dokunan ellerini sökecek, tüm kemiklerini kıracaktı!

Daha Necip kapıya ulaşmadan Piraye yataktan atlayarak onun karşısına dikildi. Çarşafı vücuduna dolayıp tek eliyle göğsünün üzerinde tutarken boştaki elini kaldırdı ve tüm gücüyle Necip'in yüzüne tokat attı. "Bana bunu nasıl yaparsın!" Son hatırladığı şey Necip'in kollarında sızdığıydı. Bu olduğunda zerre kadar korkmamış veya endişelenmemişti çünkü ona güvenmişti. Kendini güvende hissettiren tek kollarda bilincini kaybederken böyle bir şeyle karşılaşacağını bilmiyordu. İçi hayal kırıklığı ve nefretle dolmaya başladı. Ela gözlerinden durmaksızın yaşlar akarken, "Sana güvenmiştim!" diye ağlamaya başladı. "Sana olan güvenime nasıl böyle ihanet edersin!"

Necip yanağında Piraye'nin parmaklarının izini taşırken inanamayan gözlerle Piraye'ye bakmaya başladı. Bunu ona yapan kişinin kendisi olduğunu sanıyordu... Gerçekleri söylemek için tam dudaklarını aralamıştı ki Piraye ıslak gözlerle, "Ben şimdi Kenan'a ne diyeceğim?" deyince Necip son anda kendini susturdu. "Bu olanları ona nasıl anlatırım?" Omuzları sarsıla sarsıla ağlarken, "Her şeyi mahvettin," diyordu. "Tüm saadetimi yıktın. Sadece bana değil, Kenan'a da ihanet ettin."

Ona tüm bunları yapan kişinin Kenan olduğunu söylemeyi çok istedi ama yapamadı. Bunu yapmamasının iki nedeni vardı. Bunlardan ilki gerçekleri söylese bile Kenan kabul etmediği sürece Piraye'nin ona inanmayacağıydı. Kenan gibi korkak ve cigersiz biri böyle bir şeyin sorumluluğunu asla almazdı. Bugün bile burada değilse bunun tek nedeni Piraye'nin gözlerinin içine

bakarak ona zorla sahip olduğunu söyleyemeyecek kadar korkak olmasıydı. Üstelik Piraye en son Necip'in kollarında uyuduğunu hatırlıyor olmalıydı. Kenan ile ilgili bir şeyler hatırlasaydı ilk suçladığı kişi Necip olmazdı.

Necip ona gerçeği söylese bile Piraye ona inanmayacak ve onun Kenan'a iftira attığını düşünecekti. Bu da Piraye'nin gözünde Necip'i iyice bitirirdi.

Susmasının diğer nedeni de Kenan'ın Piraye'yi hak etmediğini düşünmesiydi. Artık buna emindi. Eğer öyle olmasaydı ona rızası dışında sahip olmaz ve hemen sonrasında kaçıp gitmezdi. Bunca yıl Piraye'nin mutluluğu için çoğu şeye göz yummuştu ama artık bunu yapmayacaktı çünkü Kenan ile mutlu olamazdı. Kenan'ın gerçek ve çirkin yüzünü bugün görmüşken Piraye'nin onun gibi aşağılık biriyle olmasına izin vermeyecekti.

Bu yüzden Piraye'nin ağlamaktan kızaran gözlerine bakıp, "Sarhoştum, ne yaptığımı hatırlamıyorum," dedi buz gibi bir sesle. "Bu olanların sorumluluğunu alacağım. Eğer istersen seninle evlenebilirim," dediği an ikinci bir tokadın şiddeti yanağında patladı.

Piraye öfkeden tir tir titrerken karşısındaki haysiyetsiz adamı parçalamak istiyordu. Daha düne kadar onu heyecanlandıran, kalbini hızlandıran adama duyduğu tüm saygı ve sevgi son bulmuştu. Necip'e duyduğu sempati yok olmuş, ona olan hisleri bir anda sönmüştü. Ona bakarken bile içinde kontrol edemediği yoğun bir nefret oluşuyordu.

"Bana tecavüz eden onursuz biriyle evlenmeyeceğim!" İğrenircesine Necip'e bakıp, "Sen ciğeri beş para etmez bir zavallısın!" diye bağırdı. Onu görmeye daha fazla katlanamadığı için yanından hızla geçip yerdeki kıyafetlerini topladı. "Arkadaşının nişanlısına tecavüz edecek kadar karaktersizsin!" Sonrasında banyoya girip kapıyı Necip'in suratına çarptı.

Necip ise bir dakika daha odada kalmayıp hemen dışarı çıktı. Asansörü bile beklemeden merdiveni hızla inerken sinirden dişlerini sıkıyordu. Kenan'a duyduğu öfkeden yüzündeki her kas

seğiriyordu. Onu bulup bu yaptıkları için tüm kemiklerini kıracaktı. Gözünü kan bürümüşken Kenan'ı bulmadan durmaya niyeti yoktu. Nereye saklanırsa saklansın Necip onu bulacak ve sebep olduğu şeyin hesabını ona soracaktı. Bu saatten sonra artık onun Kenan gibi bir dostu yoktu.

O gün otel odasından çıkarken Necip bilmiyordu onu bekleyen kaderi. Kenan'ı bir meyhanede içerken bulmuştu ve kontrolsüz bir öfkeyle ona saldırmıştı. Ağzından ve burnundan kan gelene kadar onu yumruklamış fakat yine de hırsını alamamıştı. Kenan'ı ölümden kurtaran şey oradaki insanların Necip'i zorla ondan uzaklaştırmasıydı. Aksi hâlde Kenan şu anda yaşamıyor olurdu çünkü Necip ona giderken katil olmayı bile göze almıştı. Attığı her yumrukla ona bundan sonra Piraye'den uzak durmasını söylediği için Kenan bir daha Piraye'nin karşısına hiç çıkmadı.

Uzun süre hastanede tedavi gördü fakat Eflah ve ailesine bunu ona yapanın Necip olduğunu hiç söylemedi yoksa sebebini de söylemek zorunda kalırdı. Kenan hastanede tedavi görürken Piraye çok istese de bir kez bile onu görmeye gidemedi. Onun karşısına çıkacak yüzü olmadığı için uzun süre kendini odasına kapatıp ağır bir depresyona girdi. Kenan'ın hastaneden çıkınca Piraye'yi arayıp sormaması onu daha da kötü hissettirdi.

Necip'in Kenan'a bazı şeyleri yalan yanlış anlatıp aralarına girdiğini düşündü. Ona tecavüz ettiğini gizlediğini ve Piraye'nin kendi rızasıyla onunla birlikte olduğunu söylediğini düşündü. Piraye tüm bunları düşünerek Necip'ten daha çok nefret etti. Hamile olduğunu öğrendiğindeyse tüm dünyası altüst olmuştu. O korkunç gecenin meyvesi rahmine düşmüştü. Bundan daha kötü bir şey olamazdı. Ona uğradığı tecavüzü hep hatırlatacak bebeği artık karnında taşıyordu. Nefret ettiği ve iğrendiği bir adamla evlenmekten başka çaresi kalmamıştı.

Necip onunla evlenirken zamanla Piraye'nin olanları unutup onu seveceğini ummuştu. Piraye'ye duyduğu aşk yüzünden Kenan'ın suçunu üstlenmiş ve kendinden olmayan bir bebeğe babalık yapmayı sorun etmemişti. Ancak hiçbir şey umduğu gibi

olmamıştı. Piraye o geceyi bir türlü atlatamamış, her geçen yıl Necip'ten daha çok nefret etmişti. Aradan geçen zaman Necip'e olan nefretini hafiflerken Kenan'a olan özlemini artırmıştı. Ona tüm bu felaketi yapan kişinin Kenan olduğunu bilmeden nefretini yanlış kişiye yönlendirmiş ve ikisi için korkunç bir cehennem hazırlamıştı.

Bir süre sonra bir alkoliğe dönüşüp hem kendine hem de Necip'e gün yüzü göstermemişti. Bu evlilik ikisi için de büyük bir azaba dönüşmüştü. Piraye kendisini öylesine kaybetmişti ki aradan geçen yirmi dört yılda tutunacak hiçbir şey bulamamıştı. Piraye'nin aksine Necip'e dayanma gücü veren ve onu bu evlilikte tutan bir şey vardı, o da kızıydı. Gerçek babasının Kenan olması bir şeyi değiştirmezdi, Ukde doğduğu ilk günden beri Necip'in kızı olmuştu. Kendi öz kızı olsaydı onu ancak bu kadar sevebilirdi.

Ukde'yle ilgili bu sırrı Necip herkesten sakladı. Piraye o özel odasında olanları hatırlamadığı için Necip'ten hamile kaldığını sanıyordu. Kenan da hiç şüphelenmedi Ukde'nin kendi kızı olduğundan. Belki bu konu üzerine birazcık kafa yorsaydı gerçeği anlayabilirdi ama Kenan bunu hiç yapmadı. Arkasında bırakıp unutmak istediği bir konu olduğu için bir şeyleri kurcalayarak başını ağrıtmadı. Kenan'ın en iyi yaptığı şey kaçmaktı ve Piraye ile ilgili her şeyden kaçarak sebep olduğu rezilliğin tüm suçunu Necip'e yıktı.

Evli oldukları o yirmi dört yılda Piraye bulduğu her fırsatta Necip'in canını yaktı, onu aşağıladı, küçük düşürdü ve ona olan nefretini kustu. Piraye'nin kırdığı yerlerden Ukde sardı babasının yaralarını. Küçücük kollarını açtı ona, *baba* diyerek koştu kucağına ve boynuna atlayıp ona sımsıkı sarıldı. Annesinin kanattığı yaraları Ukde sardı. Bu yüzden Necip kendini kızına adadı ve Ukde'yi hayatının merkezine koydu. Ve yirmi dört yılın sonunda bir gece Ukde'nin gözleri önünde hayatı son buldu.

Necip ve Piraye'nin önceki hayatlarında yaşadıkları tam olarak buydu. Necip'i mezara, Piraye'yi hapse gönderen bir kaderleri

vardı. Şimdi ise gelecek bile belirsizdi çünkü kendini 1998'de bulan Ukde Budak zamana meydan okumuştu. Kendi doğumunu ortadan kaldırmayı amaçlayarak anne ve babasını bekleyen kaderi değiştirmeye çalışmıştı. Bunun tüm hayatına mal olacağını bile bile evrene kafa tutmuştu. Başarıp başarmadığı şu an için tamamen meçhuldü.

Şimdiki Zaman

Yüzümde gezinen parmaklarla gözlerimi açmak için kendimi zorladım. En son annemin beni kaçırdığı konaktan çıkıp Eflah'ın arabasına bindiğimi hatırlıyordum. Necip'in değil de Kenan'ın kızı olduğum için ölümüm başlamıştı çünkü annem yanlış kişiyle yatmıştı. Annem farkında olmadan doğumumu engellediği için bu dünyadaki son anlarımı yaşıyordum. Çektiğim acı o kadar yoğundu ki Eflah'ın arabasında bilincimi kaybetmiştim. Bundan sonrası bende yoktu. Nerede olduğumu veya hâlâ yaşayıp yaşamadığımı bile bilmiyordum ama bilincim yavaş yavaş açılmaya başlamıştı.

Yüzümde gezinen parmakları uyanmam için beni zorluyordu. Titreyen kirpiklerim aralandığında kendimi Eflah'ın dizlerinde uzanırken buldum. Bir ağaca yaslanarak oturduğu için başım onun dizlerinin üzerindeydi. O kadar yorgundum ki ona olan bakışlarım bile yorgun ve uyuşuktu. Rüzgârın vücudumdaki esintisini hissettiğim için, "Neredeyiz?" diye mırıldandım cılız bir sesle. Ağaçların çoğunlukta olduğu bir yerdeydik ama neresi olduğunu kestiremiyordum.

Eflah'ın parmakları yüzümde gezinirken acı çeken bir sesle, "Bağ evindeyiz," diye fısıldadı. "Seni ilk öptüğüm o yerdeyiz." Gözlerindeki kızarıklığı görünce hıçkırıklar içinde ağlayabilirdim çünkü onu ağlatmıştım. Beni buraya getirene kadar çok fazla ağlamış olmalıydı ki gözlerinin akına kan çökmüştü.Bizim için büyük anlamı olan bir yerde olmak beni mutlu ettiği kadar hüzünlendirdi de. Beni ilk öptüğü bu yer artık bizim için başlangıç ve

sonu temsil ediyordu. "Acı bal çiçekleri de var mı etrafta?" Uyuken kalan son gücümü tüketmiş olmalıydım ki cansız bir şekilde onun dizlerinde yatıyordum. İstesem de ayağa kalkıp etrafımdaki şeylere bakamıyordum.

Başını kaldırıp içinde bulunduğumuz ormana baktığında siyah gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Acı bal çiçekleri her yerdeler." Bakışlarını bana indirdi, bana bakmak bile canını yakıyordu. "Eğer istersen senin için biraz toplayabilirim."

"Hayır." Göğsümden yükselen öksürüğe direndim. "Hiç kıpırdama, böyle kalalım." Fazla vaktimin kalmadığını hissedebiliyordum. Onunla olan son anlarımın bir saniyesini bile harcamak istemiyordum.

Beni buraya getirmesi ve uyanmam saatleri bulmuş olmalıydı ki hava aydınlanıyordu. Ona tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Güneş doğuyor, Eflah."

Yanağımdaki eli hareketsiz kaldığında kaşları büküldü ve ağlamamak için direndi. "Güneş bizim için doğmuyor, Ukde."

"Olsun, birileri için doğuyor."

"Benim için değil." Yanağını ıslatan gözyaşının burukluğuyla beni izledi. "Artık benim için her yer cehennem, her yer karanlık çünkü benim güneşim gözlerimin önünde batıyor." Asıl ölüm buydu, Eflah'ın gözyaşları ve kanayan yüreğinden kopan cümleler.

"Şşş." Yanımda güçsüzce duran elimi kaldırmak için kendimi zorladım. "Bu bizim için bir son değil ki." Titreyen elimi yanağına bastırdığımda elimin soğukluğuyla içi acımışçasına, "Ukde," dedi ölürcesine. "Çok soğuksun."

"Hissetmiyorum, Eflah." Parmak uçlarımla gözyaşlarını silerken gerçek anlamda ona gülümsedim. "Artık acıyı bile hissetmiyorum." Bu yalan değildi. Vücudum son deminde olmalıydı ki bana verdiği acıyı kesmişti. Ayak parmaklarımdaki uyuşmayı hissediyordum. Sanki tüm kanım çekiliyordu.

Parmaklarım ıslak yüzünde gezinirken, "Eflah," diye mırıldandım zor nefes alırken. "Bunları seni üzmek için söylemiyorum ama bana yazdığın o kitabı okumayı çok isterdim." Kaskatı kesilerek daha çok ağladı o sevdiğim gözler. Benimle ilgili bir şeyler onun içinde ukde kalır mıydı, bilmezdim ama o kitabı okuyamamak benim içimde ukde kalmıştı.

"Ben hiç okuyamasam da Bukre ve Fazıl'ın hikâyesini tamamla lütfen çünkü onlar biziz." Gerçek hayatta yarım kalmıştık, kitapta yarım kalmamalıydık.

Siyah gözlerinden durmaksızın yaşlar akarken eğilip beni dizlerinden kaldırdı. Kucağına oturtarak kollarıyla sımsıkı sarmıştı. "O kitabı tamamlayamadım çünkü bizim için güzel bir son yazmak istemiştim." Bunu biliyordum. Onun kucağında yan bir şekilde otururken başımı koluna yasladı. Bana olan bakışlarında büyük bir pişmanlık ve suçluluk vardı çünkü o kitabı okumayı çok istediğimi biliyordu. Kitabı okumak için kıvrandığım o konuşmalarımızı hatırladığını görebiliyordum.

"Bir kez okusam olmaz mı?"

"Hayır, bittiğinde okursun."

"Tek bir sayfasını okusam?"

"Hayır dedim."

"Birkaç satır da olur."

"Olmaz dedim."

Geriye dönme şansı olsaydı bana yazdığı kadarını okutacağını biliyordum. Son nefeslerimde bile dilimden düşürmediğim kitapla kedere boğuldu.

"Birince okumam istedim çünkü senin için yazılan kitabın sayfalarına dokunmam, sevdiğin cümlelerin altını çizmeni ve okuduğun her satırla kendini benim gözlerimle görmeni istedim." Burnunun direği sızlarken, "Ama finalini yapamadım çünkü sen benden hep kaçıp durdun," dedi sitemle. "Yazdığım bizim

hayatımızdı, bu yüzden sahte bir mutluluk yazamazdım oraya. Bir evlilikle taçlanan mutluluğu o kitabın finali yapmak istedim."

Ve ben onunla evlenmeyi hiç kabul etmemiştim.

Vücudumda başlayan titremelerle nefes almakta biraz daha zorlandım. "Bi-bize bir son yazıp *Seni Bulmak* kitabını tamamla lütfen." Bunlar benim son sözlerimdi. "Gelecekte benim için bir kitap yazacağına söz vermiştin. Ve ben yanında kalıp bana yazacağın o kitabı okuyamadım. Şimdi geçmişte de benim için bir kitap yazıyorsun ve ben yine okuyamadım." Bu konudaki makus kaderim tekerrür etmişti.

Sonu nasıl olursa olsun o kitabı bizim için tamamlamasını istiyordum. Ben okuyamasam da o bana okusun her bir sayfasını. Yaşarken okuyamadığım o kitabı gerekirse mezarımın başında okusun bana. Bu son dileğim, son arzumdu. Okumayı çok istediğim o kitabı bir gün bana okumalıydı. Gelecekteki Eflah'ın yazdığı ilk kitabın adı da *Seni Bulmak*'tı. O kitabı okumuştum ama onu bizim için yazmamıştı. Arayıp da bulamadığı bir kadına olan özlemini anlatmıştı o kitapta.

Buradaki *Seni Bulmak* ise aradığı o kadını nerede ve nasıl bulduğunu anlatıyordu. Her iki zaman diliminde de ilk kitabının adı *Seni Bulmak*'tı. Bir öncekinden farklı olarak şimdi yazdığı kitap benimle ilgili gibiydi. İsim aynıydı ama içerik farklıydı. Zaman gerçekten de kendi kurduğu düzeni bir şekilde koruyordu. Değiştiremediğim şeylerden biri de buydu, Eflah'ın ilk kitabının ismi.

Gelecekteki Eflah'ın özlem duyduğu ve bir türlü bulamadığı o kadına yazdığı kitabın ilk cümleleri şöyleydi. ***"Seni o kadar uzun zamandır bekliyorum ki artık bu bekleyişim derin bir korkuya dönüşmeye başladı. Korkuyorum... Bir gün bana gelmeye karar verdiğinde ya artık yoksam? Ya senin için fazla ihtiyarsam?"***

Şimdiki Eflah'ın yazdığı *Seni Bulmak* kitabıysa şu cümlelerle başlıyordu. ***"Bir sabah vakti seni bulmak uykudan uyanmak gibiydi. Gerçekliğini sorgulatan, rüyada mıyım, diye***

düşündüren bir anın başlangıcı gibiydi. Rüya değildi, oradaydın. Seni göreceğim kadar yakın, sana ulaşamayacağım kadar uzak... Ama oradaydın." Bir seferinde çalışma odasına girdiğimde o beni yakalamadan sadece bu kısmı okuyabilmiştim. Beni ilk kez babamın yalısında gördüğünde nasıl hissettiğini bu cümlelerle anlatmıştı.

Gözlerimin önünde yanıp sönen siyah noktalar oluşurken yanağındaki elimi ensesine kaydırdım. Kalan son gücümle onu üzerime çekerken gözlerindeki yaşları görmek beni mahvediyordu. Gözlerinin siyahında ruhu ölen bir adamın kaybı varken, "Benimle kal," diye bana yalvardı. "Ukde, beni bırakma."

Koluna yaslı olan boynumu kaldırmak için müthiş bir çaba gösterip dudaklarına uzandım. Ruhum bedenimi terk etmeye hazırlanırken dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. "Sizi sevmek çok güzeldi, Eflah Bey."

Yenilgi içinde gözlerini yumduğunda kirpiklerinin arasından taşan yaşlar sesini titretti. "Sizi sevmekse güzel olan tek şeydi, Ukde Hanım."

Gözlerini açtığında bal sarısı gözlerim son bir kez buluştu onun siyahlarıyla ve içime çektiğim nefesi tekrar veremeden başım arkaya doğru düştü. Tüm perdeler benim için kapanırken ondan duyduğum son şey, "Ukde!" diyen haykırışıydı. Bir adamın acı dolu feryadı ormanın içine düştüğünde ağaçların arasında saklanan tüm kuşlar uçuşmuştu. Bu öylesine güçlü bir nidaydı ki sadece yeryüzünü değil, gökyüzünü bile titretmişti. O gün kollarında ölen bir kadını tutan Eflah Yargı'ya tüm kâinat ağlamıştı.

Ben hep yanlış bir çağın yabancısıydım. Onların dünyasına öyle bir uğradım, şimdi gitme zamanıydı.

FİNAL

"Beni hep hatırla diye yüreğine unutmabeni
çiçekleri ekmek isterdim.
Söylesene, hâlâ hatırlıyor musun bizi?
Yoksa çoktan unuttun mu beni?"

Yirmi Beş Yıl Sonra

Zamanın kendi içindeki bir çatlaktan geçip yirmi beş yıl geçmişe giden Ukde herkesin hayatında bazı değişiklikler yapmıştı. Her birine veda edip oradaki son anlarını yaşamadan önce gelecekteki birçok şeyi değiştirmeyi başarmıştı. Kendi döngüsünü korumaya çalışan zamana karşı verdiği mücadelede belki canlı çıkamamıştı ama hep istediği değişimi yapmıştı. Buna karşılık olarak zamanda Ukde'den bir şey almıştı. Onu herkesin aklından silmişti. Zaman döngüsü için Ukde ve Taner 1998'de olmaması gereken iki virüstü. Verdikleri hasarı onarmak için onlara dair her şey silinmeliydi ve öyle de olmuştu.

Eflah başta olmak üzere sevdikleri Ukde'nin arkasından çok acı çekmişti ama her geçen günle onu biraz daha unuttular. Bu hızlı değil, yavaş yavaş olan bir hafıza kaybı olduğu için hiçbir şeyden şüphelenmediler. Ukde ve Taner'e dair önce en eski anılar silindi, sonra da en yenileri. Nasıl göründüklerini, davranışlarını, gülüşlerini ve acılarını unuttular. Ukde ve Taner ile yaşadıkları her şey silindi zihinlerinde. Birlikte geçirdikleri tüm o anılar birer birer kayboldu ve onlar hiçbir zaman kimi kaybettiklerini anlamadı. Bir süre sonra neyi unuttuklarını bile hatırlamadılar.

Onların zamanında bıraktıkları tüm izler silindiği için Eflah masasının çekmecesinde birçok zarf buldu. Mührü kırılmış zarfların her birini açıp baktığında gördüğü tek şey boş sayfalardı. Onların bir zamanlar Ukde'den aldığı mektuplar olduğunu hiç anlamadı çünkü Ukde'nin ona yazdığı satırlar da silinmişti. Zamanın 1998'de yaptığı temizliğin eseri olduğunu bilmiyordu. İçinde boş sayfaların olduğu o zarfların neden çekmecesinde olduğunu sorgulasa da cevapları hiç bulamadı.

Dahası da vardı, köşke hırsız girmişti. Bu olay henüz herkesin Ukde'yi unutmadığı bir zamanda yaşanmıştı. Birkaç odayı soyan hırsızın soyduğu odalardan biri de Ukde'nin odasıydı. Odada değerli hiçbir şey bulamamıştı, küçük bir sandık tipi kutu dışında. Kalp şeklinde kilidi olan sandığın içinde değerli mücevherlerin olduğunu düşündüğü için onu da çalmıştı. Köşkün üç sokak

aşağısında kutu sandığın kilidini kırdığında birsıra uğramıştı. İçinde olan tek şey bir erkeğin bir kadına duyduğu aşkı anlatan mektuplardı. Onlar Eflah'ın Ukde'ye bir zamanlar yazdığı mektuplardı.

O mektupların birileri için değerini bilmeyen hırsız hepsini çöp konteynerine atmıştı. Zamanın sinsi oyununda bir kukla olduğunu bilmeden Ukde'ye yazılan tüm mektuplardan kurtulmuştu. İlerleyen günlerde herkes her şeyi unuttuğunda Eflah'ın o mektupları kime yazdığı sorgulanmamalıydı. Zaman tüm taşları akıllıca oynayıp onların hafızalarını silmeden önce tüm delilleri ortadan kaldırmıştı. Döngü korunmalıydı.

Ukde'nin odasında buldukları eşyaların, bir zamanlar köşkte kalan kadın konuklardan birine ait olduğunu düşündüler. Taner'in kaldığı odada olan tek şey erkek kıyafetleri ve eşyalarıydı. Hizmetçiler bunun önceki bahçıvanlardan birine ait olduğunu düşünüp hepsini ihtiyaç sahibi birine vermişti. İki odadaki her şeyi dağıtmışlardı. Artık köşkte onları hatırlatan hiçbir şey kalmamıştı. Ne bir resim ne de bir eşya. Üç şey dışında. Eflah'ın Ukde için aldığı yüzük, onun için yazdığı kitap ve bir zamanlar Ukde'nin boynuna taktığı acı balı simgeleyen orman çiçekli kolye.

Morgda Ukde'nin boynundan çıkardıkları o kolyeyi Eflah'a vermişlerdi. Kolye duruyordu ama Ukde'yi nereye gömdüklerini bile artık hatırlamıyorlardı. Eflah çekmecesinde bulduğu yüzük ve kolyeyi kime aldığını çok düşündü. Aradığı cevabı bir türlü bulamayınca bir süre sonra onları gelecekteki eşi için aldığında karar kıldı. Henüz tanışmadığı ama tanışmayı iple çektiği o doğru kadın için bunları almış olabilirdi. Ne zaman ve nasıl bunları aldığını hatırlamıyordu. Belki de sarhoşken yaptığı çılgınlıklardan biriydi.

Eflah'ı asıl uğraştıran ve bir şeyleri araştırmaya iten şey *Sen Bulmak* kitabının taslağıydı. Kendi el yazısını nerede görse tanırdı. Bu kitabı o yazmıştı ancak hangi ara bunu yazdığını hatırlamıyordu. Bu kitabı yazdığına dair zihninde tek bir görüntü bile yoktu. Fazıl ve Bukie adında iki karakterin aşkını anlatan bu

kitabı o yazmış olamazdı lakin el yazısı Eflah'a aitti. Sarhoşken yazdığını düşünmek istedi ancak sarhoş bir insan mürekkebi dökmeden diviti kullanamazdı ve ortaya böylesine düzgün bir yazı çıkaramazdı.

Bu kitabı nasıl yazdığının cevabını hiç alamadı. Defalarca baştan sona okuduğu bir kitaba dair zihninde bir evren canlanmadığı için finalini yazamazdı. Kendisine ait bir matbaası olduğu için kitabı o şekilde çıkardı. *Seni Bulmak* kitabı Eflah'ın çıkardığı ilk ve aynı zamanda bir sonu, finali olmayan tek kitabıydı. *Seni Bulmak* kitabını alıp okuyan herkesin içinde bir burukluk oluşmuştu. Hepsi de bir zaman kaçkını olan Bukre'nin sevdiği adamın kollarında can vermesinin üzüntüsünü yaşadı. Fazıl'ın onu ilk kez öptüğü o ağacın altında Bukre'nin ölmesini beklemiyorlardı.

Bukre öldükten sonra *Seni Bulmak* kitabı son bulduğu için okurlar devamında neler olduğunu çok merak etmişti. Bukre zamana karşı verdiği savaşı kazandı mı? Geleceği değiştirmeyi başardı mı? Yazar neden Bukre'den sonra olanları yazmadı? Okurların aklında buna benzer çok fazla soru işaret kalmıştı. Hiçbiri aradıkları cevabı bulamadı.

Gerçekte olansa Bukre yani Ukde başarmıştı. Kitabın okurları hiç bilmese de Ukde amacına ulaşarak ölmüştü. Öldüğü için Ukde bile başardığını bilmiyordu ama çoğu şeyi değiştirmişti. Necip'in Handan'a olan hisleri zamanla büyük bir aşka dönüştüğü için ikisi evlenmişti. Handan ile evlenerek annesine hep istediği o gelini vermişti. Necip yaptığı evlilikte hiç pişman olmadı çünkü Handan anlayışlı ve sevgi dolu bir eşti. Umutsuzca Piraye'yi sevdiği onca yıldan sonra tekrar âşık olabileceğini hiç düşünmezdi fakat hayat sürprizlerle doluydu.

Ona aşkın tüm güzelliklerini yaşatan kadın, çocukken hep kızıl saçlarını çektiği Handan olmuştu. Necip'in Handan ile olan evliliğinden üç yıl sonra bir oğlu olmuş, oğullarına Nazım ismini vermişlerdi. Necip ve Handan'ın bir çocuğu daha olmuştu. İkinci çocukları bir kızdı ve onun adını da Gülperi koymuşlardı. Karısı ve çocuklarının üzerine titreyen Necip işe gitmediği her boş anını

ailesiyle geçiriyor, onlara sahip olduğu için hep şükrediyordu. Necip hak ettiği bu hayatı yaşasın diye birinin kendini feda ettiğinden habersiz sahip olduğu hayatı mutlulukla kucaklamıştı.

Evlilik konusunda Kenan, Necip kadar şanslı değildi. Gittiği bir gazinoda oradaki garson kızlardan birine asıldığında suratına yediği yumrukla Şule adındaki bir kıza kafayı takmıştı. O yumruğun hesabını sormak için her gün aynı gazinoya gidip kızı çalıştırıp durmuştu. Sürekli bir şeyler sipariş edip daha sonra beğenmediğini söyleyip yeni şeyler istemişti. Şule ile olan didişmelerinden sonra bir de bakmıştı ki ona kalbini kaptırmıştı.

Kenan, Necip'ten sadece bir yıl sonra Şule ile evlenmişti. Bir kız iki erkek çocuğuna sahip olduğu bu evlilikte başlarda her şey çok güzeldi. Ancak Kenan genç sekreteriyle yaptığı küçük bir kaçamağında karısına yakalanınca Şule ondan ayrılmıştı. Türkan, Selim ve Kamuran isimli üç çocuklarıyla güzel bir aileye sahipken bir anda ailesi parçalanmıştı. Çocuklar bazen annelerinde bazense babalarında kalıyordu. Kenan sadakatsiz bir eş olabilirdi ama iyi bir babaydı. Aradan geçen yirmi beş yılda hayatına birçok kadın girmişti ama ikinci kez biriyle evlenmemişti. Bir süre sonra kadınlara doyunca her şeyden uzaklaşıp kendini çocuklarına adamıştı.

Piraye ise aradan geçen bu yirmi beş yılda bir başarısız evlilik yapmıştı ve bir daha hiç evlenmemişti. Ailesinin onun için münasip gördüğü eski bir subayla evlenmişti. Mahir adındaki adamla yaptığı evlilikte hiç çocuğu olmamıştı çünkü sadece sekiz ay evli kalabilmişti. Aklı ve kalbi hep Necip'te kaldığı için uzun süre başka bir adamın karısı olamadı. Aslında bunu denemiş, kocasını sevip onunla yeni bir başlangıç yapmayı çok istemişti. Ancak birkaç gece uykusunda Necip'in adını sayıklayınca Mahir ondan boşanmıştı.

Başka bir adamın adını sayıklayan bir kadınla uzun süre evli kalamayacağını söylemişti. Piraye önceki hayatında da buna benzer bir şey yaşadığını bilmiyordu. Yirmi dört yıl boyunca başka bir adamı, yani Kenan'ı sayıkladığını, buna rağmen Necip'in onu hiç bırakmadığını bilmiyordu. Mahir böyle bir evliliğe sadece sekiz

ay dayanabilmişti ama Necip tüm hayatı boyunca dayanmıştı. Ukde tüm yazgıyı bozup onlara yeni bir gelecek sunduğunda Necip, Handan ile mutluluğu yakalamıştı, Piraye ise kimseyle mutlu olamamıştı. Paris'e taşınarak hayatına orada devam etmişti.

Necip'in olmadığı bir ülkeye özellikle kaçmıştı çünkü aynı şehirdeyken onu görme isteğini durduramıyordu. Tesadüf eseri bile onları görse Handan ile olan mutluluğunu görmeye katlanamıyordu. Necip'in kalbinde ona dair küçük bir sevgi kırıntısı kaldığını bilseydi belki onu geri kazanmak için savaşabilirdi fakat Necip artık onu sevmiyordu. Bir zamanlar onun gözlerinde gördüğü o yoğun aşk artık Handan için vardı. Necip'e sahip olma şansı vardı ama Kenan'ı seçerek bu şansı kaybetmişti. Piraye son nefesinde bile bunun pişmanlığını hep yaşayacaktı.

Paris'te etrafında birkaç hizmetçiyle güzel bir evde yaşayıp kalan hayatında hep yalnız kalmıştı. Şimdilerde kırklarının sonunda bir kadındı. Bazen köşesinde kahvesini yudumlarken geçmişe dalar; Necip, Kenan ve Eflah'ı düşünürdü. Bir zamanlar o üç arkadaşla güzel bir dostluğu vardı. Piraye her şeyi mahvedene kadar onlarla birlikte güzel bir hayat yaşıyordu. Şimdilerde o üçü yine birlikteydi ama Piraye onlardan uzak bir ülkede eskiye dair her şeye özlem duyarak yaşlanıyordu.

Acaba Kenan'ın teklifini hiç kabul etmeseydi ve Necip'in ona açılmasını bekleseydi her şey farklı olur muydu? Bir köşede yalnız başına kasvetli bir hayat yaşamak yerine Necip ile güzel bir ailesi olabilir miydi? Kenan'ın çıkma teklifini hiç kabul etmeseydi Handan yerine Necip'in evlendiği kadın kendisi olur muydu? Onun karısı ve çocuklarının annesi olmayı ne çok isterdi. Son yirmi beş yılını bunları düşünüp değiştiremediği şeylerin pişmanlığıyla geçirmişti. Keşke zamanı geriye almak mümkün olsaydı.

Birinin bunu zaten yaptığını hiç bilmedi.

Ve Eflah... Hiç evlenmedi. Aradığı o doğru kadını bulamadığı için hayatına kimseyi almadı. Düşlerini süsleyen o kadını hep bekledi. Doğru kadının bir gün onun için çıkıp geleceğini

düşündü ancak öyle bir kadın hiç gelmedi. Kenan ve Necip bu konuda onu çok zorladı. Bu işlerin öyle sandığı gibi çat kapı olmadığını, kadınlarla vakit geçirerek zamanla âşık olup birini sevebileceğini söylediler. İlk görüşte aşkın sadece kitaplarda olduğunu, bir kadını tanıyıp onunla vakit geçirmedikçe doğru kadın olup olmadığını asla anlayamayacağını ona söylediler.

Arkadaşları bu konuda çok şey söyledi ancak Eflah onları hiç dinlemedi. Tek eşliydi tüm duyguları. Doğru kadını bulmak için öncesinde birçok kadınla şansını denemeyi hoş karşılamıyordu. Gökten zembille düşer gibi düşsün istedi o kadın hayatına. Öyle bir gelsin ki hayatının tam ortasına düşsün ve ona feleğini şaşırtsın istedi. Onu gördüğü ilk an kalbinde bir çarpıntı olmalıydı, nefesi kesilmeliydi ve onun doğru kadın olduğunu ta kemiklerinde hissetmeliydi.

Öyle bir kadınla karşılaşınca işte o zaman, "*Seni buldum*," diyebilecekti. Bir tek o zaman *Seni Bulmak* kitabı Eflah için bir anlam kazanacaktı. O kitabı nasıl yazdığını hatırlamıyordu ama Eflah... Yazdığı kitaptaki gibi bir kadın istiyordu. Kaleminin mürekkebiyle ölümsüzleştirdiği o kadın Eflah'ın hayallerindeki kadındı.

Ev işlerinden zerre kadar anlamayan, yemek yapmayı bilmeyen ve bakıcılığını yaptığı çocukla sürekli didişen o rengârenk kadının gerçek olmasını çok isterdi. Dokunmaktan hoşlanacağı altın sarısı saçları olan, baktıkça içinde kaybolduğu kehribar gözlere sahip ve ne zaman gülse onda büyük bir kalp çarpıntısı yaratan o kadın keşke gerçek olsaydı. Çayı balla içen, mor orman güllerini seven ve her defasında ona *bey* diyerek kızdıran o kadının gerçek olması için her şeyi yapabilirdi.

Kenan ve Necip, Eflah'ın hiç âşık olmadığını düşünüyordu ama çok yanılıyorlardı. Eflah bir kitaba yazdığı kendi hayal ürünü olan bir kadına âşık olmuştu. Evet, çok gülünçtü çünkü kendi yazdığı ve kurguladığı bir kadına âşık olmuştu. Zihninin eseri olan bir kitap karakterine öyle bir tutulmuştu ki yıllardır karşısına çıkan her kadını onunla kıyasladığı için hiçbirine dönüp

bakmamıştı. Ne zaman kendini yalnız hissetse köşesine çekilip her satırını ezberlediği *Seni Bulmak* kitabını okurdu. Bir tek bu kitabı okuduğunda kendini bal gözlü bir kadına yakın hissediyordu.

İnsan gerçekte hiç var olmayan bir kadına özlem duyabilir miydi? Eflah onu özlüyordu.

Artık elli üç yaşında bir adamdı ve hâlâ kitaptaki kurgusal bir kadına meftundu. Siyah saçları ağarmış, yüzünde kırışıklar belirmiş ve eski sağlığını yitirmişti. Aradan geçen yıllar onu yaşlandırmıştı. İhtiyar vücudunda bir kitap karakterine duyduğu aşkı taşıyordu. Kendi yazdığı karaktere âşık olduğunu bilseler Necip ve Kenan onunla dalga geçerdi. Alay edip güleceklerini bildikleri için bundan hiç kimseye bahsetmiyordu. Bu onun kendine sakladığı küçük sırrıydı. Yazdığı bir kitapta yaşayan o kadın Eflah'ın hep beklediği ama bulamadığı doğru kadındı. Şu zamana kadar bir kez olsun karşısına çıkmayan, hep beklediği ve içinde ukde kalan bir kadındı.

Eflah kalbinde asla kapanmayan bir boşluk hissettikçe kendini bir şeyler yazarak oyalamıştı. Kalbindeki o boşluk hissi hiç geçmemişti ama şu zamana kadar toplamda otuz üç kitap yazıp bastırmıştı. Kalabalık yerlerde bulunmaktan hoşlanmadığı için şu zamana kadar hiç imza günü organize etmemişti. Ancak yeğeni Taner dört ay boyunca çok ısrar edince kendini saatler süren bir imza etkinliğinin tam ortasında bulmuştu. Bunu kabul ettiğine inanamıyordu.

Lüks bir otelde gerçekleşen imzasında katılımcı sınırı olmasına rağmen saatler sürmüştü. Artık eskisi gibi genç olmadığı için imzanın sonuna geldiğinde çok yorulmuştu. Tam oturduğu sandalyeden kalkacaktı ki, "Bir dakika lütfen!" diyen genç bir kadının sesi onu durdurdu. "Üzgünüm, çok geç kaldım. Lütfen kitabımı imzalamadan gitmeyin." Başını kaldırdığında elinde bir kitapla ona doğru koşan sarışın bir kadın gördü. Yirmilerin ortasındaki genç kadın onu durdurmuştu.

Otele kadar koşmuş olmalıydı ki ter içinde kalmıştı ve hâlâ koşuyordu. Lobinin diğer ucundan bu tarafa Eflah'ı kaçırmamak için koşuyordu. Bugün içinde otele alınan son okuru bu olmalıydı. Otelin dışındaki tüm o kalabalık içeri alınsaydı bu imza iki gün sürerdi çünkü dışarıdaki kalabalık azımsanamazdı. Eflah ülke genelinde tanınan ve sevilen bir yazardı. Şu zamana kadar hiç imza günü yapmadığı için ilk imza etkinliğine yoğun bir ilgi vardı.

Ne yazık ki dışarıdaki tüm o okurlarının kitaplarını imzalayamazdı çünkü artık elli üç yaşında bir ihtiyardı. Sağlığı ve çoğu zaman sızlayan kemikleri buna izin vermezdi. Taner ve birkaç otel görevlisi sandalyesinin yanında onu bekledi ama Eflah yerinden kalkmadı ve ona doğru koşan okurunun yaklaşmasını bekledi. Onun kitabını imzalamadan gidemezdi. Koştukça sarı saçları uçuşuyor, birkaç tutamı terli yüzüne yapışıyordu. Üzerinde yarım kollu beyaz bir bluz ve siyah bir etek vardı.

Dizlerinin tam üzerinde biten eteğinin birkaç yerinde gözle görülen lekeler mevcuttu. Sanki buraya gelmeden önce üzerine kahve veya başka bir içecek dökülmüştü. Eflah'ın masasının tam karşısında durduğunda çok koştuğu için nefes nefese kalmıştı. "Be-ben," diye bir şeyler geveledi ama koşmaktan nefesi kesildiği için konuşamadı.

Taner masadaki su şişelerinden birinin kapağını açıp ona uzattı. "Su ister misiniz?"

Ona uzatılan suya cam simidi gibi sarılıp mavi gözleriyle Taner'e gülümsedi. "Çok teşekkür ederim." Gerçekten susamış olmalıydı ki büyük yudumlarla şişenin yarısına kadar içti. Kendini daha iyi hissedene kadar herkes onu bekledi. Nefesini bir düzene soktuktan sonra mavi gözlerini Eflah'a dikip tebessüm etti. "Beklediğiniz için teşekkür ederim." Elinde tuttuğu tek kitabı Eflah'a uzattı. "Adıma imzalarsanız sevinirim."

Eflah kitabı ondan aldığında şaşırdı. Kızın yanında getirdiği tek kitap Eflah'ın ilk eseri olan *Seni Bulmak*'tı. Merak ederek ona

elinde tuttuğu kitabı gösterdi. "Neden bu kitap? Finali bile olmayan yarım kalmış bir eser." Mutsuz sonla biten yarım bir kitap olduğu için okurlarının pek tercih etmediği bir kitap değildi. Herkes Eflah'ı *Seni Bulmak* kitabıyla tanımıştı ama ilk eseri dışında diğer tüm kitaplarını daha çok sevmişlerdi çünkü hepsinin bir sonu ve finali vardı. Bugün sayamayacağı kadar çok kitap imzalamıştı ancak *Seni Bulmak* kitabıyla ona gelen tek okuru bu sarışın kızdı.

En fazla yirmi üçünde olan genç kız, Eflah'ın karşısında olmanın onda yarattığı heyecanı bastırmaya çalıştı. "O kitabın benim için anlamı büyük." Ona kendisini gösterdi. "Benim adımda Bukre." Eflah'ı şaşırtarak başını salladı. "Annem bana hamile olduğu dönemde kitabınızı okumuş. Bukre'nin yaşadıklarından ve başına gelenlerden çok etkilenmiş. Hamilelik hormonlarından olsa gerek kitabın sonuna çok ağladığından hep bahseder. Bu yüzden adımı Bukre koydu çünkü Bukre'yi çok sevmiş."

Mavi gözleri *Seni Bulmak* kitabında oyalandı. "Adımı aldığım kitabı merak edip okuyunca ben de Bukre'yi çok sevdim. Aynı isme sahip olduğumuz için mi, bilmem ama sanki onunla aramızda bir bağ oluştu." Güldü. "Tabii kimse bana Acıbal demiyor ama onunla çok fazla ortak noktamız var." Bakışlarını kaçırıp biraz çekinerek, "Size bir şey sorabilir miyim?" dedi. "Neden kitaba bir son yazmadınız?"

Eflah'ın yüreğinde bir burukluk oluşurken Bukre'nin sorusuna verdiği cevap kısa ama anlamlıydı. "İçimdeki hikâye silindi." Acıbal için bir son yazamamıştı çünkü bu hikâyeyi nasıl yazdığını bile hatırlamıyordu.

Genç kız bu sefer ona farklı bir soru yöneltti. "Sizce Fazıl unuttu mu, Bukre'yi?" Bakışları mahzunlaştı. "Bukre korkardı unutulmaktan." Kitaptaki bir bölüme değinerek, "Fazıl söz vermişti onu hiç unutmayacağına," dedi hüzünlü bir sesle. "Sizce tuttu mu sözünü?"

Eflah'ın soluğu kesildi.

Bahsettiği kısmın kitabın hangi bölümünde olduğunu biliyordu. Bu genç okuru Bukre ve Fazıl dans ederken aralarından geçen o diyaloğu soruyordu. Eflah'ın içi öyle bir sızladı ki bu acının nedenini bilemedi. O diyalogları ne zaman okusa sebebini bilmediği bir hâlde hüzünleniyordu. İkisi dans ederken Fazıl, Bukre'ye onu hiç unutmayacağına söz vermişti.

Seni Bulmak kitabı hakkında konuşmak Eflah'ı hüzünlendirdiği için okurunun kitabını onun adına imzaladı. Sandalyesinden kalktığında gitmeden önce onun sorduğu soruya cevap verdi. "Fazıl onu unuttuysa bile içinde bir yerlerde, çok derinlerde onu hissettiğine eminim," dedikten sonra imza alanından ayrıldı.

İmza yaptıkları otelde bir gün dinlenip ertesi gün Taner ile tekrar köşke döndüler. Onları Taner'in hamile karısı Nihal kapıda karşıladı. Evde o kadar hizmetçi varken onlara bırakmayıp Eflah'ın ceketini alırken, "İmza nasıl geçti amca?" diye sordu.

Eflah her zamanki huysuzluğuyla yanında dikilen Taner'i şikâyet edip, "Kocana söyle, bana bir imza daha ayarlamaya kalkışırsa dul kalacaksın," deyince Nihal güldü.

"Söylerim."

Eflah homurdanarak yukarı çıkarken Nihal bir süre onun arkasından baktı. Daha sonra düşünceli gözlerini Taner'e çıkardı. "Neden üzgün görünüyor?"

Taner üzerinden çıkardığı ceketini hamile karısına uzatırken, "Bilmiyorum," dedi. "İmzanın sonuna yetişen bir okuru ona *Seni Bulmak* kitabı hakkında bir şeyler sorduğundan beri böyle. O kitaba olan hassasiyetini biliyorsun." Eğilip karnı burnundaki karısını kucağına aldı. "Sizi özledim."

Nihal'in yanakları kızarırken etrafına bakıp, "Taner, ne yapıyorsun?" diye fısıldadı kısık bir sesle. "Ne kadar şişmanladığımın farkında mısın? İndir beni, belini inciteceksin."

Taner geçen yıl evlendiği güzel karısının yüzünü seyrederken, "Bu kasları boşuna yapmadık herhâlde," diye ona takıldı. "Sen ve kızımı taşıyamayacaksam ne diye yaşıyorum?" Gözlerinin ardında çapkınca bir ifade oluştuğunda merdivene doğru yürüdü. "Dünden beri seni göremedim, çok özledim."

Taner karısıyla birlikte odasına girdiğinde Nihal'in yine televizyonu açık unuttuğunu gördü. Odadaki televizyonu çok sık kapatmayı unuturdu. Kumandaya uzanmıştı ki haber kanalı sunan muhabir, *"Sakarya'nın çıkışındaki bariyerlerin aşağısında bulunan ceset hakkında yetkililer henüz bir açıklama yapmadı,"* dedi. *"Bunun bir intihar mı yoksa cinayet mi olduğu bilinmiyor. Bariyerlerin üzerinden uçuruma düşen şahsın yüzü tanınmaz bir hâlde olduğu için kimliği teşhis edilemiyor. Otuzlu yaşlarda olması dışında hakkında hiçbir şey bilinmeyen..."*

Taner devamını dinlemeden televizyonu kapattı. Bu tür haberler hamile karısını çok etkileyip üzüyordu. Uzanıp Nihal'i öperken az önce izlediği haberi çoktan unutmuştu.

Hizmetçinin onun için getirdiği kahveden bir yudum alan Eflah derin bir nefes aldı. Son yıllarda hep yaptığı gibi kendini yine çalışma odasına kapatmıştı. Plakta "Büklüm Büklüm" şarkısı çalarken elinde *Seni Bulmak* kitabını tutuyordu. Kitaba baktıkça bir şeyler canını yakıyor, ciğerini söküyor, ona ölümü hissettiriyordu. Bir şeyler içinde ukde kalıp tamamlanmamıştı ve onu kahrediyordu ama eksik olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Plakta çalan şarkı da onu hüzünlendiriyordu. Bu şarkıda da yüreğini dağlayan bir şeyler vardı ama bunun da sebebini bilmiyordu. Kitabın sayfalarını karıştırırken parmakları bir sayfada durdu. Dün son anda imzasına yetişen o sarışın okurunun bahsettiği sayfa buydu. Fazıl ve Bukre dans ederken aralarında geçen diyalogları okurken yaşlı gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Bu satırlarda onu böylesine ağlatan neydi? Bilmiyordu ve hiç bilmeyecekti. Sanki kendi içinde çok değerli bir şey kaybetmişti ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın kaybettiği şeyi bulamıyordu.

"Benim için yazdığın kitabı artık bitirmelisin. Okumayı çok istiyorum."

"Son düzlükteyim, bitmesine az kaldı."

"Ne kadar az kaldı?"

"Sadece finali kaldı."

"Aklında nasıl bir final var?"

"Artık yanımdasın, benimlesin ve bana gitmekten bahsetmiyorsun. Aklımdaki mutlu bir son."

"Sence bize mutlu son yakışır mı?"

"Evet, en güzel bize mutlu son yakışır."

"Ya ayrılırsak?"

"Seni hiç bırakmam."

"Ya beni unutursan?"

"Hiçbir şey seni bana unutturamaz."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum, Acıbal. Seni hiç unutmayacağım."

Ukde en çok unutulmaktan korkardı.

Ve Eflah onu unuttu.

Ukde en çok o kitabı okumayı istedi.

Ve onun dışında herkes o kitabı okudu.

Eflah'ın bazen gözleri sızladı, yüreği yandı ve acıyı kemiklerine kadar hissetti ama onu hiç hatırlamadı. Kimi unuttuğunu bile bilmeden silinen hafızasına Ukde'yi geri getiremedi. Tıpkı hayatına da geri getiremediği gibi. Ukde bir daha dönmemek üzere gitmişti ondan.

Öyle bir uğradım dercesine gitmişti.

SON